

CE LIVRE A ÉTÉ DONNÉ À LA
BIBLIOTHÈQUE CANTONALE
ET UNIVERSITAIRE
DE LAUSANNE

par Monsieur Frank Olivier

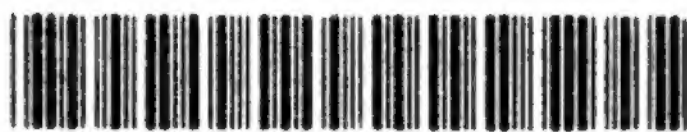
Professeur honoraire
Ancien Chancelier de l'Université
1948

F. Olivier

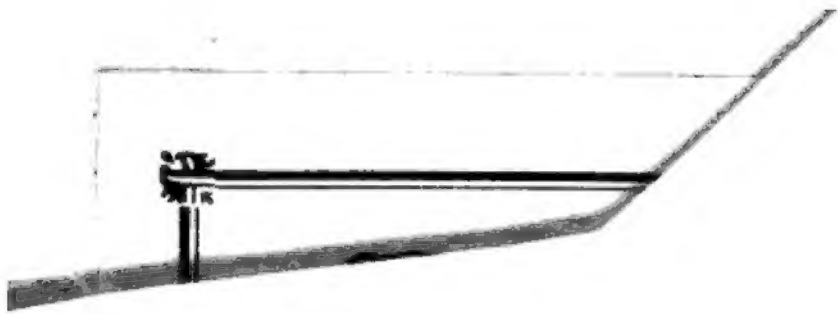

9 3 0 3 1

BCU – Lausanne

1094944071

ADAMANT ADELPHI

F. Olivier

Berlin, hiver

90

ATTENTION

TH

ADAMANT ADELPHI

ADAMANT ADELPHI

ADAMANT ADELPHI

TH

ADAMANT ADELPHI

TH

ADAMANT ADELPHI

ADAMANT ADELPHI

ADAMANT ADELPHI

ADAMANT ADELPHI

TH

ADAMANT ADELPHI

ADAMANT ADELPHI

ADAMANT ADELPHI

ADAMANT ADELPHI

ADAMANT ADELPHI

TH

ADAMANT ADELPHI

ADAMANT ADELPHI

ADAMANT ADELPHI

BIBLIOTHECA GRAECA

VIRO RUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

POETARUM

VOL. VI.

C O N T I N E N S

P I N D A R I C A R M I N A

ED.

LUDOLPHO DISSENIO,
PROFESSORE GOTTINGENSI.

EDITIO ALTERA AUCTIONIOR ET EMENDATION.

CURAVIT

F. G. SCHNEIDEWIN,
PROF. GOTTING.

GOTHAE, MDCCCXLIII.

SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.

(LONDINI APUD D. NUTT. 158. FLEET STREET.)

PINDARI CARMINA

QUAE SUPERSUNT

CUM

**DEPERDITORUM FRAGMENTIS
SELECTIS**

EX RECENSIONE BOECKHII

COMMENTARIO PERPETUO ILLUSTRAVIT

LUDOLPHUS DISSENIUS,
PROFESSOR GOTTINGENSIS.

EDITIO ALTERA AUCTIONIOR ET EMENDATION.

*richard
william*
CURAVIT
F. G. SCHNEIDEWIN,
PROF. GOTTING.

S E C T. I.

**CARMINA CUM ANNOTATIONE
CRITICA.**

AA 9303

GOTHAЕ, MDCCCXLIII.

SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.

(LONDINI APUD D. NUTT. 158. FLEET STREET.)

ANNÉE 1883

TOME IV

1883

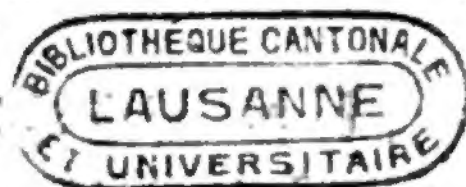
CHRONOLOGIQUE

1883

31883.

1883

1883

1883

1883

1883

1883

1883

1883

1883

1883

1883

AUGUSTO BOECKHIO,

AMICO CONIUNCTISSIMO,

LUDOLPHUS DISSENIUS

S.

Pindarum hunc novo Commentario illustratum cuinam magis consecraverim quam Tibi, Vir praestantissime, qui Tuus fuit, antequam ederetur. Viginti sunt anni, ex quo Dissertationem illam ingeniosam Tuam de metris Pindari scripsisti, quae et aliorum et meum huius poetae studium mirum quantum excitavit. Erat enim in me a pueritia nescio quomodo maximus amor poetarum Graecorum, audiveram postea cupide Heynii in Pindarum lectiones, et admirabar Hermannii metricas disputationes explicationesque multorum locorum acutissimas, quum Tu de arte metrica Pindari et de Doricae poesios indole ita disputare inciperes, ut incredibilem mihi harum rerum ardorem incenderes. Legebam ex illo tempore ac relegeram Pindarum, et quum paulo post Hermannus Dissertationem praeclaram de dialecto Pindari scripsisset, Tu vero copiis literariis adiutus uberrimis ipsum Pindarum ederes et restitueres ac redderes nobis non uno modo, tum vero laetus cum aliis sentire coepi futurum tempus, ubi etiam explicatione longius procedere et in intima horum divinorum carminum penetrare liceret. Fueras interim saepius Göttingae, et exstiterat inter nos amicitia coniunctissima, quum candorem et simplicitatem ingenuam animi Tui maxime diligerem idemque Te, quod ego, de antiquitatis studiis et de interpretatione scriptorum veterum sentire intelligerem.

Ac laetus etiamnum temporis illius recordor et sermonum, quos iuvenili ardore incensi de poesi veterum et de Platonis arte miscebamus. Tum erat, quum socium me postulares primum in explicatione Pindari, quam meditaberis, ut etiam publice exstaret amicitiae et studiorum nostrorum communium documentum. Nolebam repugnare, etsi videbam quantum doctrina et acumine me superares; sed non poteram amicitiae Tuae recusare quidquam, et sperabam utilitatis ac voluptatis plurimum ex hoc communi studio poetae in me redundaturum. Sic illas Explicationes scripsimus ante hos novem annos editas, uno animo, eadem admiratione poetae ducti, quibus Tu quidem tantas doctrinae copias effudisti, ut post Scholia antiqua plus in hoc genere non sit ad Pindarum allatum a quoquam interprete. Neque tamen post haec deponebamus poetae studium; videbamus varias esse difficultates, quibus nondum satisfactum esset, et quemadmodum aliis acutioribus multa reliquissemus invenienda, sic etiam nobis sperabamus novas hic illic explicationes oblatum iri. Quum igitur ante aliquot annos editores celeberrimi Bibliothecae Graecae, quae Gothae paratur, a me postularent, ut Pindarum illustrandum susciperem, simulque propter difficultates poetae benigne permitterent, ut meo more agerem et quae ad explicationem utilia iudicaret afferrem omnia, haud cunctanter etiam Tuo hortatu permotus promisi rem, et perfecissem prius opus susceptum, nisi valetudinis infirmitate in labore retardatus essem. Accipe nunc quid egerim. Primum editionem minorem sequutus sum, quam ante aliquot annos apud Weigelium edidisti limatissimam, servatis etiam metrorum schematis a Te confectis; sub textu autem annotationem criticam de meo posui, lectiones potiores indicans, quae ante Te habitae essent, atque etiam quae mihi adhuc emendatione egere viderentur. Commentarii autem, quem scripsi, haec ratio est: praemisi singulis carminibus Introductionem, in qua post historicas res indicatas primum argumentum narraui, idque plerumque prolixius, ut, quum versio Latina adiecta non sit huic editioni, ita eorum usibus quodammodo succurrerem, qui versionibus aegre carent; deinde vero summam sententiam

carminis explicare studui ad eamque singula revocavi. Quae res quum in maiore editione rarius a nobis facta esset, ego nunc magnam operam his quaestionibus impendi, quum explicationem universam sic clariorem et accuratorem futuram intelligerem et artem poeticam Pindari penitus cognitum iri arbitrarer. Nec parvam utilitatem ex hoc labore cepi, qui sic multa didicerim, de quibus ante non cogitaveram. Introductioni explicationem subiectam vides, ubi et verba constructionesque illustravi et sententias historicis mythicisque rebus allatis, ac quae a Te explicata iam erant breviter indicavi ad Tuas Explicationes lectorem relegans, alia ex meis addidi; nec praeterii, si quid in arte tractationis poeticae esset, quod observationem desiderare videretur, ceterum hoc spectans per totum Commentarium, ut et docti hic illic invenirent quibus uti possent, et minus versati in talibus lectores ne desiderarent quae iis necessaria essent, unde etiam de verborum significationibus constructionibusque grammaticis paulo plus dictum quam in maiore editione feceramus. Totam vero tractationem meam ad unam formam revocavi constanter, etiam sic perspicuitatem adiuturus. Post Epinicia etiam Fragmenta explicui, quae, quum ab Hermanno et a Te eximie emendata essent atque illustrata etiam hic illic Tuis maxime praeclaris observationibus, nondum tamen invenerant qui continuam interpretationem adhiberet, qua re si quid hic illic effectum est ad interiorem cognitionem harum reliquiarum, maxime laetabor, qui denuo intellexerim quantam in hoc genere iacturam fecerimus. Denique, ne de Excursibus dicam, Dissertationem ampliorem de ratione et arte poetica carminum Pindaricorum statim hic subiectam videbis, qua quid voluerim res ipsa Te docebit. Indices autem Ern. Frid. Wüstemannus confecit, qui, quum olim inter auditores meos fuisset, rogatus, quo est in me animo, statim annuit et suscepit licet taedii plenum negotium, perfecitque, ut speraveram, optime. Ago viro doctissimo ex animo gratias. Iamque oratio eo deducta est, quo diu tendebat, ut Friderici Iacobsii et V. Ch. Fr. Rostii, editorum Bibliothecae Graecae celeberrimorum, nomina laudare possim, qui non parcentes tem-

pori attentissime perlègerunt omnia et examinarunt, antequam typis traderentur, atque etiam annotationes ex suis copiis addiderunt. Utinam Deus venerabili seni quam diutissime vitam viresque conservet, qui tot tantisque virtutibus senectutem suam ornat, et indefessus suis eruditissimis operibus antiquitatis studia adiuvat aliorumque opera curat, mihi vero cum Rostio doctissimo ita favet, ut nunquam solvere possim quantum debeo. Sed his perlèctis unum nomen quaerere Te sentio nondum memoratum, Carolum Odofredum Müllerum dico; nosti enim quam familiariter utar candidissimo et eruditissimo viro, qui nunquam a me discedit, quin didicerim aliquid. Scias igitur etiam huic multum debere Pindarum, quum promptus esset ad explorandum ubicunque operam eius desiderabam, nec dicere possum quam multa praeterea e sermonibus eius hauserim Thebano poetae utilia. Sed ne haec quidem omnia sunt; addidit etiam tabulas duas geographicas, quibus Olympiam et Delphos cum valle peritissime adumbravit. Habes nunc, Vir coniunctissime, quae narrare Tibi debebam; utinam etiam ipse liber propius inspectus Tibi ne displiceat; quantum enim iudicium Tuum apud me valeat, etiam nuper denuo vidisti, quum huc venisses et quotidie sermones haberemus de studiis nostris. Redi mox iterum; mirifice delector praesentia Tua, ut Welckeri, et erigor animo. Deus autem faxit, ut quae mihi negata est firmior valetudo Tibi maneat quam diutissime, possisque rite perficere omnia, quae ad antiquitatem illustrandam meditaris. Vale.

AUGUSTO BOECKHIO S.

F. G. SCHNEIDEWIN.

Vixdum Martiale de manibus deposito paulatim me colligere inceperam et ab improbo labore requiescere, quum subito ab omni alia cogitatione avocatus sum et ad Pindarum traductus, ἀπ' ὄνους ἐφ' ἱππων, ut est in proverbio. Etenim clarissimi editores Bibliothecae Graecae a me petierunt, ut Dissenianae editionis instaurandae curam susceperem. Ego vero quo minus honorificae optimorum virorum voluntati adversarer, graves causae obstiterunt. Nam et ab ineunte aetate poetam Thebanum admiratus studium carminum, quo quidem ad reliquos poetas lyricos perscrutandos concitatus essem, nunquam plane intermiseram et pietatem Dissenii nostro debitam laesurus videbar, si hunc librum cuivis potius alii refingendum reliquissem. Accepta igitur condicione quomodo in re gerenda versatus sim, Tibi, A. Boeckhi, breviter narrabo.

De omni Dissenii opera ut diversa et fuerint et sint hominum iudicia, hoc neminem fugit, sagacissimum virum, quum totum sese in interpretandi suavitatem immersisset et in eruendam artem summi poetae omnes nervos ingenti intendisset, crisis verborum haud pari diligentia amplexum esse. Acquievit enim fere in Tua recensione neque per

notulas satis constanter lectorem docuit, quid ex libris esset haustum, quid e quorum hominum doctorum coniectura profectum. Quamobrem nihil ego antiquius habui, quam ut aequali cura pertractarem quae ad crisin divinorum carminum pertinerent. Primum enim Tuum secutus exemplum Heynianam lectionis diversitatem, hoc est vulgatam, in margine perscripsi; in annotatione critica fontes scripturae breviter indicavi, ut nullo negotio perspicere posset, vel quantum praeter mutata a Te versuum descriptionem promota ars ex illa aetate esset, vel singulae emendationes cuius potissimum acumini deberentur. Deinde operam dedi, ut et memorabiliores scripturas codicum accurate annotarem et scholiorum testimonia gravissima paullo constantius colligerem, quam antehac factum erat, denique locos a veteribus scriptoribus citatos diligenter respicerem. Codicum nondum exploratorum subsidiis carui: Gottingensem librum interdum non sine fructu denuo inspexi.

Praeterea, id quod Te non nolle scirem, in conformandis verbis poetae meum iudicium secutus haud raro a Te discessi. In quo ego libere versatus sum, a licentia et temeritate cavi. Maxime illud mihi vitasse videor, ne pro incertis reponerem incerta. Nam quamvis Tu potissimum, A. Boeckhi, post praeclaras God. Hermanni curas ad certa praecepta artis verba poetae exegisses emendationisque quandam normam praescripsisses, tamen iniuriam facturus eram et Tibi et eruditis, qui post Te studia sua ad Pindarum contulerunt, si paratis ab illis frui noluissem. Igitur Hermanni, Ahrentis, Bergkii, aliorum copiis ita usus sum, ut de quarum veritate emendationum mihi persuasum esset, eas haud cunctanter Pindaro impertirem, reliquas in annotationem coniectas examini doctorum remitterem. Ita factum est, ut quem offero textum cum Tuis exemplaribus aliquantum discrepet. Maxime God. Hermanni acutissimis Emendationibus Pindaricis eximie adiutus sum, unde etiam plura in verborum contextum intulisses, nisi me ab novandi audacia iudicii Tui sobrietas

absterruisset. Eadem res in causa est, cur Theodori Bergkii coniecturas, cari amici, quarum laetissima seges ipsi sponte succrescit, spreverim permultas. Vellem felicissimus coniector severior in semetipsum esset. Certe in emendando Pindaro non iis videtur corrigendi pruritum terminis cohibuisse, quos vel Tua prudentia vel condicio carminum fixit. Idem in scriptoris codicum afferendis negligentius egit quam par fuerat. Sed felicissime quaedam invenit, quae ut potuerim ante publice editos poetas lyricos in communem usum convertere, factum est benignitate amici, qui singula folia sui exemplaris ad tempus mihi transmisit Cassellis. Simili beneficio dialectologus Ilfeldensis meus me devinxit, qui singulas plagulas libri de Dialecto Dorica mecum communicari iusserit, unde quanta in constituendam dialectum Pindari redundaverit utilitas quaevis paene pagina loquitur. Alia idem vel familiaribus sermonibus vel per epistolarum commercium admonuit. Singulas emendationes mihi tradiderunt alii; Welckerus autem noster, quem ex longinquis itineribus sospitem salvumque redisse ad Rhenum quam qui maxime laetor, copias exemplaris Dissenii manu annotati ultro misit, ex quo per hoc volumen pauca repetii, in altero daturus plura. Ceterum in afferendis meis ipsius coniecturis tenui modum nec nisi eas in ordinem orationis Pindaricae venire passus sum, quae dubitationibus vix fore obnoxiae viderentur.

Neque vero in annotanda periodo me continui, sed, id quod Dissenius facere noluerat, fragmentis etiam notabiliores scripturae discrepantias subieci, simul ubi Te ducem deseruissem indicavi. Quorum quaedam quod ex codicibus Parisinis paullo certius licuit corrigere, debetur id Friderici Duebneri singulari in me benevolentiae. Excursus Dissenii servavi integros neque fas putavi in disputationem operi praemissam falcem immittere. De meo praeter indicem notularum addidi brevem de vita rebusque poetae narrationem. In qua conscribenda elegantem libel-

lum Rud. Rauchensteinii Argoviae nuper emissum non fuisse ad manum est quod doleam: singulorum locorum observationes passim commemoratas in Addendis proposui.

Habes, A. Boeckhi, rationes operae meae breviter descriptas. Quae si Tibi Tuique similibus philologis non improbabitur, et vehementer laetabor et faciam sedulo, ut absolutis commentariis Martialis alacri animo alterum volumen aggrediar, periculosae plenum opus aleae. Tu interim Tibi ita persuade, Vir Summe, haec ad Te non ideo me scripasisse, quia Dissenius Tuus Tibi priorem editionem dedicasset, sed ita sentio, quaecunque de Pindaro hac aetate edantur, ea quodam iure ad Tui nominis clarorem alligari debere nec cuiquam, qui Tua immortalia merita de Pindaro deque universis studiis antiquitatis mente animoque comprehenderit, committendum esse, ut erga Te minus gratus fuisse videatur. Quodsi Tu opella mea Dissenii nostri, cuius caram imaginem in pectore infixam gero, memoriae non pessime consultum iudicaveris librumque redditum esse aliquanto utiliore, suscepto muneri cumulate satisfecisse videbor.

Vale, Vir Summe, mihique, ut facis, favere perge.

Scriebam Gottingae die XVI. mensis Iunii MDCCCXLIII.

DE RATIONE POETICA CARMINUM PINDARICORUM ET DE INTERPRETATIONIS GENERE IIS ADHIBENDO *).

Proprium fuit classicae Graecorum artis, ut ratione ageret, non caeco impetu, quum tantum haberet hic populus cum sensu acumen coniunctum, ut etiam poeticus spiritus non obscuraret mentis aciem, sed concentu mirabili virium quae invenirent ingeniosissime simul revocarent ad clarissimas formas. Non sunt hic inanes, vagi, confusi, inexplicabiles sensus, quos complecti animo nequeas, sed quo penitus in intima compositionum penetres et quo subtilius eas examines, eo magis quam clare sint omnia cogitata sentis et quanta perfectione artis expressa. Quidquid subtile et elegans in rationibus sententiarum, in iunctura rerum, tenent callidissime; quid sit praeparare scite, transire suaviter, amplificare magnifice, tegere ingeniose, admonere decore, non possis melius discere

*) [Praetium erit contulisse diversas hominum doctorum de Dissenii disputationibus sententias, G. Hermannii Opuscul. VII, p. 18 seqq., A. Boeckhii Annalibus Litterar. Berolin. 1830. II. p. 599 seqq., F. G. Welckeri Musei Rhenani Vol. II. anni 1832. p. 461 seqq. et in egregia commentatione de consilio aliquot carminum Pindaricorum, ibid. Vol. II. anni 1833 p. 364 seqq., denique Fr. Thierschii admonitiones in Actis Academiae Monacens. Vol. II, 1. p. 50 seqq.]

Contra obtrectatores eiusmodi quaestionum difficillimarum multisque taediosarum, sed ad persentiscendam artem poetae valde necessariarum Dissenii praecepta dilucide explicatis rationibus praeclare tuitus est C. O. Muellertus Praefatione Dissenii Opusculorum p. XLIX seqq. SCH.]

aliunde, nec fuit gens, quae in tractatione et inventione tam singulare acumen tamque mirificum iudicium ostenderet quam Graeci. Quae res quum in aliis plurimis scriptoribus luculenter apparet, tum in Pindaro, a cuius intelligentia longe olim abfuerunt qui caeco impetu abreptum in alia omnia abire putarunt, sive imperfectam talem rationem dicerent sive admirarentur et veri ingenii documentum haberent. Sed hoc errore vix est hodie qui teneatur, postquam de universa poesios Graecae ratione rectius iudicari coeptum est, etsi quantam infra ostendam in hoc poeta artem fuisse non omnes in animum induxerint. Eximie vero viam nobis munierunt imprimis Friderici Iacobsii et Friderici Thierschii praeclarae disputationes, quarum hic in Praefatione ad Versionem Germanicam poetae, ille in Additamentis ad Sulzerum ita de Pindari arte egit, ut permulta monita et explicata habeamus egregie, nec possit magnificentia horum carminum incognita esse cuicumque, qui ista legerit. Nec minus in Boeckhii editione qui attenderit multa ab editore Berolinensi hic illic notata videbit acute, et a Muellero in libro de Doriensibus. Quae omnia hic repetere non est animus, licet nota ea velim omnibus, qui ad Pindari lectionem accedant; sed addere potius his constitui alia, quae ipse diuturniore usu observasse mihi videor. In qua re ita versabor, ut ad tria capita omnem disputationem revocans simul sic interpretationis genus in Commentario adhibitum illustrem et confirmem. Dicam vero primum de sentiis summis, quae his carminibus subiectae, deinde de tractatione argumenti, denique de dispositione partium.

DE SENTENTIARUM RATIONE, QUAE EPINICIIS SUBIECTAE.

Quum omne carmen summa aliqua sententia (Grundgedanken) contineatur toti subiecta, unde singulae in eo positae partes pendeant, Epiniciorum Pindaricorum rationem exploraturis prima et maxima ante alia omnia offertur haec quaestio, quales sint et quomodo compositae summae carminum sententiae in hoc genere poesios. De qua re iam videamus. Sunt haec carmina victoriae scripta e ludorum certaminibus reportatis; victoriae igitur ludicrae laus inesse debet, non dico in carmine unoquoque, quod per se patet, sed in ipsa summa cuiusque sententia, veluti in Hymnis dei laus fundamentum est aut in Threnis querela de mortuo, nec dici posset Epinicium carmen, a cuius fundamento victoriae ludicrae laus abesset. Tamen opus non erat, ut totum carmen ea re occu-

paretur, quod rarissime factum; sed quum vel simplex vel composita sit sententia summa, victoriae laus plerumque pars est eius, adhibitis etiam aliis rebus multis ad fundamenta Epinicionum componenda. Quae quidem res quales sint, mox videbimus; interim illud patet, talia ubique eligi debuisse, quae cum victoriae laude apte sociari et conflari potuerint in unam poeticam sententiam. Quare etiam sic a victoriae laude tanquam a principio proficisci debet disputatio nostra. Ut igitur ad hanc paulo propius accedamus, possunt, aio, victoriae ludicrae omnino duobus modis laudari, siquidem vel virtus, ἀρετή, praedicari potest, quae victoriam reportavit, vel decus et felicitas per victoriam a diis donata, εὐτυχία, quum nihil gloriosius et felicius haberetur quam vicisse in ludis publicis; atque haec observatio simplex viam nobis patefaciet ad omnium Epinicionum fundamenta penitus perspicienda.

Dicemus primum de virtute. Est haec ἀνδρεία victoris. Atque ἀνδρείαν pro themate poni par est maxime in luctatorum, pugilum, pancratiastarum, quinquertionum, cursorum armatorum victoriis, quorum certamina roboris et fortitudinis luculenta documenta sunt, idque factum in his carminibus, Ol. VIII. IX. XI. XIII. Pyth. VIII. IX. Nem. II. III. IV. V. VI. VII. X. Isthm. IV. V. VII., quorum omnium fundamenta tota aut ex parte fortitudinis laude continentur. Atque etiam simplicem cursum huc relatum videas Pyth. XI. et Nem. VIII. Sed curules per aurigam reportatae victoriae ab hoc loco alienae sunt; sin ipse victor sua manu rexit currum, laudari potest ἀνδρεία, ut in Herodoto Thebano factum Isthm. I., qui saepissime certaverat et vicerat, et in Agesia Iamida Ol. VI., qui quum etiam bellator insignis esset, commode fortis et strenuus viri animus celebratur, non reformidans labores et pericula. Videbimus enim etiam postea cum ludicra virtute bellicam passim coniungi commode in unum. Postremo notandum est carmen Pyth. VI., ubi poeta, quum Thrasybulus adolescens auriga pro patre Xenocrate vicisset, suaviter pietatem filii celebrat pro patre certantis, quod illic pulcrius esse sentia fortitudinis laude. Atque ita vides quod dixi, posse primum harum victoriarum laudem sic tractari, ut virtus canatur victrix, quae fere ἀνδρεία est, nisi quod Pyth. VI. ob indicatam causam pietas substituta, et alia ratio Pyth. I. deprehenditur mox explicanda. Sed raro tamen unius huius virtutis laude totum carmen occupatur, ut factum Ol. IX. Nem. II. et Isthm. V. In carmine priore Epharmostus laudatur luctator

plane singularis, in omnibus sacris ludis clarus, cuius ἀνδρεία divinitus insitam dicit poeta, atque etiam fabulis illustrat. Similiter Isthm. V., quod carmen Lamponis filiis Aeginetae et maxime iuniori Phylacidae dicatum, omnia ad fortitudinem puerorum ornandam pertinent, quae etiam futurae Olympicae victoriae spem praebeat. De Nem. II. non est quod dicam. Sed haec pauca exempla sunt; plerumque alia additur a poeta virtus, quae vel adsit una cum fortitudine vel adesse debeat et commendetur, atque ita ad compositas accedimus sententias, quae duarum virtutum cardinalium laudem coniunctam habent. Sic Ol. XIII. in Corinthi laude duo proponuntur coniuncta, ad quae totum carmen revocatur, fortitudo civium proeliis ludicrisque victoriis plurimis spectata et ingenii prudentia, sollertia, elegantia (das Tapfere und Kluge). Porro Nem. III. vis et fortitudo per tres vitae aetates excellens componitur cum sapientia senili. Atque ut ad alia pergam, Ol. VIII. pietas iustitiaque cum fortitudine in Aeginetis praedicatur, ut Isthm. VII. fortitudo cum iustitia et pacifica mente. In carmine Nem. X. qui canitur Theaeus luctator est eximius admirabili robore virium idemque mollioribus fraterni amoris sensibus indulget, ut ego explicui; Ol. V. autem in Psaumide certatore labor strenuus laudatur et sumptus liberaliter impensi. Denique non minus suaviter σωφροσύνη, moderatio, modestia cum fortitudine componitur, ut ter poeta in carminibus adolescentibus scriptis fecit, Pyth. IX. Nem. V. et Pyth. XI., atque in prioribus specialiter castitatem et pudicitiam amoris commendat, in tertio autem carmine ad politicam moderationem et modestiam hortatur, dissuadens insolentiam et ὕβριν, laudansque Castorum et Iolai ἀνδρείαν a violentia et superbia intactam. Ac modestia etiam Midas Pyth. XII. commendatur, virtus tamen ibi non fortitudo est, sed peritia artis anleticae. Succedat alia ratio. In iis quae explicui exemplis componitur ἀνδρεία ludicra cum alia quadam ingeniosiore, leniore, pulcriore virtute, ut sollertia, pietate, iustitia, moderatione; bellica autem laus si qua est, coniungitur cum gymnica in unum, ut Ol. XIII. bellica et ludicra fortitudo pro una est, quae opponitur sollertiae mentis. Sunt vero etiam carmina, ubi distinguitur gymnica virtus a bellica, et oppositione pacis et belli summa sententia continetur, ut Pyth. VIII. et Isthm. IV. Aegina ludicris bellicisque victoriis clara laudatur, similiterque Isthm. I. Thebarum urbs, ut videtur; in quo nexu etiam poesis et gymnastica coniunctim ut pacis artes bellicae fortitudini opponi possunt, quemadmodum in Fragmento Isthm. IV. fecit, quae aliis in locis

separantur et sibi opponuntur tanquam Mars et Calliope (Ol. XI, 14. 15. X, 19.). Atque ita accedimus ad carmen Pyth. I. Quum Hiero paulo ante Etruscos ad Cumas vicisset, ut prius Carthaginienses cum fratribus ad Himeram, idemque Aetnam urbem condidisset Doricis institutis et legibus, nunc autem in Pythiis curulem victoriam tulisset, his omnibus poeta eximie sic utitur, ut regem et bellicosum et pacis instituta artesque colentem laudet, qui urbes condat et ludicra certamina cantusque epinicios amet, alio vero tempore procliis fuderit hostes. Inest igitur etiam hic ludicrae victoriae laus ut pars in summa sententia, neque tamen ἀνδρία ludicra laudatur, quod non poterat fieri in victoria per aurigam reportata, sed quum etiam bella regis canenda essent, scite ad pacis artium amorem victoria curulis revocatur coniungiturque cum Aetnae recens conditae laude, quo facto praeclarum illud regis exemplum existit in Commentario a me explicatum, in quo regiae maiestatis severitas et bellica fortitudo coniuncta est cum pacificis moribus, cum iustitia, lenitate, musicis amore ceterisque mitioribus sensibus. Denique dico de carmine Isthm. II. in Xenocratem scripto pluribus victoriis curulibus ornatum, qui quum largis sacrificiis deos coleret et hospites benignissime exciperet, etiam equos alendi studium ad hoc genus laudis refertur, et quum praeterea iustus ac mitis esset in cives, existit nova societas virtutum, iustitiae et munificentiae in optimis quibusque rebus. Atque haec hactenus. — Restant alia nonnulla carmina recensenda, ubi non solae virtutum laudes sunt, ut in antecedentibus omnibus, sed cum alia re victrix virtus deprehenditur a poeta coniuncta. Tale est primum Nem. VI., in quo virtus cum defectu virtutis componitur. Erat Bassidarum gens in Aegina pugilatu per totam Graeciam celeberrima, tamen etiam in hac Herculeae gente imbecillitas humana conspiciebatur luculenter, quiescente et cessante alternis robore gymnico eius. Hinc Pindarus et similes homines esse diis et dissimiles maximopere canit exhibetque ἀνδρίας summae laudem cum imbecillitate humana coniunctam. Alia ratio in sequentibus est. Ol. XI. Agesidamus celebratur, pugilatu qui olim vicerat puer in Olympia, carmen autem tum non tulerat promissum, quod quum poeta longo tempore post redeuntibus aliquando victoriae sollemnibus mitteret, pulcra inventione victoriis, ne obscorentur, sacro ritu cantum et epinicia deberi docet, proponens, ut vides, duo, quae debeant esse coniuncta, res gestas et κῶμον. Simile est Nem. IV., ubi Timasarchi luctatoris virtus laudatur, quum vero graviter attrito

corpore victoria reportata esset, simul lenimen laborum per carminum laudem afferre se dicit, et in fine post alias victorias alios illi dulces honores amoris auguratur. Sic cum fortitudine recreationem habes et compensationem laborum propositam. Nem. VII. Sogenis quinquertionis tractatur ἀνδρα, qui quum inimicos et obrectatores haberet, genuinae virtutis praestantiam ostenditur aeterno honore a diis ornari, Musa Sogeni, qui carmen quac-sivit speculum virtutis futurum, nunc pretiosissimam et durabilem maxime coronam parante, calumniis inimicorum diuturniorem. Canitur igitur hic virtus laudis et honoris praemio indelebili decorata. Diversum est et tamen simile Nem. VIII., ubi cum virtute fortuna adversa et secunda virtutis composita. Quum enim Athenienses Aeginam tum expugnare conarentur, quod etiam factum, poeta invidiam pessimam exagitat, quae olim Aiakis virtutem invaserit, nunc autem insulae praeclara decora delere cupiat; cui tristi malo eximia inventione amoris iucundius augurium opponit, ostendens Dinidi adolescenti coniugii futuri gaudia, insulae autem exterorum amorem et benevolentiam, fato ei debitam. Sic igitur virtus laborat invidiae malo, praemium vero et compensationem laborum amorem habebit. Claudat agmen carmen Ol. VI., ubi in altera parte sententiae ὄλβος laudatur Iamidarum et Agesiae, virtute ortus, in altera vero societas duarum virtutum, quum Agesias vaticinandi arti genti suae ab Apolline insitae fortitudinem adderet victor Olympiae et bellator strenuus. Habes cum virtutibus optimis ὄλβον coniunctum. Atque haec hactenus.

Accedimus ad alteram partem huius capitis. Vidimus virtutem laudatam in victoria; quum vero victoriae adeptio simul laetissima et felicissima res haberetur, quae Graeco homini et urbi contingere posset, plurimumque decoris et gloriae afferret, nascitur sic altera ratio laudis, de qua nunc videbimus. Proprium huius generis est, quod sola per se laus felicitatis quum non placeret Graecis, sed superba videretur et insolens, non simplex, sed composita deprehenditur sententia in omnibus quae huius loci sunt carminibus; nam etiam in paucis brevioribus, ubi simplex primo adspectu videtur esse, subest tamen composita. Sic Ol. XIV. Gratiis Orchomeni deabus honos habetur, quod decus victoriae Asopicho puero dederint, Ol. XII. autem poeta in Fortunae potentia celebranda versatur, sine qua nec Himera tyranno liberata esset Thrasydaco, nec Ergoteles cursor coronas e sacris ludis haberet. Iam facile sentis, si diis gratiae agantur pro dono victoriae, in eo pietatem et modestiam placere cum lauda-

tione coronae coniunctam. In ceteris vero carminibus omnibus
 huius generis etiam manifestior est duplex in unam conflata sen-
 tentia. De quo iam explicandum. Ac primum quidem decus co-
 ronae aut solum adest aut alia praeterea adsunt fortunae dona,
 ut militaris gloria, divitiae, regia potentia, origo illustris, qui-
 bus coniunctis existat ὄλβος victoris canendus. Iam cum ὄλβος
 proponi scias virtutem aliquam, ut sapientiam, pietatem, mode-
 stiam et moderationem, quae vel adsit vel adesse debeat et com-
 mendetur; nam id demum summum est cum talibus virtutibus
 coniunctum habere ὄλβος; sine iis invidia oritur hominum et deo-
 rum. Videamus exempla. Ducat agmen carmen Isthm. III., ubi
 Cleonymidae Thebani canuntur, qui genere nobiles, opulenti, bello
 spectati atque etiam ludicris coronis aliquoties ornati semper alieni
 manserant a superbia et insolentia, unde, iis licet etiam adversa
 saepius accidissent, firma tamen stetit fortuna per saeculorum de-
 cursum, nunc novis coronis aucta. Est igitur thema carminis
 praestantia et diuturnitas fortunae cum modestia coniunctae. Et
 Cleonymidae quidem habebant modestiam, plerumque vero com-
 mendatur, ut adsit, et dissuadetur ὕβρις. Sic Pyth. X. Phriciae
 Thessali fortuna eximia praedicatur, qui genere nobilissimus et
 opibus fortunatus quum ipse victorias praecipuas ludicras repor-
 taverit, nunc etiam filium videat tenera aetate victorem, atque
 ita assequutus sit quantum homo assequi possit. Idem vero mo-
 netur diis omnia deberi et mutari posse fortunam, nisi pietas si-
 mul adsit. Carmen Nem. IX. in Chromium Syracusanum est,
 regiae familiae affinem. Hic vir opulentus et gloria militari
 maxima quum nunc etiam ludicra ornamenta haberet, frui dicitur
 admirabili felicitate. Tamen non minor erat ambitio principum
 Syracusanorum, et quum iterum bellum meditarentur, poeta hoc
 dissuadet maximopere et moderationem commendat, ne deorum
 ira excitetur. Carmine Nem. XI. Aristagoras Tenedius monetur,
 ut a superbia abstineat et tyrannidem ne affectet, qui opulentus,
 formae pulcritudine insignis et in certaminibus multis victor tum
 etiam magistratu summo insulae ornabatur. Accedimus ad car-
 mina Ol. I. et Pyth. II., Hieroni scripta. In priori significatur
 Hieronem cum regia potentia maxima virtutibusque pulcris Ne-
 ptuni favorem habere eximium, qui cum equestri studio imbuerit
 et nunc victoriam equestrem in Olympico certamine dederit,
 omnium ludorum celeberrimo. Sed quum rex etiam curulem
 meditaretur, ut potiatur hoc decore, poeta simul ad pietatem
 hortatur et superbiae poenas proponit, ad quam inclinabat Hiero.

Sic cum felicitatis laude vides pietatis et modestiae admonitionem coniunctam. In carmine Pyth. II. bellicam ludicramque gloriam, divitias, potentiam regiam Hieronis laudat; sed cum ὄλβον singulari sapientiam coniunctam vult, a qua tum maxime aberrabat rex, monetque, ne crudelitate et cupiditatibus pravis in deorum benefactorum iram incurrat. Denique similia sunt carmina Pyth. IV. et V., Arcesilao, Cyrenarum regi, scripta. In quinto praestantia ὄλβον cum virtutibus coniuncti canitur. Et ὄλβον quidem intellige divitias, potentiam regiam totamque a maioribus traditam fortunam, ad quam nunc etiam Pythia victoria accedit. Hunc ὄλβον virtutibus multis ornabat rex, qui consilio validus, fortis ac strenuus, musicarum artium et ludicrorum certaminum peritus esset. Idem vero ad superbiam inclinabat, nec diis quantum deberet semper recordans, nec hominum de se merita ubique agnoscens. Quare quum etiam Olympicam victoriam meditaretur, admonitio pietatis et gratiarum amicis aurigaeque referendarum admixta est laudi. Indicantur igitur quas habeat rex et quas habere debeat virtutes ὄλβον socias. Denique in Pythio quarto primum regia dignitas laudatur Battiadarum et Arcesilai Apollini maxime debita, qui nunc etiam victoriam Pythiam addidit, deinde vero gravissime commendatur lenitas et clementia, quum in turbis civilibus antea ortis iracundius saeviisset rex in principes quosdam viros et perditum iret regnum. Iterum vides cum fortuna moderationem laudari coniungendam. Atque haec quidem de his. Sunt vero in hoc genere, quod explicamus, etiam aliae quaedam suaves rationes. Primum enim victoriae decus etiam praemium dici potest virtutum, quae in victore sint. Tale est carmen Ol. III., ubi Theronis corona praemium pietatis dicitur a Tyndaridis datum pro cultu studiosissimo, dignitas autem coronae mythica narratione illustratur. Sic enim nunc clarius explicuerim sensum illius carminis. Sed magnificentius exemplum huius rationis est Nemeacum primum. Laudatur ibi in Chromio optimarum virtutum societas, prudentiae in divitiarum usu conspicuae et fortitudinis bellicae; corona autem Nemeaea et, quam auguratur poeta, Olympica praemium virtutum est; fruetur, ait, Chromius placida post labores vita ludicrorum certaminum coronis summis ornata. Atque attendas velim ad ornatum compositionis. Diximus supra de coniunctionibus duarum virtutum; hoc genus etiam hic adhibuit; sed quum supra explicatis in carminibus universum fundamentum duarum virtutum laude contineatur, hoc loco altera pars sententiae victoriae praedicatio est, altera duas virtutes com-

plettitur. Satis de hoc; pergo ad ultimam in hoc genere rationem. Potest victoriae adeptio etiam pro consolatione esse malorum, quae antecesserunt; atque etiam huius rationis aliquot carmina exstant. Isthm. VI. scriptum videtur post proelium ad Oenophyta, quo graviter afflicti erant Thebani. Huic calamitati opponit poeta prisca ornamenta urbis et recentem victoriam Strepsiadae, ut documenta favoris deorum et solatia ac fomenta maeoris, monstratque novam coronam, si modestia adsit. Subiicio sententiam carminis Pyth. III. Ibi monetur Hiero, quum dii bina mala dent uno cum bono, ut morbum et filiae mortem aequo animo ferens consoletur tristitiam usu boni, quod habeat, quam aptissimo et laetissimo, opulentia regia, victoriis ludicris reportandis et comissionibus epiniciis poetarum adhibenda, id quod etiam faciat. Sed magnificentius hoc nomine nihil carmine Ol. II. Quae prisco fato in gente Cadmi constituta erat vicissitudo memorabilis adversarum et secundarum rerum, hanc etiam in Theronis rebus, qui originem trahebat a Cadmidis, versari docet. Ac mala quae expertus erat domestica rex sunt fuga filiae e regno Hieronis et proditio, quam moliti erant propinqui Capys et Hippocrates. His opponuntur consolationis causa laeta illa, quae iam contigerunt et in posterum contingent, coronae Olympicae adeptio et futura beata vita post mortem cum aureis coronis. Neque tamen haberet Thero hanc malorum per secundas res compensationem, nisi etiam virtutes praeclarae in eo inessent, fortitudo bellica et iustitia liberalitasque singularis. Sic eximia inventione coniunctas hic vides duas rationes compositionis, quas modo vidimus; compensantur adversa secundis rebus, quae ipsae praemium sunt virtutum regiarum. Igitur quum duae partes sententiae sint, in altera societas virtutum cardinalium tractatur, in altera compensatio malorum per secunda, ut nunc etiam pars utraque sententiae composita sit, qui est summus in hoc genere ornatus. Restat Ol. VII., in quo carmine iterum fortuna victoriae cum adversa re composita est, sed alio modo atque ita, ut haec excusetur. Diagoras Rhodius pugil longe celeberrimus quum in Olympico certamine novum decus patriae reportaret, factum videtur infelici casu, ut unus ex adversariis pugilibus gravius vulneratus moreretur. Unde Pindarus ingeniosa inventione fatum Rhodi aeternum canit e decoribus et erroribus mirifice mixtum, siquidem quae magna et eximia ornamenta insulae contigerint, iis semper etiam casus quidam et errores iuncti fuerint praeter voluntatem commissi. Eandem rem in altera parte carminis aliter tractat ita, ut

cum fortitudine iustitiam viri laudet a violentia alieni. Est igitur tractatio duplex ad idem rediens; utraque sola per se integram sententiam habet et per se sola placet concinna membrorum duorum compositione.

Perlustratis carminibus omnibus observationes nonnullas addo. Igitur primum vides virtutes cardinales vulgo dictas per omnia Pindari carmina tractari, quae diu ante philosophos inde a priscis temporibus in religionibus, in fabulis, in legibus civitatum, in carminibus poetarum, in moribus et sensibus populi habebantur. Prima est quae toties in Epiniciis laudatur fortitudo, ἀνδρεία, ἀλκή, βία, τόλμα, σθένος, θράσος, ἀκμαὶ ἰσχύος θρασύπνοιοι, ἀρετὰ κατ' ἐξοχήν, in robore corporis animique conspicua. Huius sunt πόνοι, μόχθοι, ἔργα. Est vel ludicra et in ludorum certaminibus versata, vel bellica, et vidimus nunc ludicram solam celebratam, nunc ludicram et bellicam coniunctam una notione comprehensam, nunc denique distinctas ambas, oppositis pacis bellique artibus. Succedat quae apud philosophos φρόνησις dicta, vulgo autem omnino complectitur mentis ingeniique vim et acumen, solertiam, prudentiam, sapientiam, φρόνη, σύνεσις φρενῶν, μῆτις, βουλαί, σοφία (das Verstandvolle, Kluge, Sinnige, Einsichtige). Huius est acute videre in quaque re, excogitare et invenire pulchra et ingeniosa, providere futura, intelligere ubique, quid sit optimum et verissimum, consilia recta capere (καρπὸς φρενῶν), etiam nosse se ipsum et rerum humanarum imbecillitatem, nec cupere stulte quae data non sint. Porro σωφροσύνη, temperantia, verecundia, modestia, moderatio, est quae modum tenet in omnibus et decorem, cupiditates cohibet, non affectat nimiam fortunam et a superbia insolentiaque abstinet, ut solent homines in prosperis rebus ὑψίφρονες τὰ μακρὰ παπταίνειν, μεγαλαυτοῖαις ἐμβαίνειν, et ad κόρον et ὕβριν inclinare. Sic haec virtus interdum eodem redit cum σοφία, ut sit in rebus humanis, potestque non semel sapientia et moderatio dici in eadem re, nisi quod σοφίας nomen fere senioribus, σωφροσύνης iunioribus videtur accommodatius. Denique iustitia, δίκη, vulgo δικαιοσύνη, dicitur, si suum cuique tribuas, pie colas deos, in homines mitis et nequus sis et abstineas vi, crudelitate, saevitia, atque etiam bonitatis, benevolentiae et amoris sensus huc revocabant veteres. Ceterum pertinet eodem, ut per se patet, etiam ἡσυχία, εὐνομία, Θέμις in civitatibus saepe laudata, quod ὑπὸ στάθμῃ νέμεσθαι est dictum Fragm. IV. Isthm. Sunt vero alia religione et a diis praescripta, alia legibus et politico iure; illa Θέμις, haec δίκη dicitur proprie (cf. ad Fragmen-

tum citatum). — Iam harum virtutum pulcherrimas compositiones vidimus, quarum ratio haec erat, ut opposita coniungerentur maxime, acutum et forte, robur et prudentia, *ἔργα καὶ βουλαι*, porro fortitudo cum verecundia, modestia, moderatione, aut cum pietate, iustitia, benignitate, pacificis moribus et mollioribus sensibus amoris, atque etiam ubi in Xenocrate venerabilis dignitas iustitiae cum munificentia et liberalitate componitur, non desideraveris oppositionis vim. Omitto alia breviter nec per totum carmen laudata, ut prudentia cum iustitia Nem. X, 12., h. e. consilio valere et probe agere. Praeter has virtutum coniunctiones vidimus deinde in alio genere carminum *ὄλβον*, decora et ornamenta vitae composita cum virtutibus, eaque ratio duplex erat, siquidem nunc commendabantur hae virtutes fortunato victori, quo maneret favor deorum, nunc quum adessent, felicitatem aut laudes poesios pro praemio habebant et compensatione laborum. Denique pauca alia sunt, ubi consolatio agitur et decora fortunae adversis rebus opponuntur. Est igitur satis clarum, opinor, quales sint sententiae Epiniciis subiectae. Sunt omnes ethicae, ac simplices quidem nonnisi in paucis carminibus, ut ego censeo; cetera enim omnia compositas habent ex duobus membris; atque in quibusdam carminibus eximio ornatu etiam membra sententiae sive alterutrum sive ambo composita vidimus ex duabus rebus. Victoriae autem ludicrae laus, ut supra dixi, inest ubique, quemadmodum postulabat Epiniciorum ratio. Sunt porro hae compositiones tales, ut non vi contineantur duo quae composita membra, quemadmodum quae specie conspirant, intus vero dissident, sed suapte natura congruunt et coeunt, in unum quasi debeant coniungi, simulque totum ubique efficiunt in suo genere absolutum, cui nihil desit. Quid enim deest ad perfectam speciem absolutamque sententiam, ubi consilium cum fortitudine, robur cum modestia aut iustitia, bellum cum pace componitur, ubi fortuna virtutibus ornatur, virtus post labores requie fruitur beatissima, res adversae consolationem habent per secundas? Nec concentus rerum cogitari potest perfectior nec plenior sententia; ut in artis operibus pulcherrima convenientia partium delectat, sic apud Pindarum in his rebus, quas ubique tam scite et venuste componit etiam ex compositis compositas, ut artificem videas longe exercitatissimum. Atque haec est intima horum Epiniciorum pulcritudo atque praestantia, in ipsis fundamentis carminum posita atque inde tanquam anima per corpus diffusa in omnes partes, quemadmodum omnis poematis prima laus est, si sententia nititur vero poetica, sana,

pulcra, ingeniosa, sublimi, et frustra undequaque rerum et verborum ornamenta adsciscas, fundamentum ubi intus nullum sit aut cassum et inane. Quanquam vulgo multi singulorum locorum luminibus capiuntur, altius penetrare in intima compositionum non opus habent. Pindarus vero, quo erat ingenio, non solum vere poetica, sed etiam aptissima personis, locis, temporibus posuit ubique carminum fundamenta, nec quidquam in hoc genere probavit, quod non simul praesentibus rebus plane conveniret atque inductum esset: quae est altera laus lyricae poesios et horum Epinicionum. Hoc tamen ut pluribus probem non est opus post ea, quae in Introductionibus ad carmina atque etiam supra iterum exposita sunt; non pauca in Scholiis tradita habemus, alia Pindarus ipse indicat, interdum quidem brevissime, ut attentae lectione opus sit, veluti ubi novae victoriae agitantur, quo tamen referendae sunt pietatis et modestiae admonitiones in carminibus Ol. I. Pyth. V. Isthm. VI. et Bellerophontis fabula Ol. XIII. Denique alia coniectura suppleta videbis a Boeckhio aut a me facili nec longe petita; ut nullum carmen exstet, cuius ratio plane inexplicabilis sit. Ac monuit dudum ante nos etiam Iacobsius in Aditamentis ad Sulzerum, qui semel Pindari artem perspexerit, cum non dubitaturum ibi quoque ratione egisse poetam, ubi ex antiquitate nihil traditum habeamus, quod causas dictorum explicet.

DE TRACTATIONE ARGUMENTI.

Sententia carminis explicatur directa oratione et fabulis; de utroque genere dicemus singulatim.

I. DE DIRECTA TRACTATIONE.

Fabulis tecta continetur laus vel admonitio, directa oratio ipsam rem significat et cursum carminis ut plurimum regit; hac igitur quid dicat Pindarus, ante omnia quaerere debet interpres. Ac primum quidem, ut hinc ordiar, quoniam victoria est, quae canitur, praeter victoris nomen necessario in quovis Epinicio etiam locus nominari debet, ubi corona parta; qua observatione ductus Boeckhio optime vidit Pyth. II. Thebis reportatam victoriam spectari, quum aliud nomen in carmine non exstet, ac plerumque aut in prooemio aut statim post prooemium loci nomen indicatur. Inest vero vel in ipsis nominibus sacrorum ludorum satis magna laus, ut rarissime haec amplius illustrata videas, nec nisi in carminibus peregre missis, Ol. I. III. XI. Pyth. V., ubi iucundiora talia. Sed praeter locum etiam genus certaminis indicari

debet, lucta fuerit an pugilatus, pancratium, quinquertium, curulis victoria, alia, quod non factum Ol. XIV. brevissimo carmine. Nam talia quidem historica fundamenta sunt, quibus hymnus Epinicius nititur, nec definita sit laus victoriae aliter. Denique etiam deus ludorum pulcre institutum est a poeta ut fere ubique laudetur, quod bis neglectum video, Pyth. XII. Isthm. IV., peculiares, puto, ob causas; atque interdum fabulis simul inest dei laus, ut Ol. III. Pyth. III. IX. Nem. V. VIII. Isthm. VII., plerumque vero directa oratione tractatur, suaviter nunc hoc nunc illo modo illata. Haec quidem de his; ad res ipsas propius accedimus. Sunt autem laudes, admonitiones, preces, quae oratione directa tractantur, de quibus rebus nunc videndum.

Atque ut primum de laude virtutis ludicrae exponam, illustratur haec maxime ex rebus gestis victoris et familiae gentisque, si haec gloria et fortuna simili excellit. Sic primum robur et dexteritas victoris in certamine probata laudatur Ol. VIII, 67. Pyth. VIII, 81. Ol. IX, 91. Nem. III, 16. Isthm. III, 63.; nec taceatur etiam, si quid adversi accidit, ut Ol. XI, 15. Nem. IV, 32., quod victoria in laudem verterit; memoratur denique suaviter etiam formae pulcritudo interdum cum fortitudine, ut Ol. VIII, 19. IX, 94. XI, 100. Isthm. VI, 22. al.; sed rariora tamen sunt haec quidem et multo minus adhibita ornamenta omnia, quam expectaveris in Epinicio carmine, ac frustra hic quacras descriptiones luctae aut pancratii longiores variosque modos certaminum expositos, quae res largam dicendi copiam praebere potuisset. Nimirum Epinicius hymnus talia breviter tractat et summatim, quorum uberior et verbosior descriptio aliena ab eius magnificentia; at in Hyporchematis, Encomiis, Scoliis plura huiusmodi lecta crediderim; quemadmodum etiam equorum curruumque ampliores laudes; cf. Nem. IX. fin. et quae ad Fragmenta diximus. Illud vero maxime hic moris est, ubi plures victoriae a victore aut eius familia et gente reportatae, ut nominatim memorentur, atque hoc genus laudis in plurimis carminibus tractatum reperies. Interdum oratio simplicissima est, ut nihil nisi ipsa nomina locorum legas, nullo alio ornatu admixto, veluti Ol. XIII. fin., in aliis maior deprehenditur varietas dicendi, imprimisque ornate tractatus est locus Nem. X, 25 seqq. Verum ais: cur tantopere favet hymnus Epinicius his enumerationibus, quae vulgo videntur ieianae, ut plerumque multos versus impleant? Quia vere magnifica est tot ludorum per Graeciam enumeratio, tot praemiorum tot diis debita reportatio, ut directa oratio vix habeat quibus magis ornet

victorem. Quam enim aliam vim habent hae victorum, patrum, avunculorum, patruorum, avorum, maiorum denique memoratae res gestae, quam ut δαίμων γενέθλιος, ut πότμος συγγενής in luce ponatur, qui nunc in victore denuo viguit? Ac ne de solis victoriis loquar, quum Nem. VII. Thearionis patris omnibus bonis ornata sors praedicatur aut Isthm. I. Asopodori post triste exilium restituta antiqua prosperitas, etiam hoc cum in finem factum est, ut deorum favorem et fundamenta fortunae videamus, quibus filiorum praesentes successus nitantur. Haec enim omnia ut per se placent maximopere, ita ad victoris laudem augendam pertinent. Quo loco memorandae etiam magistrorum laudes sunt; quum enim suavi pietatis sensu institutum sit, ut, si pueri canantur, simul magistri laudentur, tamen etiam discipuli virtus sic declaratur luculentius, veluti Ol. VIII. Melesias magister, per quem triginta a discipulis variis coronae reportatae, non minima laus est Alcimodonti, aut Pythaeae Menander claris ab Athenis Nem. V. Ac quum etiam ad defunctos in talibus carminibus nuntius deferatur, simul ab effectu laudari vides victoriam, quum manes quoque in Oreo ea exhilarentur. Nam ab effectu quidem etiam Psaumidis victoria Ol. V. laudatur per totum carmen, quod patriae deos tutelares conatibus suis ornaverit vir praeclarus. Sed praeter ludicras res bella quoque et proelia memorari apud Pindarum videas, ubi quid illustrius gestum, ut Hieronis pugnas adversus Etruscos et Carthaginienses, servatos ab eodem Locros, pugnam Salaminiam in laude Aeginae et Lamponis filiorum, pugnam ad Helorum in laude Chromii, sed nusquam tamen haec multis verbis tractat, loquitur magnifice, sed breviter, iniucunda vero, ut proelium ad Plataeas Isthm. III., ad Oenophyta Isthm. VI., intestinum Theronis bellum adversus proditores, ubi memoranda sunt, nomina taceat. Atque haec quidem pleraque omnia ad ἀνδράων celebrandam pertinent, de qua satis dictum. Laudantur praeter eam etiam aliae multae virtutes breviter plerumque, de quibus nihil notandum habeo nisi unum: Ubi cum fortitudine componatur alia virtus, aut pari ambas dignitate haberi, aut pendere fortitudinis gloriam ex altera, ut Ol. VIII. Nem. X. Isthm. VII., ubi ea propter pietatem et iustitiam contingit. Quae ratio exquisita est. — Sed praeter virtutes etiam ὄλβον supra docui multis in carminibus laudari, cuius tamen nusquam obscurior tractatio est, modo singula a poeta posita in unum colligas. Nam ut poesis fert, orditur fere Pindarus ab uno aliquo primario fortunae decore, plerumque ab ipsa victoriae reportatione, interdum vero etiam ab alio, tum addit

cetera pertractatque omnia vel eodem loco vel alia in parte carminis. Sic Pyth. X. orsus a nobilitate mythica familiae victricis laudanda deinde ad victorias pergit, tum divitias addit, postremo ipse omnia una notione complexus generatim felicitatem familiae laudat, summum quae assequuta sit. Pyth. II. autem in principio cum bellica laude ludicram coronam praedicat, deinde v. 57. divitias, potentiam regiam, gloriam militarem amplius tractat. Nam illud quidem etiam non monitus vides, bellicas res propter *δόξαν* et *κῦδος* etiam in *ὄλβον* laude optime afferri, veluti etiam Nem. IX. factum, quemadmodum ceterae quoque virtutes in tali nexu inter decora et ornamenta fortunae afferuntur, ut Ol. I, 13. Gravius est monere ita fere tractari *ὄλβον* a poeta, ut divinitus significet eum datum et a deorum favore profectum; quae res ut veram laudem *ὄλβον* continet, cuius summus splendor in ipsa divina origine inest, sic etiam admonitiones iustitiae, pietatis et modestiae optime praeparat, quae cum *ὄλβον* laude coniungi solent apud Pindarum. Ita enim dissuadet immodestiam et superbiam, quod non humanis viribus, sed diis debeatur fortuna, et ingratus sit ferre fortunam qui nequeat. Sic v. c. Pyth. II, 7. deos Hieroni eximie faventes exhibens praeparare vult sequentes admonitiones mythicas, quemadmodum Pyth. X, 10. Apollinis laude posita, neque alia res Ol. I, 10., ubi chorus Iovem canere in Hieronis domo debet, statim hic significante poeta quod per totum carmen agit, favore et auxilio deorum decora vitae parari et conservari, quum superbia et insolentia amittantur. Vides praeclara iudicio *ὄλβον* laudi non annexas extrinsecus admonitiones virtutum, sed derivatas ex ea, ut nihil est in sententiarum rationibus tam pulcrum, quod non assequutum sit Graecorum ingenium.

Sed quoniam de laudis tractatione dicentes paulatim ad alteram rerum partem, admonitiones dico, devenimus, amplius de ea re videamus. Primum igitur nusquam nude ponit admonitiones, sed cum laude miscet et inde ducit. Pyth. I, 80 seqq. post maximas laudes rerum gestarum abrumpens orationem, quia invida sit civium multitudo, tamen, ait, quoniam melior miseratione invidia, ne omitte pulcra, regna iuste et sis verax; in quo callido, ut vides, ab uno genere laudis ad aliud transit per vocem *καλὰ*. Mox etiam ad liberalitatem hortaturus Hieronem, serva, ait, indolem, quae praeclare in te viget. — Pyth. II, 72. postquam regis senilem sapientiam laudavit, per quem sine periculo dicere liceat, admonitiones ipsas orditur sic: Praesta te talem, qualis a natura factus es, tum assentatorum et susurronum pravas artes

exagitat, quibus obsequebatur Hiero. — Pyth. IV. fin. Arcesilai prudentiam laudans eumque medicum civitatis optimum dicens, sic hortatur, ut leni cura mala civitatis sanet. — Pyth. V. init. eundem postquam dixit virtute praeclara ornatum, pergit sapientes etiam permagnam bene ferre felicitatem, atque ita hortatur, ut pius sit rex et gratus erga aurigam amicosque. — Pyth. XI, 50. post laudatas victorias familiae victricis talia, ait, decora cupienda sunt divinitus data, nam iniusta et tyrannorum sors spernenda; e laudabili ipsius familiae exemplo contrarium dissuadens. — Nem. IX, 46. magnifica laude gloriae militaris ceteraeque fortunae probat satis esse Chromio felicitatis, nec quidquam ulterius cupiendum, quale genus admonitionis saepius habet, ut Ol. III. fin., Isthm. IV, 14. — Nem. XI, 33. laudans Aristagorae virtutem, quae orta e Pisandro et Melanippidis priscis, post alia interiecta tempora nunc in ipso laetius revixerit, ex hac ipsa vicissitudine viro honorifica observationes ducit de imbecillitate humana et quae sequuntur. Imprimis vero exquisita ratio est, ubi in laude rerum gestarum et felicitatis per preces pro incolumitate imbecillitatem rerum humanarum significat admonitionesque dat modestiae, ut Pyth. X, 17 seqq. et Pyth. VIII, 72 seqq., et hic quidem bis redit ad idem, interposita nova parte laudis, repetitque in fine etiam preces maiore cum vi singularem ob causam. Denique suavis etiam alia ratio est Isthm. VI, 39., ubi post memoratas proelii calamitates ad comissionem praesentem reversus, etiamnum commotus praeteritorum malorum recordatione metuensque ne redeant, modestus orat, ne quotidiana haec gaudia dii turbent, atque ita dissuadet maiora. Verum satis de his; vides mirum artificium tractationis (die feine Kunst die Ermahnung einzuleiten und zu motiviren). Alterum hoc est, quod secundae personae usum saepe evitans, ad suam personam quae aliis dicit revocat, ut Ol. III. fin. Pyth. III, 107 seqq. Pyth. XI, 50. Isthm. VI, 41., quae res etiam in laude aliquoties apte usurpata, Nem. I, 36. X, 29. Habet idem commodum tropicum genus dicendi usurpatum optime Pyth. IV, 263 seqq., atque etiam sententiae generales, ceterum per se in admonitionibus necessariae.

Diximus de laudibus et admonitionibus; addamus etiam de precibus verbum. Sunt preces non in omnibus carminibus, sed ibi fere, ubi peculiaris causa. Talis est ubi nova victoria agitur, ut Ol. XIII, 24., collat. 103. (neque enim nunc dubito Xenophontem ipsum curule certamen adire voluisse), Pyth. V. fin. Nem. X, 29. Isthm. V, 16. Isthm. VI. fin. Deinde preces sunt in

in metu periculorum; ut propter hostes Ol. VIII. fin. Pyth. VIII. fin., quo etiam supplicatio pertinet Nem. VIII, 12., aut quum invidia laborat victor, ut Ol. VI, 102. VII, 87. Nem. VII, 80 seqq. splendidissimo loco, denique in reditu per mare Ol. VI. fin. Nec minus aptae preces Ol. II, 12. pro Emmenidis nuper in discrimen adductis, porro Pyth. I, 29. 39., et Nem. IX, 28. pro Aetna urbe recens condita, et Ol. V, 17. pro Camarina nuper restituta et victore cive. Ac quum locis quoque ubique commodis ponantur preces, unum annoto hoc, etiam transitum ab una re ad aliam saepe suaviter per precationem fieri, ut Pyth. I, 39. Nem. IX, 28. a mythicis ad praesentia; Ol. XIII, 24. ab urbis laude ad Xenophontis laudem; nec minus suave artificium Ol. VII, 87. est, ubi post fortitudinis laudem ad iustitiam modestiamque viri venturus non ita dicit: Praeterea etiam iustus est Diagoras et a superbia alienus, quae maxime iniucunda in poesi esset iunctura, sed hoc modo: Iuppiter viro pugilatu gloriam consequuto des gratiam apud cives et externos; nam alienus est a superbia. Sic non annexus est tantum ultimus locus antecedenti, sed innexus optime. Alias duae res etiam per interpositam sententiam generalem iunguntur, veluti Ol. II, 53. a praesenti decore victoriae ad futurae vitae felicitatem transiturus sententiam de opulentia virtute ornata interponit. Atque ita saepius. Qui dicendi arte delectantur etiam ad tales exquisitos modos attendant. Haec hactenus.

Dixi generatim de tractatione directa argumenti; addam pauca ad singulorum locorum quorundam rationem pertinentia. Primum enim sunt interdum duae res commixtae in eodem loco, quas distinguere iterumque coniungere debeas, ut formam tractationis perspicias. Ac de admonitione cum laude mixta supra explicui; nunc alia afferam. Ol. II, 83 seqq. redire debet poeta ex lege carminis ad Theronem et absolvere virtutis laudem in prooemio inceptam, idque facit; sed quum simul Simonidem et Bacchylidem castigare vellet, inde duxit formam loci pulcherrimi, ut post inferarum rerum et futurae vitae tractationem laetior esset et vividior ad praesentia reditus, et vix dubito tibiis eum cantatum, quum antea citharae sedatiores soni praevaluissent. In ipsa vero laude Theronis obiter observa, quum bellum intestinum significandum esset, quam decore dixerit, invidiam loquens improborum hominum et ingratorum, ipsam vero prodicionem propinquorum, quae contra naturam esset, ne verbo quidem effatus. Sed haec quidem mythice indicata sunt. Verum redeo in viam. Ol. VI, 74 seqq. revertitur, ut debet, ad victoriae laudem absolvendam;

quum autem Agesias invidia laboraret, nunc ita tractat illam laudem, ut defensionem immisceat, rebus gestis probari dicens, quales simus, deinde Iovi Mercurioque a maioribus culto, non casui aliisve rebus ab inimicis forte iactatis, deberi monens victoriam. Ibidem in fine Syracusas Ortygiamque laudare debet, ut promiserat in prooemio, idque facit per Hieronis laudem; iterum vero invidiam respiciens et inimicitias Agesiae, simul metum futurorum ostendit de duarum ancorarum utilitate loquens. — Ol. VIII, 54. Melesiam magistrum laudare vult, ut moris; sed quum etiam hic invidia laboraret, ad defensionem revocat laudem. — Pyth. I, 29. Hieronis Aetnaei victoriam curulem laudare debet, quod ita facit, ut simul Aetnae urbi salutem et florem precetur a diis. Deinde v. 46. bellicas Hieronis res celebraturus, quum aegrotaret rex, ita haec tractat, ut exhilaret eum rerum gestarum commemoratione et constantiae admoneat. Denique v. 60 seqq. de condita recens Aetnaea civitate quum dicere debeat, simul filii Dinomenis laudem immiscet, qui tum regebat urbem. Non perspexeris tractationem huius carminis, si ad hoc Pindaricum artificium non attenderis. — Pyth. IX. v. 76 seqq. laudat, ut debet, victorias Telesicratis; quum autem hic, ut in Commentario probare studui, admisisset Thebis quod magnopere displiceret, simul iram adversariorum sedare poeta studet; quare ita rem tractat, ut ad publicam Thebarum laudem victorias viri in Graecia reportatas revocet et in rebus ad urbis laudem gestis privatas querelas ab adversariis coercitas velit. — Nem. IV, 13 seqq. ad Timasarchi pueri victorias accedit, sed, quum etiam patris defuncti memoriam, ut moris, recolere vellet, suaviter utrumque iungit ita, ut patrem, qui citharam tractaverat, nunc si viveret, saepe cantaturum fuisse dicat hunc hymnum victoriis filii scriptum, quas indo enumerat. — Nem. VII, 54 seqq. Thearionis fortunam laudat, quae res quam vim habeat in Sogenis laudem, supra monui; quum autem Theario etiam obtrectatores haberet et poetam ipsum quoque male crederent quidem de Neoptolemi laude detraxisse, coniunctis Pindarus his rebus in laude Thearionis simul de obtrectione et invidia verba facit suosque ipsius mores defendit. — Isthm. I, 40 seqq. ad Herodoti laudem absolvendam accedit, qui quum reprehensores haberet conatum suorum, simul hos carpit. — Isthm. VII. initio victoriarum, quas Cleander reportaverit, laudem nuntiat; sed cum laetis sensibus etiam moerorem prodit ex terroribus belli Persici nuper depulsi non levem, quia non solum laudare vult Aeginetas in illo carmine, sed etiam commovere eorum

animos, ne deserant Thebas. Atque haec hactenus; non levis mihi videtur tota haec observatio ad explicationem Pindari. Res autem maxime lyrica est, quum sic peculiaris comparetur forma multis locis pro vulgari et communi, maiorque existat varietas tractationis. Ad ceterum orationis directae ornatum comparationes pertinent a ludicris certaminibus et ab epiniciorum ratione petita plurimae, de quibus suis locis in Commentario dictum, nec non sententiae ethicae eximiae, quo loco etiam illud artificium praeclarum notandum, quod res praesentes ad generalis sententiae formam passim revocat; cf. ad Ol. VII. VIII. Nem. VIII. init.

II. DE FABULIS.

Sententia carminis rarissime sola directa oratione explicatur et sine fabulis, ut factum in praevio carmine Ol. X. Etiam Ol. V. et Isthm. II. non habentur fabulae, sed curavit tamen poeta, ut aliquid instar mythici ornatus adsit, qui in priore carmine pro urbe Camarina deos urbis tutelares nominet, quos ornaverit Psammis, in altero vero canat, ut in Isthmo Neptunus, Delphis Apollo Xenocratem benigne adspexerit, laudetque aurigam Nicomachum in Victoriae gremium illapsam in sacro Iovis Olympii luco. Quae omnia specie mythica delectant. Similis generis sunt invocationes et laudes deorum plurimae in prooemiis, ut Ol. III. IV. XII. XIII. XIV. Pyth. VIII. Nem. VII. Isthm. IV. Revocantur victoriae sic ad divinam vim causamque. In plerisque autem carminibus etiam narrationes sunt fabularum sive breviores sive longiores, ut constat. Quum igitur a nullo fere carmine mythicus ornatus plane absit, patet eum quodammodo necessarium visum, nec dubium est, quin pulcherrima pars sint Epiniciorum fabulae. Explicabimus igitur nunc etiam de hoc genere data opera, quae res et difficilior est et longiorem disputationem habet, a Pindari vero accuratiori interpretatione abesse non debet. Dicemus autem primum de dignitate et usu fabularum, deinde de tractatione earum lyrica.

A. DE DIGNITATE ET USU FABULARUM.

Fabulae de diis et heroibus continent, ut constat, quidquid illustre, praeclarum, excellens populus Graecus excogitaverat; hic summa exempla fortitudinis, pietatis, iustitiae, moderationis expressa sunt, hic felicitatis rarae et favoris deorum; hic scelera impiorum dignissimis poenis coercita et felicitate eximia graves calamitates videmus compensatas; in fabulis fata aeterna gentium

et urbium conspicua; fabulae sunt divinarum et humanarum rerum pulcherrima et sanctissima imago. Quae quum ita sint, quem in finem fabulas in Pindari carminibus positas dicamus apparet: positaе sunt, ut praestantiae eius, cuius laudem sententia carminis habeat, et poenarum, ubi quid reprehendendum, ideale exemplum adsit. Non opus est hodie refutare pluribus quod olim censebant, digressiones eas esse a themate proposito carminis et inopia rerum Pindarum ad mythica delapsum; tantum enim abest, ut discedat a themate poeta, ut ipsius thematis pulcherrima declaratio in fabulis insit. Error iste inde natus est, quod themata horum carminum non recte intelligebantur. Alia sententia eximie explicata a viris doctis haec est, ad publicam maxime urbis laudem fabulas propositas; civium victoriae et decora quum simul ad patriam deosque patriae tutelares pertinuerint, patriae laudem agi potissimum in his carminibus et summum eorum thema esse; huius igitur priscas fabulas excitandas fuisse, ac quum victor pars esset civitatis, sic communi laude eius laudem comprehensam. Profecto certum est et minime dubium simul etiam publica ornamenta esse praeclaras has fabulas, nec potest pulchrior laus urbium inveniri, quam quae in his Epiniciis habetur; certum etiam huic generi poesios maxime convenire tales publicas civitatis laudes; sed non sufficit tamen haec observatio ad explicationem quaestionis propositae. Primum enim complures sunt fabulae non petitaе e rebus domesticis urbis, unde victor, veluti Pyth. XI. ad Thebanum civem narratio de Agamemnoniae domus infortunio, Nem. IX. ad Chromium Syracusanum narratio de Adrasti et Amphiarai rebus, Ol. I. ad Hieronem fabula de Pelope et Tantalos, Pyth. II. de Ixione, Pyth. III. de Coronide; quae omnes quum alienae sint a patria victoris nec quidquam ad eam pertineant, necesse est concedatur et revera conceditur etiam digressiones eas esse cum reliquo carmine parum nexas, atque ita ad eam ipsam rationem reducimur, quam reieceramus ut Pindaro indignam. Deinde quum etiam forma narrationis explicari debeat ubique, cur sic non aliter tractata sit fabula, cur talibus, non aliis sententiis ethicis distincta, veluti fabulae de Aeacidis alias aliter tractantur, etiam hoc multis in carminibus non expedias ex illa ratione sola. Sic Pyth. IX. fabula de Cyrena nymphea etiam urbis laudem illustrari obvium, at cur sic eam tractaverit a principio ad finem Pindarus, ut pudorem et verecundiam amoris commendaret, vim et indecoros sub divo amplexus reprehenderet, nullo modo intelligas, nisi propius ad victorem haec omnia retraxeris. Ol. VII.

sane Rhodi decora tractantur, sed quid sit, quod per totam illam mythicam narrationem simul casus et errores invitos ostendat his decoribus admixtos, aegre expedias, nisi in ipso victore Diagora fuit quod insulae fato proposito excusare vellet poeta. Atque ita res habet in aliis. Quae quum ita sint, redeo ad id, quod supra posui, nunc pluribus declarandum. Vidimus, quales sint subiectae his carminibus sententiae. Iam placent quidem etiam sine ornatu per se ipsae et vere pulchrae sunt, ut intelleximus, haec propositae societates virtutum aut felicitatis et virtutis, haec compensationes rerum gestarum per coronas ludicras, per poesin, haec consolationes adversarum rerum per secundas, sed tamen ut ubique tractatio magnam vim habet, sic etiam hic augetur eximie, immo maxima evadit vis, dignitas, auctoritas sententiae, ubi simul in luce splendet plus quam humana, ubi in fabulis aureis fulget proposita et in heroico aut divino exemplo expressa habetur. In fabulis igitur ideale exemplum inest sententiae carmini subiectae, et quum prima virtus in ipsa sententia carminis sit, altera non minor in fabulis est, quibus ea declaratur. Petuntur autem haec fabulae plerumque e domesticis rebus urbis aut gentis, cuius est victor; in aliis carminibus e ludorum locis sunt, ut Ol. I. III. XI. Pyth. XI. Nem. IX., denique pauca etiam talia leguntur, ut narrata de Ixione, Cinyra et Rhadamantho Pyth. II., de Coronide Pyth. III., de Alcidis et Tityo Pyth. IV., quorum nullus est praeter similitudinem nexus cum victoris rebus. Cuius instituti quae causa sit, non obscurum. Sive poenas proponas pravitatis, sive virtutis depingas praestantiam, semper quidem et ubique in mythica rei imagine singularis vis inest, etiamsi alius nullus historicus nexus adsit, tamen ubi simul domestica fabula canitur aut e victoriae loco petita, tum vero quam fieri potest proxime tangitur victor. Gravis Ixionis fabula Pyth. II., sed gravior, immo gravissima Typhonis poena in ipsa Sicilia ante oculos Hieronis Pyth. I. Quanquam malefactorum et poenarum exempla ex heroum domesticis fabulis non amat petere, quum res non honorifica sit patriae, neque exemplum huiusmodi video praeter illud de Phoci caede a fratribus commissa, caute et breviter tractatum Nem. V.; vulgo talia peregrino e solo petuntur suavius. In ceteris vero rebus maxime domestica praeferuntur gentium et urbium, ut dixi. In domesticis enim heroum fabulis indoles et fortuna gentium et civitatis, genius urbis et civium creditur conspicuus; in his igitur fontem et fundamentum praestantiae suae et fortunae victor videt expressum; in his imago idealis cuiusque

victoris inest maxime sua. Proxima sunt e ludorum locis quae petita. Quo enim loco certavit victor et coronam reportavit, huius heroes ab eo minime alieni; imitatus est virtutes et laudes eorum certando et movetur gravius tristibus eorum casibus, si quid errarunt olim et peccarunt sibi nunc cavendum; quare tantum abest, ut displiceat in Pindaro hoc genus fabularum quasi longius petatum, ut praeclaram vim habeat et laudari debeat magnopere. Denique etiam tertium genus, nullis huiusmodi commodis adiutum, quis non sentit legens quantum tamen vel sic valeat sola mythica gravitate sua. Commune sunt speculum fabulae omnium, et fieri non potest, quin commovearis penitus, ubi simillimam videas rerum tuarum imaginem e mythicis traditionibus suscitata. Atque ita convenit etiam poesios sublimioris, qualis haec chorica Doriensium est, rationi et ingenio, quae maxima quaeque tractare nec quidquam fabularum a se alienum putare debet, quibus magnificentia sententiarum, quas ponit, declarari possit. Sed de choricæ poesios gravitate iam ab aliis dictum est. Denique totum mythicum dicendi genus etiam non monitus vides simul illud commodum habere, quod et laus iucundior est indirecta quam directa, et reprehensio, et potuerunt etiam politicae res graviores sic tractari decore et digne. Mythica aetas transierat, sed reliquerat sequentibus temporibus pulcherrimum thesaurum, quo uterentur qui scirent ad optima quaeque. Atque hoc tum eximie callebant lyrici poetae imprimisque Pindarus, qui incredibili acumine praesentibus rebus fabulas accommodat, quemadmodum ad singula carmina docui. Tenebat quam dicit λόγων νογυφάν, deprehendens ubique facillime, quid inesset in fabulis aut elici posset suaviter. Verum haec hactenus; iuvat nunc exemplis aliquot quae de usu fabularum dixi illustrare. Pyth. X. cum laude felicitatis coniuncta pietatis et modestiae admonitio est, quod directis verbis declaratur a principio ad v. 29. Tum eiusdem rei ideale exemplum exhibetur per fabulam de Hyperboreis, in quo mythico populo pietatis et felicitatis perfecta societas conspicitur. Simul propius cum originibus familiae victricis fabula nexa est per Perseum, gentilicium eius heroem, ut videtur, qui delatus ad Hyperboreos vidisse dicitur quae poeta narrat. Sic augetur admonitionis vis. — Ol. II. coniunctio adversarum et secundarum rerum in Theronis vita conspicua si directa tantum oratione tractata esset, philosophum potius egisset Pindarus quam poetam; nunc mythica proponuntur et proponitur Cadmidarum antiquum fatum, unde descendit Thero, quo facto revocatis The-

ronis rebus ad altiore normam suam et imaginem, carmen existit quo nihil sublimius. — Nem. VII. virtus genuina ostenditur indelebili laudis et honoris praemio a diis decorata, quae res Aiakis et Neoptolemi, maximorum heroum domesticorum, fabulis in pulcherrima luce ponitur. Civium fortuna in heroum domesticorum fortuna inest illustriore. — Ol. XI. sententia est rebus gestis epinicia deberi et *κῶμον*, et dicitur perspicue et de victoria Agesiдами et de carminum laude. Similiter in mythica narratione duo ponuntur: narrat poeta primum Herculis bellum adversus Cteatam et Eurytum, Augiae socios, ipsumque Augiam, deinde victoriae causa instituta Olympia cum certaminibus et *κῶμῳ*, ut, quemadmodum prima Olympia Herculis *καλλινίκου* epinicia fuissent post res feliciter gestas, sic in posterum certamina ludicra et *κῶμος* sacro ritu per omnia tempora haberentur coniuncta. Qua inventione quid felicius? Suavis et poetica sententia per se de laude poesis rebus gestis debita; nunc autem non sola abstracta cogitatione sentis, sed vides quasi conspicuum ante oculos Olympiorum sacro ritu sancitam et observatam inde ab Hercule praeclaram hanc rerum gestarum et *κῶμον* coniunctionem. Quae quum ita sint, luculenter apparet, quantum a vera mente Pindari aberraverint qui, non sentientes, cur victoriae et epinicia victoriarum hic coniungantur, frustra quaerunt, quid facinora bellica Herculis narrata sibi velint, quid ludi Olympici, nec nisi digressionem inopia rerum factam viderunt ubi pulcherrima thematis explicatio habetur.

Diximus generatim de dignitate et usu fabularum quantum satis; restat, ut varietates explicemus, quae in usu fabularum inveniuntur, omnes, ne quid hic, quantum quidem in nobis sit, obscuritatis remaneat. Igitur primum quidem interdum plures fabulae ponuntur ad unam rem ornatissime et ab omni parte declarandam. Isthm. V. Lamponis filiorum et maxime Phylacidae iunioris *ἀνδράων* laudat et ex reportatis victoriis auguratur futuram Olympicam. In quo primum immensam Aeacidarum gloriam ostendit ad Hyperboreos et Aethiopes usque propagatam, tum Telamonis res gestas narrat, et ut filius Telamoni promissus fuerit magnifico augurio Ajax. Quae res sic intelligenda, ut maximum habeatur quod de gloria Aeacidarum immensa praemisit, huic autem subiecta sequentia. Similes, ait, Aiaci Telamoni dato Lamponis filii sunt propitio et ipsi numine dati rebusque gestis excellunt ut Ajax et Telamo, ut maximam gloriam augurari liceat Olympica victoria reportandam. — Ol. IX. Epharmosti Opuntii canitur *ἀν-*

δῆλα singularis. Haec in mythica parte revocatur ad Laorum robur, a quibus descendebat Epharmostus, et ad Patrocli Opuntii similitudinem, h. e. uno verbo ad mythicam Locrorum praestantiam. Sed non contentus his poeta etiam Herculis divinitas insitam vim monstrat. Quae res iterum intelligenda sic est, ut alterum alteri subiectum habeatur; nam quum divinum Herculis robur manifesto summum exemplum Epharmosti sit, comprobatur haec laus in sequentibus origine Locrensi viri, apud quos viguerit roboris vis illustrior. Revera igitur omnia ad Epharmostum pertinent, cuius laus primus harum rerum finis; tamen etiam non monitus sentis, quam pulcre Pindarus eadem inventionem simul urbem ornaverit, in cuius aliquo publico loco necesse est cantatum sit carmen. Nimirum haec est praecclara ars poetae Thebani, quod tenens ubique finem primum, unde unitas carminis cuiusque pendet, simul tamen etiam cetera omnia praestat optime, quae tempus locusque postulabant. Similis ratio Nem. III., ubi quum Aristocles Aegineta per tres vitae aetates victoriis excellisset, Aeacidarum fabulis eadem exhibetur per tres aetates vicens virtus, ut fundamenta praestantiae videamus in victore conspicuae eiusque maxime propriam idealem imaginem. Talis autem quum sit Aristocles, Herculis columnas attigit et Herculis adeo gloriam in mentem nobis revocat, qui extremos fines navigationis invenit. Denique hoc loco memorandum Nem. IV., ubi Timasarchi virtuti lenimen praemiumque laborum et nunc carmine parat et in posterum auguratur aliud maius. Ac primum Telamonis res cum Hercule gestae comparantur, qui non sine clade prostraverunt Gigantem, ut Timasarchus attritis membris vicit; in fine autem Pelei fortuna, qui post res egregie gestas etiam coniugium pulcherrimum tulit Thetidem, ut Timasarchus, quemadmodum nunc hymni laudem post recentis pugnae labores habeat recreatricem, pulcherrima continuatione sententiae alio tempore post alia facta uti Peleus amoris et coniugii gaudia dicatur habiturus. Denique quum fundamentum horum omnium insita et innata ab origine virtus sit, media inter praesentem et futuram laudem gentis illustrior ponitur imago, Aeacidarum gentis comparatione expressa, ceterum etiam pompae apta, in qua canitur carmen. Vides ab omni parte perfectam unitatem rerum ingenioso acumine poetae inventam, qualia non perficias *διδασκαίς ἀγέραις*. — Sed pergo ad aliud carminum genus, ubi pluribus quae insunt fabulis duo opposita *παγάδελφύματα* exhibentur, alterum *ἀγέρης*, alterum *κρίλας*. Pyth. I. primum videmus in Olympo Iovis maiestatem et ferociam Mar-

tis relaxatam et mansuefactam cantu Musarum et Apollinis, ut
 maiestatis regiae ac bellicae irae cum mitioribus sensibus con-
 iunctae idealis habeatur imago; tum opponitur Typhonis indomita
 feritas non tacti musicorum sonorum dulcedine et miti sensu, quum
 etiam Hiero ad crudelitatem inclinaret. Propter eundem Hieronem
 Ol. I. felicitatem a superbia alienam Pelopis regio exemplo pro-
 ponit a Neptuno insigniter amasi, superbiae vero in summa felici-
 tate et favore deorum non procul habitae poenas in Tantalo. In-
 est iterum in utroque exemplo opposito singulatim tota sententia
 carminis. Similis ratio Pyth. II., ubi tum Ixionis exemplum ex-
 hibetur, qui apud ipsos deos in Olympo felicissime vivens, quum
 ferre fortunam non posset et ingratus fieret, nunc gravissimis
 poenis afficitur, tum Cinyrae, qui fortunam regiam maximam
 a diis concessam cum iustitia et bonitate coniunctam habuit, et
 Rhadamanthi, cuius sapientia quum nusquam decipi se passa sit
 fraudibus et blanditiis malorum hominum, qualibus tum Hiero
 circumveniebatur, ipse beatissima vita fruitur in Elysio. Atque
 haec quidem exempla breviter tractata, Ixionis fabula pluribus
 verbis, quum imprimis dehortari et detertere regem vellet a pra-
 vis quae agebat consiliis. Accedimus ad carmen Pyth. IV. Ibi
 Iasonis videmus praeclarum exemplum, qui cum robore et for-
 titudine insigni moderationem summam ostendit in summo iure,
 quae est suavis illa virtutum duarum cardinalium societas supra
 explicata, et Iasonis quidem persona nihil in hoc genere pulcrius
 apud Pindarum exstat. Iam statuta quidem heroica et robore
 etiam Arcesilaus erat insignis, sed idem quum ingenio maxime
 dissimilis Iasoni iracundus, saevus in seditione civium severius
 egisset, poeta praeter Iasonis exemplum etiam opposita παραδει-
 γματα ostendit Otum et Ephialten Aloidas et Tityum, qui ipsi
 etiam robore et magnitudine corporis conspicui audaciam nimiam
 et confidentiam virium morte luunt ex merito. Porro huius loci
 est Pyth. XI., ubi Thrasydae eiusque familiae ludicrae victoriae
 laudantur, commendatur vero moderatio ac dissuadetur tyranni-
 dis affectatio. Utrumque mythico exemplo illustrat. Quemad-
 modum enim Iolaus et Castores virtutem ludicram insignem ab
 iniustitia violentiaque intactam habuerunt famaue optima florent,
 sic tyrannidis infausta ratio Agamemnoniae domus infortunio do-
 cetur, ubi intus scelera ex sceleribus oriuntur, extra vero invidia
 grassatur et maledicentia civium. Accedo ad carmina Nem. V.
 et IX., ubi non ex diversorum, sed ex eorundem heroum varia
 fortuna duplex παραδειγμα elicitor. Ac Nem. V. in principio ad

fortitudinem Lamponis, filiorum duorum illustrandam Aeaci tres filii magnifici Peleus, Telamo, Phocus laudantur, tum, quoniam ad fortitudinem etiam alia virtus accedere debet, primum ne aemulatio mala et inimicitia inter fratres existat, Phoci deplorabilis caedes ostenditur a fratribus commissa, deinde σωφροσύνης cum fortitudine coniunctae praestantia eiusdem Pelci posteriore fortuna declaratur, Thetidem uxorem adepti post Hippolytae contemptas insidias. Patebit etiam sic recte a me carminis illius rationem in Commentario explicatam. Simplicius etiam Nem. IX. est, ubi in Adrasti rebus duplex παράδειγμα proponitur. Floruit hic Sicyone et postea etiam Argis, quamdiu moderatus erat; sed quum maiora tentans contra Thebas proficisceretur, infestum vidit expeditionis exitum. Postremo alia ratio est Nem. VIII. Etiam ibi duplex παράδειγμα oppositum est, sed alterum virtutis communi amore vicinorum honoratae, in Aeaci laude expressum, alterum invidia laborantis virtutis, Aiakis fabula declaratum. Atque haec quidem de his. — Pergo ad aliud discrimen. In exemplis hucusque allatis omnibus sententia carminis tota expressa habetur mythice, eaque usitatissima ratio est; sunt vero etiam carmina, licet pauca, ubi quum composita habeatur sententia, fabulis tamen una tantum pars illustratur, quum aut necessarium aut aptum non esset et commodum alterum. Sic Ol. III. corona ludicra Theronis praemium dicitur pietatis, illustratur autem sola corona mythica de oleastro narratione, pietas praemio ornata non exhibetur mythice. Nem. III. cum fortitudine robustiorum annorum sapientia senilis laudatur, sed ornatur fortitudo tantum mythica laude. Nem. VI. in Bassidarum gente ostenditur virtutis et imbecillitatis humanae mirifica coniunctio, sed sola virtus, ut par erat, mythice illustratur verbis de Achille. Similiter Pyth. XII. ars Midae fabula de Gorgonibus explicatur, admonitio modestiae directa oratione fit. Denique Isthm. VI. mythica tractatione canuntur decora Thebarum, calamitas directa oratione. Igitur in his carminibus unitas sententiae summa non conspicitur fabulis expressa, sed pars tantum sententiae; non desiderabis hoc in sequentibus exemplis, ubi quum altera pars sententiae mythice, altera directa oratione explicetur, praeterea utrumque alia fabula comprehenditur et ad unum maius exemplum revocatur. Sic factum Pyth. IX. In prima parte castitas et pudicitia amoris fabula egregia de Cyrena illustratur, quum Telesicrates victor nuper iuvenili fervore abreptus, ut videtur, ab ea virtute descivisset; deinde fortitudo cursoris eximia laudatur partim mythice

partim enarratis victoriis eius; postremo praeclara inventione coniungitur utrumque proposito Alexidami exemplo, unius e maioribus Telesicratis, qui cursor eximius fuit, idemque honesto modo coniugium faustissimum cursu consequutus est. Pyth. III. quum Hiero duo mala haberet uno cum bono, mala partim mythice tractavit, valetudinem quidem imbecillam, ut poterat, Chironis aliquem divinum discipulum optans ut adducere posset, filiae autem mortem Coronidis pulchra fabula, quum haec res rectius significari deberet; bonum contra, quod habebat rex, fortunam regiam ludicris coronis ornatam, directa oratione laudavit; postremo utrumque genus, bina mala dico uno cum bono, in Pelei et Cadmi rebus proponit coniunctum, tanquam summo exemplo. Addo carmen Nem. X. Ibi Theaei laudatur robur et fortitudo ludicra directa oratione; idem, quum etiam amoris fraterni documenta insignia dedisse videatur, in altera parte carminis Tyn-
 daridarum nobile par proponitur, quorum alter vivere non vult sine altero. Denique prooemium Argorum decora mythica celebrans, ubi cum fortitudine prudentia et iustitia floruit, eum finem habet, ut tota praestantia Theaei ad summum fontem suum revocetur. Alia forma eiusdem rei est Ol. VI. Sunt in Agesia virtutes duae, fortitudo et vaticinandi sollertia, ac fortitudo directa oratione laudatur, vaticinandi ars mythica de Iamidarum origine narratione, utrumque autem coniunctum exhibetur in Amphiarai exemplo. Sed habet Agesias praeter virtutes etiam ὄλ-
 βον, ut ampliore vinculo opus sit omnia complectente, atque hoc praeclara inventione poetae nunc in nomine Iamidarum inest, quod perennem florem significat. Restat, ut de carminibus Ol. XIII. Pyth. VIII. Isthm. IV. dicam ob similem causam. Ac Corinthiae quidem civitatis duae virtutes primariae, fortitudo et ingenii sollertia ac prudentia, quum et historico tempore praesentique aetate habeantur et olim fuerint mythicis saeculis, alterum directa oratione, alterum fabulis allatis ostenditur sic, ut prudentia in Sisypho et Medea, fortitudo in Troianis rebus Corinthiorum conspicua dicatur, tum coniuncta inventionis et fortitudinis laus in Bellerophontis fabula exhibeatur, quae simul futuris equestribus conatibus Xenophontis accommodata est. Denique omnia haec praeterita, praesentia, futura decora in principio carminis derivantur ab Horis, tanquam communi fonte suo. Eiusdem formae sunt carmina Pyth. VIII. et Isthm. IV. In utroque quum bellica et ludicra virtus Aeginae canatur, quae et mythico tempore Aeacidarum fuerit et hodie vigeat in civibus, in altero

ad Hesychiam, in altero ad Thiam haec pacis et belli pulcra oppositio revocatur, tanquam ad summam causam suam. In his exemplis igitur in deorum summo numine unitas rerum inest, quas carmina tractant. — Postremo de paucis carminibus dicendum, in quibus fabularum locum alia obtinent proprie non mythica, sed quae arte poetae tamen in mythicam formam redacta. Pyth. V. laudatur, ut supra vidimus, in Arcesilao ὄλβος cum virtutibus coniunctus. In medio carmine proponitur eiusdem societatis maior imago in Batto auctore gentis, qui et pius fuit maxime et fortunam prosperrimam habuit. Battus non vixit mythico tempore, sed tamen et heroicis honoribus post mortem colebatur ut conditor urbis, atque etiam vivus eximio favore Apollinis supra vulgarem hominum modum a poeta significatur elatus, qui, ut heroum maxima vox est, sola voce sua leones e Cyrenaica fugaverit. Porro Ol. VIII. effero, ubi in Alcimедonte pietas et fortitudo coniuncta exhibetur. In medio carmine iustitia Aeginae directa oratione laudatur et Aeacidarum fortitudo mythice. Composuit igitur nunc ideale exemplum sic, ut pro mythica persona, in qua utrumque genus virtutis inesset, civitatis personam poneret, singulis civibus maiorem. Iam fortitudo quidem insulae Aeacidarum fabulis declarata est, ut saepe, iustitiam quum directa oratione laudaret, mythicum habitum scite addidit sic, ut ab ipso deorum numine eam repeteret, τειθεὺς δὲ τις ἀθανάτων καὶ τὰνδ' ἄλλιερχία χάριαν παντοδαποῖσιν ὑπέστρας ξένοις κίονα δαιμονίαν. Quae recte sic a me intelligi docet aliud exemplum. Nem. I. triplex Chromii laus in maiori Siciliae exemplo coniuncta proponitur, ut autem simul mythica forma adsit, haec decora insulae ab ipso summo Iove profecta tradit. Sic igitur talia quoque arte poetae sunt mythica facta, quod tenendum etiam propterea est, ne aliam horum carminum rationem credas. Ac de usu fabularum satis dictum.

B. DE TRACTATIONE FABULARUM.

Qui semel de fabulis apud Pindarum disputare coepit, non satisfecerit provinciae susceptae, nisi etiam de tractatione earum dixerit; quum enim inter omnes constet aliam esse epicam, aliam lyricam narrandi rationem, iure quaeras, quomodo Pindari ars in ea re versata sit, et quid ad explicationem eius inde duci possit. Quam quidem ego disputationem ita dividam, ut primum de unitatibus fabularum dicam a Pindaro positae, deinde de delectu et

ornatu rerum lyrico, denique de praeparatione varia rerum ad movendam et tenendam expectationem.

Quid significant fabulae, rarissime effatur Pindarus, sed relinquit lectori explorandum; tamen titulus esse debet, qui praefigatur narrationi, unde initium ducat et quo contineatur, atque has dico unitates fabularum, de quibus ante cetera explicandum. Igitur primum quidem Pindarus transitum ubique commodum parare solet ad mythica, ut non ex abrupto, sed certa ratione ad ea venire videatur, sive per continuationem et amplificationem laudis coeptae aliasve rei sive per oppositionem viam sibi muniens, nec usquam hoc artificium abest, nisi quod in principiis carminum locum habere non potest, ubi alloquutio legitima. Ipsius autem fabulae in fronte aut generatim annuntiatur, quid agatur, aut, definitior qui est modus, sententia vel factum ponitur, quo tota narratio revocari et cuius explicatio videri possit; in fine aut reditur ad hoc principium aut alius aptus exitus paratur. Ac nuntiatio quidem illa simplicissima non saepe usurpatur, veluti Nem. IV, 45. Cypri et Aeginae dulce carmen promittens nuntiat Aeacidarum laudes, similiterque Isthm. IV, 20. V, 19.; Isthm. I, 16. autem Castoreum promittens sic nuntiat mythica. Ol. VI, 26. origines Iamidarum se laudaturum dixit, Nem. IX, 10. Adraasti laudes promittit. Sed frequentior altera ratio, ubi definitum thema ponitur. Atque ubi sententia est in principio, raro ea in fine redit, factum autem quum tale esse soleat, in quo exitus fabulae insit, repetitur ubique, aliis puta verbis, in fine. Videnda nunc etiam huius rei exempla sunt, post quem recensum in fine etiam plures fabulas docebo quomodo uno titulo complecti sciat Pindarus. Ol. I, 18 seqq. laudans victoriam Hieronis, per amplificationem laudis e loco certaminis petendam Lydi Pelopis coloniam Pisam et Olympiam dicit, v. 24. Atque hunc nunc titulum dico narrationi, quam parat, praefixum, hanc unitatem eius. Posito enim illo memorabili facto, fieri non potest, quin scire cupias, quomodo Lydus Olympiam occupaverit Pelops. Iam quae sequuntur pro explicatione sunt. Est acta res ope Neptuni, qui inde a partu amavit Pelopem et postea currum celerrimum dedit, ac continuatur narratio intextis scite etiam Tantali rebus, usque dum Hippodamia parta regem harum regionum videamus Pelopem ibique etiam sepultum et heroicis honoribus cultum. Sic absolutus est orbis propositus. Obiter addo, quum victoriam Hieronis e loci nobilitate illustrare vellet,

post narrationem fabulae etiam hoc ab eo absolvi, partem in Pelopiis curriculis gloriam qui longe splendere dicat, unde vides recte a me illum locum sic explicatum, ut feci. Haec hactenus. Ol. III, 11 seqq. laudans coronam Olympicam, per amplificationem laudis oleastrum ex Hyperboreis ab Hercule allatum dicit, atque huc omnia revocat; hoc enim factum ut explicetur, causam et rationem itineris narrat, donec in fine ad arbores redeat, quas trans Boream spectaverit Hercules et admiratus sit. — Ol. VIII, 30. minus quidem clara ratio est, sed tamen non probabile est legem constanter per totum Pindarum observatam et per se necessariam hoc solo loco neglectam esse. Laudans Aeginam per amplificationem laudis ab illustri Dorico populo eam inde ab Aeaco gubernatam contendit. Huius igitur sententiae probatio debet sequens fabula esse, si sibi constat. Quomodo vero quod volumus inerit in narratione de oraculo Aeaco post conditos Troiae muros dato, bis urbem eversum iri a filiis eius Aeacidis? Scilicet quum in bello Persico palmam Aeginetae et Spartani, h. e. Dorienses, tulissent, res Troianae vero apud Pindarum saepe cum Persicis componantur, quasi omnia unius belli contra barbaros gesti sint facinora, vulgaris quae tum fuisse videtur opinio, potuit eo alludens ingeniose dicere sic: Esse enim profecto eundem Doricum populum, non alium, cui iam olim data sit a diis barbarorum debellatio. Atque ita censeam; adde Commentarium, ubi etiam propter Hellenum nomen speciose ita dici potuisse observavi. Ceterum in fine non redit ad sententiam initialem, nam hoc raro fit in sententiis, ut dixi, sed alium exitum imponit, reducens Aeacum ex Troia. — Ol. XI, 24. post urbis et victoris laudem tertium Olympia se dicit celebraturum ab Hercule instituta. Iamque quasi ab origine hoc factum explicaturus primum bellum Herculis adversus Molionidas et Augiam narrat, tum ad Olympia ipsa, huius victoriae epinicia, redit, ut condita sint. Revocata igitur omnia ad unam Olympiorum institutionem, ut unitatis specie placeat locus, quum revera victorias pariter ac victoriarum epinicia laudet et laudare velit. — Ol. XIII Corinthi laus summus finis. Tamen suaviter a rebus privatis v. 49. per oppositionem ad mythica transiens tanquam publicam laudem fortitudinem et prudentiam priscorum probare vult. Hoc titulo adiungitur etiam Bellerophontis fabula, in cuius fine, ut moris in sententiis, non redit ad id, quod initio affirmaverat, de duabus Corinthiorum virtutibus, sed mortem Bellerophontis significans et Pegasi in coelam adscensum, ita exitum imponit fabulae. —

Pyth. II, 21. post Cinyrae et Ixionis laudem per oppositionem ad Ixionis poenam transit, ex quo facto in fronte narrationis posito initium ducens deinde scelera viri indicat, postremo ad poenas redit oratione in orbem versa. — Pyth. III, 7. per Chironis laudem ad Aesculapii artem medicam delatus, propter Aesculapium et quasi per continuationem argumenti primum Coronidis matris interitum memorat, v. 9 seqq., quo titulo usus culpam virginis explicat, tum ad eius interitum redit. Explicuit quod hic explicare volebat, ut perierit Coronis. Postremo Aesculapii coeptam historiam absolvit. Ac quum initio v. 6. medica ars eius praemonstrata esset, haec nunc plane illustratur usque ad v. 53. Cetera, quae addita, propter sequentia dicta sunt. Vides locum de Coronide insertum fabulae de Aesculapio, utramque vero narrationem ad suam sibi propriam unitatem revocatam. — Pyth. IV. initio maius carmen parat ob duplex beneficium Apollinis, coronam Arcesilao et oraculum Batto auctori datum. His positae quae sequuntur pro explicatione sunt, donec v. 59 seqq. confecto orbe ad oraculum coronamque redeat, totum de felicitate regis locum claudens. Inde vero Argonautarum expeditionem narrandam dicit, quia gens Arcesilai regia in ea orta sit, v. 69. Sic ad hoc factum tota sequens narratio revocatur, quasi omnia, quae iam narrantur, nonnisi ad explicandas origines Euphemidarum narrentur. Ac revera in fine v. 255 seqq. ad initium redit omnibus patefactis. — Pyth. V, 51. per oppositionem a laboribus ad Batti felicitatem transit, munimentum urbis. Haec res ut explicetur, subiiciuntur sequentia, in fine v. 98. ad felicitatis laudem redit; licet igitur revera duo contineat locus, pietatis cum felicitate laudem, revocatur tamen ad unam felicitatis pietate nixae notionem. — Pyth. VI. pietatis praestantiam illustraturus Archilochi exemplum commemorat, in qua narratione, recte orsus a morte viri, etiam in fine redit ad eam. — Pyth. VIII, 39. per amplificationem laudis dictum de Alcmacone comparans, sic cetera narrat, in fine non redit ad initium, quum sententia sit quae probatur, sed alia laude Alcmaeonis mythica absolvit. — Pyth. IX. initio laudans Telesicratem decus Cyrenarum sic quasi per amplificationem ad Cyrenam nympham transit, quam ab Apolline in Libyam translata ibique nuptiis legitimis cum deo iunctam dicit. Hoc posito facto thema narrationis posuit; iam enim totam fabulam ab origine repetit et in fine v. 68 seqq. ad initium redit, ut probata re. In eodem carmine v. 105. quasi per continuationem laudis ad maiores Telesicratis deducta ora-

tione narrare se velle dicit, ut aliquando de virgine Libyca certamen institutum sit, atque huc revocatur sequens narratio. — Pyth. X, 31. per oppositionem ad Hyperboreos quum venisset a Perseo orditur eos qui viserit, ad idem factum in fine redit v. 45. firmans etiam fidem itineris. — Pyth. XI, 16. laudans coronam Thrasydaci in Círrhaco campo partam quasi per amplificationem laudis ad Orestem celeberrimum olim in his regionibus degentem transit, a quo facto, ut themate, initio ducto, quasi explicaturus, quomodo Orestes huc venerit, sic narrat omnia, quibus opus, et in fine etiam redit ad Orestis nomen, v. 35. — Pyth. XII, 6. per amplificationem laudis tibiam a Minerva inventam dicit, quod factum explicaturus Medusae caedem narrat, postremo ad inventionem tibiae redit. — Nem. I, 38. per amplificationem laudis ut exemplum magnae virtutis ponitur Herculis fabula. Sententia, ut moris, non repetitur in fine; sed ibi pulcrius de requie post labores in Olympo dicitur. — Nem. V, 22. per oppositionem ad nuptias Pelei transit, quae cur contigerint explicaturus de castitate herois dicit, postremo v. 36. ad initium redit. Revocatur igitur locus ad praemia castitatis declaranda. — Nem. VII, 20. per oppositionem ad Ulyssem transit immerito ab Homero laudatum, hinc ad Aiace et Neoptoleimum praeclaro honore Delphis ab Apolline distinctos, sic laudes et fata Neoptolemi exponit, in fine autem ad honores redit Delphis ei constitutos. — Nem. VIII, 20. per continuationem antecedentium sententiam ponit de invidia optima quaecque invadente; hinc nectitur narratio de Aiace, postremo hic quidem magna cum vi ad sententiam initii redit, v. 34. — Nem. X. dicens de gente victoris ad Castores fautores quum deduxisset orationem per continuationem laudis, orditur v. 55. ab eo facto, quod coniunctim alternis diebus in Olympo et sub terra vivunt, atque huc etiam in fine redit, postquam per fabulam interpositam causas rei declaravit. — Atque haec quidem hactenus. Consulto omnia exempla perlustravi, ut legem demonstrarem a poeta observatam, nec quidquam nunc restat, quam ut ea quoque carmina consideremus, quae pauca sunt, ubi plures fabulae sunt coniunctae. Ita autem in talibus versatur Pindarus, ut et singula bene nectat et communi vinculo omnia complectatur. Ol. II. sententia de consolatione aerumnarum ex adversis rebus per secundas est quae continet omnia. Ac post locum de Cadmi filiabus nova sententia praeparat secundum de Oedipi filiis, denique v. 53. tertium de vita post mortem. — Isthm. VII, 25. Acacidarum laudem duplicem dicens,

fortitudinis et sapientiae moderatōisq̄ue, hinc nectit sequentes duas fabulas; quarum in prima denuo praeparat secundam. Sed his fabulis alia praecedunt de Aeaco et Aegina, unde descendunt Aeacidae; quare totum locum mythicum sic orditur, ut Thebanum poetam Aeginae prae aliis laudem poesios tribuere debere dicat. Quo suaviter alludens in fine etiam olim Boeotias Musas Achillem in funere adeo cecinisse narrat. — Nem. IV, 9 seqq. fabulas, quas narrare vult, Aeacidarum ad Iovis laudem revocat. Canit autem plura, primum de Telamone, deinde post interpositam defensionem de ceteris Aeacidis alio modo. In fine non posse se omnia persequi dicens, sic abrumpit mythica, quae imperfectior clausula est, sed non offerebatur alia commodior. Eadem formula etiam Isthm. V, 56. claudit locum de Aeacidarum laudibus. — Ol. VII. tres sunt fabulae. Ac primum origines familiae a Tlepolemo explicare vult; sic ponit fabulam de hoc. Sed ante finem v. 34. memorata aurea pluvia fundamenta iacit sequentis fabulae de Heliadarum errore et arte. Quorum ut si origines explicare velit, tertiam subiicit narrationem de Sole Rhodi deo. Sic igitur nexae sunt fabulae. Denique ut tota compages habeat quo contineatur, ante fabulas v. 14. pulcre nuntiat se venisse cum laude Rhodi, Veneris filiae et Solis uxoris, ad quam ipsam rem in fine tertiae fabulae rediens, ubi Rhodum Soli septem filios peperisse narrat, satis declarat ad hanc unitatem se omnia revocare. — Ol. IX, 41. Protogeniae urbem laudare se velle dicit, ex quo facto nectitur sequens fabula. Nam quasi ut explicetur, quomodo Protogeniae urbs fuerit Opus, subiicitur narratio de origine regum Opuntiorum, quae in fine etiam redit ad Protogeniam, Opuntis filiam, ut nunc videmus, Locri regis factam uxorem et reginam urbis. Atque ita patet, quomodo Opus Protogeniae urbs sit. Deinde alia fabula per continuationem narrationis antecedenti adiungitur sic, ut, quum Loerus Opunti filio urbem populumque gubernandum tradidisse dicatur, hic populus qualis fuerit explicetur per sequentia. Ut vero etiam commune vinculum adsit omnia complectens, ante fabulas in priore parte carminis Opuntem urbem nuntiat se laudaturum atque etiam orditur iam ibi laudem. Sed nunc ad aliud artificium attende. Volebat praeter Locrenses fabulas etiam de Hercule dicere; quodsi post has fabulas demum ad Herculem venisset, assutum haberemus locum et male annexum. Quid igitur facit? Accingens se v. 21 seqq. ad maiorem laudem urbis, mox quasi per aberrationem ad Her-

culem delatus, hinc magnificentius ad urbis ornamenta mythica redit, suavissimum per ambitum. Praemisit igitur (er hat vorgeschlagen) locum de Hercule, qui in fine male positus fuisset, per aberrationis simulationem, quod maxime lyricum artificium est. Eadem habetur res Nem. III. Ibi v. 32 seqq. primum de Peleo et Telamone dicit, deinde de Achille, utrumque locum autem interposita sententia iungit v. 40. Sed ne titulus desideretur omnia complectens, initio carminis v. 10. Iovis laudem parat Nemeorum praesidis et Myrmidonum dei patrii, et post fabulas v. 65. etiam redit ad Iovem, huius honori consecrans totum locum. Denique etiam hic orsus Iovis laudem mox delabitur ad Herculem, a qua aberratione se revocans, sic demum ad Aeacidarum res gestas pergit. Vides magnificam artem poetae, etiam maiorem rerum copiam pulcherrime unum in orbem colligentis. Verum haec hactenus; perlustravimus omnia carmina. Est igitur plane demonstratum Pindarum, postquam per transitus aptos ad mythica accesserit, haec constanter ad unam rationem revocare sic, ut in principio ponat quod pro themate haberi possit et complectatur cetera; in fine vero aut redit ad principium aut alium aptum exitum imponit. Quales vero sunt hi tituli? Magnopere erraveris, si hoc iis ubique inesse credas, ut interior sensus fabularum indicetur. Quanquam saepe ita iudicatum est. Sane Pyth. IV. initio Apollinis favori et regnum et coronam ludicram Arcesilai deberi dicens ponit in quo summus finis narrationis illius inest; sentire enim et intelligere vult regem a deorum numine et voluntate haec decora profecta esse. Sed statim in altera parte carminis Argonautarum expeditionem significans, quod Euphemidae tum orti sint, se narraturum, non indicat primum finem fabulae, qui in Iasonis imagine proponenda versatur. Atque ut aliud afferam, Ol. I. eo fabulas revocatas vidimus, quod Pelopis colonia Olympia fuerit, Pelops ibi certaverit, regnaverit, huius ludi sint; at summum tamen consilium poetae aliud fuit hoc, ut exemplum felicissimi herois exhiberetur a Neptuno insigniter amati et a superbia alieni, una cum Tantali contraria sorte. Ne multa; vides, quid res sit. Totum artificium institutum est a poeta eum in finem, ut species unitatis ne desit pulcris his narrationibus, interior autem ratio plerumque alia est. Ubi enim praeter annum finem in fundamento carminis cuiusque positum etiam alium habent, inde fere petuntur formulae, veluti Ol. I. ut victoria e nobilitate loci illustretur, secundus fabularum finis est, aut

Ol. IX. urbis Opuntis honos, ubi primus et summus Epharmostilans; ac quum Nem. III. etiam Iovi honorando fabulae inserviant ut totum carmen, proprior tamen finis est hic, ut Aristoclidæ virtus declaretur. Sic etiam illud intelligas, quo iure saepe dixerim duas res pariter in fabula aliqua inesse, ubi titulus nonnisi unum exhibet, veluti Nem. V., quum castitatem Pelei et nuptias laudare vellet, h. e. virtutem praemiis eximiis ornatam, tamen omnia ad nuptiarum rationem revocantur, ut Pyth. V. ad felicitatem Batti, ubi societatem pietatis et felicitatis praedicare vult. Nimirum ut unitas adsit, ubique ad unum finem revocare debet quae plures fines habent. Quae quidem omnia quum saepe non animadverterentur et distinguerentur a lectoribus Pindari, a multarum fabularum vero sensu aberratum est, ac quum etiam post narratas fabulas, ubi ad directas laudes redire vult, varias causas praetexat, aberrasse se fingens, ubi peregrinos aut peregre profectos heroes cecinit, et quae sunt alia iucunda, magis etiam confirmati in errore haeserunt plurimi in his formulis et ornamentis poesios Pindaricae, nec satis attenderunt ad interiorum fabularum rationem aliunde cognoscendam. Quo magis mihi de hac re explicato dicendum fuit.

Secundo loco de delectu et ornatu rerum lyrico significavi me expositurum. Quum enim ex formulis et titulis supra tractatis interior sensus fabularum plerumque cognosci non possit, quam maximo ad ceteram tractationem attendere interpret debet, quae summae sententiae carminis accommodata est ubique; hinc igitur discere debet, quid velit fabula. Redit autem summa rei ad observationem hanc: Epicus poeta omnes partes rerum, quas tractat, tangere amat atque etiam minora studiose exsequitur, explicatam, nullo in loco mancā narrationem exhibiturus; lyricus quam fabulas non ipsarum causa afferat, sed propter alium finem, exemplis mythicis hoc vel illud illustrans, commendans, dissuadens, consentaneum est ea tantum ab eo eligi et amplificari, quae consilio proposito convenient, omitti vero aut breviter tangi quae nunc nullam vim habeant. Atque in hoc maximum inest epicae et lyricae tractationis discrimen. Quae res quum non possit aliter explicari quam exemplis, nunc instar omnium carmen Pyth. IV. considerabimus. Ibi Pindarus Argonautarum expeditionem narrans non epico more populorum mores et casus omnes itineris persequitur, sed quum ipse Iasonis exemplo Arcesilaum ad moderationem hortari vellet, huc omnem tractationem revocavit. Igitur

primum per sexaginta versus id agit, ut Iasonis imaginem nobis exhibeat. Ac ne mireris, quod tam diu immoretur rebus expeditionem antecedentibus, scite et prudenter etiam hoc excusat sic ordiens narrationem: Quodnam navigationis initium fuit, quae vis magna coegit heroes ad tale iter? Scire igitur ante omnia debemus, quid fuerit, quod tam periculosum iter susciperent. Fuit autem Peliae timor in causa, qui oraculo monitus, ut *μονοκρήπιδα* virum caveret, quum ab Aeolidis exitium sibi instet, hunc subito conspicatus in foro Iolci peregre mittere conatur, quod etiam perfecit. Verum sequamur singula narrantem poetam. Igitur Iason prodit in forum Iolci. Descripturus autem Pindarus cum robore et fortitudine insigni moderationem insignem in summo iure, orditur primum, ut par est, a specie viri declaranda et laudat staturam, tum ad ingenium moresque pergit. Ostendit vero Iason, postquam loqui coepit, cum confidentia et dignitate lenitatem eximiam (*θαροῦσας ἀγανοῖσι λόγοις ὧδ' ἀμελφθῆν*), dicit, cur venerit, et narrat, quam iniuriam cum familia passus sit. Sed non agit tamen festinanter; primum domum paternam petit ibique cum cognatis sex dies laetissime exigit, tum ad Peliam tendit eique nequissimas proponit condiciones. Vides omnia sic instituta, ut quam pulcherrima in luce Iasonis virtus ponatur. Cedit Pelias, si primum vellus Phrixi reportatum sit; sic reducimur ad initium; apparet, quomodo factum sit, ut expeditio susciperetur. Sequitur altera pars narrationis de expeditione ipsa. Conveniunt heroes, tum iter narratur; sed quum illud maxime ostendere velit, Iason quomodo se gesserit et adiutus fuerit a diis, iterum huc omnia revocat, cetera omittit aut breviter tractat, nec heroum casus et res gestae aliae praeter Iasonis memorantur. Conspicitur autem etiam hic tum fortitudo viri, qui longinquum iter strenue persequatur et boves ignivomos aratro iungat draconemque occidat, tum pietas praeclara; deorum enim singulari ope intelligens opus esse nec solis humanis viribus confisus stans in puppi ante omnia ad deos preces sollemnes facit praetque ritus etiam postea in expeditionibus maritimis observatos. Hinc igitur etiam dii eum eximie adiuvant, Iuno, Iuppiter, Neptunus, Venus, ac quum Aloidarum et Tityi impia insolentia et audacia meritis poenis coercita fuerit, Iason feliciter omnia peragit atque etiam Medeam coniugem consequitur. Quibus expositis perspicue patet, quae in prima parte habentur Iasonis laudes, eas continuari et absolvi in secunda. Postremo ut in primis initiis universae narrationis pro-

miserat, in fine ad Euphemidarum origines venit, optime in reditu demum e Colchide Argonautas Lemnum appulisse statuens ut Myrsilus, cf. Mülleri Orchom: p. 302., quum vulgo ante ponti aditum eo veniant; nam et Iasonis descriptio sic non interrumpitur, et quum propter Arcesilaum omnia dicta sint, nunc etiam illud intelligitur, peractae feliciter virtute Iasonis expeditioni ortum regiae gentis deberi, quo ipso absolvitur egregia vis admonitionis. Videmus igitur universam narrationem prudentissime ad eum finem lyricum revocatam, ut Arcesilai animus commoveatur gravissime; quum enim epicus poeta pariter omnes tenere velit, lyricus praesentia epinicia, praesentem victorem respicit constanter et huc omnia dirigit. Sed age iam etiam de singulorum locorum tractatione dicamus, ut etiam hic lyricam ubique artem et ornatum agnoscas. Atque ut ab ultimis ordiar, quum in Colchide Iason primum boves aratro iungere deberet ignivomos, antequam vellus adiret, Pindarus de velleris recuperatione ipsa et de serpentis occisione breviter dixit, splendide vero tractavit narrationem de bobus iunctis, quae res et ornatum praeclarum admitteret heroicae virtutis et certum augurium esset sequentium, ut hoc qui perfectisset eum vix posset dubitari pari laude perfecisse etiam cetera. Finis quidem expeditionis velleris recuperatio est, sed Pindarus expeditionem propter Iasonem narrat, quare, quum epicus poeta utramque rem tractare debeat, lyricus prius solum ornate narravit, et quum sic declaraverit fortitudinem viri opemque deorum singularem, non opus habuit etiam altera re narrata idem ostendere iterum. Neque enim res et facta ipsorum causa narrat, sed propter id quod docere vult, et movet non multitudine rerum, sed gravitate. Tamen saepe reprehensus est Pindarus, credo, quod in fine tam celeriter narrationem abruperit. Hic vero similiter ex via casibus unam tantum tractavit rem, quae maxime percelleret animos miraculi magnitudine, Symplegadum motum terribilem a Neptuno propter Argonautas inhibitu et fractum in perpetuum, in quo etiam hoc lyricum, quod ῥωὰς dicit πέρρας. Considera porro magnificum locum de Venere, quomodo effecerit dea, ut virgo generosissima Medea verecundiam parentum abiiceret et peregrino iuveni se desponderet, et vide preces Iasonis ante iter in puppi factas non epica simplicitate, sed lyrica cum vi, undas et noctes diesque qui invocet; denique ubi heroes convocantur, etiam ibi non epico more enumerat omnes, sed fines extremos indicat, unde venerint, ac quum nonnulli nominandi essent, eos laudat,

quorum nomina Cyrenis, ubi canitur carmen, maxime iucunda auditu essent, praesentium hominum delectationem respiciens, quod ita nusquam facit epicus, ut narrationem propterea mutet aut contrahat. Redeamus nunc etiam ad primam partem. Ibi statim in descriptione staturae Iasonis maxime lyrica et Pindarica est illata Aloidarum et Tityi mentio admixtaeque hoc modo reboris laudibus ethicae res. Mox in oratione publica Iasonis ne de dignitate admirabili dicam, affectus plenus est locus, ubi iuvenis narrat, ut olim eum infantem timore tyranni in fasciis extulerint quasi mortuum e domo paterna inter eiulatum feminarum. Et observa in fine orationis haec poni, ut aculeos relinquant in animis audientium; post quae discedit continuo ad hos ipsos tam diu non visos parentes. Iamque huic tristi praeteritarum rerum memoriae opponitur laetitia paternae domus et cognatorum undique accelerantium conviviumque per sex dies continuatum; sunt etiam in epica poesi oppositiones plurimae, ut par, sed lyrica in ea re ars est ingeniosior. Denique finitis convivalibus gaudiis altera oratio Iasonis sequitur sapientiae et moderationis plena, in qua quid dici potuit gravius et magis lyricum his: *Μοῖραι δ' ἀπλ-
σταντ', εἴ τις ἐχθρὰ πέλει ὁμογόνους, αἰδῶ καλύψαι?* Profecto, ut omnia colligamus, nihil omisit poeta, quin gravitate rerum, sublimitate sententiarum, vi oppositionum, grandi denique imagine heroicae praestantiae supra vulgarem modum mirum quantum elata teneret, moveret, abriperet in admirationem; quare, quum olim plurimis recessisse a lyricae poesios ratione visus sit in hoc carmine, ego illud velim persuaserim omnibus non potuisse magis lyrice epicum argumentum tractari. Possem nunc etiam breviores narrationes alias similiter examinare, ut preces Herculis ad Iovem de filio Telamoni dando, fabulam de infante Hercule, serpentium occisore, de Cyrena nympa, sed quum talia post ea, quae hic et in Commentario diximus, vix egeant explicatione, malo de sententiarum ethicarum usu in fabulis verbum addere, quae, ut variant suaviter narrationem partesque eius nectunt, ita simul universum fabulae cuiusque sensum eximie adiuvant. Sic Ol. VII. quum fabulae Rhodiae ad Diagorae casum excusandum pertineant, observare iuvat, ut poeta primum in loco de Licymnii caede a Tlepolemo commissa de imbecillitate humana erroribus obnoxia dicat, deinde iterum in altero loco de Heliadis, qui, cum Minervae cultum conderent, ignem omiserant, repetat idem aliis verbis, ut facile sentias unper factum esse quod excusatione egeat. Harae

sunt sententiae in his fabulis, quae laudi inserviunt, atque absunt a multis huius generis, ut Ol. VI. IX. XI. Pyth. V. VIII. Isthm. I. III. IV. V.; imprimis vero reperiuntur et iure quidem, ubi admonitiones aguntur, quanquam ne in his quidem omnibus, ut Pyth. X. Nem. V. Isthm. VII., si vel lenior et tectior admonitio est, vel aliis in locis carminis dictam quantum satis. Plerumque tamen leguntur in talibus fabulis, quae vim narrationis adiuvent, et solent etiam repeti eadem saepius aut similia, ut Ol. VII. vidi-
mus. Sic etiam Nem. IX., ubi Chromium a bello dehortari vult, quod tum forte agitabatur a Syracusanis principibus, primum in laude Adrasti v. 15. dicit: κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνῆρ, probans, quod in Commentario non notavi, Adrastum, quum pacificam mentem haberet et ultro in gratiam rediret cum inimi-
cis, summam potentiam consequutum et felicissimum factum; tum infaustum bellum contra Thebas quum narrasset, in fine v. 27. ait: ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν. Vides utram-
que sententiam eodem pertinere. Similiter Ol. I. quae dicuntur: ἀμείψαι δ' ἐπίλοιποι μάστιγες σοφώτατοι, ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἑοι-
πὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ, ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων
τιν' εἶπαι, εἰ δὲ θεὸν ἀνὴρ τις ἔλπειται τι λαθίμεν ἔρδων, ἀμαρ-
τάνει, haec igitur etsi primum propter Pelopis et Tantalii fabu-
las dicta sunt, tamen nunc non dubito etiam Hieronis causa ad-
esse omnia, qui pius et religiosus esse debet, quum impia sem-
per puniantur, nec sit quod non deus animadvertat et tempus
aliquando aperiat. In epica poesi sicubi talia leguntur, propter
solum nexum rerum dicta sunt; in lyrica vero simul ad praesen-
tem victorem pertinent, et vix est, credo, huiusmodi quid apud
Pindarum, quod non simul praesentibus rebus accommodatum sit,
quemadmodum decet perfectum lyricum. Sic Ol. XIII, 83. verba:
τελεῖ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὄρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα κου-
φὰν κτίειν, primum propter Bellerophontem dicta sunt, sed quidni
etiam Xenophonti animum addiderint, qui curulem victoriam
meditabatur? Pulcherrima enim ars Pindari est, quod multis
modis in carmine dissipata exstant quae eodem pertinent, vulgo
non animadversa, nisi penitus cognoveris poetam. Similiter Nem.
I, 53. quod legitur: τὸ γὰρ οἰκεῖον πῖζει πάνθ' ὁμῶς· εὐθύς δ'
ἀπῆρσιν κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον, dictum de Cadmeorum
principibus, qui convivio excepti ab Amphitryone una cum eo,
Herculis casu commoti, accurrunt, non minus tamen etiam ad
Chromium pertinet, qui iam ante eo nomine laudatus est, quod

prudens amicos sibi paret hospitalitate. Propria vero ratio Pindari, quod saepe in alia parte alludit ad aliam. Sed nolo plura afferre; satis etiam de hac re dictum. Expositis igitur omnibus, quae huius loci videbantur, ad aliam accedimus quaestionem.

Tertium enim de praeparatione rerum in narrationibus fabularum explicare constitui, quam rem fieri non potuit quin iam in antecedentibus tangeremus, nunc autem pluribus verbis tractabimus, quantum quidem huius disputationis ratio postulabit. Igitur, ut hinc ordiar, disponuntur fere res in narrationibus secundum temporum successionem: prius quod factum narratur fere prius, deinde narratur quod factum deinde; copulantur autem singula per transitus, sive continuo ex antecedentibus via munita ad sequentia per continuationem aut oppositionem, sive interposito alio loco, qui pro vinculo sit, veluti supra in capite de tractatione directa de interpositione precum aliarumque sententiarum verbo monuimus. Sed haec compositio per se tamen laxa et parum arcta fuerit, nisi etiam praeparationes scitae adsint et interiores nexus, ut expectatione traharis ad sequentia et singula ex singulis quasi sponte oriantur. Qui scripto uno loco secundum subiicit, secundo tertium, hoc solo modo non facit, ut praesentiam quid sequenturum sit, et potest ad diversissima quaeque artificiosis iuncturis deducere paulatim lectorem, nisi ante constet quo spectent haec omnia, quo tendat cursus, quid expectare debeas. Vides praeter transeundi artem etiam alia ratione opus esse, quam praeparationem dicimus. Optime igitur institutum est a poeta quod supra explicuimus, ut in fronte narrationis thema ponat, quo revocare omnia velit; hoc enim artificio et expectatio movetur sequentium et haec ipsa firmiore vinculo constringuntur, ut quasi necessariae partes eiusdem rei videantur. Quae ratio per se imperfectior est, ubi indefinitius thema ponitur, veluti Ol. IX. quum Opuntis urbis laus promittitur, per se ex illo titulo intelligi nequit, ubi subsistere debeat narratio, sed ibi tamen alio modo succurritur themati, quum perlecta narratione ipsa ratio rerum te doceat finitum esse cursum. Nam a diluvio orsus usque eo deducit narrationem, donec civibus plenam et gloria heroum illustratam videamus urbem. Similis ratio est Ol. VI. Origines Iamidarum explicare vult (v. 24.), qui per se indefinitior titulus; ubi vero orsus a primis initiis Iamo vaticinandi artem in Olympia datam narravit Iamidasque inde clares factos per Graeciam et fortunatos,

quid desideras amplius? Atque ita saepe in narrationibus scriptorum ipsa tractatio supplere debet quod thema in incerto reliquit, quum non ubique plane definita themata ponere liceat. Apud Pindarum vero, ut vidimus, plerumque satis perspicue praefinitur ambitus rerum, scopo indicato et exitu fabulae in fronte, quo redire debeat oratio in fine. Quae pulcherrima compositio. Sed raro tamen etiam haec res sufficiet per totam narrationem; debent praeterea etiam singulae res, ubi opus, scite praeparari et interius necti, ut posteriora pulcro ubique sequantur ex antecedentibus, ne quid casu adesse videatur, nec quis hiatus existat iniucundior. Quae omnia tam bene intellexerunt et observarunt veteres, ut etiam ab hac parte qui narrationes eorum examinaverit non possit non acumen admirari et iudicium subtile. Vides, quam vim habeat praeparationis artificium; quare operae pretium fuerit totam rem ad distincta genera revocare. Ac primum quidem affero illud genus, quod simplicissimum est, sed multis modis usurpatum, nuntiationem dico (die Ankündigung), ubi quod postea narratur ante aliquo modo nuntiatur sive definitius et apertius sive indefinitius et minus distincte. Sic Nem. IV, 45 seqq. dulce carmen Cypro et Aeginae parans Pindarus nuntiat Aeacidarum in Cypro et Aegina laudem, quam in sequentibus exhibet. Isthm. V, 19. Aeacidas ut celebret sibi maximo perspicuam legem dicens, nuntiat sequentes eorum laudes. Ol. VII. cum Rhodi laude venisse se dicens nuntiat Rhodias fabulas. Sed haec facillora et iam ex antecedentibus nota exempla; dabo igitur alia. Pyth. IV, 70 seqq. quum dicatur Peliae oraculum datum se moriturum ab Aeolidis, caveretque *μονοκρήνιδά* virum, si e montibus veniret Iolcum, his verbis et Iasonis adventus nuntiatur eiusque habitus montanus et Magnesius, et Peliae post compertum adventum occursum, ut iam non miremur, quod rex v. 95. statim accelerat. Mox Iason in prima oratione quum indicet, quamobrem venerit, tum parentes quaerat, ubi habitent, nuntiatur duplex res; nam et sermonem expectamus alium eius futurum cum Pelia, et paternae domus laetitiam praevidemus; quare uterque locus e priore pendet per nuntiationem. Sed hoc genus praeviae significationis interdum etiam lenius est, ut fugere possit attentum. Sic Ol. XI, 60. descriptio primi festi Olympici undenam pendet? Dixerat ante Herculem primam Olympiadem celebrasse cum ludis, narraveratque prius etiam campum comissationibus paratum. Sic iure expectamus aliquid amplius dictum iri de certaminibus et comissationi-

bus tum primum factis. Neque enim ubique expressis verbis opus. Aliis in locis non ipsa res nuntiatur, sed tamen significatur futurum aliquid cognitu quod dignum et memorabile. Sic Isthm. V. quum ordiens fabulam de Aiace Herculem dicit invitaturum Telamonem coenantes forte invenisse heroes, hoc agit, ut expectationem moveat. Quid igitur nunc fiet, quid dicet Hercules? quaerimus, quum moris esset apud Graecos, ut, si quis convivio interveniret, poculo exciperetur et preces faceret. Postremo etiam illud indirectum nuntiationis genus praeterire non debeo, quod oppositione praemissa fit, si quidem etiam oppositio est, ubi certum sequentium expectationem moveat. Quale exemplum Pyth. IV, 88 seqq. exstat. Ibi quum in descriptione staturae praeclarae Iasonis data opera tractata postremo, antequam mores viri nobis ob oculos ponat, de Aloidis et Tityo dicat, corporis magnitudinem roburque cum insolentia et impia mente qui habuerint coniunctum, quis non sentit praeparari sequentia et alios nuntiari Iasonis mores? Sed de nuntiatione, quam proprie dicam in his rebus, satis expositum. — Pergo ad aliud genus praeparationis, quod per positionem facti aut sententiae fit, cuius causa vel ratio reddi, cuius explicatio subiici debeat. Excitatur enim etiam sic expectatio, et praevidemus sequenturum, quod nodum solvat. Atque hoc artificium maxime lyricum est et a Pindaro eximia cum vi multis locis adhibitum. Primum enim huius loci sunt themata et tituli fabularum in fronte lecti ii, quibus sententia aut factum ponitur ipsa narratione fabulae explicandum, de qua re supra satis dictum. Deinde vero etiam in ipsis narrationibus saepe reperias idem genus. Sic Ol. IX, 53. in media fabula Opuntios reges dicit a Cronidis et filiabus Iapeti esse, quod quasi pro aenigmate positum sequens periodus explicare debet et explicat, quemadmodum ostendi in Commentario. — Ol. VII, 24. a Tlepolemo Licymnium caesum narraturus primum de imbecillitate humana erroribus obnoxia dicit, tum ipsam rem pro explicatione subiicit, in fine ad initium redit. Similiter ibidem v. 45. in narratione de Heliadis primum iterum de erroribus dicens expectationem movet, tum quid acciderit iis subiicit. Etiam Ol. XIII, 83. infertur sententia de deorum vi omnia perficiente, unde nexa pro explicatione subiiciantur sequentia facta. — Nem. IX, 11. de Adrasto ait: Qui Sicyone regnans urbem festis et ludis ornabat, fugerat enim ex Argis bello intestino pulsus; in quo quod factum in primo loco ponit in altero explicat narrans, quomodo

Argivus, qui erat heros, Sicyonem venerit. Ac quum vulgo in narrationibus secundum temporum ordinem disponantur res, hoc artificio pulcre invertitur saepe hic ordo. Vulgaris enim ratio erat: Qui bello intestino pulsus fugit Argos et quum Sicyonem venisset, ibi rex factus ornavit urbem. Pergo ad alia. Imprimis suave totum hoc, de quo loquor, artificium, ubi quod per explicationem antecedentibus subiicitur simul eiusmodi est, ut inde denuo nectantur alia. Sic Ol. XI, 42 seqq. postquam indicavit dimensionem et partitionem Olympiae ab Hercule factam, ne quaeras, quomodo res ex antiquitate servata sit, antequam pergat, pro explicatione subiicit Parcas adfuisse, omnia quae sanxerint, et tempus memoriam rei conservaturum, tum in viam rediens iade suaviter nexis proximis narrat, quid porro tradiderit tempus tum ab Hercule institutum. Ol. XIII, 64 seqq. postquam dixit multum laborasse Bellerophontem in Pegaso domando, antequam a Minerva datum in somno frenum haberet, explicationis causa subiicit de Polyidi scilicet monitu heroem in templo cubuisse, quem nunc certiore faciens de eventu heros simul docetur, quid ei faciendum sit. Sed nobilior in hoc genere locus est Ol. I, 25 seqq. Ibi primum narrat Pelopem a Neptuno amatum, ex quo Clotho eum post partum e pelvi sustulerit, deinde quum vulgo alia narratio haberetur, explicans et confirmans quod posuerat, iustissimum enim ad convivium ait deos a Tantalo vocatos ibique raptum Pelopem, coctionem vero ab invidis excogitatam; quae, antequam diceret, etiam propiore nova praeparatione praeparavit, de mendaciis loquens, quibus passim fabulae corruptae. Lyrica ars hoc agit, ut, quam alia possit fieri, suspensa teneatur expectatio; inverte ordinem locorum, laxam habebis compositionem, non adstrictam. Ceterum de hoc loco etiam in Commentario dixi, ubi lectorem ad hanc Dissertationem relegavi. Vulgo statuunt viri docti primum hic Pindarum ab aliis perperam tradita posuisse, deinde sua substituisse meliora, quod tamen nusquam ita factum ab eo reperio, quia non lyrica esset haec dispositio, sed primum ponit id, quod res est, tum explicat et confirmat. Et hic quidem, ut cetera addam, etiam illud porro observa e posteriore loco, qui antecedentis explicationem habet, ut dixi, eundem in modum aptum esse proximum de Tantalo; quum enim iustam ad convivium vocaverit deos, porro explicandum est, qua alia ratione poenam notissimam suam meruerit. Ut suavissimo nexu alterum ex altero pendent. Atque haec quidem de hoc loco. Postremo aliud illustre exemplum ciar-

dem artificii video Isthm. V. Ibi postquam dixit Aecidarum laudem maximum sibi officium esse Aeginam venienti, quo titulo universum illum mythicum locum complectitur, primum gloriam immentam praedicat eorum, nominatim Pelei, Aiacia, Telamonis; tum huius gloriam explicat narratis rebus cum Hercule ab eo gestis; denique nova explicatione declarans, quomodo invitatus ab Hercule et permotus ad has expeditiones Telamo sit, ultimo loco fabulam de Aiace filio ante exitum a Iove impetrato subiicit. Inverte ordinem, habebis vulgarem et non lyricam dispositionem. Ac non solum in fabularum narrationibus, sed etiam in directa oratione, ut par est, hoc artificium regnat. Sic v. c. Nem. III. in fine primum v. 70 seqq. laudat, si quis tribus vitae aetatibus se distinxerit rebus gestis; deinde ultimis verbis carminis nominat tres victorias ab Aristoclida reportatas, ut etiam hic primum mota expectatio sit, deinde explicatio reddita. Aliud magnificum exemplum est Pyth. VI. init., ubi primum de umbilico terrae inconcusso dicit et de gloria victoriae aeternum hic splendente, mox pietatis laudem esse docet, magnae et illustris virtutis, qua haec victoria splendent. Verum satis de hac re diximus. — Tertium denique affero nexum per consequutionem, ubi ea ratio partium est, ut posteriora e prioribus ut e causa consequantur. Est hoc genus antecedentis, quod tamen latius patet, contrarium, et firma habet iuncturae vincula, quanquam non ubique tale est, ut praesentiri possit, quid sequuturum sit. Ingeniose hanc rem poeta intulit in narrationem de Pelope Ol. I. Ibi post narratam Tantali culpam poenamque sic ad Pelopem redit v. 65., ut etiam hunc propterea a superis ad mortales remissum dicat, et hoc quidem praevideri quodammodo poterat; qui vero deinde per eandem iuncturae rationem subiicitur secundus locus, certamen de Hippodamia adiisse Pelopem significans, ne semel ad mortales remissus inglorius vivat expersque honorum, optime quidem nexus est antecedentibus, tamen per se minus praevideri posset, nisi initio fabulae de Pisa, colonia Pelopis, praemonitum esset. At Nem. I. in fabula de Hercule post narratam eius cum serpentibus pugnam facile praesentias effectus rei; consequens est, ut trepidatio feminarum describatur patrisque Amphitryonis accursus, et ut vates advocetur quid significet miraculum indicaturus. Vides duas ultimas narrationis partes etiam hic ex una priore nexus tanquam ex causa effectum. Eiusdem porro generis sunt interrogationes et cohortationes ut aliquid efficiatur illatae. Sic Pyth. IV, 97 seqq., quum mores la-

sonis ostendere nobis velit poeta, ne hic ex abrupto loqui ordiatur, sed causam habeat dicendi, Peliae amarulenta interrogatione provocatur responsio iuvenis. Cohortationis autem scito illatae pulcrum exemplum est Pyth. IX., ubi in fabula de Cyrena e Chironis oratione omnia pendent. Apollo affectu amoris abruptus statim sub divo in Pelii vallibus amplecti vult puellam, sed in fatis erat, ut in Libya coniugium fieret. Atque haec res ad exitum perducitur interposita inter initium et finem oratione Chironis, qui primum dehortatur Apollinem ab eo, quod cupiebat, tum fatorum admonet efficitque, ut deus faciat quod faciendum erat. Sufficiant haec exempla. Vidimus potiores modos, quibus aptior compositionis ratio nititur, quibus expectatio movetur, ne quid casu sequi videatur (die feinern Verknüpfungs- und Motivierungsarten); reperiuntur iidem in aliis generibus, nec solis narrationibus propriae sunt; nos vero etiam ea de causa de iis exposuimus, quia universa dispositio horum carminum statim explicanda non potest intelligi aliter.

DE DISPOSITIONE PARTIUM.

Accedimus ad ultimum caput disputationis nostrae, quod in explicanda universa dispositione partium et constructione horum carminum rotunda versabitur; quaestio non sane facilis, sed quae ad explicationem Epiniciorum et ad artem poetae mirabilem cognoscendam maximum momentum habet. Ac primum de prooemii forma nonnulla praemitemus. Prooemiis instructa esse Pindari carmina res ipsa docet, et Pindarus *προοίμιον* appellat Pyth. VII., *προοίμιον ὅμνον* Nem. IV. Est autem consilium prooemii omnino hoc, ut annuntietur, praeparetur carmen et initia ponantur, unde proficisci oratio possit ad cetera; atque interdum simplex est, sed plerumque ornatum, nunc sententiis ingeniosis, gravibus, nunc comparisonibus illustribus, nunc mythicis rebus illatis, ut par est fieri in fronte carminis. De quo ornatu breviter dicam. Inest igitur in prooemiis omnino sententia haec: Cano s. canam Sempronium, Caium victorem. Semel hoc simplicissime dixit Pyth. IX., alias autem multis modis variatur res pro temporum, locorum, epiniciorum, carminum ratione, ac his, Ol. XI. et Isthm. II., etiam excusationem posuit, quod non prius cecinerit. Igitur ut exempla ponam, Ol. X. quemadmodum alias alia utilia, sic in rebus gestis carmine opus esse dicit. Ol. II. orditur: Quid praecipiemus hymni citharae canendum? Ol. IX. quum Epharmo-

sto in Olympia Archilochi brevis hymnus in comissatione cantatus esset, inde ducta forma prooemii nunc maioribus et fortioribus telis ab arcu Musarum petendam Olympiam et Delphos ait. Nem. III. invitatur Musa, ut in Aeginam eat ad canendum carmen diu expectatum, et Nem. IX. Musae Sicyone ab Apolline vocantur in hospitalem Chromii domum. Pyth. XI. heroinae Thebanae convocantur in templum Apollinis Ismenii, ut celebrent Delphos, ubi victoria parata. Isthm. VII. chorentae excitantur, ad Telesarchi domum ut eant et victorias eius canant, ut Ol. I. in Hieronis beatam domum veniunt. Pyth. VI. poeta sive Veneris sive Gratiarum arva colens Delphos tendit. Nem. V. non statuarium se esse dicit, sed quoquoersus ut exeat hortatur cantum et in omnes partes divulget victoriae nuntium. Pyth. II. ipse carmine misso nuntium fert Syracusis victoriae Hieroni Thebis paratae. Isthm. V., quasi praesens convivio ducta metaphora a poculis tribus, quae in conviviis miscebantur, unum, ait, ante miscui, secundum nunc misceo, tertium utinam olim miscere liceat. Nem. IV. vim recreatricem poesios praedicat post certaminum labores, et Ol. VII. in Diogorae tristi casu nectare Musarum praebendo victores exhilarare se dicit, ut quum in sponsalibus phialam auream vino plenam socer genero propinet. Magnificentissima autem laus poesios Pyth. I. habetur. Atque ita vides, ut dixi, multis modis variatam prooemii formam ex laude poesios. Est deinde aliud genus, ubi simul diis dedicatur carmen. Tales primum sunt auctores victoriarum, qui laudantur, saepe etiam orantur, ut benigne recipiant hymnum et pompam. Sic carmen Ol. III. consecratur Tyndaridis, Ol. IV. Iovi, Ol. VIII. Olympiae, Ol. XII. Fortunae, Ol. XIV. Gratiis, Pyth. IV. Delphicis diis, Pyth. VIII. Hesychiae, Nem. VII. Ilithyiae, Isthm. IV. Thiae. Alia vero urbis patriae cognomini deae dedicantur, ut Isthm. I. et VI. Thebae, Nem. X. Argorum laudi, Ol. XIII. Corintho, Nem. I. Ortygiae; at Ol. V. Camarina dea oratur, ut propitia Psaumidis pompam recipiat, et Pyth. XII. Agrigenti dea, ut Midae. Denique singularem causam habet Vestae invocatio Nem. XI., nec praetereo Nem. VIII., quod Inventae amoris nuntiae dedicatur. Nam dea ibi est. Totum hoc genus mythico ornatu placet, ut alterum poesios variata laude. Sunt denique pauca, ubi, quum summa sententia carminis proponatur, poeta se de his canere velle aut post prooemium dicit aut ne dicit quidem, sed ipsa re significat; cf. Ol. VI. Isthm. III. Pyth. V. Nem. VI. Ac de ornatu prooemii dictum; gravius est alterum, quod supra

monui, prooemio initia et praeparationem carminis poni. Quae res quid significet, mox patebit. Est enim nunc mihi de universa dispositione partium explicandum.

Artificiosas esse rerum dispositiones in his carminibus brevis lectio docet; nullum fere carmen rectum cursum tenet, sed sunt plerumque diversis locis posita quae in unam sententiam colligi debent, interiectis aliis, quae interrumpant; explicatio antecedentium saepe e fine petenda, finis nunc initio nunc alii parti respondet. Quae omnia temere instituta esse et nullo idoneo consilio a tali poeta quis credat? Tamen quaenam causa mirificae rei, quae leges? Difficilem rem expedire conabor in sequentibus, ut et poetae quanta sit in hoc genere ars cognoscatur et interpretem quae via ducat e labyrintho pulcherrimo. Igitur, ut statim hinc ordiar, hac lege composita haec carmina dico, ut in prooemio expectatio moveatur initiis carminis positis, inde tela incepta, mox interpositis aliis nodisque nexis novis suspensus teneatur animus per totum carmen, donec in fine omnia soluta et explicata videat. Perperam enim statuas, si modo inter partes carminum transitus apti habeantur, adesse omnia, quae postulari possint; hoc solo conglutinationis artificio ut non drama, non epos, ita etiam non iungitur bene Pindaricum carmen, sed addi etiam alia maiora vincula debent, ut firmitus constringantur omnia, debent, ut in narrationibus supra ostendi, expectationes moveri nodique necti et solvi, ut orbes existant et ambitus rerum. In quo apud Pindarum maximum commodum habet duplex genus argumenti, praesentes res dico et mythicas. Quum enim directae et mythicae orationis ratio haec sit, ut mythicam explicet directa, si fabulas initio aut in medio carmine posueris, h. e. si comparisonem prius posueris, antequam quo pertineat comparatio penitus explicueris, pulcherrime profecto effeceris quoddam ara poetica postulat, ut suspensa teneatur expectatio; atque ita fecit ubique Pindarus, nisi quod his, Pyth. IX. et Nem. L, in fine fabula habetur, quae tamen ipsa pro explicatione priorum est, ut infra ostendam. Verum accuratius nunc indicare debeo universam dispositionis rationem. Video autem duas omnino res esse, quibus tota haec Pindari ars constet, praeparationem et implicationem partium. Praeparationem dico, ut supra satis exposui, si non plane inexpectatae veniant res, sed, antequam legantur, in alia parte carminis praemonstrentur aliquo modo, quod maxime nuntiatione fit aut positione rei explicationem desiderantis. Sed

praeparatione sola non efficias hic omnia, quibus opus habet ars; accedere debet implicatio partium, quae ab interpositione pendet. Atque de hac nunc est dicendum. Pindaricum carmen, si brevia quaedam excipias, duabus minimum partibus constat praeter prooemium, quarum vel excipit una alteram vel interponitur alteri in duos locos divisae. Iam fac primum duas partes positas unam post alteram haberi; harum si prior tantum praeparata in prooemio est, altera vero priori assuta, plane intolerabilis forma nascitur, ne in somno quidem quae Pindaro in mentem venire poterat nec reperitur apud eum usquam. Sin ambae partes praeparatae prooemio sunt et inde pendent, ne sic quidem bona forma est, nisi etiam ipsarum partium secunda ex priora pendeat. Quod statim locum habebit, si secunda rationem reddat prioris et causam eius contineat, ut sic etiam per priorem praeparata sit atque interno vinculo ex ea nexa. Agnoscis etiam non monitus quam diximus positionem rei in sequentibus explicandae. Prooemio autem nunc vel definitius vel indefinitius nuntiare licet carmen. Sunt apud Pindarum duo exempla huius compositionis. Nem. X. in prima parte fortitudo gymnica Theaei laudatur singularis et maiorum, in altera amor fraternus, quam rem simul in causa vult esse gymniconum decorum, perspicue significans datam a Tyndaridis vim athleticam genti esse propter iustitiam. Prooemio praemonemur et fortitudinem et alias virtutes cardinales, prudentiam iustitiamque, iam olim Argis viguisse. Quae est nuntiatio. Alterum carmen huius generis est Isthm. II., ubi in prima parte victoriae curules Xenocratis praedicantur a diis ei datae, in altera per virtutum laudem ratio redditur, cur dii tantopere faverint viro. In prooemio poeta dilationem carminis excusans nihil significat nisi nunc se cantaturum. Sed potest etiam per consequutionem effectus secunda pars iungi priori. Sic Ol. V. in prima parte virtus Psaumidis explicatur, qui nec labori nec sumptibus parcens urbem patriam deosque eius tutelares ornavit; in altera preces fiunt pro futuro flore urbis et cive Olympionica. Quae res sic est intelligenda, causas precum in prima parte esse. Pendet igitur secunda ex prima ut e causa. Sunt haec compositiones, ut ipse vides, simplicissimae, et perquam angustos fines haberet ars, si nulli alii modi suppeterent; nam etiam haec ratio, ferenda illa, ubi duae partes sunt, displicet nimia simplicitate et laxitate, ubi tres, ut nullum apud Pindarum carmen sit huius descriptionis $\left(\begin{array}{c} \text{Prooem.} \\ \hline a \quad b \quad c \end{array} \right)$. Quare alia poetae tentanda fuerunt. Ac-

cedimus sic ad interpositionem, quam dixi. Est interpositio, ubi una pars dividitur in plures locos, quibus inseritur altera, ac quum supra de praeparatione dixerim, interpositio vel praeparata est vel non est, habetque hoc commodum, ut etiam ibi adhiberi possit, ubi non praecessit praeparatio; id quod aliquoties factum a Pindaro. Porro interposita res vel mythica est vel alia, plerumque tamen mythica. Usitatissima enim horum carminum forma haec est, ut statim post prooemium ludicram laudem victoris directa oratione explicare incipiat poeta, mox abrumpat et transeat ad mythica, in fine autem redeat et pertexat inceptam directam laudem. Neque vero promiscue omnia interponi possunt et interponuntur, sed quae specie licet diversa revera tamen coniuncta sint rebus, quibus interponuntur. Has autem et ipsas ne temere dividi credas; sed prudenter ea ubique in fine collocantur, quibus antecedentia nituntur et explicantur. Sic initio promittitur et paratur laus, in fine tractatur, ut Isthm. I. coll. v. 14. et v. 32. cum v. 52 seqq., aut initio virtus et fortuna victoris generatim laudatur, in fine certamen ipsum, quod peractum, ut Ol. VI. coll. v. 9 seqq. cum v. 74 seqq., Ol. VIII. coll. v. 13. cum v. 67., Nem. VII. collat. init. cum v. 70 seqq. Alias in priore parte recentem et maiorem ponit victoriam, in fine priores, sive solas sive repetita mentione prioris, ut Ol. VII. coll. v. 15 seqq. cum v. 80 seqq., Ol. IX. coll. prooem. cum v. 87 seqq., Nem. III. coll. v. 18. cum v. 70 seqq., Nem. V. coll. v. 5. cum v. 44., Isthm. III. coll. v. 10. et Ol. cum fine, Isthm. VII. coll. prooem. cum fin. De qua re ita statuas, recentem et maiorem reportatam non sine prioribus, quibus se ante exercuerat victor et praeparaverat ad sacros ludos. Quum igitur prioribus causa contineatur recentissimae, omninoque vis ingenta sic domum tota in luce ponatur, etiam hoc modo explicatio sequitur rem explicandam. Intelliges sic, quomodo minores post maiorem laudare liceat. Res eadem, ubi eodem loco minores post maiorem recensentur, ut Pyth. IX, 75 seqq. Ubi vero in prima parte victoris coronae celebrantur, in fine gentis virtus et res gestae, ut Ol. XIII. Nem. IV. Isthm. IV., etiam hic gentis laude explicari puta victoris praestantiam, quippe inde ortam. Verum ne afferam plura, vides, quam egregie res dividantur ubique sic, ut exitus nodum solvat. Quibus explicatis apparet iam, qualia commoda totum hoc divisionis et interpositionis artificium habeat. Suspenditur animus, quia differtur quod inceptum erat et interponitur quod novam expectationem movet, finis autem initium

absolvens simulque etiam fabulam explicans pulcherrime pendet ex utroque et coniungit utrumque. Qua re etiam inactura totius carminis firmior fit et constrictior et rotundior eius forma. Quare mirifice placuit res Pindaro, ac praeter simplicem formam vulgatissimam etiam ornatorem usurpat aliquoties, mediam partem qui complectitur orbis ut alio maiore inclusus sit. Si schemata adhibere licet, qualia in stropharum dispositionibus explicandis metrici nostri usurpant, simplicior forma haec est: a b a, ornatior autem

haec: a b c b a. Ad praeparationem quod attinet, orbium initia

necessario in prooemio sunt, media pars etiam proxime antecedentibus praeparari potest. Atque hoc genus compositionis *πρεπλοκὴν* dixeris. Reperitur vero praeter hoc etiam aliud, ipsum quoque ex interpositione ductum, ubi mediae parti orbe comprehensae alia nova pars respondet extra orbem posita, ut orbes ex orbibus prodeant hoc modo: a b a b, a b a c b c. Quam ratio-

nem *ἐμπλοκὴν* nominaveris. Initia in prooemio primus orbis habet. Denique etiam artificiosiores aliquot formae sunt, compositae tamen ex superioribus. Diximus generatim; restat, ut ex ipsis carminibus quae posuimus probemus. Videbimus autem simul, quam prudenter ubique excogitatum prooemium sit et quomodo ex praeparationibus in prooemio positis cursus carminis pendeat. Atque in paucis prooemio indefinitius nuntiatur argumentum, ut propiora initia proxime post prooemium ponere necesse fuerit; in plerisque vero prooemium vel omnes vel duas vel unam carminis partem nuntiat satis clare, ac quum vulgo tractatio partium sequatur prooemium, nonnullis prooemiis etiam ipsius tractationis initialis pars continetur. His praemonitis ad exempla venimus.

Est igitur prima carminum forma, quae fundamentum et principium ceterarum, haec: a b a. Ol. I. in prooemio nihil dicit illu-

strius esse Olympico certamine, et excitatur expectatio praestantiam huius certaminis in Hieronis promissa laude declaratum iri luculentius. Idque fit. Post prooemium orsus a victoriae ludicrae laude mox ad mythica transit, ac quum Olympia et Herculis epinicia essent et funebres ludi Pelopis, nunc huius fabula narratur. Postremo ad Hieronis ludicras res redit. Vides directam laudem

divisam in duos locos interpositamque fabulam, quae, quum duo *παράδειγμα* exhibeat, exitus simul explicare debuit, quo pertineant. Discimus autem ibi etiam curulem victoriam meditari regem, atque ita intelligimus, cur admonitio cum laude iuncta sit, cur hortetur poeta, ut pius rex sit et a superbia alienus, cur proposita Tantalii poena et felicitas Pelopis a Neptuno amati. Denique in prooemio nuntiatum utrumque est, directa laus Hieronis et mythica Olympiae; interior vero sensus fabularum non nuntiatur, sed colligitur ex iis, quae dixi, et ex formulis religiosis hic illic positis. — Ol. III. in prooemio dedicatur Tyndaridis hospitalibus carmen in Theronis victoriam novo splendido modo componendum. Iamque orsus directa oratione victoriae huius laudem ex corona reportata ductam, mox ad fabulam de oleastro transit, postremo ad directam laudem regis reversus propter pietatem docet Tyndaridas hospitales Theroni hanc talem coronam dedisse, qua re et causa victoriae explicatur et dedicatio in prooemio posita. Ut rite confectus sit orbis. Fabula autem interposita etiam hic pulcre nuntiata in prooemio est, ubi *νεοσύλαον τόπον* promittit, pertinentque eodem in sequentibus *θεύμορον αἰδοῦναι*. — Ol. VIII. in dedicatione prooemii, immixta pietatis laude, nuntiatur victoria Alcimedontis. Iamque orsus ab ipsa ludicra virtute mox mythicum locum interponit de praestantia Aeginae, postremo ad ludicras res pertractandas redit. Mythicus locus praemonstratur in prooemio per laudem pietatis et per significationem vaticinii Alcimedonti dati, si quidem hae res per insulae et Aeacidarum laudem ad altiore causam suam revocantur. Vulgaris explicatione non egent, at illustra. Pendet vero e veterum sententia fortuna et virtus singulorum civium e gentis aut civitatis genio, et inde explicari debet. Atque hoc loco ut mythicus locus antecedentia explicat, sic ipse penitus explicatur exitu carminis; ubi omni modo extollens poeta fortitudinem pueri, sic rationem reddit, quo iure illustra Aeacidarum facinora comparaverit. Semel hoc disertius moneo, etiam in aliis multis carminibus tenendum. — Pyth. V. in prooemio thema ponit plurimum valere divitias, cum virtute si coniunctae sint, quod perspicuum dicit esse in Arcesilao victore, a puero gloriam per Castorem qui habuerit. Iamque tractat victoriam curulem regis, sed immixta etiam ceterae fortunae regiae mentione ducensque ex his laudibus coniunctis simul admonitiones. Exin narratio de Batto, auctore gentis, interponitur. Postremo directa oratione ad Arcesi-

laum reversus virtutes viri laudat nuntiatae in prooemio, h. e. causas fortunae et victoriarum, tum preces facit pro futura Olympica victoria. Vides, quid res sit; nunc demum perspicue intelligitur thema et tractatio tota, cur admonitiones cum laudibus iunctae supra fuerint et cur de Batto dixerit; meditatur rex maiorem victoriam Olympicam, ut ante omnia pius erga deos et gratus erga aurigam esse debeat; similiter Battus nixam pietate felicitatem habuit. Mythicus igitur locus ut primam partem explicat fortunamque Arcesilai, ita ipse penitus explicatur exitu. Nam in hoc carmine admonitiones ad ludicra consilia regis revocantur, ut in quarto ad publicas res, quanquam revera utrumque carmen quodammodo ad unum finem redit. — Pyth. VI. in prooemio Delphos proficiscitur, ubi aeterna victoriae gloria exstat. Sic mota expectatione iam praestantiam victoriae directa laude ex pietate illustrat, secunda quae virtus e Chironis praecepto sit. Tum fabulam de Archilocho subiicit, et in fine ad Thrasybolum reversus, pietatem adolescentis totam explicat, qui plurimis virtutibus egregiis imitetur patrem. — Nem. VI. de Bassidarum eximia gente dicturus in prooemio thema ponit de similitudine et dissimilitudine hominum et deorum, magis vero extulit sententiam de imbecillitate humana, ut pia et modesta esset tractatio, non gloriosa. Iam hinc cursus carminis pendet. Orditur enim ab iis rebus, in quibus imbecillitas gentis conspicitur, eoque etiam redit in fine, interposita altera parte de praestantia gentis. Vides errare qui sic mutare voluerunt exitum, ut nihil ibi de amissis victoriis dicatur. — Isthm. IV. in prooemio Thia laudatur, per quam naves et currus bellici admirationem habeant et ludicrae coronae dentur. Exin ludicram laudem Lamponis filiorum orditur, mox interponit locum de Aeacidis et de victoria Salaminia, nuntiatum et ipsum prooemio, et in fine ad ludicras res reversus, has absolvit, simul magnitudine laudis Cleonici genti tributae causam indicans, cur bellicarum rerum illustrem comparisonem praemiserit. — Vidimus in his exemplis omnibus satis claro dispositionis rationem eam, quam dixi; erit haec etiam in sequentibus eadem, nisi quod hic in prooemio cum praeparatione etiam ipsius tractationis initium coniunctum apparebit, ut fabula statim post prooemium legatur. Pyth. XI. in prooemio convocantur heroinae Thebaeae, ut Themidem et *ἐγδοίαν* umbilicum terrae celebrent, victoriam qui Thrasydaeo dederit, simulque incipitur etiam Thrasydaeus laudatio. Tum interponitur fabula de Agamemnoniae domus

calamitatibus, nunc quidem, quod notandum, nuntiata per oppositionem. Laudans enim Themidem et ὀρθοδίκαν ὀμφάλον, laudat iusta praemia et divinitus datos honores, uti etiam in exitu patet, dissuadet autem affectationem tyrannidis earumque rerum, quae non datae sint homini. Conferri possunt *θεμίπλετοι στέφανοι* simili causa dicti Nem. IX, 52. Postremo ad ludicras Thrasydaeiusque familiae laudes reversus, simul per admonitiones directas fabulae sensum quantum satis illustrat. — Pyth. XII. in prooemio Agrigenti deam invocatur, ut Midam benigne recipiat tibicinem, qui vicerit arte a Minerva inventa. Iam ad fabulam transit statim, qua narrata ad victoris certamen reversus, non sine labore qui vicerat, inde simul admonitiones ducit, praeparatas ipsa laude artis, non hominum, sed Minervae inventioni debitae. Inde enim sequitur modestiae officium. — Nem. V. in prooemio cantus in omnes partes divulgare iubetur laudes praeluri pueri, Aeginam et Aeacidam qui honoraverit. Post hanc praevidiam victoriae laudem interponit statim magnificum locum de Aeaci filiis Iovis Hellenii aram adstantibus, nuntiatum ipsa Aeacidarum mentione in prooemio. Sed quid significet fabula, quaerimus; suspensi vero tenemur aliquamdiu, quum quasi per continuationem narrationis etiam de infortunio eorum dicatur et de Pelei felicitate post sequuta. Tum demum ad principium reversus, et Phylacidae consilium Isthmia adveniendi tecte indicans, diserta vero laude Pythaeae victorias memorans et cognatorum, quorum vestigia presserit puer, sic exhibet omnia, quibus gymnica fratrum laus et comparatio cum Aeaci filiis initio posita nititur. Simul hoc perspecto clarum, quid adlecta exempla discordiae et verecundiae sibi velint, quorum nulla praeterea explicatio additur. — Isthm. VII. in prooemio se accingit ad Cleandri victoris laudem, ex nuperis terroribus belli iterum iterumque se revocans ad Aeginam canendam. Ultimum statim facit, Aeginae progeniem Aeacum et Aeacidam celebrans fabulis, tum per Nicoclis laudem, quem imitatus sit Cleander, ad hunc ipsum redit et absolvit ludicram laudem initio inceptam. Positas etiam hic fabulas proxime post prooemium vides. Et prior quidem earum pars e prooemio lucem trahit, commoverat enim animus Aeginetarum, quum vellet eos pacificatores esse, altera Nicoclis et Cleandri rebus accommodatur. — Ol. II. in prooemio virtutes Theronis laudantur diciturque rex decus gentis, multa quae passa olim nunc floreat. Ex his duabus rebus aptum carmen. Ac primum quidem monstrata vicissitudo adversarum et secundarum

rerum tractatur et explicatur ex ipsis originibus, una cum Theronis sorte, eiusdem vicissitudinis exemplo, deinde directa oratione ad virtutes viri redit, unde orsus erat. Ac felicitas quidem Theronis digna virtutibus in prooemio monstratis nunc post ingentem laudem liberalitatis et benignitatis magis etiam merita videtur, simul vero etiam, quantum satis est, illud docemur, adversarum rerum mythicae expositiones quo pertineant. Sic absolutus cursus carminis. — Sed his explicatis tertium denique subiicio genus eiusdem descriptionis, ubi tam indefinita est in prooemio praeparatio, ut alia definitior nuntiatio proxime post prooemium ponatur in ipsis tractationis initiis. Ol. VII. prooemium, quod de poesi est victores ludorum exhilarante famamque bonam parante, praeparat laudem et defensionem Diagorae carmini subiectas, sed indefinitius; quare propior nuntiatio rerum nunc post prooemium legitur, ubi ipsam tractationem laudis orditur. Venisse se cum Diagora ait simul Rhodi laudem ferentem, ut sic ornet virum, quem nunc cum patre praedicat. Iamque finita praevia laude familiae ad ipsas fabulas Rhodias transit, quibus expositis ad Diagorae laudes pertractandas redit, simul fabulas explicans, quibus, quum laus et defensio Diagorae agatur, nunc directa oratione et fortitudinem praedicat et ab insolentia et violentia alienum animum. Denique addo Nem. XI. In prooemio invocatur Vesta, ut novum prytania Aristagoram benigne recipiat detque nullo dolore contristatum magistratus cursum. His verbis definitior praeparatio nondum inest. Ipsa initia post prooemium habentur, ubi praemissa brevi laude patris (welches vorgeschlagen) cum laude ludicra modestiae admonitionem ponit. Haec est vera nuntiatio carminis, quod fortitudinem laudat, modestiam vero commendat. Et ad admonitiones quidem in fine redit, interposita fortitudinis laude. Est vero interpositus locus hic maxima ex parte non mythicus, plane ut Nem. VI. Interpositio vero laudis optima, quia causas hic locus continet admonitionum sequentium. Quum enim Aristagoras vir fortis esset, metui poterat, ne maiora affectaret. Postremo de prooemio ita statue, Vestam sic daturam felicem cursum, si pius et modestus sit. Atque haec quidem de prima forma.

Pergo ad aliam similem, ubi una pars in tres divisa habetur locos, interpositis aliis, hoc modo: a b a c a. Sic intelligendum

primum carmen Isthm. I. In prooemio laus Thebarum ludicra et

bellica praedicatur; cursus carminis e ludicris Herodoti rebus pendet, quum bellica tecte tractentur. Iamque accingens se post prooemium ad Herodoti curulem victoriam celebrandam primum Castoreum canit, tum reversus ad victorem ipsum et Isthmum Onchestumque nominans, nihilominus non pergit, sed primum alium locum de patris fortuna interponit, tum vero per sententias generales tertium ad Herodotum rediens victorias eius enumerat plurimas, simul et Castoreum sic explicans, cur ei debeatur et de patris praeclara fortuna ex calamitate restituta cur dixerit; est enim fundamentum fortunae in filio conspicuae. Denique bellicae res in Castoreo simul tractantur aliisque in locis admixtae ceteris. — Isthm. VI. in prooemio poeta consilium prodit patriam deam Thebam exhilarandi. Quare mythicis decoribus ibi memoratis, post prooemium ad Strepsiadae victoriam laudandam venit, et interposito loco de proelio gravissimo ante facto, unde simul exhilarationis consilium explicatur, laetius etiam redit ad hanc victoriam, denique post novam admonitionum interpositionem tertium ad ludicras res rediens pro futura quam agitabat Strepsiades victoria vota facit, indicans sic etiam causam admonitionum antecedentium. Quemadmodum igitur prior locus interpositus prooemium explicat, sic secundus exitu carminis explicatur, bisque adhibuit poeta artificium positionis rei per sequentia explicandae. — Isthm. III. in prooemio laude dignum dicit, qui certaminum gloria aut divitiis ornatus simul a superbia alienus sit; esse vero talem fortunam etiam diuturniorem. Vides hic indefinitam praeparationem, quales supra notavi. Quare proxime post prooemium propius ad ludicras res accedens definitius describit carmen sic, ut duas Melissi victorias canendas indicet; et priorem quidem curulem statim illustrat, inde vero ante omnia interponit locum de gentis laudibus et fatiis, praeparatum altera prooemii parte, et post hunc demum ad Melissum reversus, huius continuat ludicram laudem, alteram victoriam celebrans praecellaramque artem pancratiasticam. Hic locus nuntiatus supra pendet simul suaviter ex antecedente interposito per consequentem effectus; nam propter virtutes genti haec victoria data. Credas nunc finitum carmen; sed mox novum locum mythicum de Hercule subiicit, ex quo tertium ad Melissum reversus etiam priores viri pancratiasticas victorias tractat. Quae res sic intelligenda est, postremo etiam causam et rationem reddi virtutis ludicrae et dexteritatis pancratiasticae magnae supra lau-

datae. Exercuit se in Herculis liberorum ludis, qui ei eximie favit tres victorias donans, habuitque magistrum praeclarum. Hinc illa ars. Igitur secundus de Melisso locus ponit quod explicatione egeat, quam praestat tertius. Atque haec quidem de his. Similia sunt alia duo carmina, nisi quod in his etiam interpositi loci sibi respondent hoc modo: a b a b a. Primum est

Pyth. VIII. In prooemio pacis et belli deam celebrans Hesychiam thema ponit sic, ut orsus a ludicra Aristomenis victoria in fine etiam redeat ad eam. Hinc regitur cursus carminis. Nam post initia laudis ludicrae in prooemio posita primum locum de Aeacidis interponit, tum ad Aristomenis res ludicras reversus mox denuo aliam fabulam interponit, qua tractata tertium ad victorem rediens nunc demum laudes eius uberrime pertractat, ductis e laude successuum simul modestiae admonitionibus. Simul vero etiam interpositi duo loci mythici sibi respondent, uterque cum ludicra victoris laude bellicas maxime res tractans in prooemii altera parte praemonstratas. Similis ratio Nem. IX. In prooemio Musae invitantur, ut Sicyone ad domum hospitem Chromii tendant statimque nunc hymnum parent, quum Chromius victorialem curram conscendens carmen postulet certaminis Sicyonii diis. Iamque orsus, ut moris, a victoria, quam rite laudandam dicit, statim ad mythica pergit, quasi certaminis Sicyonii origines laudesque ante omnia tractaturus in honorem deorum praesidium, et Adraști secundas adversasque res narrat, post quae per preces pro urbe Aetna ad ludicras res reversus statim alium subiicit locum de bellica laude Chromii totaque eius felicitate, respondentem fabulis, atque inde demum tertium ad ludicras res rediens nunc, finita interim pompa, ampliora de iis post pompam in domo viri canenda promittit, simul sic initium explicans, ubi Musae in domum Chromii invitatae erant. Fecerat enim Encomium aut Scolium, quo quum ludicras laudes data opera tractasset, nunc callide magis tangit cas, quam explicat, summo consilio carminis in interiectis locis posito. Vides pulcherrimam artem poetae.

Tertium accedimus ad eam formam, quae orbium duorum alterum altero inclusum habet sic: a b c b a. Tale est carmen

Nem. IV. In prooemio iucunda per carmina recreatio laborum victoris gravium promittitur e mente prompta profunda. Est haec

indefinitior praeparatio, quare statim post prooemium propiorem nuntiationem rerum ponit, Iovi Nemaeaeque et Timasarchi luctae consecrans carmen ab Aeacidarum urbe benigne recipiendum, h. e. Timasarchi directam laudem et fabulas Aeacidarum in Iovis Nemeaei honorem nuntians. Iamque orsus a pueri victoriis laudandis, mox ad mythica ornamenta accedit, sed paulo post haec abrumpit et interponit refutationem reprehensorum suorum, tum reversus ad Aeacidarum laudes, has alio modo continuat et absolvit. Postremo ad ludicras res redit gentisque laude proposita Timasarchi virtutem ad fundamenta sua revocat, et alterum sic conficit orbem. Simul exitus etiam magnificum de Aeacidarum gente locum explicat, qui solus explicatione egebat. Denique posita in medio carmine refutatio adversariorum, ut par, in antecedentibus nuntiata non erat; dixi enim interpositos locos non ubique praeparatione egere. Sed veniamus ad aliud carmen. Ol. IX. in prooemio nuntiat magnifica laude Epharmostum se cantaturum et urbem patriam, cuius laus victoris laudi ibi inservire debet. Et haec praeparatio. Simul vero nunc etiam tractationis initia in prooemio sunt. Iamque primum urbis laudem continuaturus, mox per aberrationis simulationem interponit fabulam de Hercule, tum reversus ad urbem, huius mythicas laudes pertractat. Postremo ad Epharmostum redit directa oratione, etiam alterum orbem absolvens. De fabularum dispositione observabit lector, praemissum quod summum, Herculis dico facinus, ut maxima excitetur expectatio, deinde quasi pro prima explicatione de domestica virtute Locrensi ipsiusque Epharmosti praeclara origine dici, postremo directa oratione ipsam eius vim divinitus insitam victoriis plurimis conspicuam ob oculos poni. Pergo ad Pyth. X. In prooemio ibi magnifico et maxime lyrico artificio per aberrationis simulationem praemittuntur (werden vorgeeschlagen) magnifica verba de Heraclidarum potentia, quibus in sequentibus commodior locus non erat, tum praeparatio carminis ponitur sic: at Pytho et Pelinna me vocant (h. e. Pythia victoria Hippocleae canenda Pelinnae), et Aleuadae. Iamque post prooemium primum victoriam pueri laudat, etiam paterna virtute eam illustrans, tum fabulam de Hyperboreis interponit pulcherrime toto antecedente loco praeparatam, ex qua ad comissationem praesentem revertitur et hanc partem absolvit. Postremo etiam Aleuadarum initio promissam laudem tractat peragiturque sic secundum orbem. Nam secundi orbis initia si in prooemio sunt, paucis ibi verbis indicari

satis est. Denique de carmine Ol. VI. dicendum. In prooemio triplex ponitur Ageſiae laus; est Olympionices, est vates, est ex illustrissimis civibus Syracusarum. Post prooemium primum ludicram virtutem viri laudare orditur, ex bellica laude eam illustrans, tum interponit mythicum locum de vaticinandi arte, post quem reversus ad victoriae Olympicae laudem primum orbem absolvit. Restat tertium in prooemio nuntiatum. Sed quum etiam de Hymno et Scolio dicere vellet, a se factis moxque canendis, suaviter hunc locum praemittit (vorschlagend), tum demum ad Syracusarum laudem venit atque ita etiam ultimum peragit orbem. Est igitur descriptio carminis haec: a b c b d a. Diximus de

περικλοχῆς formis.

Pergimus ad alterum genus implicationis supra indicatum, cuius haec forma: a b a b. Primum considerabimus carmen Ol.

XIII. In prooemio cuni victoris domo urbs laudanda suscipitur. Iamque primum urbis laudes directa oratione explicat, duas eius virtutes primarias proponens, deinde ad familiam victricem pergit, tum ad urbis laudem reversus fabulas ponit, postremo futuram Xenophontis victoriam tractat excitato gentis genio per laudem gentis illustrissimam. Ac docui in Commentario ultimam partem, eximie praeparatam Bellerophontis fabula, simul inde pendere et hanc explicare. — Pyth. I. in principio est locus de musices praecleara vi in Olympo, quem sequitur contrarius de Typhoeo, tertium Hieronis laudes ponit principio respondentes, postremo admonitiones cum loco de Typhoeo componendas. Praeparationes quod attinet, nunc ipsae fabulae praeparant sequentia, utpote explanationem directam desiderantes. — Pyth. II. in principio cum bellica laude ludicra victoria Hieronis tractatur, quem locum sequitur mythicus de Ixione gravissimus, admonitiones continens, praeparatus per oppositionem antecedente laude felicitatis et favoris deorum, posita ad pietatem gratumque adversus deos animum commendandum. Exin ad laudes revertitur, et in fine etiam admonitiones novas subiicit, propter mythicum locum positas. — Pyth. IX. in prooemio postquam nuntiavit Telesicratis cursoris Cyrenaici laudem, quem statim paucis praeviis verbis ornat etiam, interponit fabulam de Cyrenā, tum ad initium reversus absolvit primam partem, ludicras victorias viri uberrime exponens. In fine novam fabulam subiicit de Alexidamo proavo cursore, qui

quum honestissimo certamine coniugium pulcherrimum sibi paraverit, haec res Telesicrati augurium est similis felicitatis honesto modo paradae. Sic haec fabula opposita est antecedenti de Cyrena eiusque consilium explicat, ceterum suaviter etiam gymnica laudem continens. — Nem. VIII. praemissis amoris laudibus per supplicationem Aeaci ad Dinidis ludicram victoriam patrisque venit, quam rem absolvit in fine, interiecto alio loco mythico de invidia. Atque ut ludicrae laudes in medio carminis et in fine sibi respondent, sic mythici de amore et de invidia loci per oppositionem componendi sunt, ut in Commentario docui. Attende denique ad aliud artificium. Praeparatio legitima carminis est ibi demum, ubi victoria ludicra Dinidis primum memoratur; priora ante praeparationem collocata sunt (vorgeschlagen). Mox locus de invidia utpote interpositus disertiore praeparatione non egebat necessario, nunc autem suaviter ipsa oppositione amoris praeparatus est, et hanc explicat. — Postremo carmen Pyth. IV. commemorandum est hoc loco. In prooemio maius carmen promittitur diis Delphicis, qui praeter coronam recens datam Arcesilao olim auctorem gentis Battum oraculo in Libyam miserint, ut ratum fieret Medae vaticinium. Sic primum hoc quale fuerit explicat; praedixerat Medea reges futuros Libyae Euphemidas in ipso reditu Argonautarum in Lemno lucem visuros. Qua re narrata poeta ad initium redit et primum orbem absolvit. Sed illud Medae vaticinium primae parti insertum praeparat sequentem partem; narratio de expeditione Argonautarum necitur ex illis verbis videmusque in fine eius revera satos in Lemno Euphemidas. Neque tamen hic finis carminis; proposita erat in illa narratione Iasonis descriptio, quae quo spectet restat ut explicetur. Atque hoc fit in exitu directa oratione. Sic tertius rerum orbis absolvitur. Schema igitur hoc est: a b a c b c. Ac quum secundum temporum rationem inverso ordine dicendum fuisset, vides, quomodo poetica forma differat a vulgari. Haec quidem de hoc genere. Explicuimus usitatiores formas omnes.

Restat, ut peculiare aliquot formas indicem ex simplicioribus compositas. Prima haec est: a b c a b. Nem. III. in prooemio

Musa excitatur, ut praesente Nemeaco festo in Aeginam tendat, ubi carmen expectetur victoriae ludicrae ornamentum. Ac primum a Iovis laude orditur, praeparata et nuntiata per mentionem

sacri Nemeaei festi, tractanda vero per Aeacidarum fabulas, quorum pater Iuppiter. Sed antequam pergat, de Aristoclida victore dicit, ut solet quam primum post prooemium victorum laus poni, subiicitque etiam locum de Hercule; tum demum in viam rediens per Aeacidarum laudes Iovis laudem absolvit. Restat, ut Aristoclidae laus supra incepta ad finem perducatur, atque hoc in exitu fit, ubi simul fabulae praemissae pulcherrime explicantur. Ac quum supra in Aristoclidae laude etiam Musae opem memorasset, nunc videmus eam esse, a qua nomen habeat Aristoclidēs. Haec hactenus. Alterum exemplum eiusdem formae est Isthm. V. In prooemio unum craterem dicens se ante miscuisse Lamponis filias, alterum se nunc miscere, tertium optans ut olim miscere liceat Olympio Iovi, sic reportatas filiorum victorias augurium significat esse maioris futurae. Atque haec summa felicitas ut contingat Lamponi patri, ipsas Parcas precatur in altera prooemii parte. Exia interponitur mythicus locus de Aeacidis, post quem ad prooemium reversus primum victorias filiorum ipsas cum aliis pluribus data opera enumerat, docens quod in fabulis praemissis inest, fortitudinem tantam esse, ut maxima quaeque inde sperare liceat, deinde Lamponis quoque patris meritis et virtutibus tractatis, dignum esse virum ostendit etiam summa felicitate supra a diis ei expetita. Sic hic locus alteri prooemii parti respondet.

Accedo ad carmen Ol. XI., quod hanc descriptionem sequitur: a b c b a b. In prooemio post excusationem, quod non

 prius cecinerit, accingit se ad communem pluribus quam debeat laudem. His verbis praeparatur carmen. Iam enim primum urbem laudat iustissimam, in qua Mars regnet et Calliope (quae verba suaviter praemonstrant sententiam carminis), deinde Agesidami victoris certamen praedicat, tertium ad Olympiorum institutionem canendam pergit, in qua fabula quum duo tractentur, res gestae et epinicia rerum gestarum commissationesque, reversus post fabulam ad Agesidami res, etiam hic duos locos facit, carminum epiniciorum necessitatem explicans et res gestas formosi pueri denuo commemorans, interposita etiam urbis repetita mentione. Sic nascitur schema indicatum.

Pergo ad carmina Pyth. III. et Nem. VII., quorum haec dispositio est: a b c a d c. Atque in carmine Pyth. III. poeta ait:

 Si possem tibi, o Hiero, filia quum in vitam restitui nequeat,

valetudinis saltem medicum divinum impetrare, et tunc cum hymno epinicio ad te venire, lux sole illustrior accederem; nunc autem, quum dii non dent duo bona, sed uno cum bono bina mala, etiam sic bono, quod habes, uno quam possis optime usus comissationi indulge, et carmina poetarum quare immortalitatem tibi parantia. Hinc patet cursus carminis. Orditur a Chironis laude et a valetudinis ratione, mox interponit fabulam de Coronide, postremo redit ad initium et primae sententiae cursum absolvit. Neque vero nunc secundum annectit orbem rerum, quae intolerabilis ratio esset, sed in fine antecédentis loci, antequam eum absolvat, initia novi orbis ponit, comissationem epiniciam commemorans, ad quam rem in exitu ampliore sententia redit, tanquam ad ultimum finem carminis, praemisso eximio loco de summa lege vitae humanae, qui ut sequi debebat priorem carminis partem, ita praecedere exitum. Sed magnificentissimum exemplum eiusdem descriptionis carmen Nem. VII. est. Quum Thearionis familia invidia laboraret, thema difficillimi carminis est, ut vidimus, de virtute vera, laudis et honoris praemio indelebili ornata. Hoc orditur in prooemio, robur Sogenis celebrans ab Ilithyia insitum, et poesin ostendens speculum esse et compensationem rerum gestarum optimam. Sed non absolvit rem; transit ad Ulyssem immerito laudatum et ad Aiace Neoptolemunque iniuriam passos, at aeterno honore florentes. Quae res interpositae quid sibi volunt? Expectamus, quaerimus explicationem. Nec frustra; redit poeta directa oratione ad initium, pertractat locum de victoria Sogenis rite reportata et de poesi, videmusque eximium laudis praemium propter res egregie gestas nunc etiam Sogeni a Musa destinatum, quemadmodum Ajax et Neoptolemus, fortissimi heroes, aeternum honorem habent. Hactenus bene; tamen cur iniuriam passos heroes comparat? Quia etiam Thearionis familia invidia laborat. Ecce etiam hoc significaturus poeta ante repetitas Sogenis laudes praemittit alium locum, ubi data opera Thearionem praedicat et tangens pravum obtrectandi studium, a sese plane alienum affirmat esse pravum consilium veras laudes invidiose calumniandi. Atque ita res eo adducta est, ut heroum illorum comparisonem intelligamus, et de Sogene cur sic dicat. Putes nunc finitum carmen, sed restat alia quaestio. Cur dicens de Thearionis rebus tam graviter, tanta cum vi sese defendit, sese alienum contendit a calumniandi consilio? Inest igitur in illis verbis aliud nondum explicatum. Ecce etiam hoc poeta indicat. Postquam laudibus

Sogenis alium locum subiecit prope necessarium, ubi preces facit pro incolumitate familiae in his inimicitis aptissimas, postremo ad se ipsum redit in fine; videmus nunc creditum impie de Neoptolemo Pindarum dixisse. Sic igitur et illa defensio supra posita clara est, et illud simul liquet, cur praeter Aiace[m] Neoptolemi maxime exemplum supra adduxerit, vulgo in Aegineticis rebus afferri non solitum. Atque ita pulcherrime omnia expedita sunt. Disertius de difficillimo carmine dicendum iudicavi, ut explicationem in Commentario positam etiam sic firmarem et Pindari perfectissimam artem denuo luculenter ob oculos ponerem.

Claudat agmen carmen Nem. I., cuius pulchra descriptio haec est: a b c d c d a. In prooemio victoriam Chromii ludicram

praemium virtutum insignium dicit a diis datum. Post haec primum interponit locum de laudibus Siciliae, deinde ad virtutes ipsas explicandas accedit; laudat vero prudentiam et fortitudinem, ita nexa utriusque virtutis tractatione, ut in priore loco v. 31. initia habeantur secundi. Atque hoc ita necessario factum; quum enim secundus non sit causa prioris, aliter necti non poterat recte. Denique laudata fortitudine Herculis, Tiresias in fine etiam praemium laborum ostendit requiem et felicitatem pulcherrimam, quibus verbis poeta ad initium redit et ultimum orbem conficit. Atque haec hactenus. Perlustrata sunt omnia carmina, et poterit lector nunc ipse iudicare de arte Pindari. Neque vero de industria artificiosiores dispositiones quaesivi, sed potius, ubi possem, simpliciores praetuli, quod intelliget qui singula examinaverit. Modo simul ad praeparationes ubique attendat, et quum Epinicia sint, ludicra laude teneat ut plurimum regi rerum cursum.

Docui in antecedentibus qualem ipse intelligam rationem artemque carminum Pindaricorum et alios quid tenere debere credam, ut penitus poetam intelligant; nec vereor, ne futuri sint qui talia aliena credant ab interpretis officio, aut aestheticis, quos dicunt, libris reservata velint; si tamen sint, hos recordari velim, quid accuratior hermeneutica postulet. Hermeneutica vulgo enarratio dicitur scriptorum; sed enarrare non potes, antequam intellexeris; unde recte Boeckhius in Dissertatione de Crisi Pindarica notavit intelligendi artem esse hermeneuticam dicendam. Haec vero res multa negotia habet, ut rite perficiatur. Primum

singulos locos legimus alterum post alterum; examinamus et verba cuiusque loci constructionesque, et res historicas, si quae insunt, coniunctisque singulis omnibus sententiam colligimus universam. Quemadmodum vero sententia loci perspicere nequit nisi singulis verbis rebusque intellectis, sic etiam haec non dicere possis penitus a te perspecta nisi tota sententia cognita; unde fit, ut in difficilioribus locis, antequam absolvas negotium, saepius a verbis rebusque singulis ad totam loci sententiam, ab hac ad singula mente redire debeas, donec comparatis omnibus alterum ex altero utcumque definitum habeas. Saepe vero ne hoc quidem perfici potest, antequam sequentia consulueris, sed ut perfeceris satis bene, quum tamen ubique singulus quisque locus cum aliis cohaereat, etiam sic mox sentis ampliorem aliam tibi sententiam quaerendam, pluribus locis coniunctis quae subsit communis; qua inventa et collecta e singulorum locorum comparatione, denuo redis ad haec, examinas denuo omnia, nec raro animadvertis quae nunc aliter constitui debeant quam feceras, antequam totam compagem perspexisses. Iamque res eo adducta, ut partem carminis, caput libri intelligere tibi videaris. Pergis igitur longius; addis partem parti, caput capiti simili lectionis modo, donec perlectis omnibus postremo etiam de summa sententia tibi cogitandum sentias, qua partes orationis, dialogi, carminis contineantur. Est enim omnis omnino classici operis ratio haec, ut totum ponatur ubique, ut et singulus quisque locus, singula quaeque pars unitate placeat, et aliud maius vinculum adsit omnes partes complectens, ac quod olim F. R. Aug. Wolfius *) dixit, sero Graecos didicisse totum ponere in poesi, hodie constat falsissimum esse, quum nihil magis a principio sequuti sint in artium operibus et scriptis, nec fuerit gens ingeniosiores quae excogitaverit compositiones. Sic etiam in Pindari carminibus quod olim non videbatur inesse, hodie certum est non abesse ab ullo carmine. Sed haec res non ubique facilis perspectu usum etiam diuturniorem requirit. Atque apud Pindarum quidem quum duplex sit argumentum fere, directum et mythicum, primum ad directae orationis sensum attende quam accuratissime, quis victor sit, quae victoria, quid laudet maxime poeta, felicitatem an virtutem, quodque genus virtutis, quid reprehendat et desideret. Deinde fabulam examina et confer

*) [Prolegg. in Homer. p. 125. Sed vide Bernhardy Hist. Litt. Graec. I. p. 111. SCH.]

mythicam tractationis partem cum directa, nunc ad hanc nunc ad illam rediens, donec communem sententiam tenere tibi videaris, quae ambabus optime conveniat. Sed interdum etiam mythica clariora sunt, ut ab his initium facere debeas quaestionis. Sic Ol. VII. postquam persnasum mihi erat fabulis Rhodi fatum aeternum e decoribus et erroribus mixtum declarari, facile intellexi propter Diagoram haec dici sensique tum etiam in directa oratione cum laude defensionem positam, laudari fortitudinem, negari superbiam et violentiam in eo esse. Similiter Pyth. I. qui directam laudem Hieronis legerit, quum partes loci fere aliam quaeque speciem habeant, non statim invenerit quod commune omnibus subsit; ubi vero in principio mythico vim citharae Apollineae laudari viderit senseritque, quantopere placeat coniunctus cum maiestate regia Iovis et Martis bellica ferocia musices sensus, mox etiam in Hieronis laude, quum quatuor loci sint, binos intelliget coniungi debere. Qua re semel perspecta facile est cetera conciliare. Quod enim in mythica parte musices vis maxime extollitur, necessario factum apparet tractationis poeticae causa, ut saepius, ubi duae res parae dignitatis componuntur, alterutrum poesis ratio magis extolli iubet, utpote praefferentis quod ornatum maiorem admittat vel alia de causa aptius sit. Similiter Nem. VI., ubi similitudo et dissimilitudo hominum et deorum in prooemio docetur, gravius de dissimilitudine dicitur postulante religionis ratione. Sed in talibus prudenter curare solet Pindarus, ne fallaris, si respondentem locum compares. Nam Pyth. I. in Hieronis laude contra proelia luculentius laudantur, quemadmodum Nem. VI. in media parte praestantia Bassidarum singularis, ut compensatum videas altero alterum, summaque sententia pariter proponi cognoscens utrumque. Patet ex his exemplis, quomodo comparatione partium eliciatur et definiatur summa sententia, nec nisi omnibus satis bene conciliatis dici posse perspectam poetae mentem. Quum igitur sensum et rationem carminum aliorumque operum nisi summa sententia patefacta assequi recte non liceat, eos vides magnopere errare, qui in explicatione veterum aut negligenter aut omnino non curant hanc quaestionem, contenti, si transitus explicuerint ab uno loco ad alterum. Profecto non per associationem idearum, quae dicitur, existere potest classicum opus, ut sunt qui opinari videntur, sed invento demum themate et fundamento elocutio locum habet, nec dubium Pindarum, antequam illud invenisset, ne verbum quidem scribere potuisse, adeo constanter per totum carmen obversari.

ei vidisti conceptam ante descriptionem. Verum in viam ut redeam, peractis omnibus quae indicavi negotiis absolutum credas interpretis munus; quid enim desiderari amplius potest, ubi inferiori et altiori quae vulgo dicitur hermeneuticae pro viribus satisfacere studuerit? Profecto nihil praeterea ab eo postulabo, si modo revera totum problema solvere potuit. At enim quis non videt etiam ceterorum carminum comparisonem accedere debere, ut vel unum rite explices? Non loquor de solo orationis usu, quem constat nonnisi diligenti omnium carminum lectione cognosci, sed etiam de reliqua explicatione. Primum enim sententiam carminis Epinicii erraverit qui, perlecto eo, credat continuo recte se definiturum, nisi plurium carminum comparatione didicerit, quales ponere hic soleat Pindarus sententias, quales non ponat. Ego certe quum primum in Pindarum commentarer, multorum carminum sententiam et compositionem non assequutus sum recte, quod formam et rationem horum carminum universam nondum satis perspectam habebam. Similiter quod hodie de tragoediarum et comoediarum sententiis summis disputare coeptum est ut magnopere laetor, non tamen confidam his disputationibus, antequam comparatis omnibus eiusdem poetae dramatis qualis fuerit cuiusque ratio penitus perspecta sit, veluti Welckerus de Aeschyli arte eximie disputare coepit. Apud Pindarum autem ne de carminum universo sensu tantum loquar, etiam fabularum explicatio adiuvatur magnopere et confirmatur usu poetae cognito, imprimis ubi historicarum rerum cognitio deest. Sic Nem. X. quo fabula de Dioscuris spectet non traditum est in Scholiis nec patet aperte e ceteris poetae verbis; tamen non dubito amoris fraterni laudem inesse, cuius exemplum summum erant Tyndaridae, quemadmodum saepissime apud Pindarum cum ἀνδρεία aliam virtutem coniunctam vidimus. Nec Nem. V. fabula de Peleo nunc tibi obscura potest esse, si ex superioribus memineris etiam σωφροσύνης admonitionem cum ἀνδρεία laude apte coniungi. Pyth. IX. fabulam de Cyrena primo adspectu credas propter solam urbis laudem positam, uti etiam creditum est ante; ubi vero omnium carminum comparatione didiceris etiam quae urbis causa proposita videantur ad victorem simul pertinere, videasque deinde in tota narratione amoris castitatem et pudicitiam tractari, non dubius ad Telesicratem referas omnia, ut aliis in carminibus cum laude virtutis admonitio est coniuncta. Non opus est pluribus; vides, quid dicam. Hoc ago, ut non perfici posse horum carminum explicationem ostendam,

nisi etiam altius assurgat hermeneutica et examinata universa poetae ratione leges summas exploret et explicet, ad quas totum hoc genus Epiniciorum conformatum est. Quae quidem leges ut inveniri non possunt, nisi singulorum carminum explicatio accuratior antecesserit, ita inventae plurimum conferunt ad hanc emendandam et firmandam, ut iterum eundem orbem videamus, quem in toto interpretandi negotio observavimus. Hac vero sola via ad summum finem tenditur; intramus in ipsam officinam poetae et secreta artis divinae spectamus, quae tot magnifica carmina finxit. Haec ego mecum reputans, ne summo officio interpretis plane defuisse viderer, Dissertationem supra lectam tentavi, post-hac ab aliis novis curis augendam. Poetica veterum perfectissima fuit, cuius leges quales fuerint explorare omni studio debemus, ac si plures viri docti ad interpretandi studium se contulerint et hanc artem, ut decet, coluerint, non dubito multa in poetis patefactum iri, de quibus hodie nemo cogitat. Nam ab interpretatione diligenti omnia proficisci debent; haec est propria philologorum ars, philosophandi scientiam quam etiam alii habeant, quemadmodum etiam nos ad ipsam Pindari interpretationem revocavimus omnia, quae diximus.

F. G. SCHNEIDEWINI

DE

VITA ET SCRIPTIS PINDARI BREVIS DISPUTATIO.

Quinque numero supersunt vitae Pindari graece conscriptae. Earum vitarum prima est a Thoma Magistro Scholiis ab ipso conformatis praeposita; altera apud Suidam exstat; tertiam, quam Vitam metricam appellare consuevimus, versibus heroicis comprehensam XXXI., ex editione Romana acceperunt posteriores; nuper ex Eustathio intellectum est iam a veteribus enarratoribus appositam fuisse. Ego aetate priorum imperatorum Romanorum consutam censeo. Sequitur quarto loco Vita Vratislaviensis a C. G. Schneidero Nicandri Theriacc. p. XV seq., post ab A. Boeckhio cum tribus prioribus edita ante Scholia. Illis nuper demum accessit vita, quae fuit ab Eustathio praemissa commentariis suis Pindaricis, qui periere, praeter prooernium quidem; quod protractum ex codice Basileensi a Th. L. F. Tafelio in Opusculis Eustathii Francof. ad Moen. 1832. mox repetitum est mea cura Gottingae 1837.

Ex his vitis Vratislaviensi et Eustathianae maxima similitudo est, sed ut Eustathius et copia rerum et orationis integritate universe vincat alteram. Quanquam etiam Vratislaviensis sua sibi habet bona, ut fit, ubi diversi eundem fontem adierunt. Neque reliquae, licet tenuitate sua cum illis non comparandae, laudibus suis carent. Alia aliud habet, quo utare cum fructu. Universe aestimanti perpauca de vita rebusque Pindari cognita sunt aliunde quam ex carminibus ipsius ducta et in fabularem speciem compta.

Si fontes vitarum, quae exstant, scrutare, pleraque ex veterioribus carminum Pindaricorum enarratoribus fluxerunt, velut

Eustathius §. 25. p. 14. παλαιούς suos vitam poetae scripsisse ait κατὰ τε Πλούταρχον καὶ ἑτέρους. His proluserant historiae literariae conditores, docti homines, qui e disciplina Aristotelis profecti vitas vetustorum poetarum illustrare primi conarentur. Praeter lapidum et domesticorum monumentorum testimonia ipsa carmina poetarum fontes primarii fuerunt, ex quibus quae ad ipsos poetas spectare viderentur vel scite elicuerunt vel per vim temere extorserunt. Illorum disputationes auctae postea et emendatae sunt ab literatis Alexandrinis, qui ditissimae bibliothecae copiis assidentes studia sua ad corrigendos explanandosque scriptores veteres applicabant nec de vita rebusque eorum omittebant quaerere.

Sed eorum omnium et aetate et auctoritate princeps est Chamaeleon Heracleota, Peripateticus, Theophrasti aequalis, qui περὶ Πινδάρου librum ediderat, cuius ubertatem libri ex Athenaei memoria XIII, 573. C. facile aestimamus; vide ad Scolior. fr. 1. Eundem Eustathius p. 19. in testimonium vocat. Ex Alexandrinis commemorandus Ister est, de praeceptore, cuius exemplum sequeretur, Callimachii cognomen nactus. Cuius auctoritatem cum Chamaeleonte coniungit Eustathius l. c. Sed peculiare scriptum de Pindaro non videtur confecisse: igitur Praef. Eustath. p. VII. illam memoriam ad librum Istri, cui Μελοποιῶν titulum indiderat, referri debere conieci. Vide quae ex illo servata sunt apud Siebelin p. 73 seqq. et Historicor. Vett. Fragment. a C. Muellero Parisiis nuper edita p. 425. coll. Clinton. Fast. Hell. III. p. 509. Verum editor Parisinus quo iure Μελοποιούς ad Istrum potius Callatianum, quem περὶ τραγῳδίας καλὸν βιβλίον scripsisse Stephanus Byz. s. v. Κάλλατις testis est, voluerit referre, ipse viderit. Immo si quod aliud, hoc profecto scriptum Callimachi aemulum decet.

Horum doctorum libris et si qui fuerunt praeter hos usus est Plutarchus Chaeronensis, civis Pindari, ex cuius commentario de vita Daiphanti et Pindari ¹⁾ pleraque ad

¹⁾ Fallitur Boeckhius fefellitque alios, quum et Scholior. p. 6. et Prooem. Expll. p. 13. Plutarchei libelli indicem hunc fuisse ponit: περὶ τοῦ Κράτητος βίου καὶ Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου. Titulus fuit Βίος Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου. Colligo ex Photii bibliothecae cap. CLXI. p. 177. Hoerschel., p. 104, b, 3. Bekker., qui inter alia, quae Sopater Sophista in opere ἐκλογῶν διαφόρων excerpterat, vidit sumpta καὶ ἐκ τοῦ Κράτητος βίου Δαϊφάντου τε καὶ Πινδάρου Plutarchi. Sic enim ex praestantissimo codice Bestarioneo edidit

posteriores epitomatores esse transmissa indiciis haud dubiis perspicitur. Nam libri priorum ipsi paulatim in oblivionem abierant. Vide quae disputavi Praef. Eust. p. VIII seq. coll. Prellero ad Polemon. p. 68.

Recentiore aetate praeter alios in vitam poetae accuratius inquisivit C. G. Schneiderus, iuveni quidem libello, sed acumine et elegantis doctrinae laude, ut tum erant tempora, commendato: Versuch über Pindars Leben und Schriften. Von Joh. Gottl. Schneider. Strasburg 1774. Postea A. Boeckhius Praef. Expll. p. 12 seqq. maxime de temporibus Pindari disseruit, cui disputationi nonnulla de vita poetae admiscuit. Ex historiae poesis Graecae scriptoribus recentissimis C. O. Muellerus dignissimus est, cuius perelegans de Pindaro narratio consulatur; vide Histor. litt. Graecar. T. I. p. 391 seqq.

Pindarus Thebanus Thebisne an Cynoscephalis, qui vicus fuit Thebaeae ditionis, — a scriptoribus *Κυνὸς κεφαλαί*, a grammaticis prave *Κυνοκέφαλοι* vocatur — lucem aspexerit, non satis distincte tradunt veteres. Accuratius quam alii Eustathius §. 25. p. 14: *Κώμη Θηβαίων οἱ Κυνοκέφαλοι· ἐκ ταύτης οἱ τοῦ σοφοῦ τοῦδε γενέτορες*. Consentit Vita Metr. I seqq.:

*Πίνδαρον ὑπαγόρην Καδμηίδος οὔδει Θήβης
Κλειδίῃ ἐννηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαΐφάντῳ
Γείνατο, ναιετάουσα Κυνὸς κεφαλῆς παρὰ χώρῳ.*

Neque aliorum abit Thomas p. 4: *Οἱ δὲ Παγωνίδου καὶ*

Bekkerus, cum vulgo re post *Δαΐφάντον* abesset. Nunc quid rei sit planissime apparet. Turbatum est in Catalogo Lampriae apud Hoeschel. (Aug. Vindel. 1598.) et Fabricium Bibl. Graec. T. V. p. 160. Harless., ubi perscriptus est *λδ' Ἡρακλέους βίος. λε' Ἡσιόδου. λς' Πινδάρου. λζ' Κράτητος καὶ Δαΐφαντος* (codex Fulv. Ursini *Δαΐφάντον*). Paulo aliter catalogus Siebenkeesii Venetus ibid. p. 167 seq.: *Ἡρακλέους. Ἡσιόδου βίος. Κράτητος βίος. Δαΐφαντος*. Pindari prorsus desideratur. Si compares utrumque indicem, facile apparet Lampriam quoque scripsisse: *Κράτητος βίος. Δαΐφάντον καὶ Πινδάρου*. Nam quominus Daiphantum intelligas Phocensem imperatorem cum Fabricio, praeter Photium obstat ipse ordo, qui homines Boeotos et eos literis nobilitatos iuxta positos monstrat. Cratetem audiendum esse Thebanum, Diogenis cynici discipulum, docet Iuliani locus Orat. VI. p. 200: *Ἐνέτυχον τῷ Χαιρωνεῖῳ Πλουτάρχῳ τὸν Κράτητος ἀναγράφαντι βίον*.

Μυρτόης, ἀπὸ κώμης Κυνόκεφάλων. Contra diserte poetam ipsum ibi natum volunt Steph. Byz. s. v. *Κυνὸς Κεφαλὰι* λόφος τῆς Θεσσαλίας. ἦν δὲ καὶ χωρίον (h. e. κώμη) *Θηβῶν*, ἀφ' οὗ *Πίνδαρος*, *Δαϊφάντου* παῖς, [*Βοιωτίας*, ἐκ *Κυνὸς Κεφαλῶν*,] *μελῶν ποιητής*, ubi verba uncis inclusa alieno loco posita sunt, et Vratisl. p. 9: *Θηβαῖος ἦν ἐκ Κυνόκεφάλων κώμη δέ ἐστι Θηβαϊκή.* Quam controversiam ita solvebat Boeckhiius, ut, cum in vico illo censerentur parentes, Thebis vel in alio loco Thebanacae ditionis habitasse arbitraretur, veluti in Attica civitate Acharnensis vel Salaminiius potuit Athenis vel Eleusine habitare. Nobis nihil videtur impedire, quominus vocem veterum, qui parentes vel ibi habitasse vel inde oriundos fuisse narrant, audiamus, poetam ipsum Thebis ortum credamus, quo se parentes contulisse ad concelebranda Pythia, quorum tempore natus est, suspicari licebit.

A testimoniis reliquorum discrepare Moschus creditur Idyll. III, 87 seqq.:

Πᾶσα, Βίων, θρηνέῃ σε πλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα.

Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλεόν Ἑσιόδοιο.

Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ἴλαι.

Unde sunt qui cum Boeckhio Hylas patriam Pindari a Moscho dici sibi persuaserint, ut praeter ceteros Muellerus Orchom. p. 390. Nempe incautius Palmerio fidem habuerunt, qui vulg. Ἴλαι in nomen urbis temere mutatum ivit. Neutra scriptura vera, sed quod est in uno codice servatum, ἄσκραι. Nam ut Thessaliae *Κυνὸς Κεφαλὰι*, quae erant iuxta Scotussam urbem, Plut. Flam. 8., colles duo sibi ex adverso oppositi fuerunt, ita Thebis eunti Thespias — vide Xenoph. Ages. II, 22. Hell. V, 4, 38. — colles Boeotii ob formae similitudinem ita appellati fuisse videntur, quorum ad radices vicus fuerit cognominis. Tantum igitur abest ut Moschus dissonet, ut Cynoscephalas, quod nomen versui suo refragabatur, circumloquendo exprimere voluisse videatur et ipse.

Haec si probabiliter disputantur, fallitur H. N. Ulrichsius Itiner. Graec. I. p. 258., quum colles duos, qui hodie Eleusae vocantur, Boeotiae *Κυνὸς Κεφαλὰς* fuisse coniectat, rudera vici ad eos colles Hylas, unde scriptores non re, sed nomine dissentire videri. At ne dissentiunt quidem. Nec iam audiendi, qui Hylis fundos habuisse poetam arbitrati sunt, quae res Moschum in errorem compulerit, ut post Boeckhium nuper posuit Ioan. Franzius Annall. Litt. Berol. 1841, 5. p. 38 seq.

Puer Thebis educatus est, vir factus Thebis habitavit, ut praeter alios locos significat Pyth. III, 77 seqq. De domo eius infra dicetur accuratius. Thebas matrem suam agnoscit, quae se non hospitem Musarum educaverit: praecclare poeta fr. inc. 163, a.:

Οὗτοι με ξένον

Οὐδ' ἀδ' ἀήμονά Μοισᾶν ἐπαίδευσαν κλυταί.

Nomina parentum in vitis diversa prostant. Eustathius: Πατὴρ μὲν Παγώνδας· κατὰ δέ τινες Δαϊφάντου ἢ Σκοπελίνου· ἀδελφοῦ καὶ Μυρτοῦς. Ἐνιοὶ δὲ τὸν αὐτὸν ἔφασαν δυωνυμίας λόγῳ Σκοπελίνου καὶ Δαϊφάντου λέγεσθαι. Ἄλλοι δὲ πατέρα Πινδάρου εἶτε πατρῶν τὸν Σκοπελίνον εἶπον γενέσθαι. Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ οὐ Μυρτώ, ἀλλὰ Κλεοδίην ἢ κατὰ συναίρεσιν Κλειδίην²⁾ μητέρα τῷ Πινδάρῳ ἀναγράφουσι. Vratisl. p. 9: Τὸς Δαϊφάντου, κατὰ δ' ἐπίους Παγώνδα· ἐνιοὶ δὲ Σκοπελίνου αὐτὸν γενεαλογοῦσι, τινὲς δὲ τὸν Σκοπελίνον πατρῶν αὐτοῦ γενέσθαι καὶ ἀνλητὴν ὄντα τὴν τέχνην διδάξει αὐτόν. Thomas p. 4: Τὸς Δαϊφάντου κατὰ τοὺς ἀληθευτέρους· οἱ δὲ Σκοπελίνου φασίν. οἱ δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαϊφάντον καὶ Σκοπελίνον· οἱ δὲ Παγωνίδου καὶ Μυρτοῦς. ἡ δὲ Μυρτὼ ἐγαμήθη Σκοπελίνῳ τῷ ἀνλητῇ, ὃς τὴν ἀνλητικὴν ἐδίδασκε τὸν Πινδάρου. Suidas: Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δέ τινες Δαϊφάντου, ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές· ὁ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προσγενής (olim προγενής legebatur: προγενέστερος coniicit Bernhardt) Πινδάρου. τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ιστόρησαν αὐτόν. Simpliciter πατρὸς Σκοπελίνου versus ἠρωελεγεῖοι in IX. Lyricos p. 8. Boeckh.

Pretium est strictim percurrere, quam veteres ipsi diversas vias inierint ad componendos hos fluctus. Primum igitur exstiterunt qui Scopelium a Daiphanto non re, sed nomine distinguere censerent. Qui quas causas opinionis habuerint latet. Sed si quis praeter tempus ingeniosus esse voluerit, Daiphanto a Κυνὸς Κεφαλῶν collibus subiacentium habitatione Σκοπελίνου nomen per lusum inditum fuisse ponet. Immo vel Pagondam eodem trahet. Nobis tamen sententia vetustiorum auctorum nugis posteriorum depravata esse videtur. Quippe fieri potest, ut illi quodammodo eundem parentem poetae dici potuisse disputaverint; Daiphantum quod genuisset, quod tibicinein docuisset Scopelium. Sic Lamprocles Atheniensis Midonis vel filius vel disci-

²⁾ Κλειδίην non est contractione ex Κλεοδίην ortum, sed ex Κλεοδίην, a verbo κλέω, unde Κλεοσιδίην (Κλεισιδίην) et Κλεοδίην (Κλειδίην) proveniunt cum multis aliis. Vid. Ahrens de Dial. Dor. p. 218.

pulus / fuisse traditur Scholiastae Arist. Nubb. 964. — Deinde alii Scopelinum ita removerunt, ut eum parentem alterius Pindari et ignobilioris, quem Suidas vetustiore appellare videtur, fuisse statuerent. Ab his non videntur dissensisse qui Scopelinum πατρῶν potius quam πατέρα Pindari ferunt. Πατρῶν in Vratisl. a Boeckhio est, cuius iudicio fides accedit Eustathii; codex πάτρων, unde Schneiderus πατρῶν effinxit, h. e. πάτρων. Tu vide, ne veteres fictores ipsi in diversa abierint: Eustathii enim orationem credo ita redintegrandam esse: Ἄλλοι δὲ πάτρων Πινδάρου εἶτε πατρῶν τὸν Σκοπελῖνον εἶπον γενέσθαι. Igitur alii Daiphanti uxorem post mortem mariti Scopelino nupsisse, alii hunc poetae patrum fabulati sunt.

Tertium periculum et id in trito artificio veterum grammaticorum positum eorum est, qui alterum lyricum Thebanum nostri poetae ἀνεψιὸν comminiscerentur eumque Scopelini filium crearent; quod ex Suida colligitur, qui recentiore istum Pindarum a cycno Dircaeo seorsum collocat.

Postremo quartum effugium circumspehere alii hoc, ut Myrto matrem post obitum mariti, Pagondae, nupsisse dicerent Scopelino tibicini. Simillime hi atque ii, quos altero loco ponebam, nisi quod pro Daiphanto Pagondam loquuntur. In his tenebris aegre dispicias, quid vel verum vel vero proximum haberi oporteat. Interim Daiphantum et Clidicen parentes tuemur, quos vita metrica novit solos. Et Daiphantum quidem — librarii nomen aliquoties in Διόφαντον corruerunt — et plures testes et locupletiores promunt, Philostratus Senior Imagg. II, 12., Steph. Byz., Thomas Mag.: κατὰ τοὺς ἀληθεστέρους, Suidae auctor: ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές, et praeter reliquos Tzetzes Chill. I, 8: Accedit gravissimum momentum tituli libelli Plutarchei: βίος Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου. Nec de nihilo est, quod filius Pindari Daiphanti nomen gessisse fertur, de avo ex more veterum Graecorum nominatus; vide Eustath., Vit. Metr., Suid., Vit. Vratisl. Scopelinus autem tibicen cum puerulum in arte sua instituisset, fortasse a poeta alicubi honorifice commemoratus fuit vel nomine parentis vel ut verba in istam sententiam deflecti posse viderentur. Certo matrem Μυρτώ ex simili origine iam olim repetii ad Eustath. p. 15., cum Pindarus μαθητῆς Μυρτίδος γυναικὸς dicatur Suidae s. v. ³). Eiusdem nominis

³) Pearsonus huiusmodi orationem ita coagmentabat: καὶ Μυρτίδος γυναικὸς [υἱὸς] μαθητῆς [δὲ Λάσον ἢ Σιμωνίδου]. Fru-

diversae formae *Μυγρώ* et *Μυγρίς*, ut *Βανρίς* et *Βανκώ*, *Βιτρώ* et *Βιτρίς*, *Γληνῶ* et *Γληνίς* aliaque complura. Igitur cuius institutione poëtriae eruditus dicebatur poeta, eadem ab aliis matris honore aucta est. Ceterum Myrto crediderim Pagondam secum attulisse, sive is pater sive maritus poëtriae fuit. Nomen apud Boeotos haud infrequens: iam Olymp. XXV. Thebanus Pagondas Olympiae curru victor exstitit primus, Pausan. V, 8, 3. Alterum Boeotarchum, Aeolaidae filium, habes Thuc. IV, 91 seqq., unde sua accepit Herodicus Crateteus apud Athenaeum V. p. 215, F.

Familiam poëtae fuisse ex nobilissima gente Aegidarum, qui a priscorum Cadmionum stirpe progeniti et Thebis et Spartae sederunt, unde pars Theram et Cyrenas iussu Apollinis migraverat, testatum reliquit ipse Pyth. V, 72 seq. Patrem Daiphantum vita metr. *μενεπτόλεμον* vocat⁴⁾; quod equidem non ex veriloquio nominis expressum, sed ex fide historiae narratum iudico. Dux belli non dedecet generosam gentem Aegidarum. Congruens his est, quod frater poëtae Eritimus vel Eritimon — Erotionem vocat Suidas — vit. metr. 4 seq. accurate describitur *εἰδὼς θήρης, εἰδὼς πυγμαχίης τε παλαιμοσύνης τ' ἀλεγεινῆς*.

Uxorem Megacleam, Lysithei et Callinae filiam, vocat Vratisl., Timoxenam metrica. Utraque potest fuisse deinceps. Daiphanto filio scripserat pater *δαφνηφορικὸν ἄσμα*, Eust. 25. p. 17., cum is a Thebanis esset daphnephorus Apollinis Daphnephorii a Boeotis sancte culti creatus; vide Boeckh. ad Parthenia Pindari p. 590. Quo honore cum ii tantum digni haberentur, qui essent et specie pulchri et *οἴκου δοκίμου*, Pausan. IX, 10, 4., inde quoque familiae nobilitas comprobatur. Filias Eumetin et Protomacham vocant praeter Epigramma infra ascriptum Vrat., Scholl. Pyth. III, 139., Suidas, Metr., Thomas⁵⁾.

stra. Quod *γυναικός* additum est, acute observavit Bernhardy coniecturam capere licere ex versibus Corinnae infra perscriptis. Ibi enim vituperatur Myrtis, quod *βανὰ φούσα* cum Pindaro congredi non refugerit.

⁴⁾ Nobile Thebanorum nomen: sic ad Mantineam cum Epaminonda Daiphantus caesus est, cui moribundus ille summum imperium concediturus erat, ignorans iam ante se esse extinctum, Aelian. V. H. XII, 3. Praeterea notus est dux Phocensium equitum, qui Thessalos ad Hyampolin gravi proelio fudit, Plutarch. Non posse suaviter vivi sec. Epic. p. 1099. E. cap. XVIII. Pausanias Phoc. I, 4. Daiphantam vocat, quae forma olim etiam in vita metr. 2. exstabat.

⁵⁾ Eustath. 31. p. 23. et Vratisl. p. 10: *Πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα, διὰ τί οὐ τῷ εὐ πράττοντι τὴν θυγατέρα δίδωσιν, Οὐ μὲν*

Natum se esse tempore Pythiorum testatum reliquit ipse fr. 205. Boeckh., 102. Dissen., apud Eustath. 27. p. 17. Vratisl. p. 9. coll. Plat. Symp. VIII, 1:

Πενταετηρίς ἐστὶν ἡ
βουπομπός, ἐν ᾗ πρῶτος εὐνᾶσθην ἀγαπατός
ὑπὸ σπαργάνοις.

Quod veterum superstitiosa religio in futurae praestantiae poeticae augurium interpretabatur. Tempora poetae non satis accurate notarunt veteres grammatici. Sic Thomas p. 4: Τέθνηκεν ὁ Πίνδαρος ἐξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονώς [ἢ, ὡς τινες, ὀγδοήκοντα] ἐπὶ Ἀβίωνος ἀρχόντος κατὰ ἑκτὴν καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Peius etiam Eustathius 25. p. 16: Γενόμενος ἐπὶ ἀρχόντος Ἀβίωνος (voluerunt Βίωνος, qui Ol. LXXX, 3. Athenis magistratum gessit) κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου, ᾧ καὶ συγγεγνηται, ὁμιλήσας καὶ ἀπονάμεινός τι καὶ τῆς ἐκείνου μεγαλοφρονίας. Τέθνηκε δέ, ὅτε τὰ Περσικά ἤκμαζε, κατὰ τὴν ἑκτὴν καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, ἥσας ἑτὴ ἐξ' καὶ ἐξήκοντα, κατὰ δὲ ἐνίους ὀγδοήκοντα. Saniora p. 17. affert: Κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν. Praeterea Simonide iuniorem, vetustiore Bacchylide dicunt; Simonidem autem et Pindarum ferè aequales vixisse inde effecero, quod uterque easdem res gestas aetatis suae attigisset Hieronemque Syracusanum una adissent, Vratisl. p. 10. Eustath. p. 17. coll. quae dixi Simonid. Cei fr. 1. Accuratus Suidas: Γεγονώς κατὰ τὴν ξε' Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὧν ἐτῶν μ' 6). Unde vulgo natales poetae Ol. LXV, 3. ponunt, quem calculum praeter ceteros Clintonus sequitur. Contra Boeckhius Ol. LXIV, 3. defendit: (tertius enim annus Olympiadis sistitur eo, quod Pythia tertio quoque anno Olympiadis acta constat incipiente Attico mense Munychione, veris tempore; vid. Corsini Diss. Agon. II, 12): quem annum cum Suidae testimonio unice congruere accurato temporum computo effecit.

Suidas quod Pindarum decessisse narrat ἐτῶν νε', pro eo numero nimis absurdo Bernhardtus 70' ponendum coniicit. Vita metrica:

Κάτθανεν ὀγδῶκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

νον εὖ πράττοντος ἔφη δεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πράξαντος. Desiderabat generum non solum locupletem et beatum, sed qui probe vixisset. Alii πράξοντος εὖ legunt et in diversum intellectum explicant; vide ad Eust. l. c.

6) Xerxis invasionem memorant, quoniam Pindarum cum aliis tum fr. inc. 94. eius mentionem fecisse sciebant.

Si autem archonte Bione oblit, non potuisse ultra annos LXIII. et menses novem habuisse demonstravit Boeckhius, qui, postquam varias rationes aliorum plus minusve improbabilis elevavit, eo inclinat ipse, ut Ol. LXIV, 3. natus, Ol. LXXXIV, 3. mortuus octoginta annos impleverit. Eamque rationem contra eos, qui Olymp. LXXX, 2/3. defunctum censent, ita vindicat, ut complura carmina ultra Olymp. LXXXI. removenda, Olympium quartum et quintum Olympiadi LXXXII, 1. assignanda videri contendat.

Boeoti quamvis reliquis Graecis, maxime finitimis Atticis hominibus, ingenito quodam stupore miraque inertia et animo ab artium omnisque Atticae elegantiae studio averso infames haberentur, tamen Heliconiadum Musarum sedes ab antiquis inde temporibus cantu et carminibus impense gaudebat. Epicos poetas genuerat Ascræum Hesiodum et Chersiam Orchoménium, lyricas poetrias Corinnam Tanagraeam et Myrtidem Anthedoniam. Sed probrosum genti proverbium idque ab Attica invidia profectum *Βοιωτία ὤς* in splendidum decus vertit maxime Pindarus ⁷⁾. Quem quidem parentes puerulum tradiderunt Scopelino tibicini, qui τὴν ἀνλητικὴν ἐδίδοξε τὸν παῖδα, Eustath. 25. p. 15. Qua in arte ab ipsa Minerva, ut ferebant, apud se reperta, v. Pind. Pyth. XII, 18 seqq., Boeoti, quibus lacuum aminumque ripae eximias arundines largiter offerebant, ab antiquo inde tempore elaboraverant. Isque tum illius artis honos cum sacris deorum conjunctae et vel legumlatorum cura commendatae — Platarch. Pelop. 19. — inter Bocotos fuisse videtur, ut vel nobilissimae familiae puero non dedecori fore putaretur. Nam quod familiam Pindari, quam tibicinum fuisse quae de parentibus tradantur monstrare videri, hereditario iure certis in deorum solemnibus musicam exercuisse, maxime in cultu Magnae Matris et Panis, suspicabatur Boeckhius, quem praeter alios sequitur Muellerus Dorienss. I. p. 345: id ut pulchre excogitatum est et illius aetatis institutis apte, ita optatum magis quam demonstratum videri debet. Nos nostram sententiam supra professi sumus. Quanquam sacerdotum munere Aegidas functos constat; v. Muëlleri Orchom. p. 228.

⁷⁾ Themistius Orat. XXVII. p. 334. Harduin.: Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡ Βοιωτία χωρίον μὲν ἀμαθίας εἶναι ἐδόκει καὶ ὕν τινα, οἶμαι, Βοιωτίαν ἐκάλουν, εἰς ἀπαιδευσίαν τὸ φῦλον ἐπισκώπτοντες· ἀλλ' ὅμως Πίνδαρος καὶ Κόριννα καὶ Ἡσίοδος οὐκ ἐμολύνθησαν τῆς ὕψος.

Fuit autem in fatiis, ut Pindarus miraculo quodam divino ad poeticam artem factitandam converteretur. Constat, de poetis suis, hominibus singulari deorum favore ultra humana evectis, quam mirabilia fabulari gestierint veteres Graeci, idque vel eo tempore, cum iam fabularum popularium de diis et heroibus proventus cessaret. Plerarumque autem istius generis fabellarum fontem fuisse carmina poetarum ipsorum, unde ab hominibus vario interpretando, exornando, deflectendo haurirentur, interdum vel cum summa affingendi licentia, facile semel monitus observabis. Quod dicebam miraculum non uno modo exornant veteres. Teste Eustathio 27. p. 19. Chamaeleon et Ister in hunc modum narraverunt, ὡς περὶ Ἑλικῶνος θηρώντος⁸⁾ αὐτοῦ καὶ καμάτῳ κατενεχθέντος εἰς ὕπνον μέλισσα τῷ στόματι προσκαθίσασα κηρία ἐνέθετο. Οἱ δὲ ὄναρ φασὶν ἰδεῖν αὐτὸν, ὡς μέλιτος καὶ κηροῦ πλήρες αὐτῷ γέγονοι τὸ στόμα. Similiter Pausanias IX, 23, 2: Πίνδαρον ἡλικίαν ὄντα νεανίσκον καὶ ἰόντα ἐς Θεσπιᾶς θέρους ὥρα καύματος περὶ μεσοῦσαν μάλιστα ἡμέραν κόπος καὶ ὕπνος ὑπ' αὐτοῦ κατελάμβανεν· ὁ μὲν δὴ, ὡς εἶχεν, κατακλίνεται βραχὺ ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ· μέλισσαι δὲ αὐτῷ καθεύδοντι προσεπέτοντό τε καὶ ἐπλάσσον πρὸς τὰ χεῖλη τοῦ κηροῦ· ἀρχὴ μὲν Πινδάρῳ ποιεῖν ᾠσματα ἐγένετο τοιαύτη. Adde praeter Vratisl. p. 9. Metr. v. 6 seq. Aelian. V. H. XII, 45. Antipatri Epigramma Anth. Plan. p. 718. nr. 305. Iacobs., quod emendatius sic exhibet Eustathius 27. p. 18:

Νεβρείων ὀπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,

Τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σεῖο χέλυσ.

Οὐδὲ μάτην ἀπαλοῖς περὶ χεῖλεσιν ἔσμος ἐκεῖνος

Ἐπλάσε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.

Μάρτυς ὁ Μαινάλιος κερόεις θεὸς ὕμνον αἰείας

Τὸν σέο καὶ νομίων λησάμενος δονάκων.

Neque vero silentio praetereunda tabulae pictae Neapolitanae ingeniosissime adornatae memoria, quae est apud Philostratum Seniores Imagg. II, 12. p. 71. Iacobs. Exhibuit pictor apes ad aedes Daiphanti convolantes modo natum infantulum in sacrae lauri myrtique frondibus repositum melle suo nutrituras: τὸ μὲν γὰρ παιδίον ἐς δάφνην ἀπόκειται καὶ κλῶνας μυρτιάνης, ξυμβαλλομένου τοῦ πατρὸς ἱεροῦ τεύχεσθαι τοῦ παιδός, ἀφ' ὧν κύμβα-

⁸⁾ Θεριοῦντος lusit R. Ungerus Theb. Parad. I. p. 190. Reliqua vix serio scripsit. Tam sunt nugatoria.

λαῖ τε κατήξει τῆς οἰκίας, ὅτε ἐτίκτετο, καὶ τύμπανα ἤκούετο ἐκ Πέας, et quae sequuntur.

Igitur plurimi apes nutritivisse Pindarum fabulantur; alii, qui incredibilem rem ad probabilitatem quandam redacturi erant, maluerunt per somnium poetae eam speciem divinitus oblatam esse: utrique, ut voluntate deorum ad pangenda carmina instigatum fuisse poetam declararent. In quibus figmentis illud me semper male habuit, cur de Pindaro talia fabulari veteribus in mentem venisset, hoc est de eo poeta, qui non tam ob mellitam loquelaе dulcedinem, quam ob os grandiloquum et gloriaretur ipse et esset in honore hominum. Novimus Homerum, Anacreontem, Erinnae, Nossidem⁹⁾, alios poetas atque poetrias atque ipsum Platonem suavitate sermonis sui eiusmodi fabellas provocasse; vide Welckerum ad Philostr. l. c. Ii enim ex illa virtute censebantur primaria. Quod non cadit in Pindarum. Dicam igitur, quid sentiam. Poeta per carmina saepe se mel mittere victoribus ait vel similiter poemata sua cum apum labore comparat. Confer Olymp. X, 4. Pyth. III, 64. Ol. XI, 97. Nem. III, 76. Sed ne ex istis quidem locis fuisse conficturos fabulam crediderim. Illud potius dictum originem fabulae dedit, quod est fr. inc. 163:

Μελισσοτέκτων κηρίων
ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά¹⁰⁾.

Ceterum in eo agnoscas ingeniosam subtilitatem veterum, quod Thebis Thespias eunti vel circa Heliconem venanti illud acci-

⁹⁾ Eadem in Virgilium transtulit Grammaticus Anthol. Lat. I. p. 365, 29.

¹⁰⁾ Opiuabar aliquando aliud carmen in causa fuisse, cur veteres suavem narrationem in Pindarum ipsum referrent. Etenim Didymus in libris ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς apud Lactant. Inst. Div. I, 22. narraverat „Melissea, Cretensium regem, primum diis sacrificasse ac ritus novos sacrorumque pompas introduxisse. Huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iovem puerum caprino lacte et melle nutrierunt. Unde poetica illa fabula originem sumpsit, advolasse apes atque os pueri melle complexse. Melissam vero a patre primam sacerdotem Magnae Matri constitutam, unde adhuc eiusdem Matris antistites Melissae nuncupantur.” Postea illam cogitationem abieci. Nam Didymus ista aperte commentatus erat in locum aliquem poetae, qui μελίσσαις Magnae Matris sacerdotes signabat. Eumque etiam nunc habemus, credo, fr. inc. 26: Ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρεται. Quae verba equidem non ex hymno in Proserpinam ducta statuo cum Boeckhio — quanquam eius quoque deae antistites id nomen gessisse constat; v. Preller. de Cerere et Pros. p. 58. —, sed ex hymno in Magnam Matrem propter expressa verba Didymi.

disse fidissimi testes narrant. Ita enim fingeant non tam, quia Cynoscephalae in eam partem sitae erant, quam propter viciniam Musarum Heliconiadum, fautricum poetae et patronarum.

Igitur pater cum Pindarum ad maiora natum intellexisset, Athenas misit, qua in urbe clarorum magistrorum disciplina ad excolendam innatam facultatem poeticam frueretur. Quod circa Olymp. LXVIII, 3., cum Pindarus fere sedecim annos haberet, evenisse censendum est. Athenae iam tum poesis favore inclitae choricorum carminum artifices celeberrimos vel allexerant peregrinos vel affluebant domesticis. Quorum facile princeps fuit Lasus Hermionensis, ὁ περιεχόμενος, παρ' ᾧ ἐπαιδευθήτην λυγικήν, Eustath. 27, p. 19., qui Hermionae Argolidis natus et dithyrambicae potissimum poesi deditus tunc Athenis degebat, non poeta solum et homo sapiens atque acutus, sed peritissimus artis musicae praeceptor futuro poetae ad discendam necessariae¹¹). Cum Laso Athenienses artifices commemorantur duo, quorum institutione usus sit Pindarus, Agathocles et Apollodorus. Et alteruter eorum προῖσταίμενος κυκλίων χορῶν καὶ ἀποδημῶν τήν διδασκαλίαν ἐπίστευσε Πινδάρῳ παιδί ὄντι· ὁ δὲ εὖ τὸ πιστωθὲν διακοσμήσας περιεβόηθη. De Agathocle, praeclaro musico eodemque sophista, videndus Plato Protag. p. 316. E. Lachet. p. 180. D. et reliqui ad Eustath. p. 20. commemorati.

Nostris hominibus forsitan mirabile videatur, quod Pindarum natura ad poesin factum et natum vel sic disciplina aliorum indiguisset tradunt veteres. Sed ii desinent mirari, si qualis ars poetarum lyricorum, cum musica et choreutica coniunctissima, fuerit penitus introspexerint.

Praeter rhythmorum et melopoeiae doctrinam haudquaquam in medio positam metrorum, cantus, saltationis, denique ars choros instruendi discenda erat a peritis. Quid quod vel dialecti usum tradi a magistris debuisse non inepte statui videtur. Exuenda quippe fuit patria dialectus et vulgaris sermo a sublimioris poesis volatu procul arcendus. Addisci debebat illud dialectorum temperamentum, quod altiore poesi unice decere videbatur usuque tum poetarum lyricorum erat receptum. Tradebantur praeterea regulae quaedam et praecepta, quae poetarum meliorum mentem altius sese efferentem divinoque furore in trans-

¹¹) Uberius haec pertractavi in commentatione de Laso Hermionensi, quae praemissa est Indici scholl. Gottingens. 1842/3.

versum raptam sanae tamen rationis frenis sapienter compescerent. Veluti mythorum usus narrandique genus ab epica poesi diversum disciplina monstranda fuerunt. Ipsius poesis lyricae regulas quasdam et normas nemini migrandas exstitisse ipsa Pindari carmina aperte indicant. Idem poeta quosdam τεθμους commemorat, quibus inservire debeat, veluti Nem. IV, 33: τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμός 'Ωραί τ' ἐπειγόμεναι. Pyth. IV, 247: Μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὦρὰ γὰρ συνάπτει· καί τινα Οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγῃμαι σοφίας ἐτέροις. Olymp. XIII, 47: ἔπεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον· νόῃσαι δὲ καιρὸς ἄριστος. Pyth. IX, 76: Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλα πολύμυθοι· Βαῖά δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν Ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως Παντὸς ἔχει κόρυφάν. Sic saepe numero ab scitamentis mythicis se revocat legisque hymnis scriptae admonet; cf. Ol. XIII, 93. Pyth. X, 49. XI, 38. Nem. III, 26. Atque carmina sua quam meditate componere (μαχανὰν suam solet dicere) et quanto cum studio expolire solitus sit quantaque cum arte et prudentia per partes deduxerit, Dissenii potissimum opera egregie patefactum est. Ipse profitetur Isthm. I, 3: μὴ μοι κραναὰ νημεσάσαι Δῶλος, ἐν ᾧ κέχυνται — εἶξον, ὧ πολλωνιάς· ἀμφοτέρων τοι χαρίτων σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος. Isthm. II, 45. se hymnos suos ἐργάσασθαι dicit. Compositionem verborum artificiosa factam ἐπέων θεσιν ait Olymp. III, 8.; ope Musae splendidos musicos modos excogitat Ol. III, 4: νεοσίγαλον εὐρῶν τρόπον Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ Ἀγλαόκωμον. Ol. VI, 86: ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων Ποικίλον ὕμνον. Ipse poeta singulas partes carminum suorum scite secernit et significat ὕμνον προκώμιον, προοίμιον, κρηπὶδ' αἰοιδᾶν; vide Welckeri egregias observationes Mus. Rhen. 1833. p. 364 seq. et quae Ed. Muellerus disputat Histor. doctrinae artis apud Graecos I. p. 11 seqq.

Universis illis difficillimae artis arcanis qui initiari vellet, eum praeter ingenii praestantiam haud levem laborem subire oportuisse facile est ad intelligendum. Quis ingeniosior Pindaro, quis a diis concessae et ingenitae excellentiae praedicator disertior? quis denique eorum, qui discendo acquirere conarentur quod natura negasset, despicientior? Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φρενᾶ· μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρεύετον Διὸς πρὸς ὄρνιθα θεῖον, Olymp. II, 86. Τὸ δὲ φρενᾶ κράτιστον ἅπαν· πολλοὶ δὲ διδασκαῖς Ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος ὄρουσαν.

ἐλέσθαι, Ol. IX, 100. Τέχναι δ' ἐτέρων ἕτεραι· χρηὴ δ' ἐν εὐ-
θείαις Ὀδοῖς στείχοντα μάργασθαι φνα̃, Nem. I, 25. Συγγενεῖ
δὲ τις εὐδοξία μέγα βρίθει· "Ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφεννὸς ἀνὴρ
ἄλλοι' ἄλλα πνέων οὐ πρὶ' ἀτρεκέϊ Κατέβα ποδί, μυριαῶν δ' ἀρε-
τῶν ἀτελεῖ νόῳ γένεται; Nem. III, 40. Scilicet idem tamen con-
cedit disciplina insitam naturae bonitatem conformari et ad fasti-
gium perfectionis evehi posse. Ol. XI, 20: Θήξαις δέ κε φύντ'
ἀρετᾷ ποτὶ Πελώριον ὀρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ.

Pindarus circa vigesimum, puta, annum aetatis suae Thebas
redux carmina pangebatur, sed ut Boeotis tamen suis non magno-
pere satisfaccret. Cum Myrtide poetria certamen subisse sci-
mus: Tanagraea Corinna, cuius carmina fere heroicarum fabu-
larum Boeotis domesticarum materiem habebant, obiurgavit ado-
lescentulum μὴ ποιοῦντα μύθους. Cuius reprehensionis ea vis
fuit, ut continuo quod deliquisset reparare conaretur; sed, ut
fere fit, modum ea in re excedebat. Narrat Plutarchus de Glor.
Ath. XIV: Ἡ Κόριννα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογι-
ότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὥς ἄμουσον ὄντα καὶ μὴ
ποιοῦντα μύθους; ὃ τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκε, γλώσ-
σας δὲ καὶ καταχρήσεις καὶ μεταφράσεις καὶ μέλη καὶ ῥυθμοὺς
ἡδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτίθεται. Σφόδρα οὖν ἐπιστήσας
ὁ Πίνδαρος τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἰσμενὸν ἢ χρυσάλακτον Μελίαν κτλ. (v. hymn. fr. 1.).

Δειξαμένου δὲ τῇ Κορίννῃ γελάσασα ἐκείνη Τῇ·χειρὶ δεῖν ἔφη
σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὄλω τῷ θυλάκῳ. Τῷ γὰρ ὄντι συνε-
ράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος τὸ
μέλος ἐξέχεεν. Eodem tendit Vita Metr. v. 9 seqq.:

Τῷ δὲ λιγυφθόγγων ἐπέων μελέων θ' ὑποθήμων

Ἐπλετο διὰ Κόριννα, θεμελίια δ' ὥπασε μύθων

Τὸ πρῶτον· μετὰ τὴν δ' Ἀγαθοκλέος ἔμμορεν ἀνδρῆς,

Ὅς ῥά τέ οἱ κατέδειξεν ὁδὸν καὶ μέτρον ἀοιδῆς.

Sed quod Agathoclis institutionem post Corinnae monita collocat
auctor, in eo lapsus videtur coniectura. Id hinc cognosco. Etenim
Corinna non in eo substitit, ut Pindaro modicum usum mythorum
commendaret, sed eadem patrii sermonis amantissima, ut mos est
muliercularum, sonum sermonis Pindarici a Boeotorum dialecto
alienum eumque Attica consuetudine fucatum non aequo animo
tulit. Memorabile eam in rem testimonium Schol. Aristoph. Ach.
726: Ἀγοράζειν· ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν· Ἀττικῶς· ὅθεν καὶ ἡ
Κόριννα ἐστὶ τοῦ Πινδάρου Ἀττικιστί· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ

τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει ¹²⁾). Corruptorum verborum emendationem frustra tentavit Piersonus ad Moerid. p. 70., licet praeter Boeckhium ad Parthen. fr. 1. Bernhardt ad Suid. s. v. Κόριννα p. 344. et G. Dindorfius pro certa acceperint, hanc: ἡ Κόριννα, ἔτι δὲ ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει. Mentem Scholiastae primus sagaciter perspexit Iac. Geelius, quem honoris causa nomino, in literis nuper ad me datis: „ἀγοράζειν,” inquit, „verbum Atticum est, unde Corinna Pindarum reprehendit, quod Atticum verbum admisisset. Verba non praesto: videntur tamen ita fero restitui posse: ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα ἐπιτιμᾷ Πίνδαρον ἀττικίζοντι.” Simul hinc apparet commonefactum poetam esse a Corinna Athenis reversum Thebas. Quanquam non negem vel ante illud tempus Corinnae praeceptis locum fuisse.

Ab eadem poetria Pindarus aliquando in certamine poetarum victus est, si quidem audimus Pausaniam IX, 22, 3: Κορίννης, ἣ μόνη δὴ ἐν Τανάγρα ἄσματα ἐποίησε, ταύτης ἔστι μὲν μνημῶς ἐν περιφανεί τῆς πόλεως· ἔστι δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ γραφή, ταῖς κεφαλῇς τῇ Κόριννα ἀναδουμένη τῆς νίκης ἕνεκα, ἣ Πίνδαρον ἄσματι ἐνίκησεν ἐν Θήβαις· φαίνεται δὲ μοι νικῆσαι τῆς διαλέκτου τε ἕνεκα, ὅτι ἦδεν οὐ τῇ φωνῇ τῇ Δωρίδι, ὥς περ ὁ Πίνδαρος, ἀλλ' ὅποια συνήσειν ἔμελλον οἱ Ἀλοεῖς, καὶ ὅτι ἦν γυναικῶν τῶν τότε ἦδε καλλίστη τὸ εἶδος, εἴ τι ἐπὶ τῇ εἰκόνι δεῖ τεκμαίρεσθαι. Quinquies victum scribit Suidas s. v. Κόριννα: ἐνίκησε πεντάκις, ὡς λόγος, Πίνδαρον, ubi dubium esse potest, utrum ὡς λόγος ad πεντάκις solum an ad universam famam pertineat. Res ipsa per se haud incredibilis, sed in sola tamen conjectura videtur posita fuisse vel Pausaniae fabulae pictae ornatum explicantis vel exegetae Tanagraei domesticam poetriam victo Thebano vate nobilitaturi. Etenim versus supersunt Corinnae ipsius, quibus Myrtidem vellicat, quod mulier nata certamen cum Pindaro non detrectaverit; cf. Corinnae fr. 12. Delect.:

Μέμφομαι δὲ καὶ λιγυρὰν Μουρτίδ' ἰώνγα,

ὅτι βανὰ φούσ' ἔβα Πινδάρῳ ποτ' ἔριν.

At ut confiteamur verum esse, quod Welckerus illius narrationis integritatem vindicans in docta de Corinna disputatione Creuzeri Melett. II. p. 10 seqq. inserta observat, non eosdem

¹²⁾ Ravennas post διατρέβειν addit ἐν ἐξουσίᾳ καὶ παρῶν ἐστίν, quae verba male reliquis interveniunt, cum spectent ad Aristophanica: ἐνταῦθα ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις ἔξεστιν. Idem codex verba Ἀττικῶς — τῇ λέξει prorsus ignorat.

nos esse omnibus horis, utque Corinnam aliquando cum discipulo suo certamen non defugisse concedamus; illud certe explodemus ut indignum tanto poeta, quod nugator Aelianus transmisit Varr. Hist. XIII, 25: Πίνδαρος ὁ ποιητῆς ἀγωνιζόμενος ἐν Θήβαις ἀμαθέσι περιπεσὼν ἀκροαταῖς ἠττήθη Κορίννης πεντάκις. Ἐλέγχων δὲ τὴν ἀμουσίαν αὐτῶν ὁ Πίνδαρος σὺν ἐκάλει τὴν Κόρινναν. Quam inficetam historiolum a malo sanis grammaticulis ex iis locis extortam esse, qui ὅν Βοιωτίαν proverbium tangunt, quovis pignore contenderim. Cf. Olymp. VI, 90. cum Scholiis, quae afferunt fr. dithyr. 9.

Ita deducimur ad reliquos poetas, unde profecisse Pindarum volunt veteres. Quem quod in magnificentia orationis nonnihil ab Aeschilo adiutum ferunt, videtur id mera suspicio grammaticorum esse, qui et aequales eos vixisse et in omni genere sermonis multa communia habere scirent. Omnino magistrorum et discipulorum vinculo grammatici antiquos poetas et scriptores eiusdem aetatis similique indole constringere amant. Idem καὶ Σιμωνίδου ἀκούσαι perhibent, v. Eustath. 25. p. 17., qui quidem iam tum gloria haud vulgari floruit, cum Pindarus in canis vagiret. Neque insulse veteres et praeter fidem, modo auditoris cogitationem dempseris. Nam Simonidem, qui in primis et Graeciam universam pervagatus et omnem campum poesis lyricae permensus erat, in quemvis poetam natu minorem aliquam vim ostendisse par est credere. Pindarus vel Athenis viderit vel Delphis et Olympiae vel in aliis ludorum solemnibus. Sed fieri non poterat, ut Simonides ad crescentem ingeniosissimi aemuli laudem quiesceret: erat enim in eo summa cupido gloriae nec minor cura quaestus ex poesi sua redundantis. Hinc facile credimus, quod narrant veteres, Simonidem sibi non temperasse, quin per carmina oblique aemulum carperet; vido Prolegg. Simon. Cei p. XXX seq. Neque ea, quae Scholiastae Pindari in epiniciis hic illic in Simonidem iacta loquuntur, prorsus tanquam insana commenta repudianda sunt, modo teneas rixarum inter utrumque agitatarum memoriam ad posteros propagatam non ubique recte in interpretatione poetae esse ad partes vocatam. Adde, quod causas discidii non tam in rebus frivolis atque humilibus et tantis poetis indignis quam in diversitate naturae atque artis lyricae positas fuisse quaedam vestigia fidem faciunt. Talia in carminibus suis impugnare lyricis poetis moris fuit. Sic Lasi literam sigma ex dithyrambis suis proscribentis difficiles nugae libere risit Pindarus dithyr. fr. 5.; sic idem Simonidis ar-

tificia narrationesque mythicas interdum explosisse videtur. Quanquam quae Simonidem tangere annotant Scholiastae, eorum pleraque in Bacchylidem potius torta videntur. Qui cum ad Simonidis, consanguinei sui, imitationem anxie sese contulisset eiusque vestigiis insisteret studiosissime: Pindarus ὁ πολλὰ εἰδὼς πρῶτ' operosa Bacchylidis conamina contemptui habuit. Utriusque poetae obtrectionem et in mythis diverso modo usurpandis et in sententiis generalibus diversum in finem directis comparere etiam nunc in reliquiis carminum egregie exsecutus est C. F. Neuius Bacchyl. fr. p. 3 seqq. — Praeter hos poetas quod Amphimenes quidam Cous ἐπιλονεῖται Πινδάρῳ auctore Diog. Laert. II, 25, 46., obscurum est quorsum pertineat.

Postremo Pythagoreum nuncupat Pindarum Clemens Alex. Stromm. V, 14. p. 710. Potter.: *Μυστικώτερον ὁ Βοιωτίας Πίνδαρος, ἅτε Πυθαγόρειος ὢν. "Ἐν ἀνδρῶν, ἔν θεῶν γένος, ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν ματρὸς ἄμφω (Nem. VI, 1.), τῆς ὕλης παραδεδωσι, καὶ ἓνα τὸν τούτων δημιουργόν, ὃν ἀριστοτέχνην πατέρα λέγει, τὸν καὶ τὰς προκοπὰς κατ' ἀξίαν εἰς θεότητα παρὰσχημένον.* Alii ea potissimum loca Pindari, quae sunt de vita post mortem futura, a Pythagoreorum decretorum fonte fluxisse arbitrantur, alii ad mysticam disciplinam Orphicorum illis vetustiore confugiunt. Illud certe haudquaquam opus est, ut statuamus Pythagorae quosdam assecclas disiecta sodalitia sua ex Italia profugos adisse Bocotiam, quorum familiaritate sua dogmata edoctus sit Pindarus. Omnino quae de vita beatorum cecinit poeta nec iam certae cuiusdam scholae philosophorum — quos ἀτελῆ σοφίας κατὰ τὸν δρόμοντας vilipendebat — illa aetate propria erant, immo dudum sapientissimi cuiusque mente volutata, nec ita comparata, ut in unam aliquam speciem persuasionis iurasse poetam dicas. Etenim opiniones suas ad eorum, quibus carmina sua destinabat, opinationes religionesve accommodabat singulorum. Sic temporibus serviens fr. Thren. 1. Elysii Homericæ suavitatem adumbrat, cui fr. 4. metempsychosin adiungit; alias vires animumque moresque aureos educit in astra nigroque invidet Orco, alias Orci tenebras non invidet mortuis. Cf. Welcker. Mus. Rhen. 1833. II. p. 121. Adeo sibi non constat poeta. Conferendi sunt qui haec uberius pertractarunt Lobeckius Aglaoph. p. 801 seqq., Brandis. Hist. philos. Graecor. et Romanor. I. p. 88 seqq., Preller. de Cerer. et Proserp. p. 239 seqq. et Muellerus Hist. Litt. Graec. I. p. 413 seqq. Denique Elensiniis initiatum fuisse Pindarum ex istorumque doctrina

quaedam fortasse ducta carminibus inspersisse arguit Threnorum fr. 8. in Atticum hominem, ut consentaneum est credere, scriptum.

Haec de praeceptoribus et disciplina Pindari dicenda habui. Nunc paucis complectamur poësis Pindaricae initia atque progressus. Et hymnum quidem illum ob mythorum profusionem a Corinna notatum grammatici tanquam primum praecocis ingenii fetum agmen hymnorum collectionis ducere iusserant. Ex illo antiquissimum carmen est Pyth. X. Olymp. LXIX, 3. a viginti annorum adolescente Hippocleae Pelinnaeensi dianlo inter pueros Pythiis ludis victori scriptum, in quo quaedam tamen exuberantis copiae vestigia residere ipse Boeckhins concessit Expll. p. 330. Sequitur carmen Pyth. VI., quod annos XXVIII. natus Xenocrati Agrigentino per filium Thrasybulum curru Pythiis victori scripsit Olymp. LXXI, 3. Omnino ex tabulis chronologicis Boeckhii intelligitur, priora carmina epinicia Pythiorum solemnium victoribus dedicata fuisse, unde observes Delphici templi Delphicique Apollinis sacra Thebanis vicina in excitandam conformandamque Pindari facultatem poeticam aliquam vim exercuisse. Immo vero ex antiqua Delphorum lingua Pindarus pariter atque Hesiodus quasdam dialecti proprietates assumpsisse videtur; v. Ahrens de Dial. Dor. p. 357. Delphico deo quam coniunctus per omnem vitam manserit, infra scripsimus.

Vixit Pindarus ea aetate, quae ut ab epici carminis simplicitate paulatim desuescebat, ita a religione deorum haudquam degeneraverat. Nec veteres poetae lyrii ex despicientia deorum religionumque profanatione sibi laudem accrescere opinabantur. Immo ut quisque deos maxime coleret vetustisque gentis suae heroibus praeconia sua dederet, ita popularibus suis erat acceptissimus. Ea mens Pindari, ut quae de diis heroibusque fabulae hominum ferrent cum fide susceperet, nisi quod ea procul esse voluit, quae deorum sanctitati parum convenire viderentur. Ipse profitetur: ἐστὶ δ' ἄνδρῳ φάμεν τοιχὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλῶ. Quapropter ea potissimum ex mythis delibavit, quae moralem usum habitura essent. Neque illa de deorum sanctitate persuasio ad ostentationem assumpta, sed medullitus insita fuit a puero, quem quidem vel nascentem benigne respexisset Apollo, recens natum, ut eximie fingit pictor apud Philostr. Senior. Imagg. II, 12., Magna Mater honorifice salutasset et Pan cum Nymphis choreas ducendo honoravisset. Nimirum iis numinibus se prae ceteris addictum fuisse ait ipse Pyth. III, 77:

Ἄλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω

Ματρὶ, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπον-
ται θαμὰ

Σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.

Igitur iam ante Olymp. LXXVI, 3., quo pertinet illud carmen, Matri Magnae delubrum sacraverat Pindarus. De qua re antequam explicemus, de interpretatione verborum dicendum est. Duplex enim loci interpretatio prostat in Scholiis nec nostris interpretibus convenit. Alii Magnam Matrem una cum Pane celebratam intelligunt a virginibus Thebanis per mysteria noctu acta; contra alii Magnam Matrem a Pane cum Nymphis iuncto cantatam defendunt. Priorem sententiam Dissenius amplectitur; altera Welckero ad Philostrat. p. 465. omnes habere numeros veritatis visa est. Cui prorsus assentior. Quippe vel collocatio verborum suadet eam interpretationem, quae κοῦρας a Pane non divellat. Nymphae autem quod κοῦραι appellatione simpliciter designantur, ipsa coniunctione cum Pane recto intellectui prospectum ivit poeta. Similiter Theodoridas Anth. Pal. VI, 156. Leonid. Tarent. Epigr. LVI, 4. CVIII, 3. Meinek., quem vide ad Moerus Byzantiae verba in Delectu Epigramm. p. 100. Neque vero virginibus Thebanis decorum fuerit noctu Parthenia vel Metroaca in honorem Deae cantare; nec illud iure in hac explicatione vituperatur, quod Nymphae commercia cum urbicis hominibus locisque detrectent. Immo cum ipsius deae in montibus saltibusque coli solitae sacellum in urbe exstructum esset, ne Nymphas quidem fas erat urbem refugere, noctu quidem, quo tempore cum Pane choreis ludere consuessent. Postremo tabula picta praeclare huic sententiae favet: ἐλέγοντο δὲ καὶ (praeter sonum tympanorum in delubro Rheae concussorum) αἱ Νύμφαι χορεύσαι οἱ καὶ ἀνασκιρτῆσαι τὸν Πᾶνα. Et paulo post: Ἄγει καὶ τὰς Νύμφας ἐνδρόσους καὶ οἷας ἐκ πηγῶν. Ὁ δὲ Πᾶν ἐξορχεῖται μὲν ὀυθυμὸν δὴ τινα.

Pan tanquam μεγάλης θεοῦ κῆρον παντοδαπὸς Matrem comitatur. Quorum numinum cultus Pindaro domesticus utrum, quo Philostratus vocat, a maioribus poetae traditus fuerit, an, quod Scholiastae testantur, certam aliquam ob causam ab ipso demum institutus sit, firmare non ausim. Narratiunculae variae exstant: Aristodemi in Scholl. Pyth. III, 137. haec sunt: Ὀλύμπιον αὐλητὴν διδασκόμενον ὑπὸ Πινδάρου γενέσθαι κατὰ τὸ ὄρος, ὅπου τὴν μελέτην συνετίθει, καὶ ψόφον ἱκανὸν καὶ φλόγα ἰδεῖν καταφερομένην. Τὸν δὲ Πίνδαρον ἐπαισθόμενον συνιδεῖν Μη-

τὸς θεῶν ἄγαλμα λίθινον τοῖς ποσὶν ἐπερχόμενον, ὅθεν αὐτὸν συνιδρύσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν καὶ Πανὸς ἄγαλμα· τοὺς δὲ πολίτας πέμψαντας ἐς θεοῦ πυνθάνεσθαι περὶ τῶν ἐκβησομένων· τὸν δὲ ἀνειπεῖν ἱερὸν Μητρὸς θεῶν ιδρύσασθαι· τοὺς δὲ ἐκπλαγέντας τὸν Πίνδαρον διὰ τὸ προειληφέναι τὸν χρησμὸν ὁμοίως τῷ Πινδάρῳ ἐκτίσε τιμᾶν τὴν θεὸν τελευταῖς. Oraculum igitur de solo Magnae Matris delubro admonet: Panis, *Ματρὸς Μεγάλης ὁπαδοῦ*, ἄγαλμα simul dedicatum iri sponte patebat. Neque Pausanias quidquam de aliquo Panis delubro, quod quidam commenti sunt: Dirce transgressus vidit ruinas aedium Pindari et matris Dindymenae sacellum, cuius statuam deae a Pindaro votam confecerant Aristomedes et Socrates Thebani, Paus. IX, 25.

Piissimi poetae amorem Pan ipse miraculo quodam Pindaro ostentato luculenter prodidisse fertur. Quippe conspectus dicitur Pan inter Cithaeronem et Heliconem, cum paeana Pindari vel aliud nescio quod carmen cantaret. Quem honorem poeta carmine in Panem composito remuneratus creditur. Initium exstat Parthen. fr. 2., quod carmen a grammaticis inter τὰ κειρωμένα τῶν Παρθενίων relatum fuit:

ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,

Ματρὸς Μεγάλης ὁπαδός, ἄγνᾶν Χαρίτων μέλημα τεργνόν.

Compara Eustath. 27. p. 18. Vratisl. p. 9. Metr. 19. et quae congressit Boeckhius Fragmm. p. 591 seq. Mihi ista et ex Pythiorum loco et ex Parthenio illo ad augendam optimi vatis gloriam a grammaticis conficta et ingeniose conficta videntur. Ceterum si credere liceret hereditarium quendam familiae Pindaricae cultum illum fuisse, haberemus unde tibiatarum potissimum studium explicaremus. Nam ista numina ex Phrygia in Graeciam advecta tibiatarum cantus secum attulerant. Et in auletica arte quanto opere Boeoti praestiterint reliquis Graecis, si excipias Argivos, pervulgatum est.

Praeter Magnam Matrem Iovi Ammoni a gente Aegidarum insigniter culto dedicarat statuam a Calamide factam, Paus. IX, 16, 1. Idem Ammonis Libyae misit hymnum in Iovem, quem vidit Pausanias in columna τριγώνῳ iuxta aram a Ptolemaeo Lagi deo sacratam, l. c. Cf. Hymn. fr. 7. coll. Boeckh. Oecon. Ath. II. p. 258. Muelleri Orchom. p. 338. De singulari Ammonis Iovis favore, quem sub finem vitae expertus Pindarus dicitur, infra disputavimus. Denique Thebis Apollinem Boedromium et Mercurium Ἀγοραῖον statuerat, Paus. IX, 17, 1., coll. Eustath. 27. p. 17. Cuius verba haec sunt: Διὰ τὸ θεοφιλὲς δόξαι καὶ

τιμῆς πολλὴν περιουσίαν ἔσχευ ἐν Ἑλλήσιν. Ἀπόλλων γοῦν οὕτω, φασίν, αὐτὸν ἐφίλει, ὥς καὶ μερίδα λαμβάνειν ἐκ τῶν θυομένων ἐκείνῳ καὶ τὸν ἱερέα δὲ βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις· Πίνδαρος ἐπὶ τὸ δεῖπνον τῷ Θεῷ. Καὶ ἄλλως· Πίνδαρος ἔτω ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ Θεοῦ. Κατὰ δὲ ἄλλους ἐν Δελφοῖς κλείειν ὁ νεωκόρος μέλλων τὸν νεῶν κηρύσσει καθ' ἡμέραν· Πίνδαρος ὁ μουσοποιὸς παρίτω πρὸς τὸ δεῖπνον τῷ Θεῷ. Eodem feruntur Vrat. p. 9. Thom. p. 4. Ineptius Metr. 17. cibi vinique portiones semper Delphis Thebas missas comminiscitur. Neque satis probabiliter Paus. IX, 20, 2: Εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν ἤδη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐς πλεον δόξης ἤγεν ἡ Πυθία ἀνειπούσα Δελφοῖς, ὅπόσων ἀπήρχοντο τῷ Ἀπόλλωνι, μοῖραν τῷ Πινδάρῳ τὴν ἴσην ἀπάντων νέμειν. Accuratus rei que naturae congruenter Plutarchus de Ser. Num. Vind. 13. refert Pythiam de Theoxeniorum epulis Pindaro portionem dari iussisse, quem honorem ad posteros poetae durasse: Ἀναμνήσθητι τῶν Θεοξενίων καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης μερίδος, ἣν ἀφαιροῦντες τοὺς Πινδάρου κηρύττουσι λαμβάνειν ἀπογόνους. Quos ἀπογόνους Pindari erraverit qui cum Prellero ad Polemon. p. 68. cum ἀπογόνους Ὀμήρου comparandos putabit, nisi forte Arrhiani narrationem de posteris poetae ab Alexandro clementer habitis eodem modulo metiemur.

Poetam Delphos frequentasse carmina loquuntur. Habuit ibi sellam ferream, in qua, quoties Delphos inviseret, cantaret quae in Apollinem pepigisset carmina; v. Paus. X, 24, 4. Carmina enim sacrificabat Deo, quippe ἄκαπνα θύων, ut poeta: quo spectat dictum eius apud Eustath. 31. p. 23: Δελφόμε ἐρωτηθεὶς τί πάρεστι θύων, Παῖᾱνα εἶπε. Simul sella illa arguit rudem cantus haudquaquam fuisse Pindarum, quod prave ex re non satis perspecta confinxerunt veteres; v. Eustath. l. c. p. 24.

Hactenus de Pindaro cultore deorum. Restat, ut videamus, quomodo cum hominibus suae aetatis versatus sit. Mos fuit lyricorum poetarum omnes Graeciae terras peragraré, ut deos hominesque carminum suorum dulcedine permulcerent, sive in publicis civitatum solemnibus sive in privatis comissationibus. Dona et munera accipere et vel certam pecuniam pro pangendo carmine pacisci citra invidiam fuit. Opera enim poetarum Graecis hominibus in vitae quotidianae usibus ponebantur et ut medici et technici, ita τέκτονες ὕμνων accensebantur τοῖς δημιουργοῖς. Pindarus in hanc consuetudinem aetatis suae suaviter iocatur Isthm. II. init. Nec turpilucricupidas censebatur qui

munera et pecuniam sectaretur, modo a Simonidea avaritia abstineret.

Habitabat Pindarus Thebis (τᾷς ἐρατεινὸν ὕδωρ πλομαί, Olymp. VI, 85. coll. Pyth. IV, 298.), unde frequenter vel ad ludos sacros spectandos vel principes viros exterasque civitates salutaturus excurreret. Ex quibus nulla ipsi dilectior videtur fuisse quam Athenae, nutrices ingenii sui, quae urbs post pugnas Marathoniam et Salaminiam haud dubio principatum tenuit Graeciae. Nec dubitavit Pindarus Athenienses ob fortissima facta in bellis Persicis exhibita magnificis efferre laudibus, quamvis a populari imperio pariter atque ab tyrannide animum gereret alieniorem et Doriensibus potissimum institutis civilibus unice delectaretur. Sed mens poetae integerrimi pravo partium obsequio libera iudiciiue sui compos neque cacco partium studio Musam suam dedit et quicquid in singulis vel civitatibus vel hominibus laudabile et praeconio suo dignum reperiebat, ei carminum suorum veneres impertire solebat. Igitur ut tyrannos celebravit, ita nec liberarum civitatum laudationi defuit. Vide quae Guil. Wachsmuthius disserit de Pindaro reip. constituendae et gerendae praeceptore disputat. II. p. 18 seqq. (edita est Kiliae 1824. 4.).

At Thebanos tamen suos a bellorum Persicorum communione absterruit, qui idem Athenienses victores identidem laudibus in coelum tollat! Ista culpatio est Polybii IV, 416., qui prave fecisse Pindarum criminatur, quod tempore belli Medici quietem commendasset civibus suis. A quo crimine facile est poetam patriae amantissimum defendere. En verba Pindari (fr. Hyporch. 125.):

Τὸ κοινὸν τις ἀστῶν ἐν εὐδία τιθεῖς
ἐρευνασάτω μεγαλάνορος Ἀσυχίας τὸ παιδρὸν φάος,
στάσιν ἀπὸ πραπίδων ἐπὶ κροτον ἀνελών,
πενίας δότειραν, ἐχθρὰν κουροτρόφον.

Quae omnia intestinarum turbarum calamitatem exagitant, quam a Thebanis propulsare nitebatur poeta. Meminerimus dici haec Thebanis ante pugnam Plataensem Ol. LXXIV, 4., quo tempore optimates ad reipublicae gubernacula admoti favebant Medis, alii contra seditione mota Graecis opitulari conabantur; vid. Boeckh. Expll. p. 340. Quae discidia in perniciem eruptura universorum displicuere Pindaro, qui ubique ad quietem compositumque reipublicae statum cohortabatur, veluti de Ἀσυχίᾳ, quae ad domesticam concordiam spectat, admonet Olymp. IV, 16. Pyth.

I, 70. IV, 296. VIII. init. Tantum igitur abest, ut levitatis et Medismi nota inurendus sit, ut quovis pacto collaudaturus fuerit, si bellum adversus Medos unanimi consensu suscepissent et in eam laudis societatem venissent, quam cum Atheniensibus et Spartanis admirabundus communicabat poeta. Cf. Pyth. I, 75 seqq. fr. inc. 93. 94. et considera, quo moerore laboraverit poeta eo tempore, quo Isthm. VII. scripsit, h. e. paucis mensibus post pugnam Plataensem. Videndi qui Pindari contra Polybium causam diserte egerunt Schweighaeuserus ad Polyb. l. c., Wachsmuth. l. c. p. 5 seq. et Boeckhius Indice scholarum Berolin. per semestre aestiv. ann. 1831.

Quamvis autem carmina Pindari plena sint laudum patriae urbis satisque pietatem erga matrem suam testentur¹³⁾, cives tamen non ex merito honorasse poetam suum legimus. Nempe laudatis Athenis, a quibus vetusto odio dissidebant, de se suisque detraxisse conquerebantur¹⁴⁾. Quapropter vel mulctam irrogasse dicuntur, quam pro Pindaro solverint Athenienses additis magni-

¹³⁾ Thebas λιπαράς vocat Pyth. II, 3. et fr. inc. 106: λιπαρῶν Θηβῶν μέγαν σκόπελον. Fr. inc. 104: Εὐάρεματε, χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα. Isthm. I. init.: Μᾶτερ ἐμὰ, τὸ τέον, χρύσασπι Θήβα, Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον Θήσομαι. Fr. inc. 103, 4: καὶ πολυκλείταν περ εἰδὼσαν ὅμως Θήβαν ἔτι μᾶλλον ἐπασκῆσει θεῶν καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγνιάς. Thebanis cum alia scripsit carmina, tum hyporchema illud ad Solem, quem in defectu sideris titubantibus civibus suis ut auxilio assit invocat, fr. Hyporch. 4. Propter vetustam Thebarum et Aeginae cognationem praeclarae insulae decora lubenter canit: Isthm. VII, 15: χορὴ δ' ἐν ἑπταπύλοισι Θήβαις τραφέντα Αἰγίνα Χαρίτων ἄωτον προνέμειν. Ceterum Pindarus Nem. VII, 65. de semet ipso: ἐν τε δαμόταις Ὀρματι δέρομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλὼν, Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὃ δὲ λοιπὸς εὐφρων Ποτὶ χρόνος ἔρποι.

¹⁴⁾ Frequentavit Pindarus magnificam urbem, cuius olim alumnus fuerat. Veluti aliquando post pugnam Plataensem urbe iam instaurata Nemea profectus Athenas est tempore veris, ubi divinum illum dithyrambum fr. 3. doceret. Liberalibus aliquando affuisse et in honorem Ionum quorundam, qui Athenas venerant, ut Eleusiniis initiarentur, duo composuisse carmina significat historiola Himerii Orat. XI, 4. p. 578. Eodem anno, quo pugna ad Marathonem commissa novo splendore illustravit Athenas, scriptum carmen Pyth. VII. Megacli quadrigis victori. Ibi vers. 5 seqq.: τίνα πάτραν, τίνα οἶκον λαῶν ὀνυμάξομαι ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πνθεῖσθαι; Victoriam ad Artemisium reportatam celebrat fr. inc. 93: Ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαιεννὰν Κορηπῖδ' ἐλευθερίας. Sed Thebanos maxime asperaverat, si credere licet, dithyr. fr. 4: Ὡ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ αἰόδιμοι, Ἑλλάδος ἔρρισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι, δαιμόνιον πτολίεθρον.

ficis honoribus. Eustathius 28. p. 20: Ἐχθρὰ δὲ φασὶ φρονούντων ἀλλήλοις Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπεὶ ἔγραψέ πον·

Ὡς τὰ λιπαρὰ καὶ μεγαλοπόλεις Ἀθῆναι¹⁵⁾, κατὰ δὲ τινάς, ἐπεὶ ἔρεισμα Ἑλλάδος ἔφη τὰς Ἀθήνας, ἐξημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι χιλίαις δραχμαῖς, ὥς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι ὡς φιλαττικοῦ. Accuratius Isocrates περὶ ἀντιδ. p. 304. Dind. (87. Orell.): Πίνδαρον τὸν ποιητὴν οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ὑπὲρ ἑνὸς μόνου ῥήματος, ὅτι τὴν πόλιν ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος ὠνόμασεν, οὕτως ἐτίμησαν, ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι καὶ δωρεὰν μυθρίας αὐτῷ δοῦναι δραχμάς. Nihil is de mulcta a Thebanis exacta. De qua primus personatus Aeschines Epist. IV. p. 165. Dind.: Ἐξημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλὴν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδωκαν, μετὰ τοῦ καὶ εἰκόνη χαλκῇ τιμῆσαι· καὶ ἦν αὕτη καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι πρὸ τῆς βασιλείου στοᾶς, καθήμενος ἐνδύματι καὶ λύρα ὁ Πίνδαρος, διάδημα ἔχων καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνειλιγμένον βιβλίον. (Contra Thebanos Pindarum suum ne statua quidem ornasse ait Athenaeus I. p. 19. B.) Adde Paus. I, 8, 5: Πίνδαρος ἄλλα τε εὐράμενος παρὰ Ἀθηναίων καὶ τὴν εἰκόνα, ὅτι σφᾶς ἐπήνυσεν ἄσμα ποιήσας. Ceterum figmentum fuit Libanii Sophistae, qui declamationem scripsit in Thebanos, quod Pindarum propter carmen illud lapidibus scilicet obruissent; vid. Doxopater Cramerī Ann. Oxx. IV. p. 155 seqq. Prorsus ut Phidian ab Eleis misere trucidatum in scholis exornabant rhetores citra vocem historiae et veritatis.

Plura igitur beneficia gratus animus Atheniensium contulit in Pindarum. Primum enim proxenia honoraverunt, ut Boeckhio iudice Isocrates ex ipso decreto ob eam causam facto tradit. Aliam proxeniam ipse commemorat Nem. VII, 65., ubi Dissenius gratuita ipsi per universam Graeciam ab Amphictyonibus data fuisse hospitia non immerito suspicari videtur. Deinde pecuniam ei pro illa aetate satis grandem dono dedere. Tertium statuam publice posuerunt. Sed eam non vivo poetae, sed post Aeschinidem aetatem inclinatis iam rebus Atheniensium positam Boeckhius p. 19. diversis argumentis efficit. Nam Pindari aevo morem statuas clarorum hominum publice ponendi nondum fuisse pervulgatum et post Solonem Harmodiumque et Aristogitonem primum Cononem eo honore affectum esse; cf. Oecon. Civ. Att. I. p. 265. Deinde omnia signa, quae ad porticum regiam fuere,

¹⁵⁾ Admiscuit Eustathius μεγαλοπόλεις Ἀθῆναι ex Pyth. IX. init.

Cononis, Timothei, Evagorae, aliorum, fuisse recentiora; v. Paus. I, 3. Postremo silentium Isocratis esse disertum. Ego superioribus quidem argumentis aegro crederem, ultimo potissimum ad credendam impellor. Constat enim hodie etiam alia signa illustrium virorum iam superioribus temporibus Athenis erecta fuisse, veluti statuam Epicharini, Critinae et Nesiotae opus, certe ante Olymp. LXXXVI.; Diitrephis, Cresilae artem, Olymp. XCI, 3. Vide Lud. Rossii Lettre à Mr. Thiersch. n. 2. 3. eiusdemque *Εγχειρίδιον τῆς ἀρχαιολογίας τῶν τεχνῶν*. I. §. 109, 1. p. 140. Ceterum si multaverunt Thebani Pindarum, multaverunt plebeii, qui post pugnas Salaminiam atque Plataeensem Optimatibus de gradu suo depulsis rempublicam capessiverant; v. Boeckh. *Fragm.* p. 580. Vel propterea autem de multato poeta licebit dubitare, quod parum credibile videtur popularis imperii homines in laudatorem Atheniensium animadversuros fuisse. Ceterum Pindarum honores ipsi ab Atheniensibus tributi non usque eo occaccaverunt, ut quidlibet ausis assentaretur. Nam cum post illa tempora maiora spirantes nimis sese efferrent, praesertim Olymp. LXXX., et cum Aeginetarum rempublicam, Thebanis atque Pindaro carissimam, vexarent, spiritus eorum identidem per carmina sua repressit.

Carus erat Pindarus etiam regi Macedoniae, Alexandro, Amyntae filio, qui, ut Solino utamur Polyh. 14., „voluptati aurium indulgentissime deditus, plurimos, qui fidibus sciebant, in usum oblectamenti donis tenuit liberalibus, inter quos Pindarum lyricum.” Cui regi, quem propter animum a Persis alienum, in Graecos propensum, *Φιλέλληνα* cognominabant, encomium scripserat poeta *πρόφαντος σοφία καὶ Ἑλλανας ἐὼν παντᾶ*, cuius reliquiae exstant fr. Encom. 3. 4., ubi v. Interpp. Quae laudes in Amyntae filium collatae etiam post obitum tulerunt fructus. Nam ea potissimum fuit causa, cur Alexander Philippi combustis Thebis et aedibus Pindari parci iuberet et posteris. Dio Chrysostomus Orat. de Regno II. p. 25: *Ἐπεμνήσθη τοῦ Πινδάρου διὰ τε τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ ὁμώνυμον ἐπήνεσεν, Ἀλέξανδρον τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα*. Eustathius 28. p. 21: *Λέγεται καὶ, ὡς Ἀάκωνες ἐμπρήσαντές ποτε Θήβας κατὰ μάχην, ἧς ἤρξε Πανσάνίας ὁ σφῶν βασιλεὺς, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας τοῦ ποιητοῦ, ἰδόντες ἐπιγεγραμμένον τό·*

Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ καίετε. Τοῦτο δέ, φασί, καὶ Ἀλέξανδρος μετὰ ταῦτα πεποίηκε. Καὶ αὐτὸς γὰρ ἐμπρήσας Θήβας ἐφύλαξε τὴν οἰκίαν, ἥ καὶ εἰς πρῶτα

νεῖον ὅστερον ἀπσταλέσθῃ. Et aedes et posteros incolumes servasse ex fide historiae confirmat Arrhianus Exped. Alex. I, 9. De Pausania fabellam inde confictam merito explosit Boeckhins. Aedes Pindari prytaneum Thebarum factas esse propterea non credibile visum est Schneidero, quod Pausanias eas extra urbem sitas narret, prytanea autem in mediis urbibus exstruere consuevissent Graeci. Pausanias nonnisi ἐργεῖν οἰκίας vidit: ergo verba dat Himerius Orat. XVIII, 3. p. 710: Τίς εἰς Θήβας ἀφικόμενος πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Πινδάρου τὸν οἶκον Τιμαγενίδου καὶ τῶν ἄλλων πλουσίων ἐν Θήβαις ἰδεῖν ἐξήτησεν; Quanquam quaerere licebat.

Pindarus Pindarique carmina quanta in aestimatione apud plurimos populos Graeciae fuerint, multa argumento sunt. Veluti Cei, qui Bacchylidem haberent domi — nam Simonides tum iam decesserat — tamen Pindaro potius paeana prosodiacum mandaverant; v. Isthm. I. init., quod carmen Olymp. LXXX, 8. probabiliter assignant. Rhodii aureum carmen Olympicum VII. aureis literis perscriptum in templo Minervae Lindiae, communi delubro insulae, reposuerant publice; vid. Gorgo historicus Scholl. Vett. Inscript. Ol. VII. p. 157. Aleuadis Thessalis quam placuerit, vel carmen Pyth. X. testatur. Fere Olymp. LXXVI, 4. poeta Hieronis Syracusani precibus cessit et ad tyrannum commigravit, qui olim Musis inimicus post diuturnum morbum mitigatus commercia poetarum atque sapientum cupidissime ambiebat. Simonidem iam antea spes munerum in Siciliam allexerat: tarde obtemperavit Pindarus, siquidem teste Eustathio 26. p. 17: παρὰ Ἰέρωνι τῷ Συρράκουσίῳ τυράννῳ ἄμφω ἐγένοντο, ἀποδημήσαντες δηλαδὴ καθ' ἑτέρους καὶ αὐτοὶ σοφοὺς εἰς τὴν Σικελίαν. Καὶ μὴν πρὸς τὸ ἱστορηθὲν τοῦτο διαφέρεσθαι δοκεῖ τὸ περιφερόμενον. Λέγεται γὰρ, ὅτι Πίνδαρος ἐρωτηθεὶς, διὰ τί Σιμωνίδης μὲν πρὸς τοὺς τυράννους ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλει, ἔφη· Διότι βούλομαι ἐμᾶν τῷ ζῆν, οὐκ ἄλλῳ. Cf. Vrat. p. 10. et Prolegg. Sim. Cei p. XX. In Sicilia Chromio Aetnaeo scripsit Nem. I. Olymp. LXXVI, 4., ut videtur. Anno post Olymp. I. scripsit Hieroni celete victori, Olymp. XII. Ergoteli Himeraeo, Nem. IX. Chromio. Sed Olymp. LXXVIII, 1. Agesiae Syracusani victoriam Olympicam Olymp. VI. Thebis videtur cecinisse, ut circiter quatuor annos Syracusis haesisse videatur. Diutius non toleravit auram aulicam. Exoriebantur rixae et discidia inter ἄνδρας ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν παίζοντας, ex quibus Simonidis compta morum sermonumque ele-

gantia tyrannum maxime devinxerat, cuius facilitatem acinuli austerior mens poetae Thebani haudquaquam aequasse videtur. Cui quidem *εὐθυγλώσσω ἀνδρὶ* adulatores, pessimum genus hominum, mirifice exosos fuisse carmina ad Hieronem scripta abunde confirmant. Igitur Thebas revertit, quo turbas civiles inter Siciliae tyrannos flagrantes aulicorumque malas artes effugeret.

Per omnem vitam Pindarus universae Graeciae admiratione et amore floruit, ob pietatem erga deos, comitatem erga omnes, integritatem denique et simplicitatem animi laudatissimus. Atque ut nascentem aspexerant dii, florentem tutati erant, ita ne moriturum quidem dereliquisse arbitrabantur veteres. Pulchrae de morte poetae feruntur narrationes, quas breviter perstringamus. Teste Eustathio 29. p. 21. *φέρεται λόγος καὶ θεωροῦς ποτὲ ἀπιόντας εἰς Ἀμμωνος αἰτῆσαι Πινδάρῳ ὅλα φίλῳ τὸ ἐν ἀνθρώποις ἄριστον, καὶ θανεῖν αὐτὸν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ.* Cf. Vrat. p. 9. Subiungit Eustathius similia singularis deorum favoris exempla Trophonium et Agamedem, Cleobin atque Bitonem. Concinunt ista fere cum Plutarchi narratione Consol. ad Apollon. p. 108. D seq., ex cuius de vita Pindari commentario haec ab auctoribus Eustathii compilata sunt. Nisi quod pro Ammonio Libyae Delphicum templum posuit Plutarchus. Quae diversitas facilem explicatum habet. Utrique enim deo poeta coniunctus fuit: Ammoni Iovi hymnum misisse tetigimus supra, de Delphico deo testimoniorum copia suppetit. Ipse Trophonii et Agamedis beatam sortem praedicarat in threno aliquo: ipse placidissima morte extinctus est, credo, brevi post confecta in Iovem Apollinemque carmina. Hinc vel Ammo vel Apollo, in cuius solemnibus Pythio editus erat, dilecto vati gratificati videbantur. Sed in eo facile variabat opinio veterum, quod vel ipse deos precatus esset, ut sibi quod homini optimum esset tribuerent, vel theori, cum praesertim constaret poetam Ammoni misisse hymnum. Sic Suidas: *Συνέβη αὐτῷ τὸν βίον τελευτῆσαι κατ' εὐχάς· αἰτῆσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθροῶν αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐν θεάτρῳ ἀνακεκλιμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνατα,* in quem ardentissimum cecinit scolium fr. 2. Eadem Hesych. Miles. p. 44. Orelli. Licet igitur narrationes de obitu poetae ex carminibus translatae in ipsum sint, satis tamen id ipsum aperit, quam honorifice de integerrimo vato suo senserint populares.

Non est praetereundum etiam aliam quandam famam de proximo ante mortem poetae tempore ferri. Dicitur enim Pro-

νεῖον ὕστερον ἀπετελέσθη. Et aedes et posteros incolumes servasse ex fide historiae confirmat Arrhianus Exped. Alex. I, 9. De Pausania fabellam inde confictam merito explosit Boeckhiius. Aedes Pindari prytaneum Thebarum factas esse propterea non credibile visum est Schneidero, quod Pausanias eas extra urbem sitas narret, prytanea autem in mediis urbibus extruere consuevissent Graeci. Pausanias nonnisi ἐργεία οἰκίας vidit: ergo verba dat Himerius Orat. XVIII, 3. p. 710: Τίς εἰς Θήβας ἀφικόμενος πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Πινδάρου τὸν οἶκον Τιμαγενίδου καὶ τῶν ἄλλων πλουσίων ἐν Θήβαις ἰδεῖν ἐξήτησεν; Quanquam quaerere licebat.

Pindarus Pindarique carmina quanta in aestimatione apud plurimos populos Graeciae fuerint, multa argumento sunt. Veluti Cei, qui Bacchylidem haberent domi — nam Simonides tum iam decesserat — tamen Pindaro potius paeana prosodiacum mandaverant; v. Isthm. I. init., quod carmen Olymp. LXXX, 3. probabiliter assignant. Rhodii aureum carmen Olympicum VII. aureis literis perscriptum in templo Minervae Lindiae, communi delubro insulae, reposuerant publice; vid. Gorgo historicus Scholl. Vett. Inscript. Ol. VII. p. 157. Aleuadis Thessalis quam placuerit, vel carmen Pyth. X. testatur. Fere Olymp. LXXVI, 4. poeta Hieronis Syracusani precibus cessit et ad tyrannum commigravit, qui olim Musis inimicus post diuturnum morbum mitigatus commercia poetarum atque sapientum cupidissime ambiebat. Simonidem iam antea spes munerum in Siciliam allexerat: tarde obtemperavit Pindarus, siquidem teste Eustathio 26. p. 17: παρὰ Ἰέρωνι τῷ Συρράκουσίῳ τυράννῳ ἄμφω ἐγένοντο, ἀποδημήσαντες δηλαδὴ καθ' ἑτέρους καὶ αὐτοὶ σοφοὺς εἰς τὴν Σικελίαν. Καὶ μὲν πρὸς τὸ ἱστορηθὲν τοῦτο διαφέρεσθαι δοκεῖ τὸ περιφερόμενον. Λέγεται γὰρ, ὅτι Πίνδαρος ἐρωτηθεὶς, διὰ τί Σιμωνίδης μὲν πρὸς τοὺς τυράννους ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλει, ἔφη· Διότι βούλομαι ἐμαυτῷ ζῆν, οὐκ ἄλλῳ. Cf. Vrat. p. 10. et Prolegg. Sim. Cei p. XX. In Sicilia Chromio Aetnaeo scripsit Nem. I. Olymp. LXXVI, 4., ut videtur. Anno post Olymp. I. scripsit Hieroni celete victori, Olymp. XII. Ergoteli Himeraeo, Nem. IX. Chromio. Sed Olymp. LXXVIII, 1. Agesiae Syracusani victoriam Olympicam Olymp. VI. Thebis videtur cecinisse, ut circiter quatuor annos Syracusis haesisse videatur. Diutius non toleravit auram aulicam. Exoriebantur rixae et discidia inter ἄνδρας ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν παίζοντας, ex quibus Simonidis compta morum sermonumque ele-

serpina per tōmniām Pindaro apparuisse seque ut carmine orna-
ret imperasse, quas sola ex omnibus diis nondum ab eo cantata
sit. Obtemperasse illum: paulo post esse mortuum. Pausanias
IX, 23, 2: Λέγεται καὶ ὄνειρατος ὄψιν αὐτῷ γενέσθαι προήκοντι
ἐς γῆρας. ἐπιστάσα ἡ Περσεφόνη οἱ καθεύδοντι οὐκ ἔφρασκεν ὕμνη-
θῆναι μόνῃ θεῶν ὑπὸ Πινδάρου· ποιήσειν μέντοι καὶ ἐς αὐτὴν
ᾠσμα Πινδάρου ἐλθόντα ὡς αὐτὴν. Καὶ τὸν μὲν αὐτίκα τὸ
χεῶν ἐπιλαμβάνει, πρὶν ἐξῆκειν ἡμέραν δεκάτην ἀπὸ τοῦ ὄνει-
ρατος. Ἦν δὲ ἐν Θήβαις γυνὴ πρεσβύτις γένους εἵνεκα πρᾶς-
ῆκουσα Πινδάρῳ καὶ τὰ πολλὰ μεμελητηκνῖα ᾄδειν τῶν ᾠμάτων
αὐτῇ. Πινδάρου ἐνύπνιον τῇ πρεσβυτίᾳ ἐπιστάς ὕμνον ᾗδεν ἐς
Περσεφόνην· ἡ δὲ αὐτίκα, ὡς ἀπέλειπεν αὐτὴν ὁ ὕπνος, ἔγραψε
ταῦτα, ὅποσα τοῦ ὄνειρατος ἤκουσεν ᾄδοντας. ἐν τούτῳ τῷ
ᾠματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Αἴδην εἰσὶν ἐπικλήσεις καὶ ὁ χρυσήνιος·
δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς κόρης τῇ ἄρπαγῇ. Pro Proserpina Eustathius
et Vratisl. p. 9. nominant Cererem: scilicet utriusque deae vix
dissociabilis laudes comprehenderat; v. Prellier. de Cerer. et
Proserp. p. 58. Pindarus videtur paucis ante mortem diebus
somnia monitus — ut Socrates eandem ob causam fabulas Aeso-
piae — hymnum illum composuisse, quod novissimum carmen
propinqua ista post obitum eius in lucem ediderit. In illo hymno
poetam somnium ipsum tetigisse suspicor: reliqua Pausaniae su-
perstitioni relinquimus. Cf. Boeckh. ad hymn. fr. 8. p. 564.

Argis fato functum poetam ex vetere epigrammate narrat
Eustathius 25. p. 16. et Vratisl. p. 10: Ταῖς Πινδάρου θυγατέ-
ρων μέμνηται καὶ ἐπίγραμμα παλαιὸν ἐκεῖνο·

Ἡ μάλα Πρωτομάχη τε καὶ Εὐμητις λιγύφωνοι
ἔκλαυσαν, πινυταὶ Πινδάριαι θυγατέρες¹⁶⁾,
Ἀργόθεν ἦμος ἔκοντο, κομιζοῦσ' ἐνδόθι κρῶσσοῦ
λείψαν' ἀπὸ ξείνης ἀθροῖα πυρκαϊῆς.

Ἐκ τῷ δὲ ἐπιγράμματι οὐ δηλούμενον τοῦ πῶς ἐν Ἀργεὶ θανάτου
ὁ Πινδάρου εἶτα ἐς τὴν πατρίδα ἐκεῖθεν ἐκομίσθη, ὅμως ἐστὶν
ὑπονοῆσαι, ὅτι ἀπελθὼν εἰς τινὰ Πελοποννήσιον ἀγῶνα καὶ
θανὼν κατ' αὐτὸ τὸ Ἀργος ἀπεδόθη ἐκεῖθεν πατρίδι νεκρός.

¹⁶⁾ Eustathius pariter atque Vratisl. Πινδάρου θυγατέρες exhi-
bent. Leniorem adhibui medicinam quam alii, qui transposue-
runt: Πινδάρου ἔκλαυσαν θυγατέρες πινυταί. Elegantissima
tamen coniectura A. Meinekii est Delect. Poett. Anthol.
Graec. p. 239. haec:

Ἡ μάλα Πρωτομάχα σε καὶ Εὐμητις λιγύφωνοι
ἔκλαυσαν πινυταί, Πινδάρη, θυγατέρες.

Mihi tamen quam supra posui scriptura satisfacit.

Probabiliter Eustathius; et sic Boeckhius ante editum Eustathium iudicaverat. Nam cum Suidas obiisse in theatro scribat, Valerius Maximus IX, 12, 7. in gymnasio, suspicatur Boeckhius ludorum spectandorum gratia in Peloponnesum profectum repentino esse fato oppressum in ipso certaminum loco, qui et theatrum et gymnasium dici potuerit. Et cum Argis obiisse narretur, in Heraeis sive Hecatombaeis mortem contigisse putat, ad quos ludos concelebrandos filias secum adduxerit. Eae cineres Thebas reportarunt, ubi sepulcrum in hippodromo ante portas Proctidas vidit Pausanias IX, 23, 2. Scimus enim clarorum hominum peregre mortuorum ossa haud raro a patriis civitatibus ambitiose repetita et religionis causa vel e remotioribus locis domum reportata, cuius rei exempla plurima collegit C. Keilius *Analectt. Epigraph. et Onomatolog.* 1842. p. 34 seq. Minime autem audiendus est R. Ungerus *Theb. Parad.* I. p. 302., qui, postquam Thebis obiisse Pindarum plures auctores referre non vere scripsit, fraude grammaticorum rei narrationem depravatam censet. Nempe nescivisse illos in Boeotia Argos appellari urbem regionis ad Euboicum mare vergentis, quam praeterfluebat Asopus; v. Strabon. IX. p. 404. Hesych. s. v. Ἄργος Ἰσθμίων. Nollem eo delatum virum moleste doctum. Nam et Epigrammatis auctor *ἔλυνεν πύργων* profecto confingere non potuit neque Pindarus senex gymnasium aut theatrum ignobilis oppiduli aditurus erat, etiamsi gymnasium aut theatrum ibi fuisse largiri in animum induxeris.

Pindarum poetarum Graeciae lyricorum principem existisse communis est et consentiens vox veterum. Ut Homerus simpliciter ὁ ποιητής, Aristophanes ὁ κωμικός, Thucydides ὁ συγγραφεύς, ita Pindarus prae ceteris ὁ λυρικός vocitatus est; v. Eustath. Hom. II. p. 4, 8. Nunc carminum historiam paucis complectamur, in quibus vel digerendis vel emendandis explicandisque infinita quaedam copia doctissimorum hominum antiquitas desudavit. Quae antequam ad criticam normam castigarentur et interpretandis vel singulis verbis vel rebus historicis et mythicis declarandoque fini et proposito poetae intellectui hominum subveniretur, primum quae sparsa ferebantur contrahenda erant, contracta singularum classium discrimine disponenda. Nam quod Quintilianus *Inst. Orat.* VIII, 6, 71. et Servius *Aen.* X, 738. poetam ipsum Ἰννικόν, Παιάνων rell. nomina singulis libris in-

scripsisse loquuntur, suae aetatis consuetudinem prave in Pindarum nihil tale molitum conferunt. Etenim ab Alexandrinis demum quae ad illud tempus dispersa erant collecta et in ordinem redacta constat. Tametsi iam antea de singulis quibusdam partibus carminum commentariolos confectos novimus ab iis, qui rebus Pindari indagandis enarrandisque operam dabant. Veluti Chamaeleontis libellum de Pindaro supra consignavimus. Inter illos primum locum tenet Zenodotus Ephesius, conditae a Ptolemaeo Philadelpho bibliothecae Alexandrinae primus, ut creditur, praefectus. Qui quid praestiterit Pindaro, ex paucis eius vel scriptaris vel coniecturis, quas memorant Scholl. Ol. II, 7. III, 52. VI, 91., begre iudices. Iustam carminum recensionem primus instituit Aristophanes Byzantius, qui sub Ptolemaeis Euergeta et Epiphane maxime floruit, circ. Olymp. CXLIV. Primum is et Simonidea et Pindarica colis metricis distinxit; v. Dionys. Hal. de Comp. Verbb. 22. et 26. Quod negotium Aristophani interdum ad liberanda Pindari verba a glossematis iam tum ipsius verbis insertis profuit, veluti Ol. II, 48. vulg. φιλέοντι δὲ Μοῖσαι verba eiicienda intellexit. Omnino vestigia quaedam declarant vetusta Alexandrinorum exemplaria hic illic vitia habuisse ab ipsis demum emendata, velut Olymp. XI, 55. vulg. Pyth. IV, 195.; vide Boeckhii commentat. de crisi Pind. §. 22. Deinde Aristophanes potissimum, ut opinor, vetustam scripturam, quam exempla ante Alexandrinorum aetatem confecta, etiamsi partim iam ad vulgarem consuetudinem revocata fuerit, universae tenebant, in recentiorem scribendi normam transtulit. Reputemus aetate Pindari E et s et η et ε significasse, O et o et ω et ου, licet Pindarum interdum εi et ου his ipsis elementis scripsisse credibile sit. Ista ἀρχαῖα γράμματα quamvis Athenis inde ab archonte Euclide Ol. XCIV. publice expulsa Simonideo scribendi generi locum fecissent, Pindari tamen antiqua exempla a grammaticis demum accurate conformanda fuerunt. Ac resident etiamnunc quaedam τῆς ἀρχαίας σημασίας documenta; vid. Aristarch. Scholl. Nem. I, 24. Nem. III, 23. X, 62. et cf. quae diligenter exsequitur Boeckhii de crisi §. 16 seq. Tum Aristophani deberi videtur, quod septemdecim libris diversa genera Pindaricorum carminum comprehensa fuerunt. Nomina librorum illorum quoniam diversa traduntur a Suida et Vitae Vratisl. auctore in numero isto consentientibus, probabiliter Boeckhii duplicem exstitisse Pindaricorum carminum recensionem statuit, alteram simpliciore Aristophanis, subtiliorem alteram Aristarchi. (Sic uterque Ana-

ckhius intelligit primitiva exemplaria ab Aristophane profecta, non legebatur: Didymi commentarii Pindaro tribuebant, Schol. Ol. V. init. Nemeaea carmina IX. X. XI. οὐκέτι Νεμεονίαις γε- γραμμένα κεχωρισμένως φέρονται, Schol. Inscr. Similiter accidit in Partheniis, ut quaedam carmina seorsum posita τὰ κεχωρι- σμένα τῶν Παρθενίων vocarentur; v. Boeckh. Praef. Scholl. p. XII.

Ab auctoribus tabularum (πινακογράφους dicimus) initium habuit aliquod institutum a posterioribus grammaticis solerter propagatum, ut ambitum vel singulorum librorum vel operum omnium ex numero versuum censerent eumque numerum in fine librorum subscriberent. Quae res quas rationes habuerit quam- que salutaris fuerit, nuper Fr. Ritschelius meus docuit cum in elegantissimo libello, quem de Alexandrinis bibliothecis scri- psit, p. 91 seqq., tum in scriptiuncula academica supplementi loco Bonnæ 1840. edita. Nos Eustathii beneficio didicimus epinicio- rum Pindaricorum mensuram, 34. p. 25: Ἐπινίκιοι, κατὰ τὴν ἱστορίαν ὥσει τετρακισχίλιοι. Qua memoria, hausta illa ex antiquioribus commentatoribus, Boeckhianae versuum descriptioni fides vetustatis conciliatur, iam aliis quibusdam veterum metri- corum testimoniis ex Scholl. Vratisl. ductis stabilitae; vide Boeckh. Praef. Scholl. p. XXXII. Nam novitia descriptio fere 5500 στίχους efficit, Boeckhiana circiter 3500. Iam si memine- ris in fine Isthmiorum aliquot carmina intercuisse, facile per- spicies vel externo hoc argumento Boeckhianae doctrinae veri- tatem pulcherrime evinci.

Vel ante vel paulo post Aristophanis curas Pindaricas com- mentarios confecit Pindari carminum epinicionum Chrysippus Stoicus, sub Euergeta et Philopatore Ptolemaeis clarus. Uni- versam περίοδον Olymp. Pyth. Nem. Isthmiorum complexum do- cent notae passim in Scholiis servatae. Grammaticorum σημεία iam ante illum appicta singulis versibus exstitisse ex nota ad Isthm. III, 47. patescit. Ex discipulis Aristophanis interdum Callistratus et Diodorus commemorantur, de quibus prae- ter Boeckhium p. XIII. videndus est F. A. Wolfius Prolegg. Hom. p. CCXVI seq.

Iustam autem Pindaricorum editionem post Aristophanem unus Aristarchus paravit, qui, circa Olymp. CXLIII. sub Epi- phane illustris, „etsi,” verba Boeckhii sunt, „passim haud me- diocria attulit, tamen neque interpretatione neque critica arte in

Pindaricis magnopere videtur excelluisse." Exstabant siglae eius textis appositae; v. maxime Scholl. Isthm. V, 47.

Ex Pergamenis Grammaticis inter Pindaricos interpretes eminent Crates Mallotes et Artemo, qui Sicularum rerum curiosissimus fuit; v. Boeckh. p. XIII. Inter Aristarchi sectatores de Pindari expositione bene meritos censentur Ammonius Alexandrinus, Aristodemus Eleus, cuius tertium librum περί Πινδάρου citat Athenaeus XI, 495. F., Menecrates; vid. Boeckh. p. XIII.

Adversarius Aristarchi Ptolemaeus Epitheta, illi ἐπιθέσθαι solitus, num in Pindarum commentatus sit, incertum est. Sed in Pindaro versatus est Asclepiades, non Tragilensis, Τραγυδορμένων auctor, sed Myrleanus sub Philopatore clarus, qui etiam de Cratini Aristophanisque fabulis scripserat; v. Fr. X. Werferus Actt. Philoll. Mon. T. II, 4. p. 491 seqq. et Meinek. Hist. Crit. Com. Gr. p. 12. Praeterea Aristonicus, idem, quem post Lehrsium in Scholiis Venetis Iliadis agnovimus; Chaeris, Dionysius Phaselita, Dionysius Sidonius et quidam alii ignobiliores.

Prioribus palmam praeripuit χαλκέντερος ille Didymus Alexandrinus, Aristarcheus, cuius ὑπομνήματα in Paeanas et Epinicia celebrantur. Ex istis optima quaeque in Scholiorum veterum congeriem derivata videntur. Didymus ipse praecipuorum interpretum sententias apposuerat diiudicaratque. Hoc igitur Scholiorum nostrorum fundamentum, quibus postea plurima detracta, alia recens addita, multa ignavia describentium decurtata sunt et dissipata.

Quaquam in hanc quam manibus terimus Scholiorum silvam probabile est ex iis quoque interpretibus quaedam ascita esse, qui post Christum natum vetustiorum exemplum repeterant. In quibus est Eleaticus Palamedes nominandus, cuius ὑπόμνημα εἰς Πινδάρου citat Suidas s. v.; cf. acute disputantem Boeckhium p. XIX. De dialecto cum aliorum poetarum lyricorum tum Pindari scripserat Trypho Ammonii, Alexandrinus; vide Suid. s. v. His nunc addo tertium quendam grammaticum ex Appuleio de Orthogr. §. 43: „Cyrenenses poetae dicuntur Battiadae Herodio (? v. Wolcker. Cycl. Epic. p. 7.) et Proculo et Proclo Pindari enarratoribus." Sed vereor, ne impostor ludos faciat, qui satis stolide ex Proclo, quem eundem Proculum scribi constat, duos homines fecerit.

Ex illis fontibus fluxerunt duo quasi Scholiorum veterum rivuli. Altera enim eorum familia vulgatis Scholiis continetur, alteram efficiunt ea, quae in codice Vratislaviensi A miro modo mutilata et depravata perduravere. Unde primus edidit ex schiis E. Gerhardi et C. G. Schneideri Augustus Boeckh. In utraque recensione multa comparent additionibus, mutationibus, omissionibus, confusionibus oblitterata; v. Boeckh. p. XXIV seqq. Praeter Vratislaviensem librum, qui ad Olympia exhibet diversa Scholiorum *συντάγματα*, Boeckhio ad emendanda vulgata Scholia eximio usui fuit codex Gottingensis ad Olympia et Pythia, iam prius ab Heynio inspectus. Boeckh. praeterea collata editione Romana consultisque aliis libris deterioris notae omnem Scholiorum syllogen improbo et taedioso labore et congegit et digessit.

Grammaticos Alexandrinos eorumque assecclas excipiunt et saeculorum intervallo disiuncti et doctrinae exilitate angustisque studiorum cum illis haudquaquam comparandi literati Byzantini. Quorum Scholia et loquaciora et ieiuniora ad sola Olympia pertinent. Antiquissimus eorum Eustathius est, qui, medio saec. XII. inclitus, *ἔτι ἐν διακόνοις ὧν Πινδαρικὰς παρεμβολὰς* concinnaverat, ad quas saepius in Homericis provocat; v. Boeckh. p. XXIX. Quas ipsas perisse dolendum est: prooemium, de quo supra dicebam, servatum laetamur. Pendet doctrina Eustathii a *παλαιοῖς* suis, quorum commentarii nostris copiosiores ipsi praecaram materiem suggesserunt: verbositatem addidit de suo. Epinicia iam tum sola iactabantur, reliqua dudum oblivioni erant tradita: Eustath. 34. p. 24: *Ποιήματα πολλὰ γράψαι Πίνδαρος λέγεται, ὧν καὶ φέρονται οὐκ ὀλίγα, οὐ μὴν τὰ πάντα ὑπεμνηματισμένα. Et statim post: ἐπίνικοι, οἳ καὶ περιάγονται μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικώτεροι εἶναι καὶ ὀλιγόμυθοι καὶ μηδὲ πάνν ἔχειν ἀσαφῶς κατὰ γε τὰ ἄλλα.* Priora ex vetustioribus servata, ipsius aetate praeter fragmenta aliorum carminum sola epinicia supererant. Ab Eustathio proximus est Thomas Magister, initio saec. XIV. celebris, qui Scholia vetera digessisse videtur. Hunc cum Pindaricis familiaritatem post editam demum Eclogam contraxisse observavit Fr. Ritschellius Prolegg. Eclog. p. CXVII. Sequuntur Manuel Moschopulus Cretensis, qui saec. XIV. exeunte vixit, et Demetrius Triclinius, qui saec. XV. Uterque Scholia conscripsit ipse, quae Boeckh. quantum per librorum conditionem licuit, signis a se distinxit; v. Praef. p.

XXVII. Neuter horum verba poetae ad ea quae ipsis placebant decreta metrica et grammatica licenter corrumpere dubitavit. Alter et suis correctionibus saepius gloriatur et plaudit Moschopulo¹⁷⁾; v. Boeckh. Praef. T. II. p. XXXV. et de Crisi §. 25.

Restat, ut de codicibus Pindari dicamus. Qui Olympia, plurimi, qui Pythia complectantur et Nemea; pauciores libri exstant: rara exempla Isthmiorum¹⁸⁾. Aetate non magnopere commendantur, at universe arbitranti fide. Vetustissimum ferunt codicem Reg. Paris. 2403. (Par. A), qui saec. XIII. attingere perhibetur: Gottingensis sola Ol. et Pyth. offerens saec. XIV. scriptus est: longe plurimi saec. XV. non excedunt, sunt qui vel XVI. descripti videantur. Nolumus recensum exhibere omnium: ad Boeckhii Praef. Vol. I. remittimus accuratiora desideraturos. Iis codicibus, quos Boeckhius ibi enumerat, postea accessit collatio cod. Veneti saec. XV. scripti ab Imm. Bekkero facta; v. Nott. Critt. p. 344., libri satis boni, qui cum codice Aldi et Pal. C. conspirare soleant. Sed sola Olympia exhibet. In Explicationibus Boeckhio praeterea ad manum erat accuratior collatio cod. Palatini C Olympia et Pythia complexi, quem iam ab Er. Schmidio inspectum nuper denuo accuratissime excussit scripturaeque discrepantiam cum notulis suis publici iuris fecit C. L. Kayserus Lectt. Pindaricis Heidelbergae MDCCCXL. Ex quibus apposui quae consilii nostri esse visa sunt; sed vereor, ne plura apposuerim quam opus fuerit. Pauca quaedam Kayserus bene emendavit. — Praeter Pal. C Schneiders Boeckhio excerpta Brunckiani codicis Olympiorum,

¹⁷⁾ Exemplo sit Triclinii annotatio in Moscov. B ad Ol. VIII, 10: *Πολλὰ ἐκαινοτομήθη τῷ σοφωτάτῳ Μοσχοπούλῳ καὶ μοί, ὡς ἐξετάζων εὐρήσεις, ἀνοικείως ἔχοντα πρὸς τὸ μέτρον.*

¹⁸⁾ Etenim Byzantinorum grammaticorum studia in angustiore orbem coartata poetarum Graecorum quendam delectum habebant, quem glossulis suis explicarent. Hinc frequentia exempla praeter Homerica Hesiodi, maxime Operum, et Theognidis; aliquot fabularum Aeschyli, Sophoclis, Euripidis, Aristophanis; Phocylidis; Theocriti Idylliorum octo novemve priorum; Lycophronis Alexandrae; Arati Phaenomenon; Callimachi Hymnorum; Apollonii Argonauticon; Nicandri Alexipharmakon et Theriakon; Dionysii Periegetae, Oppiani Halieuticon et quorundam aliorum. Eodem pertinebant Pindari Olympia. Talia opera vocabant τὰ πραττόμενα, h. e. lectione et interpretatione usurpata; v. Lobeck. Aglaoph. p. 567. Meinek. Hist. Crit. Com. Gr. p. 560. Cobet. Obs. Critt. in Plat. Com. p. 56.

G. de Humboldt quaedam ex octo libris Parisinis suppeditavit ad Pythiorum locos difficiliore; idem pauca ex quatuor codicibus Vindobonensibus delibavit; v. Prooem. Expll. p. 7. Ista Boeckhius raro in Expll. commemoravit, cum paucissima offerrent ex aliis bonis codd. non enotata.

Quotquot codices vel ante saec. XIV. scripti sunt vel ex vetustioribus postea derivati, textum exhibent veterem et levium coniecturarum violentarumque mutationum expertem. Qui recentiores sunt, fere verba monstrant ad eam formam conformata, quae in Scholiis recentioribus comparet. Sed hi libri rursus ita in diversa abeunt, ut partim Moschopuli recensionem, partim Triclinianam sequantur. Nam Thomae Magistri modestior manus fuit. Igitur veteris recensionis testes primarii, praeter Scholia vetusta, exstant codices Paris. A et Gottingensis, quibuscum in Olympiis consentiunt fere Aldinus liber, Palat. C, Moscov. A, August. B, Vatic., Cizensis paucique alii. Contra prorsus interpolatam verborum speciem suggerit maxime Moscov. B (Gottingensi bibliothecae ab Heynio donatus) et editio Romana in Olympiis. Mediam quandam viam libri insistunt a Moschopulo recogniti, quales sunt Palat. AB, Lips., Guelf. (qui liber bonis quibusdam peculiaribus conspicuus est), Cygn., Augustanus A, Bodleiani $\alpha\beta\gamma$, Leidenses AB; vide Boeckhii nott. critt. Ol. II, 29. In Nemeis Aug. tertius et Medicus alter excellunt, minus praestant Medicus prior, Paris. B et Aldina. Isthmiorum codices diversas recensiones non videntur sequi.

Verum, ut fieri assolet, istae codicum familiae in singulis libris contaminatione quadam inter se coaluerunt, ut ex altera in alteram quaedam migraverint. Veluti sunt qui in quibusdam partibus ad optimos aggregantur, cum alias interpolatorum ordini ascribendi sint. Sic in Pythiis in numero meliorum librorum sunt Bodl. C et Par. B, licet hic quidem metrici correctiones passus sit. Hinc intelligitur licere interdum vel ex deterioribus libris singulas scripturas repetere, contra maximo opere cavendum esse ab istorum deliciis librorum, quorum oratio ad metricae, prosodiae, syntaxis recentiore normam licenter et praeter fidem Scholiorum veterumque codicum refecta est. Ponitus autem reiiciendi codices scilicet Neapolitani ab Ahlwardtio ad tutandam scripturarum ab ipso excogitatarum auctoritatem advocati. Quos codices cum Boeckhius ad calcem Expll. et

in Commentat. de Crisi tanquam omni fide destitutos testes explosisset, postea patefactum est vere statuuisse illos, qui ab Ahlwardtio ipso nefarie confictos coniecerunt. Videndus Freesii libellus de codd. Neapolitanis Pindari Stargardi 1835. editus.

Si quis editionum Pindari librorumque ad explicanda Pindarica spectantium accuratum indicem voluerit, cum ego ad praefationem Heynii ablego, vel ad bibliographorum opera recentiora. Ego quam fieri poterit brevissime significabo eos homines doctissimos eaque opera, quibus aliquid debet Pindarus.

Princeps omnium est editio Veneta, quae prodiit in aedibus Aldi et Andreae, Asulani soceri, MDXIII. forma octava, sine Scholiis. Praeter Pindarica complectitur hymnos Callimachi, Dionysium Periegetam, Lycophronis Alexandram. Secuta est editio Romana a Zacharia Callierga Cretensi curata anno MDXV. forma quarta, cum Scholiis veteribus et recentioribus. Hae editiones ita differunt, ut in Olympiis Aldinus textus Romano a correctionibus novitiis liberior sit, contra in Pythiis Romana editio ad germanam poetae scripturam propius accedat. Igitur cum veterum Scholiorum memoria in Olympiis Aldinae, in Pythiis Romanae fere convenit. Illa paene tota scriptum exemplar refert, Callierga interdum textum ex Scholiis emendavit.

Quae editiones per saec. XVI. decursum prodire, eae ex Aldina Romanaque expressae sunt omnes, Cratandrina (Basil. 1526.), Brubachiana (Francof. 1542.), Moreliana (Paris. 1558.), Stephanianae saepe repetitae inde ab anno 1560., aliae. Singuli editores pauca de coniectura mutaverunt, felicius reliquis Iacobus Ceporinus, Cratandrinae corrector. Egregie de Pindaro meruit Erasmus Schmidius, cuius editio Vitembergae 1616. in lucem emissae est. De cuius opera per longam annorum seriem Thebano poetae navata Dissenius ita iudicavit: „Schmidius commentarium amplum doctumque scripsit, in eo vero erravit maxime, quod pro temporum illorum iudicio ad logicas et rhetoricas divisiones frigidissimas omnem in his carminibus tractationem et dispositionem rerum revocavit, quasi orationes ante oculos habeamus cum propositionibus, confirmationibus, confutationibus, digressionibus et quae sunt similia. Sane habet etiam poetica ars leges suas, sed alia est rhetorica, alia poesis.” Sed vir integerrimus multa vitia priorum exemplarium sagaciter sustulit et amorem Pindari movit in Germania primus. — Post Schmidium Ioannes Benedictus,

medicus Salmuriensis, manum salutarem Pindaro admovit, qui nonnulla praeclare emaculavit. Prodiit eius editio Salmurii 1620. Quinque Bodleianorum codicum scripturis usi sunt editores Oxonienses, quorum editio Oxonii 1697. emissa Nic. Sudorii versionem Latinam offert. Anno 1747. Traiecti ad Rhenum I. Cornelius de Pauw Notas suas in Pindarica publicavit, quarum hodie exiguus usus est. Licet ne Pauwius quidem in emendandis quibusdam locis inscite egerit. „Successit” — Dissenii verbis utor — „vir immortalis Heynius [anno 1773.], celeberrimus Pindari editor et interpres, qui Thebani poetae studium, per longam annorum seriem prorsus neglectum, primus in Germania suscitavit, nec solum locos plurimos rectius explicuit, sed etiam sensum praeclarum lyricae poesios attulit et magnificentiam horum carminum eximie perspexit. Sed quum tamen illo tempore nondum ut hodie de poesi veterum statueretur, multa frigida et tumida dixit, quae causis penitus perspectis recte habere sensisset. Nunc autem non tam perfectam iudicabat Pindari artem, quam revera est, et si quae offenderent, damnabat, non satis in consilium dictorum inquirens. Ad alteram vero Heynii editionem [Gotting. 1798—1799.], quatuor voluminibus comprehensam, praeclarae Godofredi Hermanni commentationes accesserunt, in quibus plurimi loci sagaciter explicati sunt. Ultima editio post mortem demum Heynii [cura G. H. Schaeferi] prodiit ann. 1817. Lips. ap. Vogel. Sed Heynii opera in Pindaro posita etiam aliorum inter nostrates studia excitavit. Sic I. G. Schneiderus Vitam Pindari scripsit Argentor. 1774. et Fragmenta collegit Argentor. 1776. In eodem numero Frid. Gedickius fuit, qui Olympica et Pythica in Germanicam linguam convertit; tum etiam Selecta carmina edidit Berolin. 1786. 8. [C. D. Beckii editionis Lips. 1792—1795. prodierunt duo volumina. Textum aliquoties bene correxit.] Laudandum etiam I. Gurlitti studium, qui per longam seriem annorum programmatis scholasticis Versiones Germanicas horum carminum cum Animadversionibus edidit, et licet non instructus omnibus, quibus opus est ad explicationem poetae difficillimi, multa tamen utilia notavit; in versiones autem nollem ad Gedickii exemplum exclamationes intulisset plurimas a Pindari gravitate alienas.”

Heynii crisis haud leviter adjuverunt docti Itali, Mingarelli, commentationes metricae, qui multa sagacissime correxit. G. Hermanni et Aug. Boeckhii de Pindaro merita maiora

sunt, quam quae laudibus nostris egeant. Et Hermannō quidem tot debet Pindarus praestantissimas emendationes, quot alteri nemini. Commentationibus Heynianaē editioni additis et disputationi de dialecto Pindari (Opuscc. I. p. 245 seqq.) nuper accesserunt Emendationum Pindaricarum libelli academici duo editi Lipsiae 1834., repetiti Opuscc. VII. p. 129 seqq. Pertinent emendationes ad carmina Pythia inde a tertio: nam de duobus prioribus disseruit in commentatione de Officio Interpretis, edita Lipsiae 1834., repetita Opuscc. VII. p. 97 seqq. Augustus autem Boeckhius postquam anno 1809. de metris Pindari libellum edidisset, anno 1811. specimine emendationum in Pindari carmina vulgato iustae editioni prolusisset, inde ab anno 1811. usque ad 1822. duobus tomis carmina praeclare correctā et uberrimis commentariis explanata prodire iussit. In explicationibus conscribendis Dissenium socium sibi ascivit, qui Nemeorum et Isthmiorum interpretationem absolvit. Frederici Thierschii Versio cum introductione in Pindari carmina lectu perdigna duobus voluminibus Lips. 1820. prodiit. Tria carmina, Ol. II. VI. Pyth. I., docto commentario illustravit Simon Karsten Traiecti ad Rhen. 1825., Xenophanis, Parmenidis, Empedoclis reliquiis postea editis clarus. Dilucidationes Pindaricas scripsit vir doctissimus Th. L. Frid. Tafelius, quarum prius volumen Olympia et Pythia completens prodiit Berolini 1824. et 1827. De quibus ita statuit Dissenius: „Dictionem poetae locis plurimis aliorum scriptorum congestis illustrare studet, ex quibus quae meis usibus apta videbantur notavi, alia omisi a Pindari interpretatione aliena. Omnino hic vir eruditus magis circa haec carmina quam in iis versari mihi videbatur, qui in interiorem rationem eorum non inquisiverit, atque etiam de fabularum usu et explicatione parum accurate statuāt.” — I. F. Boissonadii cura carmina Pindari ex recensione Boeckhii expressa sunt Parisiis 1825., additis brevibus notis, ex quibus quasdam repetii. Ipse Boeckhius eodem anno Lipsiae apud Weigelium Pindari verba denuo secundum dissertationem de Crisi Berolini 1823. castigata edenda curavit, quod exemplar nos pro fundamento criscos habuimus. C. L. Kayseri lectiones Pindaricas supra laudavimus: Frederici Heimsoothii Addenda et Corrigenda in Commentariis Pindari, quorum Pars Prior Bonnae 1840. exiit, non pauca ministrant, quibus singulorum locorum intellectus adiuvetur. Postre-

mo Theodorus Bergkius, vir mihi carissimus, carminibus Pindaricis in Corpus Poett. Lyricorum Lipsiae 1843. foras datum receptis et diversitatem scripturae subiecit selectam et brevibus annotationibus de correctione singulorum locorum sententiam suam declaravit. Ex emendationibus viri ingeniosissimi quasdam pulcherrimas in verba poetae inferre non dubitavi, reliquas vel simpliciter commemoravi vel paucis confutare studui.

C. T. Dammii Lexicon Homericum-Pindaricum post Duncanii operam nuper et emendatius et auctius repetivit V. Chr. Fr. Rostius meus, Lipsiae 1831 seq.

INDEX CARMINUM BOECKHIANUS.

OLYMPIA.

- O**lymp. I. Hieroni Dinomenis f. Syracusarum regi, celete Pherenico victori Olymp. 77. in victoriae sollemnibus in convivio Syracusis in aula regia cantatum, praesente tum Pindaro.
- Olymp. II. Theroni Aenesidami f. Agrigentorum tyranno, curru victori Olymp. 76. auriga Nicomacho, in victoriae sollemnibus Agrigenti cantatum.
- Olymp. III. Eidem ob eandem victoriam, Agrigenti in Theoxeniis cantatum eodem fere tempore.
- Olymp. IV. Psaumidi Acronis f. Camarinaeo, non equis, sed rheda mulari victori Olymp. 82. Olympiae cantatum, praesente tum Pindaro.
- Olymp. V. Eidem ob eandem victoriam, eodem anno reduce Psaumide Camarinae in pompa cantatum.
- Olymp. VI. Agesiae Sostrati f. Iamidae Syracusio, rheda mulari victori Olymp. 78. Stymphali cantatum post victoriam, Thebis missum.
- Olymp. VII. Diagorae Damageti f. Rhodio, pugilatu victori Olymp. 79. in Rhodum insulam missum, post reditum in convivio Ialysi cantatum.
- Olymp. VIII. Alcimedonti Iphionis f. Aeginetao, lucta inter pueros victori Olymp. 80. Melesia magistro, cantatum Olympiae in pompa.
- Olymp. IX. Epharmosto Locro Opuntio, lucta victori probabiliter Olymp. 81. Opunte in sollemnibus victoriae cantatum.

- Olymp. X.** Agesidamo Arcestrati f. Locro Epizephyrio pugilatu inter pueros victori probabiliter Olymp. 74. (cod. Vrat. Olymp. 76.), Olympiae cantatum, praesente tum Pindaro.
- Olymp. XI.** Eidem ob eandem victoriam, longo post victoriam intervallo Thebis in urbem Locrorum Epizephyriorum missum ibique in sollemnibus victoriae redeuntibus cantatum.
- Olymp. XII.** Ergoteli Philanoris f. Himeraeo, dolicho victori Olymp. 77. in Sicilia compositum, Himerae cantatum post reditum.
- Olymp. XIII.** Xenophonti Thessali f. Corinthio, stadio et quintio victori Olymp. 79. Corinthi cantatum in comissatione Iovi habita.
- Olymp. XIV.** Asopicho Cleodami f. Orchomenio Bôcoto, stadio inter pueros victori Olymp. 76. Orchomeni cantatum in pompa Gratiis ducta, haud dubie a pueris.

P Y T H I A.

- Pyth. I.** Hieroni Dinomenis f. Aetnaeo, Syracusarum regi, curru victori Pyth. 29. Olymp. 76, 3. Aetnae cantatum in comissatione apud Dinomenem Hieronis f.; post ipsam victoriam scriptum.
- Carmen II.** Eidem Hieroni Syracusio, quadrigis equorum pulorum victori Thebis in Heracleis s. Iolaiis, Thebis missum Syracusas in arcem regiam, probabiliter Olymp. 75, 4.
- Pyth. III.** Eidem Hieroni Syracusio, gratulandis celebrandisque Pythiis victoriis celete Pherenico Pyth. 26. et 27. (Olymp. 73, 3. et 74, 3.) partis missum Thebis Syracusas imminentibus Pythiis Olymp. 76, 3.
- Pyth. IV.** Arcesilao IV. Batti f. Cyrenarum regi, curru victori Pyth. 31. Olymp. 78, 3. auriga Carrhoto; Damophili commendandi causa et victoriae celebrandae Thebis Cyrenas missum haud diu, ut videtur, post victoriam, ibique cantatum; sed post carmen quintam.
- Pyth. V.** Eidem ob eandem victoriam, Cyrenis ante quartum carmen in pompa victorialis ad Apollinis templum ducta cantatum, vel in via vel finita pompa.
- Pyth. VI.** In Xenocratis Aenesidami f. Agrigentini victoriam curulem Pyth. 24. Ol. 71, 3. ad Thrasybulum Xenocratis f. aurigantem, Delphicae comissationi destinatum.
- Pyth. VII.** Megacli vel Hippocratis vel Clisthenis f. Atheniensi, curru victori Pyth. 25. Olymp. 72, 3. Delphis, ut videtur, cantatum.

- Pyth. VIII.** Aristomeni Xenarcis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori Pyth. 33. Ol. 80, 3. Delphis, ut videtur, scriptum praesente tum Pindaro, Aeginae cantatum.
- Pyth. IX.** Telesicrati Carneadae f. Cyrenaeo, armato cursu victori Pyth. 28. Olymp. 75, 3. ante reditum Cyrenas scriptum et cantatum, fortasse Thebis.
- Pyth. X.** Hippocleae Phriciae f. Pelinnaeensi, diaulo victori Pyth. 22. Olymp. 69, 3. Pindaro annos XX nato; cantatum probabiliter in pompa a choro Crannoniorum, urbem Larissam ingrediente.
- Pyth. XI.** Thrasydaco Thebano stadio inter pueros victori Pyth. 28. Olymp. 75, 3. Thebis cantatum in pompa ad templum Apollinis Ismenii ducta.
- Pyth. XII.** Midae Agrigentino tibiis victori Pyth. 24. vel 25. (Olymp. 71, 3. vel 72, 3.) Agrigenti cantatum in pompa.

N E M E A.

- Nem. I.** Chromio Agesidami f. Aetnaeo, curru victori post Aetnam Olymp. 76, 1 conditam; cantatum, ut videtur, Ortygiae Olymp. 76, 4. praesente tum Pindaro.
- Nem. II.** Timodemo Timonoi f. Atheniensi, pancratio victori, Athenis cantatum ante comissionem aliquo post pugnam Plataicam tempore.
- Nem. III.** Aristoclidae Aristophanis f. Aeginetae, pancratio victori tempore incerto; Aeginam transmissum diu post victoriam, redeuntibusque Nemeadis sollemnibus cantatum in convivio, quod in sacro loco Theario victoriae celebrandae causa habitum est, ante Aeginam Olymp. 80, 1. ab Atheniensibus subactam.
- Nem. IV.** Timasarcho Timocriti f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, tempore incerto, sed aliquo ante Olymp. 80. tempore. Aeginam missum, ibi ut in novilunio caneretur a choro puerorum pompam ducente.
- Nem. V.** Pythae Lamponis f. Aeginetae, pancratio inter pueros victori, Aeginae cantatum. Victoria et oda priores sunt Isthmiis Phylacidae victoriis odisque Isthmiis quinta et quarta, ex quibus recentior in Olymp. 75, 3. referenda videtur. Itaque Pythae victoria ante pugnam Salaminiam ponenda.
- Nem. VI.** Alcimidae Theonis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, unde carmen ad Olymp. 80. propius quam ad Olymp. 75. accedere videtur; Aeginae cantatum.
- Nem. VII.** Sogeni Thearionis f. Aeginetae, quinquertio inter

- pueros victori Nem. 54. Olymp. 79, 4. carmen Aeginae cantatum.
- Nem. VIII. Dinidi Megae f. Aeginetae, stadio bis victori, Aeginae cantatum in Aeaceo, Olymp. 80, 3. Victoriae quando partae fuerint, non constat.
- Carmen IX. Chromio Agesidami f. Aetnaeo, curru victori Sicyone in Pythiis; victoriam olim partam poeta post Aetnam Olymp. 76, 1. conditam celebravit, ubi in civitate recens instituta in pompa ante convivium carmen hoc cantatum, idque recentiori tempore quam Nem. I. adeoque probabiliter post Olymp. 76, 4. immo ipso anno Olymp. 77, 1., Pindaro in Sicilia versante.
- Carmen X. Theaeo Uliae f. Argivo, lucta bis victori Argis in Hecatombaeis: carmen ibidem cantatum aliquo post victorias tempore, redeuntibus Hecatombaeis: sed ipsa tempora incerta.
- Carmen XI. Aristagorae Arcesilai f. Tenedio, cantatum Tenedi in prytaneo, quum prytanis magistratum iniret Aristagoras, inter sacra, credo, adeundo muneri iuncta.

I S T H M I A.

- Isthm. I. Herodoto Asopodori f. Thebano, curru victori, fortasse Olymp. 80, 3., Thebis haud dubie et scriptum et cantatum, quum poeta carmini Ceis faciendo intentus esset.
- Isthm. II. Isthmiae curuli victoriae et aliis Xenocratis Aenesidami f. Agrigentini celebrandis scriptum, Thrasybulo eius filio per Nicasippum transmissum post obitum patris. Victoria contigit ante Olymp. 76, 1. adeoque non post Olymp. 75, 3.; carmen factum non ante Olymp. 77, 1.
- Isthm. III. Melisso Telesiadae f. Thebano, post Nemeaeam equestrem victoriam Isthmiis pancratio victori, Thebis cantatum, aliquot fortasse post pugnam Plataeensem (Olymp. 75, 2.) annis.
- Isthm. IV. Phylacidae Lamponis f. Aeginetae, pancratio Isthmiis secundum victori, probabiliter Olymp. 75, 3. Aeginae cantatum.
- Isthm. V. Eidem Isthmiis primum victori pancratio; carmen scriptum post Nem. V. ante Isthm. IV. ante pugnam Salaminiam haud dubie, Aeginae cantatum in convivio apud Lamponem victoris patrem.
- Isthm. VI. Strepsiadae Thebano, pancratio victori; carmen Thebis cantatum; tempora incerta, ex diversis tamen rationibus ea mihi maxime probabilis, ut victoria et carmen in Olymp. 81, 1. differantur.

Isthm. VII. Cleandro Telesarchi f. Aeginetae, pancratio Isthmiis et Nemeis victori; carmen scriptum paucis post Plataicam pugnam mensibus Olymp. 75, 2. et Aeginae cantatum statim, ut videtur, post Nemeacam victoriam; Isthmia victoria non post Olymp. 75, 1., Nemeaea non post hiemem Olymp. 75, 2. contigit.

INDEX TEMPORUM.

- Olympiadum initium** a. Chr. 776. anno Olympico primo mense primo, Hecatombaeone Attico d. XI—XV. (Corsin. Diss. agon.)
- Pythiadum initium** Olymp. 48, 3. (v. Introd. ad Olymp. XII.) incipiente mense Attico Munychione, Olympici anni decimo (Corsin. Diss. agon.).
- Nemeadum initium** secundum Eusebium Olymp. 53, 1. vel potius Olymp. 53, 2. Incidunt enim in Olympicos annos 2. et 4. (Corsin. Diss. agon.), aestivae in annum 4. et mensem Olympici anni secundum, Metagitnionem Atticum d. XII. hibernae actae hieme exeunte anni 2. (v. Appendicem commentationis nostrae de Demosth. Mid. temp. in Comm. Acad. Berol. a. 1818.).
- Isthmiadum numerus** ne unus quidem a Pindari interpretibus affertur. Dies definiri posse Corsinus putabat Diss. agon. IV, 3 seqq., quem refutavi ad Olymp. IX, 86 seqq. Alterae incidebant in Olympici anni 1. incipientis aestatem, alterae vere vel sub aestatem Olympico anno 3. exeunte agebantur (Corsin. ib. IV, 5.).

Olymp. 64, 3. Pyth. 17.

Pindarus natus mense Attico Munychione incipiente, in ipsis Pythiis.

Olymp. 68, 3. Pindarus annos sedecim natus.

Si is puer Athenis choros cyclios docuerit, circa hunc id annum posuerim.

Ad idem tempus usque ad vicesimum annum referenda videntur quae de studiis poetae, maxime de Corinnae familiaritate traduntur.

Inter prima carmina pertinet Hymnus primus (Fragm. Hymn. 1 seqq.) a Corinna reprehensus.

Olymp. 69, 3. Pyth. 22.

Hippocleas Pelinnaeensis dianulo inter pueros Pythiis victor, etiam stadio, ut traditur.

Pindarus vicenarius scripsit Pyth. X.

Olymp. 70, 1. Olympiae institutus et Olymp. seq., ut videtur, coeptus rhedae mularis cursus (v. ad Schol. p. 118., sed cf. ad Olymp. VI. Introd.).

3. Pyth. 23.

Delphis coeptus armatus cursus (Introd. ad Pyth. IX.).

Olymp. 71, 3. Pyth. 24.

Xenocrates Agrigentinus per filium Thrasybulum curru Pythiis victor.

Pindarus annos XXVIII natus scripsit Pyth. VI.

Midas Agrigentinus tibiis Pythia vincit.

Hoc anno vel Pyth. 25. Olymp. 72, 3. Pindarus scripsit Pyth. XII.

Olymp. 72, 1. Circa hoc tempus ad Helorum flumen Hippocrates Gelensium tyrannus operam navante Chromio, qui post-hac Aetnaeus factus, devicit Syracusios (Nem. IX, 40.).

2. Gelo occupat Gelam (Introd. ad Olymp. II.).

3. Mense altero Olympici anni pugna Marathonia (Introd. ad Pyth. VII.).

Pyth. 25.

Curru Pythiis victor Megacles Atheniensis.

Pindarus scripsit Pyth. VII.

Tibiis Pythia iterum vincit Midas Agrigentinus (Introd. ad Pyth. XII.).

Gelo Camarinam restituit mox evertendam (Ad Schol. p. 121.).

Olymp. 73, 1. Gelo Gelensium tyrannus Olympiis curru victor (Introd. ad Olymp. I.).

Hiero primum Olympiis celete victor (ibid.).

Thero Agrigentum occupat (Introd. ad Olymp. II.).

3. Pyth. 26.

Hiero primum Pythia vincit celete Pherenico (Introd. ad Pyth. III.).

4. Gelo Syracusas occupat (Introd. ad Olymp. I.).

Olymp. 74, 1. Agesidamus Locrus Epizephyrius Olympia vincit lucta inter pueros (cod. Vrat. Olymp. 76).

Pindarus scripsit Olymp. X. praesens tum Olympiae: sed longo tempore post factum est carmen Olymp. XI.

3. Pyth. 27.

Hiero Pythia iterum vincit celete Pherenico (Introd. ad Pyth. III.).

3. Circa hoc tempus Thero Himeram occupat (Introd. Ol. II.).

4. Vere ineunte incipit Xerxis expeditio in Graeciam.

Ad hunc annum refer Fragm. inc. 125. ex carmine Thebanis scripto.

Olymp. 75, 1. Athenae vastatae.

Mense Olympico tertio, Boedromione Attico, pugna Salaminia (Corsin. F. A. T. III. p. 164 seqq.).

Eodem tempore Carthaginenses et socii a Gelone fratribusque et Therone ad Himeram terra marique fusi (Introd. ad Olymp. II.).

Ante pugnam Salaminiam Nemea vicerat Pytheas Aegineta, et primum Isthmia Phylacidas Aegineta, quae victoriae celebrantur Nem. V. et Isthm. V.

2. Mense secundo Olympici anni, Metagitnion Attico, pugna Plataeensis et Mycalensis (Introd. ad Pyth. XI.).

Aetnae eruptio coepit (Introd. ad Pyth. I.).

Paucis post Plataeam pugnam mensibus Cleandro Aeginetae Isthmiis et Nemeis victori scripta oda Isthm. VII.

Post eandem pugnam, quam diu dubium, etiam Isthm. III. scriptum videtur.

Item post Persica Pindarus Nemeade hiberna anno Olympiadis incertae secundo Nemea Athenas profectus dithyrambos ibi docuit in Dionysiis (Dithyr. Fragm. 3. 4.), restitutis iam Athenis: mox a Thebanis pecunia multatur et ab Atheniensibus praemiis afficitur. Eo tempore, quo Nemea Athenas profectus erat, Timodemo cum carmen Nem. II. scripsisse coniicimus.

Bella Persica respiciuntur etiam Fragm. inc. 93. 94.

3. Pyth. 28.

Telesicrates Cyrenaens Pythia cursu armato vincit.

Poeta scripsit Pyth. IX.

Stadio pueros vicit Thrasydaeus Thebanus in iisdem Pythiis.

Pindarus composuit Pyth. XI.

Isthmia pancratio vicisse videtur Phylacidas Aegineta secundum: quo pertinet Isthm. IV.

Hiero Geloni defuncto Syracusis succedit (Introd. ad Olymp. I.).

Ante Olymp. 76, 1. ac proinde non post Olymp. 75, 3. Xenocrates Agrigentinus curru Isthmia vicit (Introd. ad Pyth. VI. Nott. ad Olymp. II, 54 seqq.).

4. Dissensiones coeptae inter Hieronem et inter Polyzelum fratrem affinemque Theronem, mox compositae (Introd. ad Olymp. II. Pyth. II.).

Eodem fere anno Hiero Locros Epizephyrios armis Anaxilae Reginorum et Zancleorum tyranni eximit (Introd. Pyth. II.).

Hiero quadrigis pullorum Thebis vincit (ibid.).

Pindarus scribit Pyth. II.

Olymp. 76, 1. Thero Agrigentorum tyrannus Olympia curru vincit.

Pindarus tum in Graecia versans scripsit Olymp. II. III.

Asopichus Orchomenius stadio inter pueros victor Olympiae.

Poeta in Graecia composuit Olymp. XIV.

Moritur Anaxilaus Regii et Zanclos tyrannus, cuius liberorum tutelam Smicythus suscipit (Introd. Pyth. II.).

Hiero Catanaeorum civitate sublata Aetnam condit (Introd. Olymp. I. Pyth. I.).

Post Aetnam conditam, ut videtur, scriptum Scolium Hieroni dicatum (Fragm. Scol. 5—7.).

3. Hiero Etruscos ad Cumas devincit (Introd. ad Pyth. I.).
Pyth. 29.

Ante Pythiadem Hieroni ex Graecia missum Pyth. III.

In ipsa Pythiade Hiero Aetnaeus curru victor renunciatus;
cui tum scriptum Pyth. I.

Non ante hanc Pythiadem scriptum Hyporchema Pythiam
eiusdem victoriam mulabus partam celebrans (Fragm.
Hyporch. 1—3.).

Ergoteles Himeræus Pythia cursu vincit (Introd. ad Olymp.
XII.).

4. Hoc anno Chromio videtur Nemeaea victoria contigisse, et
Nem. I. in Sicilia Pindarus scripsisse.

Thero adulto anno obit (Introd. Olymp. II. XII.). Igitur ante
hoc tempus scriptum Encomium Fragn. 1. 2.

Theronis filius Thrasydaeus pellitur, Agrigentum et Himera
liberantur: omnia vergente anno (Introd. ad Olymp. XII.).

Olymp. 77, 1. Hiero iterum celete Pherenico Olympia vincit.

Pindarus scripsit Olymp. I. in Sicilia apud Hieronem.

Ergoteles Himeræus dolicho Olympiis victor.

Pindarus Olymp. XII. in Sicilia composuit.

Ibidem hoc anno Pindarus scripsit carmen Nem. IX. in Chro-
mii victoriam Sicyone olim partam.

Non ante hunc annum scriptum Isthm. II. ad Thrasybulum
Xenocratis f.

3. Pyth. 30.

Telesicrates Cyrenæus stadio Pythiis victor (Introd. ad Pyth.
IX.).

4. vel seq. anno Simonides obiit (v. Duker).

Olymp. 78, 1. Hiero curru Olympiis victor (Introd. ad Olymp. I.).

Agesias Syracusius Olympia mulabus vincit.

Pindarus Thebis, ut videtur, scripsit Olymp. VI.

2. Smicythus hortante Hierone Anaxilai filius imperium tradit
(Introd. Pyth. II.).

Hiero obit (Introd. Olymp. I.).

3. Pyth. 31.

Arcesilaus IV. Cyrenarum rex curru Pythiis victor.

Pindarus scripsit Pyth. V. et deinceps Pyth. IV.

Olymp. 79, 1. Diagoras Rhodius pugil victor Olympiis.

Pindarus scripsit Olymp. VII.

Xenophon Corinthius stadio et pentathlo Olympia vincit.

Pindarus scripsit Olymp. XIII. et Scolium Fragm. 1. (Introd. ad Olymp. XIII.).

2. Nemeae institutum pentathli certamen Nem. 53. probabiliter (v. ad Nem. VII.).

4. Camarina a Gelois restituta (ad Schol. p. 121.).

Catanaeorum respublica restituta (Introd. Pyth. I.): Aetnaei cedunt in oppidum Inessam, quod iam Aetnae nomen lucratur (Diod. Sic. XI, 75. et Wessel.).

Hoc anno Nem. 54. vicit Sogenes Aegineta et scriptum Nem. VII. probabiliter (v. ad hoc carmen).

Olymp. 80, 1. Arcesilaus Cyrenarum rex curru Olympiae victor (Introd. ad Pyth. IV.).

Alcimedon Aegineta lucta inter pueros victor Olympiae.

Pindarus Olympiae scripsit Olymp. VIII.

3. Pyth. 33.

Thrasydaeus Thebanus stadio vel diaulo Pythiis victor inter viros (Introd. ad Pyth. XI.).

Epharmostus Locrus Opuntius lucta inter viros victor Pythiis (Introd. ad Olymp. IX.).

Aristomenes Aegineta iisdem Pythiis pueros lucta vincit.

Huic tum Pindarus Delphis mense Olympico decimo scripsit Pyth. VIII. paulo ante subactam ab Atheniensibus Aeginam.

Aeginae obsidio incipit exeunte anno Olympico (Müller. Aeginet. p. 179.):

Fortasse hoc anno Isthm. I. scriptum.

Ante hoc tempus scripta Nem. III. IV., hoc aliquot haud dubie annis etiam ante Olymp. 80.

Item circa Olymp. 80. carmen Nem. VI. ponendum videtur.

Olymp. 80, $\frac{3}{4}$ scriptum Nem. VIII.

4. Lacedaemonii et Bocoti vincunt Athenienses Argivosque et socios apud Tanagram, quatuor fere ante ver mensibus, mense circiter quinto vel sexto Olympici anni (vide ad Isthm. VI.).

Athenienses vincunt Thebanos ad Oenophyta Tanagraea, LXII. diebus post cladem Tanagraeam, duobus fere mensibus ante ver (ibid.).

Aegina ab Atheniensibus in deditionem accipitur, vere eius-

dem anni, mense Olympico circiter nono vel decimo (Müller. Aeginet. p. 179.).

Olymp. 81, 1. Epharmostus Locrus Opuntius lucta victor Olympiis.

Poeta scripsit Olymp. IX., fortasse etiam Isthm. VI.

Olymp. 82, 1. Psaumis Camarinaeus mulabus Olympia vincit. Pindarus Olympiae praesens scripsit Olymp. IV. et deinceps Olymp. V.

Olymp. 84, 1. Olympiae abolitus rhedae mularis cursus (v. ad Olymp. VI. Introd.).

Thurii conditi (cf. Introd. ad Olymp. VII.).

3. Ultimus Pindari annus.

Incertum an huc referendus sit Hymnus in Ammonem Fragm. Hymn. 7.

Si verum est, ut ego credo, Theoxeni in gremio defunctum Pindarum, ad ultimos vitae annos retuleris Scol. Fragm. 2., etsi aliquis id dicat fervidioris esse ingenii.

Ultimum poetae carmen Hymnus in Proserpinam, post fata eius divulgatus, Fragm. Hymn. 8.

Pindarus Argis obit octogenarius.

OLYMPIONIKAI.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Α΄.
ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩ,
ΚΕΛΗΤΙ.

S t r o p h a e.

υ' / υ' υ υ - υ - x υ' / υ υ υ - υ
 υ' / υ' υ υ - υ' / υ υ υ - υ υ υ - υ υ υ - υ
 / υ - υ - υ =
 x υ' / υ υ υ - υ
 5 / υ - υ - υ =
 / υ - υ υ υ υ' / υ - υ - υ' / υ' υ υ υ - / υ - υ =
 / υ - υ - υ - υ' / υ υ υ - / υ =
 υ' / υ υ υ υ' / υ - υ - υ x υ =
 υ' / υ υ' / υ - υ' / υ υ =
 10 υ' / υ' υ - υ - υ' / υ υ =
 υ' / υ υ υ' / υ - υ =

E p o d i.

υ' / υ' υ υ - υ - / υ υ υ - υ - / υ - υ =
 υ' / υ' υ υ - x υ' / υ υ υ - υ =
 / υ - υ - υ' / υ υ υ - / υ =
 υ' / υ υ - / υ υ υ - υ - υ' / υ υ υ - υ
 5 υ υ' / υ' / υ υ - / υ - υ =
 / υ υ υ - υ - / υ - υ - υ' / υ' / υ υ υ - / υ =
 υ' / υ υ - / υ υ υ - υ - / υ υ υ - υ - υ

Στρ. α'.

Ἀρίστον μὲν ὕδωρ, ὃ δὲ | χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
 ἄτε διαπρέπει νύκτι μέγανος ἔξοχα πλούτου·
 εἰ δ' αἶθλα γάρυνεν
 ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
 5 μῆκέθ' ἄλιον σκόπει
 ἄλλο θάλπνότερον ἐν ἁμέρᾳ φαιννὸν ἄστρον ἐρή-
 μας δι' αἰθέρος·
 μῆδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα | φέρετον ἀνδάσομεν·
 ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται
 σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
 10 Κρόνον παῖδ', ἐς ἄρνεα ἰκομένους
 μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστίαν,

DIVERSITAS SCRIPTURAE HEYNIANAE.

v. 6. φαιννὸν — v. 10. ἰκόμενοι

ANNOTATIO CRITICA.

Ol. I. Inscriptio: Thomas Magister in Vita Pindari p. 5. Boeckh.: Ὁ ἐπινίκιος προτέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πινδαρικά διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον καὶ τὰ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἡλίδι ἠγωνίσαστο.

v. 3. [De forma infinitivi rariore γάρυνεν explicat Boeckhius Metr. Pind. III, 18. p. 293. et de Crisi carminum Pindar. §. 20. p. 54. SCH.]

v. 10. Pars librorum ἰκόμενοι, quod corruptum. Meliores libri ἰκομένοις, quod Hermannus probat et ad σοφοῖς refert latens in σοφῶν μητίεσσι. Durum hoc Boeckhio visum, etiam mihi minime elegans videtur, praesertim quum ex mea interpretatione appareat σοφῶν μητίεσσι non esse pro simplici σοφοῖς dictum, sed μητίεσσι necessario additum. Quodsi noluit poeta ἀμφιβάλλεται σοφοῖς, nec participium huc referre bene potuit, qua est admirabili peritia dicendi. (Omnino non amat artificiosiores constructiones Pindarus. DISS. MS.) Probamus igitur ἰκομένους ex libris plurimis a Boeckhio repositum, quod olim etiam Hermannus postulabat. [Dativum etiam nunc praefert Hermannus Opusc. VI. p. 34., qui et a libris commendatior sit et ut exquisitior placeat. Quum vel Homericus sermo ferat ψυχὴ Τειρεσίαο, χρύσεον σκήπτρον ἔχων, apud Pindarum talem structuram non esse durum. SCH.]

v. 12. [Legebatur πολυμάλῳ. Quam formam ut in Aeolico carmine tuebatur cum Hermanno de Dialecto Pindari Opusc. I. p. 266. Boeckhius Nott. critt. Olymp. VI, 100. Sed quum Pindarus ubique μῆλα dicat et in compositis μηλοδόκος, μηλοβότας, vulgarem formam reduci oportuit cum Ahrente de Dial. Dor. Verendum enim fuit, ne quis πολύμαλον pro ποσάμ audiret. Do-

· Ἀντ. α'.

θεμιστεῖον ὃς ἄμφεπει | σκάπτων ἐν πολυμήλῳ
 Σικελίᾳ, δρέπων | μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπο πάσῃν 20
 ἀγλαΐζεται δὲ καὶ

15 μούσικᾶς ἐν αἴθρῳ,
 οἷα παίζομεν φίλῳ
 ἄνδρες ἄμφι θαμὰ τράπεζαν. | ἀλλὰ Δωριᾶν ἀπὸ
 φόρμιγγα πασδάλου 25

λάβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε | καὶ Φερεινκοῦ χάρις
 νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν, 30

20 ὅτε παρ' Ἀλφειῷ σῦτο δέμας
 ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην,

Ἐπ. α'.

Συρακόσιον ἵπποχάρμαν βασιλῆα. | λάμπει δέ οἱ
 κλέος 35

v. 12. πολυμήλω

rienses ἢ in compositis servasse docet vel nomen Corinthii Εὐ-
 μήλου. SCH.]

v. 23. [Scholia vetera: Ἐνιοὶ ἀναγινώσκουσι παροξύνοντες
 τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν τῶν Συρακουσίων καὶ τὴν ἰσχύτην
 τοῦ ἵπποχάρμαν περισπῶσιν, ἢ ἡ, τῶν Συρακουσίων ἵππο-
 χαρμῶν. τὸν γὰρ Ἰέρωνα οὐκ εἶναι Συρακούσιον, ὅτε ἐνίκα κτί-
 σαντα γὰρ αὐτὸν τὴν Κατάνην καὶ προσαγορεύσαντα Αἴτναν ἀπ'
 αὐτῆς Αἰτναῖον λέγουσιν αὐτόν. εὐήθεις φησὶ Δίδυμος τούτους·
 τότε γὰρ ὁ Ἰέρων ἦν Συρακούσιος, καὶ οὐδὲ ἦν Αἰτναῖος, ὥς
 φησιν Ἀπολλόδιωρος. ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἀξιοπύστως Αἰτναῖον ὄντα
 Συρακούσιον ὀνομάζεσθαι. Istam grammaticorum quorundam ha-
 riolationem vel potius diversam ἀρχαίας σημασίας interpretationem
 commendat Kayserus Lectt. Pindaricæ. p. 2., quum nusquam a
 Pindaro βασιλεύς similiaque vocabula iungantur cum adiectivo
 possessivo, sed ubique addatur genitivus pluralis nominis gentilicii,
 ut Pyth. I, 73. Ol. IX, 36. Pyth. IX, 14. Præterea consenta-
 neum esse, ut post laudem Hieronis ipsius aliquid addatur in
 commendationem civium, ut Pyth. II, 2. Quare reliquas epodos
 a metricis ad normam semel ascitam correctas opinatur; altera
 probat ἄστρον cum codicibus plurimis; in tertia proponit ὁ μέγας
 δ' ὦδε κίνδυνος, putide; in quarta pro σὺν ἄρματι θεῶι ludit σὺν
 ἄρματι κραίπνῳ. Sed quum hæc audacia neque in codicibus
 neque in Scholiis praesidium habeat, illa offensio, quod hoc uno
 loco adiectivum voci βασιλεύς additum sit, non eam vim habet,
 ut vulgarem scripturam deseramus, praesertim rhythmo obnitente.
 Adiectivum genitivi potestatem habet. Bergkins Συρακόσιον ἵπ-
 ποχαρμᾶν scripsit, ut apud Homerum Γοργεῖη κεφαλὴ δεινοῖο
 πελώρου. At id ab illo dissidet. SCH.]

ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικία·
 25 τοῦ μεγάρου ἐβόσκατο γαῖαοχος
 Ποσειδᾶν, ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλώθω 40
 ἑλέφαντι φαίδιμον ὄχιον κεκαδμένον.
 ἦ θαύματα πολλά, καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάτιν
 ὑπὲρ τὸν ἀλῆθῃ λόγον
 δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἔξαπατῶντι μῦ-
 θοι. 45

Στο. β.

30 Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
 ἐπιφέρειοῖσα τιμὰν καὶ ἄπιστον ἐμῆσατο πιστὸν 50
 ἔμμεναι τοπόλλαν.
 ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι
 μάρτυρες σοφώτατοι.
 35 ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν εἰκότως ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ·
 μέλων γὰρ αἰτία. 55
 νῆ Ταντάλου, σὲ δ' ἀντίᾳ προτέρων φθέγξομαι,

v. 24. παρ' εὐάνορι — v. 28. θαύματα — Ibid. βροτῶν φρένας
 ὑπὲρ τὸν ἀλῆθῃ

v. 24. [ἐν εὐάνορι Boeckhins ex Scholiis et aliquot codicibus. Vulgata παρ' εὐάνορι profecta erat a metricis, quum ἐν in libris antiquis, ut Par. A. Pal. C. Vat., excidisset. Ibidem testantur Scholia γράφεσθαι καὶ ἐποικία. Id tuetur Hermannus Opusc. VI, p. 52. Ἀποικία enim ingerere Lydiae patriae memoriam praeter necessitatem, ἐποικία monstrare locum, quem cum suis occupavit Pelops. De quo discrimine utriusque vocabuli videndus Kruegerus in Dionysii Historiogr. p. 101. SCH.]

v. 28. [θαύματα per imprudentiam in editionem priorem irrepperat; θαυματά praeter Scholia vetera agnoscunt grammatici. Vide de hac et similibus formis Lobeckium in Soph. Ai. 704. p. 325 seqq. SCH.] — Pro lectione multorum librorum βροτῶν φρένας meliores habent βροτῶν φάτις, quod praefert Hermannus. Voluisse ait poetam: καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάτις ἔξαπατᾶ, nunc ad φάτις per appositionem adiectis verbis ὑπὲρ τὸν ἀλῆθῃ λόγον δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις μῦθοι, his accommodatum verbum ἔξαπατῶντι. — Ego cum Boeckhio φάτιν probo, quod nonnulli veterum noverunt, ut est in Scholiis. Ac vere notavit Boeckh. βροτῶν φάτιν esse famam, vulgarem opinionem et traditionem hominum, a qua distinguantur μῦθοι a poetis exornati. Vide eius Explicationes ad hunc locum et quae disputat de Crisi Pindar. paragr. 26. p. 66. [Scholia: ἐνιοι φάτιν, ἀντὶ τοῦ τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων ἀπατῶσιν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Hermannus tamen Opusc. VI, p. 35. in sententia sua perstat; iure suo, opinor. SCH.]

v. 37 seq. τὸν εὐνομώτατον ἐς ἔρανον ex plurimis libris resti-

ὅπότε' ἐκάλεσε πατήρ τὸν εὐνομώτατον 60
 ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,
 ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
 40 τότε' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι

Ἀντ. β'.

δαμέντα φρένας ἱμέρῳ χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις 65
 ὑπάτον εὐρυτίμου ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι,
 ἐνθάδε δεύτερῳ χρόνῳ
 ἦλθε καὶ Γανυμήδης 70
 45 Ζηνὶ τῶντ' ἐπὶ χοῆος.
 ὥς δ' ἄφραυτος ἔπελες, οὐδὲ μᾶτρὶ πολλὰ μαιό-
 μενοι φῶτες ἄγαγον.
 ἐννεπέ κρυφαῖ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων, 75
 ὕδατος ὅτι τε πυρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὴν
 μαχαίρᾳ τάμον κᾶτα μέλη,
 50 τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύματα κρεῶν 80
 σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

v. 37 seq. πατήρ ἐς εὐνομ. ἔρανον — v. 41. χρυσέαισί τ' ἀν' —
 v. 49. κατὰ μέλη, — v. 50. δεύματα

tutum cum Hermanno, qui hunc articuli usum ostendit non ab-
 horrere a Pindari consuetudine. [Nunc Hermannus l. c. ἐς εὐνο-
 μώτατον ἔρανον ἐς φίλαν τε Σίπυλον aut ἐς εὐνομώτατον τὸν
 ἔρανον reponendum iudicat, quum libri non interpolati ἐς εὐνο-
 μώτατον ἔρανον praebeant. Fallitur vir summus. Boeckhii scri-
 ptura ex optimis codicibus fluxit, ut Pal. C. SCH.]

v. 41. [Vulgata χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις ab E. Schmidio in-
 vecta a codicibus non firmatur: nisi quod unus alterve χρυσέαισι
 κᾶν ἵπποις prave offert. Infinitivus μεταβᾶσαι pendet ex partici-
 pio δαμέντα φρένας ἱμέρῳ, qui amore eius ita exarsisset,
 ut — eveheret. SCH.] 48 ἐς ἔρανον καὶ Σίπυλον ἐπὶ νύκτι

v. 49. [Vulgatum κατὰ correxit Hermannus coll. II. B, 699.
 ἔχεν κᾶτα. Bergkins ὅτι σε — κατὰ μέλη coniectat. SCH.]

v. 50. Boeckhii ex Parisino primo, sex saeculorum libro, in quo ἀμφιδεύματα est, et Venetorum septimo δεύματα reposuit.
 Quam lectionem defendi in Commentario. [Δεύματα, quod Scho-
 liastas quosdam legisse Boeckhii non recte conclusit ex inter-
 pretatione: ἢ τὰ ἔσχατα ἢ τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι, de-
 fendit idem de Crisi §. 38. p. 110.; ad alteram scripturam δεύ-
 ματα redit Hermannus l. c. p. 56. extremitates significari ar-
 bitratus. At eam vim nec δεύματα habere potest et κρεῶν mire
 esset additum. Scholiasta ille aut δεύματα in eum sensum detor-
 sit aut δευτὰ τὰ legit, quod Boissonadius scripsit. Igitur quum
 Athenaeus quoque XIV, 641. C. δεύματα explicare tentaverit —
 codices ibi ἀμφὶ δευρα, ἀμφιδευρα — eam unam scripturam vi-
 dentur veteres habuisse. SCH.]

Ἐπ. β'.

ἔμοι δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν.
ἀφίσταμαι.

ἀκέρδεια λέλογγεν θαμινὰ κακαγόρος. 85

εἰ δὲ δὴ τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπον σκοποὶ
55 ἐτίμασαν, ἣν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρῳ δ' ἔλεν
ἅταν ὑπέροπλον, ἅν οἱ πατὴρ ὑπέφκρέμασε καρ-
τερὸν αὐτῷ λίθον, 90
τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾷς βάλεῖν εὐφροσύνας
ἄλᾳται.

Στρ. γ'.

ἔχει δ' ἀπάλαμὸν βλὸν τοῦτον ἐμπεδόμοχθον, 95
60 μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις
ἀλίκησσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100
δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
ἔθεσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνὴρ τις ἔλπεται τι λάθεμεν
ἔρδων, ἀμάρτανει.
65 τοῦνεκά προῆκαν νῖον ἀθάνατοί οἱ πάλιν 105
μετὰ τὸ ταχύποτον αὐτίς ἀνέρων ἔθνος.
πρὸς εὐάνθεμόν δ' ὅτε φῦαν

v. 53. κακαγόρος. — v. 57. τάν οἱ — v. 60. τέταρτον, πόνον —
v. 64. θέσαν et λασέμεν — v. 66. αὐτίς

v. 52. [Vetustiorum librorum lectio ἄπορον metrum perversit. Utramque lectionem norunt libri Athenaei; vide Dindorfium. SCH.]

v. 53. [Plerosque libros invasit forma durioris Dorismi κακαγόρος a Pindari dialecto aliena; vid. Hermannii Opusc. I, p. 266 seq. De forma recepta, quam Scholia quoque offerunt, exponit Boeckh. de Crisi §. 27. p. 72., 19. p. 51. SCH.]

v. 64. [Mira forma θέσαν atque barbara. Duplicatum enim ὃ non magis videtur rationem habere, quam si quis comminiscatur δόσαν. Sed neque θῆκαν dedit poeta vel propter praegressum δῶκεν et subsequens προῆκαν. Ex Boeckhii libris nihil annotatum, sed Ald. et Pal. C. ἔθεσαν habent, Bodleiani tres et Gotting. et Mosc. B., quos inspexi, θέσαν; vulgata fluxit ex Romana. Illa vulgaris forma glossematis indicium habet. Puto poetam dedisse κτίσαν. Eo verbo Aeschylus saepissime usus est πατρῷ, faciendi, reddendi potestate, velut Perss. 281: πολλὰς Περσίδων ἔκτισαν εὐνίδας ἥδ' ἀνάνδρους. Choeph. 1056: ἐλεύθερόν σε τῶνδε

λάχραι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον, 110
 ἔτοῖμον ἀνεφρόντισέν γάμον

Ἄντ. γ'.

70 Πισάτα παρὰ πατρός εὐδόξον Ἰπποδάμειαν
 σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἔλθων πολιᾶς ἄλός οἶος ἐν
 ὄρφνῃ 115

ἄπνεν βαρύκτυπον
 Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
 παρ' ποδὶ σχεδὸν φάνη.

75 τῷ μὲν εἶπε· Φίλια δῶρα Κυπριάς ἄγ' εἴ τι,
 Ποσειδάον, ἔς χάριν 120

τέλλεται, πέδασον ἔγχος Οἰνομάου χάλκεον,
 ἐμὲ δ' ἐπὶ τάχυστάων πόρευσον ἄρμάτων 125

ἔς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλασον.
 ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις

80 ἐρῶντας ἀναβάλλεται γάμον

Ἐπ. γ'.

θυγάτρως. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἀνάγκην οὐ φῶτα
 λαμβάνει. 130

θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκη, τί κέ τις ἀνώνυμον
 γῆρας ἐν σκοτῷ καθήμενος ἔψοι μάταν,

• v. 74. ποσὶ — v. 79. τρεῖς γε

πημάτων κτίσει. Eum. 17: τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἐνθεον κτίσας φρένα.
 coll. 684. Suppl. 134. 628. Hesychius κτίσω, ποιήσω. Adde Soph.
 Trach. 894. Pindarus ipse Ol. XIII, 83. κτίσιν dicit pro πράγμα.
 Interim ἔθεσαν servavi. — Ibid. λασέμεν libri interpolati. SCH.]

v. 66. [Αὐτὶς Boeckhiius ubique scripsit. Il. l. αὐτὶς libri
 praene omnes. SCH.] 81

v. 74. [παρ' ποδὶ Boeckhiius ex libris optimis, coll. Nem. IV,
 54. VI, 57. Hesychius Παρὰ ποδὶ, παρὰ τοῖς ποσίν. Sic alias Pin-
 darus παρὸ ποδός, ἐκ ποδός. SCH.] 82

v. 79. [τρεῖς τε καὶ δέκ' Scholia cum parte codicum. Vide
 Commentar. et Boeckh. de Crisi §. 41. p. 126. SCH.]

v. 80. [ἐρῶντας deteriorum librorum est. Optimos obsedit
 μνηστῆρας vel μναστῆρας interpretatio. Vide Boeckh. de Crisi
 §. 25. p. 63. Apud Philostratum Imagg. I, 30. p. 807. plerique
 libri habent: κτείνων τῆς Ἰπποδάμειας ἐρῶντας (alii μνηστῆρας)
 φρονεῖ τοῖς τούτων ἀκροθινίοις. SCH.]

v. 82. [τά κέ τις Vratisl. A. cum Gregorio Corinth. p. 94.,
 qui τὰ idem esse quod τί docens mirifice hallucinatur. SCH.] 112

ἀπάντων καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος
ἄεθλος 135

85 ὑποκείσεται· τὸ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
ὥς ἔννεπεν· οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσι. τὸν
μὲν ἀγᾶλλων θεὸς
ἔδωκεν δίφρον τέ χρύσεον πτεροῖσιν τ' ἀκράμαντας
ἵππους. 140

Στρ. δ'.

ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνευνον·
τέκε τε λαγέτας ἔξ ἀρεταῖσι μεμάλοντας υἱούς. 145
90 νῦν δ' ἐν αἵμακουργίαις
ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἄλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς,
τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πολὺξενώτατ' ἑσθλὰ βόμῳ.
τὸ δὲ κλέος 150
τῆλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις
95 Πέλοπος, ἵνα ταχυτάς ποδῶν ἐρίζεται 155
ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίον
ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

Ἀντ. δ'.

ἀέθλων γ' ἔνεκέν. τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν 160
100 ὑπᾶτον ἔρχεται παντὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι

v. 84. οὗτος αἰθλός γ' — v. 86. ἔπεσι. — v. 87. δίφρον χρύ-
σειον ἐν πτεροῖσιν — v. 89. τέκε δὲ — v. 99. αἰεὶ

86?

v. 84. [Pessima vulgata οὗτος γ' αἰθλος correcta ex libris plurimis. Nam nec οὗτος nec αἰθλος Pindari est; vide Boeckh. de Crisi §. 36. p. 107. SCH.]

v. 87. [Vulgata δίφρον χρύσειον ἐν πτεροῖσιν orta a metricis, qui χρύσειον correpta prima non concoquerent; vide Boeckh. de Crisi §. 28. p. 75. SCH.]

v. 89. [Optimi αἰ τέκε contra metrum, alii τέκε δέ. Mox μεμάλοντας libri boni et multi cum Scholiis veteribus, quod Boeckhio ex Homero importatum, mihi Pindaro reddendum videtur. Est qui τεθαλότας malit. SCH.]

v. 99. [Formam Doricam ἐσλός Boeckhii ubique apud Pindarum restituit, plerumque ab optimis testibus mutuatus. Hoc tamen loco vulgaris forma est in libris omnibus; sed primum carmen grammaticorum est mutationes prae ceteris expertum. Hermannus Opusc. I, p. 251. formam ἐσλός a grammaticis illatam censebat. SCH.]

κεῖνον ἱππείῳ νόμῳ

Αἰολήϊδι μολπᾷ

χορή· πέποιθα δὲ ξένον

165

μὴ τιν' ἀμφοτέρω καλῶν τε ἴδριν ἄλλον ἢ δύναμιν
κυριώτερον

105 τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαίδαλῶσέμεν ὕμνων πτυ-
χαῖς.

170

θεὸς ἐπίτροπος ἑὼν τεαῖσι μῆδεται

ἔχων τοῦτο κᾶδος, Ἰέρων,

μερίμναισιν· εἴ δὲ μὴ τὰχὺ λίποι,

ἔτι γλυκύτεραν κεν ἔλπομαι

175

Ἐπ. δ'.

110 σὺν ἄρματι θοῶ κλείξειν, ἐπικούρον εὐρῶν ὁδὸν
λόγων,

παρ' εὐδείελον ἔλθων Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν

Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει.

180

ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι. τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
φούται

βασιλευῖσι. μῆκέτι πάπταινε πόρσιον.

115 εἴη σέ τε τοῦτον ὕψου χρόνον πατεῖν, ἐμέ τε
τόσδ' ἀδε νικᾷφόροις

185

ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἑλλάνας ἑόντα
πάντᾳ.

v. 101. ἱππικῶ — v. 107. κῆδος

v. 101. [Libri meliores ἱππεῖω, interpolati ἱππικῶ. Correxerit Hermannus. SCH.]

v. 104. Pro lectione ἄλλον ἢ, etiam Boeckhio suspecta de Crisi Pindar. p. 63., quum multi libri habeant ἅμα καί, eximie placet Hermannii emendatio: ἀλλὰ καί, omnes loci difficultates tollens. Confundi ἀλλά et ἅμα propter similitudinem literarum M et A saepe notatum; cf. Wessel. ad Diod. XV, 79. Bast. Comment. Palaeogr. p. 724. Schaef. ad Apollon Rhod. Schol. III, 281. p. 236. Jacobs. in Wolfii Analect. V. III. p. 38. Improbavit tamen hanc emendationem Handius de Particulis Graecis I. p. 10., propterea quod sine exemplo sit ἀλλὰ καί post τέ, ipse vertens: *Alium item honestarum rerum peritum quam potentia praestantiorum*, quod non intelligo. Verum ut hic Pindarus post ἀμφοτέρω dicit τέ — ἀλλὰ καί, similiter Pyth. IV, 80. post ἀμφοτέρω est τέ — δέ. [Bergkii καλῶν τε μᾶλλον ἴδριν, coll. Ol. II, 93. SCH.]

v. 107. [Libri boni κῆδος: unde Fachsius κῦδος, coll. Ol. II, 40. Longe tamen praestat vulgata. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Β'.
ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophe.

υ|ζυ-ζυ-υ

υ|υ|ζυ-ζυ|υ|υ|ζυ|ζυ|

-ζυ-ζυ|υ|υ|υ|-ζυ-ζυ|

ζυ-υ|

5 -ζυ|υ|υ|ζυ-ζυ|

υ|ζυ|υ|υ|ζυ|υ|ζυ|ζυ|ζυ|

-ζυ-υ|υ|ζυ-ζυ|ζυ|

Epodi.

-ζυ-ζυ|υ|υ|

ζυ-υ|υ|υ|ζυ-ζυ|

υ|υ|ζυ|ζυ-υ|υ|ζυ|

-ζυ-ζυ|υ|υ|ζυ|

5 υ|ζυ|υ|υ|ζυ-ζυ|

υ|ζυ-ζυ|

- Ἀναξифόρμιγγες ὕμνοι, Στρ. α'.
 τίνα θεόν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελεύδομεν;
 ἦτοι Πίσα μὲν Διός· Ὀλύμπιάδ' ἔστασεν Ἡρά-
 κλέης 5
 ἀκρόθινά πολέμου·
 5 Θήρωνα δὲ τετραορίας ἔνεκα νικαφόρου
 γεγωνήτεον, ὅπ'ι δίκαιον ξένων, ἔρειμι' Ἀκράγαν-
 τος, 10
 εὐώνυμῶν τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν·
 καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ Ἀντ. α'. 15
 ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 10 ὀφθαλμός, αἰὼν τ' ἔφεπε μῦθος, πλοῦτόν τε
 καὶ χάριν ἄγων 20
 γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Πέας, ἔδος Ὀλύμπου νέμων
 ἀέθλων τε κορυφὰν πόρον τ' Ἀλφειοῦ, ἰανθεῖς
 αἰοῖδαῖς 25
 εὐφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον
 15 λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων Ἐπ. α'.
 ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἄν 30
 χρόνος ὁ πάντων πατήρ δύναϊτό θέμεν ἔργων τέλος·
 λάθ'α δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
 ἔσλων γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει 35
 20 παλίγκοτον δαμάσθεν,

v. 6. γεγωνητέον ὅπ'ι, δίκαιον ξένον,

Ol. II. v. 6. [Vulgatam praeunte Hermannō, qui olim Opusc. I, p. 248. aliter tentaverat, emendavit Boeckhius, quem vide de Crisi §. 11. p. 27. Male Kayserus Lectt. Pind. p. 6. γεγωνητέον ἐν ὅπ'ι, δίκαιον ξένον. SCH.]

v. 10. Hermannus: Metro consuletur, si alia paulo, sed non deteriore sententia articulum addideris: ὁ πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς. Meo iudicio deterior haec sententia, frigans magnopere, quum ad generale dictum revocetur quod narrationis formam habere debet.

- ὅταν θεοῦ Μοῖρα πέμπῃ Στρ. β΄.
 ἀνέκας ὄλβον ὑψηλόν. ἔπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
 Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἶ' μεγάλα, πένθος δ'
 ἐπίτνει βαρὺ 40
 κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
 25 ζῶει μὲν ἐν Ὀλύμπιοις ἀποθανοῖσα βρόμῳ 45
 κεραῦνοῦ ταννέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ δέ μιν Πάλ-
 λας αἰεὶ
 καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα, φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφό-
 ρος. 50
 λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ Ἀντ. β΄.
 μετὰ κόραισι Νηρῆος ἀλίσκοις βίοτον ἄφθιτον
 30 Ἴνοι τετάχθαι τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον. ἦτοι βρο-
 τῶν γέ κέκριται 55
 πείρας οὐ τι θανάτου,
 οὐδ' ἀδύχιμόν ἀμέραν ὅποτε, παῖδ' ἀλίου,
 ἀτείρει σὺν ἀγάθῳ τελευτάσομεν· ῥοαὶ δ' ἄλλοτ'
 ἄλλαι 60
 εὐθύμιαν τέ μετὰ καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.
 35 οὕτω δὲ Μοῖρ', ἃ τε πατρώϊον Ἐπ. β΄. 65

v. 23. δὲ πιτνεῖ — v. 30. abest γε.

v. 23. Pro ἐπίτνει malim ἐπιτνεν, quum imperfectum alienum videatur. Hermannus quod proposuit ἐπιτνε, iure credo improbatum Boeckhio, qui creticum notat hic aptissimum. Ceterum vide de h. v. Buttmannum Gr. Gr. ampl. T. II. p. 218. p. 279. Lobeck. [Libri δὲ πιτνεῖ, quod cum Mingarello correxit Boeckhio. Imperfectum vero rei aptissimum; cf. v. 9. SCH.]

v. 29. [Post hunc versum libri plerique omnes inculcant φιλέοντι δὲ Μοῖσαι. Iam Aristophanes Byzantius τὸ κῶλον τοῦτο ἀθετεῖ· περιττεύειν γὰρ αὐτό φησι πρὸς ἀντιστροφούς. Sustulit Triclinius; vide Boeckh. de Crisi §. 22. p. 56. SCH.]

v. 30. [γε ex optimis libris accedere iussit Boeckhio. Creticum bis admisit poeta in hac sede, strophæ α' et β'. SCH.]

v. 41. [Legebatur Ἐριννύς. Quam reposui scripturam veram esse evicit Hermannus Praef. Soph. Antig. ed. 3. p. XIX seq. Sic ἐλινύειν Nem. V, 1., ubi vide notata. SCH.]

v. 42. [Vulgata formam habet Homericam. Correxuit Boeckhio ex fide aliquot codicum. SCH.]

v. 43. [Libri optimi ἐριπέντι, satis illud contestatum auctoritate Apollonii de Syntaxi III. p. 270, 30. Bekker. et Scholiastæ Ven. A. et Victoriani II. Π, 342., qui ipsa verba ἐριπέντι Πολυδαίκει apponit. Vide praeter Boeckhium de Crisi §. 38. p. 113.

τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρόνα πότμον, θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
 ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
 ἐξ οὐπερ ἔκτεινε Λαῖον μόριμός υἱὸς 70
 συναντόμενος, ἐν δὲ Πύθῳνι χρήσθ' ἐν
 40 παλαίφατον τέλεσεν.

ἰδοῖσα δ' ὄξει Ἑρινὺς Στρ. γ'.
 ἐπέφνε οἱ σὺν ἀλλάλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον· 75
 λείψθ' ἔδ' Ἐρσάνδρος ἐρίπεντι Πολυνείκει, νέοις
 ἐν ἀέθλοις
 ἐν μάχαίς τε πολέμου
 45 τιμώμενος, Ἀδράστιδαν θάλος ἀρώγῳ δόμοις· 80
 ὅθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν πρέπει τὸν Αἰνησι-
 δάμου
 ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν. 85
 Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς Ἀντ. γ'.
 γέρας ἔδ' ἐκτο, Πύθῳνι δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν
 50 Ἰσθμοῖ τε κοινὰ Χάριτες ἄνθεα τέθριππων δυα-
 δεκάδρομων 90
 ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν
 πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυσφρονᾶν. 95

v. 38. Λαῖον — v. 41. Ἑρινὺς — v. 42. πέφνεν ἐοῖ — v. 43. ἐρί-
 πόντι — v. 52. δυσφρονῶν.

Buttmannum Gramm. ampl. II. p. 176. Lobeck. Recentiores sub-
 stituerunt formam Homericam. SCH.]

v. 46. ἔχοντι ex libris recepit Boeckh. plena interpunctione
 ad ῥίζαν apposita. Ego defendo hoc in Excursu de Asyndeto.
 Hermannus praefert ἔχουσι [quod est in margine codicum ali-
 quot, puta ad explicandam formam Doricam]; esse hunc dativum,
 cum verbis τὸν Αἰνησιδάμου ἐγκωμίων τυγχανέμεν construendum
 hoc modo: Πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου αὐτοῖς ὅθεν σπέρματος ῥίζαν
 ἔχουσιν ἐγκωμίων τυγχάνειν. [Ego cum Hermanno Opusc. VI,
 p. 18. Schmidii eximiam correctionem inertissimae vulgatae, licet
 satis vetustae, praetuli, quum praesertim in Pal. C. vulgatae ᾧ su-
 prapositum sit. Similiter ἔχοντι videtur iam Aristarchus intellexisse;
 vide Boeckhium de Crisi §. 38. p. 112. SCH.]

v. 52. [Legebatur δυσφρονῶν. Correxerit G. Dindorfius in
 Zimmermanni Diar. philol. 1836, I. p. 11. Scholia δυσκόλων φρον-
 τίδων circumloquuntur vel λύειν ποιῇ τῆς ἀφροσύνης. Codices
 partim vulgatam praestant, partim δυσφρονῶν, δυσφρονᾶν, δυσ-
 φροσύναν. Eodem substantivo usus est Hesiodus Theog. 102:
 Αἰψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων Μέμνηται. Rur-
 sus v. 528. ἐλύσατο δυσφροσυνᾶων. Et Hesychio teste Εὐφροσύνη
 νῦξ καὶ εὐφροσύνη. SCH.]

- ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδάλμένος φέρει τῶν
 τε καὶ τῶν
 καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν, 100
- 55 ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτήτυμον Ἐπ. γ΄.
 ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
 ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι
 φρένες 105.
 ποινὰς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
 ἀλίτρον κατὰ γᾶς δικάζει τις ἔχθρᾷ
- 60 λόγον φράσαις ἀνάγκη.
 ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ, Στρ. δ΄.
 ἴσα δ' ἐν ἡμέραις ἄλιον ἔχοντες ἀπονέστερον 110
 ἔσλοὶ δεδόρκαντι βίον, οὐ χθόνα ταρασσόντες ἐν
 χερὸς ἀκμᾷ
 οὐδὲ πόντιον ὕδωρ 115

v. 55. ἀλαθινὸν pro ἐτήτυμον. — v. 56. εἰ δέ μιν ἔχει τις. —
 v. 63. ἔσλοὶ νέμονται βίον, et ibid. ταρασσόντες ἀλκᾷ χερῶν,

v. 55. [Libri optimi ἐτυμώτατον, pauci ἐτυμον, unus ἐτυμώ-
 τερον. Recentiorum coniectura ἀλαθινόν obtrudit Pindaro for-
 mam non usitatam, Alexandrinis inter poetas relinquendam. Vide
 Boeckh. de Crisi §. 25. p. 64. SCH.]

v. 56. εἰ δέ μιν ἔχων τις, optima non interpolatorum libro-
 rum lectio: ἔχει a grammaticis coniectatum est. Boeckhius de
 coniectura: εἰ γέ μιν ἔχων τις. Defendit id de Crisi Pind. p. 116.
 Hermannus, ceterum εἰ δέ μιν ἔχων τις probans, anacoluthon sta-
 tuit audacissimum, caeco fervore a poeta admissum. Volebat Pin-
 darus dicere, ait: Si quis opes virtute temperatas pos-
 sidens sortem intuetur eorum, qui propter bene facta
 diis cari sunt, is ita utitur divitiis, ut hic Thero.
 Sed delatus ad descriptionem illius beatorum sortis, pro apodosi,
 quae sequi debebat, aliam liberius conformatam substituit v. 89:
 ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, et quae sequuntur. Ego cur et haec im-
 probem et Boeckhii emendationem, satis patebit e commentario.
 [Mira excogitavit Kayserus Lectt. Pind. p. 7. Mihi lenissima cor-
 rectione adhibita loco iam Aristarchi aetate vitiatō perspicuitas
 conciliari posse simulque explicationum videntur ambages vitari.
 Scribe ἐν δέ μιν ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον. Hoc dicit poeta:
 Divitiae virtute ornatae multarum habent rerum
 opportunitatem, simul autem qui eas habet scit seqq.
 Illud ἐν δέ redit statim Ol. VII, 5. SCH.]

v. 61 seq. [Libri meliores ἴσαις δὲ νύκτεσσιν et ἴσαις δ' ἐν
 α΄., unde Boeckhius olim dubitanter ἴσον ἐν ἡμέραις. SCH.]

v. 63. δεδόρκαντι βίον. Sic Hermannus de coniectura [cui
 maxime favet cod. Pal. C. scriptura ἔσθλοὶ δέσκονται.] Pro vul-

65 κεινὰν παρὰ δίαίταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τίμίοις
θεῶν, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρὸν νέ-
μονται 120

αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπρὸς ὁράτον ὀκχέοντι πόνον.

ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐστρὶς Ἀντ. δ'.

ἐκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν 125

70 ψυχάν, ἔτειλάν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν·
ἐνθα μακάρων

νάσος ὠκεανίδες

αὔραι περιπνέουσιν, ἀνθεμα δὲ χρύσου φλέγει, 130

τὰ μὲν χερσάθεν ἀπ' ἀγλαῶν δένδρεων, ὕδωρ δ'
ἄλλα φέρβει,

ὄρμοισι τῶν χέρας ἀνάπλέκοντι καὶ κεφαλὰς 135

75 βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος, Ἐπ. δ'.

ὃν πατήρ ἔχει Κρόνος ἐτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,

v. 71. νᾶσον — v. 72. περιπνέουσιν, — v. 74. καὶ στεφάνοις

gata lectione νέμονται βίοντον optimi libri δέχονται habent, unde Wüstemannus coniecit δέχονται, Geelius nuper δρέπονται in Bibliotheca Crit. Nov. Vol. II. p. 58. Utraque coniectura displicet, quum vel sic nimis simile sit statim sequens νέμονται. At δέχεσθαι βίον ἀπονέστερον, facilem felicemque vitam videre, eleganter dictum est et suaviter post ἄλιον ἔχοντες. Geelius, si teneatur δεδόρξαντι, certe iungere malit ἄλιον δεδόρξαντι et βίον ἔχοντες coll. Ol. I, 59., incommode mutata ratione membrorum, quum sic potior sententia et quae statim pluribus explicatur per participium adiiciatur, verbum finitum autem habeat altera, quae participium desiderat. Compositio ἄλιον ἔχειν non video cur ieiuna videatur viro optimo, quum ἴσον νύκτεσσιν, ἴσα δ' ἐν ἡμέραις adiectum sit. [Boeckh. de Crisi Pind. p. 109. Vulgatam ἀλκᾶ χερῶν ex imperiti metrici correctione profectam cum bonis libris emendavit Boeckhius. SCH.]

v. 71. [νᾶσος (margo cod. Gotting. ἀντὶ νήσους) libri meliores. Pauci νᾶσον. Ego νάσος scripsi cum Pal. C. et marg. Hafn., quod ratio exigit. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 30 seq.]

v. 74. [Quod e consensu librorum edebatur στεφάνοις Boeckhius ineptum iudicavit, quum nec ὄρμοι differant a στεφάνοις et caput imprimis mentio desideretur. Quare ex Scholiis eruit κεφαλὰς. Contra quum Hermannus στεφάνας — στεφάνη enim est ea pars capitis, cui corona imponitur, — scribendum praecepisset, nisi forte στεφάνους eodem intellectu usitatum fuerit, Boeckhius suam scripturam vindicare studuit Expll. h. l. p. 131 seq. Non male Karstenius κροτάφους coniecit. SCH.]

v. 76. [Pro v. Κρόνος grammatici Alexandrini legerunt id quod vetustiores libros occupavit γῆς, cuius expediendae causa Pind. Carm. Sect. I.

πόσις ὁ πάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον· 140
 Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
 Ἀχιλλέα τ' ἐνείκ', ἐπεὶ Ζήνους ἦτορ
 80 λιταῖς ἐπείσσε, μάτηρ·

ὃς Ἐκτορ' ἔσφαλε, Τροίας Στρ. ε'. 145
 ἄμαχον ἀστράβῃ κίονα, Κύνκον τε θανάτῳ πόρεν,
 Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος
 ὠκέα βέλη 150

ἔνδον ἐντὶ φαρέτρᾳς
 85 φωνάεντα συνέτοισιν· ἐς δὲ τοπὰν ἐρμηνέων
 χατίζει. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυνά· μαθόντες δὲ
 λάβροι 155

παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαυνέτον

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον. Ἀντ. ε'.
 ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμέ, τίνα βάλλ-
 λομεν 160

v. 81. Τροίας — v. 85. τὸ πᾶν — v. 87. γαυνέμεν

Aristarchus sequentia sic videtur conformasse: πόσις ὁ παῖς ὢν Ῥέας. Inficeto, iudice Boeckhio. Inficetius Kayserus Lectt. p. 9. ὢν γε παῖς ἔχει Γᾶς. Ibidem ἐτοῖμον signavit Boeckhios, ut ubique. Herodianus περὶ μου. λίξ. p. 33, 8: Οὐδὲν εἰς μὲν λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ οἱ διφθόγγῳ παραληγόμενον προπερισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐτοῖμος. καὶ τοῦτο δὲ παρ' Ἀττικοῖς τοῖς νεωτέροις φασὶ προπαροξύνησθαι. Vide Goettlingii doctrinam accent. p. 302. Abrentem de Dial. Dor. p. 35. SCH.]

v. 81. [Τρώας Boeckhios, ut Τρωῖαθεν, Τρώανδε, cum vetustis testibus reposuit et reliquis locis. Vide de Crisi p. 53. Eustathius Prooem. Commentar. Pindar. p. 13. edit. meae: Ἀσύνηδες καὶ τὸ τὴν Τροίαν Τρωῖαν Πινδαρικῶς λέγεσθαι, κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης, καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἐπίρρημα Τρωῖαθεν. SCH.]

v. 85. [Libri optimi φωνάεντα; vide Boeckh. de Crisi p. 88. Eustathius l. c. p. 2. et grammaticus Cramerii Ann. Paris. III, p. 242, 25. φωνεῦντα, quod tamen participium adiectivo posthabendam. Ibidem τοπὰν scripsit Boeckhios, ut τολοιπόν, τονῦν, τοπαράπαν. Nam solitarium πᾶν apud Pindarum non videtur corripī potuisse; vide de mensura vocis Boeckhium de Crisi p. 81 seqq. De tono, nam Boeckhios τόπαν voluerat, admonuit Reisigius Enarr. Oed. Col. p. CC. SCH.]

v. 87. [γαυνέμεν iam ante Dawesium Miscell. Critt. p. 52. veteres quidam grammatici de divinatione reposuerant. Vide Commentar. SCH.]

- 90 ἐκ μάλθακᾶς αὐτε φρενὸς εὐκλέας δῖστονς ἰέντες;
 ἐπὶ τοῖ
 Ἀκράγαντι τανύσαις. 165
 αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλάθει νόω,
 τεκεῖν μὴ τιν' ἐκάτόν γε ἐτέων πόλιν φίλοις ἄνδρα
 μᾶλλον 170
 εὐεργέταν πρᾶπίσιν ἀφθονέστερόν τε χερά
- 95 Θήρωνος. ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος Ἐπ. ε'.
 οὐ δίκῃ συναντόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἄν-
 δρῶν, 175
 τὸ λαλάγησαι ἐθέλων κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν
 καλοῖς
 ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀρίθμὸν περιπέφεν·
 ἐκεῖνος ὅσα χάσματ' ἄλλοις ἔθηκεν, 180
- 100 τίς ἂν φράσαι δύναίτο;

v. 97. θέλων et ibid. ἐσθλῶν κακοῖς

v. 91. [Pauciores libri Ἀκράγαντα, quod deterius. SCH.]

v. 92. [αὐδάσομεν codex Lips. m. pr., quod olim defendebat Boeckhiius, qui αὐδᾶν verbi formam mediam in usu fuisse negaret. Alterum reduxit de Crisi p. 126. Tu vide Ellendt. Lex. Soph. I. p. 255 seq. SCH.]

v. 95. [Libri boni cum Scholiis veteribus ἀλλ' αἶνον ἐπέβα, unde Mingarellus αἶνον δ' ἐπέβα. SCH.]

v. 97. [καλοῖς ex Scholiis veteribus et paucis libris revocatum. Ibidem ante Aristarchum vitiose κρύφιον. SCH.]

v. 99. [De forma ἐκεῖνος, quae praeter h. l. exstat Threnor. fr. 8, 1., disserit Boeckhiius de Crisi p. 117. SCH.]

- . 'Αντ. α'.
ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν ζευχθέντες ἐπὶ
στέρανοι 10
πράσσοντί με τοῦτο θεόδματόν χοῆος,
φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοᾶν αὐλῶν ἐπέων
τε θέσιν
Αἰνῆσιδάμου παιδὶ συμμῖξαι προπόντως, ἃ τε Πίσσά
με γηγώνεϊν· τᾶς ἅπο 15
10 θεῖμοροὶ νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους αἰοδαί,

'Επ. α'.
ὧ τινι, κραίνων ἐφέτωας Ἡρακλέος προτέρας, 20
ἀτρεκῆς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ
ὑψόθεν
ἀμφὶ κόμαισι βάλη γλανκόχροα κόσμον ἐλαίας·
τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρονιά-
δας, 25
15 μνάμα τῶν Οὐλύμπι' κάλλιστον ἄθλων,

Στρ. β'.
δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα
λόγῳ· 30
πιστὰ φρονέων Διὸς αἶτει πανδόκῳ

v. 13. βάλοι — v. 16. θεράποντα. ὄγε

poeta Μοῖσα, οὕτω δὲ dicendum fuisse animadvertisset de Crisi §. 41. p. 126., postea ad Hermannii emendationem rediit. In qua tot est ex Pal. C.; reliqui ποι. SCH.]

v. 10. [Et hic et v. 36., ut solet, libri fluctuant inter νίσσοντ', νείσσοντ', νίσσοντ'. In Scholiis Victor. II. Ξ, 410. νείσσονται exstat. Videndus Spitznerus in II. N, 186. Buttmann. Gramm. ampl. II. p. 249. Lobeck. SCH.]

v. 13. [βάλη ex libris pluribus Boeckhiius. Optativus significaret carminibus indicari, quis reportasset victoriam. SCH.]

v. 16. [Turpissimo hiata vulgo θεράποντα. ὄγε. Boeckhiius ex Scholiis et libris optimis emendavit. SCH.]

v. 17. [Plurimi libri αἶτεϊ, pauci αἶτει vel ἔτει, h. e. ἥτει; vide Comment. Varias loci interpolationes refutavit Boeckhiius, quamquam asyndeton ne nunc quidem ferendum censet Hermannus Opuscul. VI. p. 18. Veteres quidem grammatici αἶτει a singulari voce αἶτος, quam ἄλσος, τέμενος, ἐνδιαίτημα explicant, repetebant; vide praeter Boeckhium de Crisi p. 67 seq. Eustathii Prooem. p. 10. Nunc Bergkiius post λόγῳ commate distinguens cum Koenio Διὸς Ἄλτει dedit. SCH.]

ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στέ-
φανόν τ' ἀρετᾶν.

ἤδη γὰρ αὐτῷ, πατρὶ μὲν βωμῶν ἀγισθέντων, διχό-
μησις ὅλον χρυσάρετος 35

20 ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μῆνα,

Ἀντ. β'.

καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν καὶ πενταετη-
ρίδ' ἀμᾶ

θῆκε ξαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφειοῦ.

ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος ἐν βάσβαις
Κρονίου Πέλοπος. 40

τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπα-
κούμεν αὐγαῖς ἁλίου.

25 δὴ τότε ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὦρμαιν' 45

Ἐπ. β'.

Ἰστροίαν νιν· ἔνθα Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ
δέξαι' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν καὶ πολυ-
γνάμπτων μυχῶν,

εὐτέ μιν ἀγγελίαις Εὐρυσθέος ἐντυ' ἀνάγκη πα-
τρόθεν 50

v. 18. ἀρετᾶς. — v. 23. ἔθαλλε — v. 24. ἔδοξε — v. 25. πόρευεν

v. 18. [ἀρετᾶν cum Scholiis libri optimi. In aliis quum ἀρε-
τᾶς esset, hinc ἀρεταῖς natum est in aliis. SCH.]

v. 25 seq. [πόρευεν mala Heynii correctio. De apostropho
ὦρμαιν', pro quo ὦρμα expectes, dixit Boeckhius de Crisi p. 18.
Versu seq. Ἰστροίαν νιν paucorum est, sed optimorum librorum
scriptura; errorem multorum librorum Ἰστριανήν (unde Ἰστρια-
νάν elicuit Bergk) satis vetustum arguunt Scholia. Eadem
tertiam commemorant scripturam Ἰστροία (h. e. Ἀρτεμις) νιν Ari-
starchi, qui Ἰστροία νιν ἔνθα cum sequentibus contorte iungebat.
Ἰστριανήν Boeckhius idcirco praelatum disputat probabiliter, ut
syllaba brevis removeretur, quae tamen, quum liquidae facile ge-
minentur, produci potuerit; vide de Crisi p. 102. Id tamen vitaturus
Grashoffius in Zimmermanni Diar. philol. 1831. II. p. 708. Ἰστροίαν
ἐν coniecit. At quum ἐν, h. e. αὐτόν, αὐτήν, ab Hesychio Cypriis
tribuatur, vide quae dixi olim ad Ibyc. Rheg. p. 103 seq., in
Pindarum inferas incautius. De pronomine ἔ vel ἔ accuratissime
Ellendtius Lex. Soph. I. p. 821 seqq. SCH.]

v. 30. [De forma epica ἰρός h. l. ex libris reposita dixit
Boeckhius de Crisi p. 91 seq. Diadorfius Praef. poet. scen. p. XIII seq. SCH.]

χορσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξονθ', ἅν ποτε
Ταῦγέτα

30 ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσίῃ ἔγραψεν ἱεράν.

Στρ. γ'.

τὰν μεθέπων ἴδε καὶ κείναν χθόνα πνοιᾶς ὅπιθεν
Βορέα 55

ψυχροῦ. τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθείς.
τῶν νιν γλυκὺς ἥμερος ἔσχεν δωδεκάγναρπτον περὶ
τέρμα δρόμου

ἵππων φυτεῦσαι. καὶ νιν ἐς ταύταν ἑορτὴν ἱλαος
ἀντιθέοισιν νίσσεται 60

35 σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

Ἀντ. γ'.

τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὐλυμπόνδ' ἰὼν θαητὸν ἀγῶνα
ρέμειν 65

ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ὁμφοραμάτων
διφρηλασίας. ἐμὲ δ' ὦν παρ' θυμὸς ὀτρύνει φάμεν
Ἑμμενίδαις

Θήρωνί τ' ἐλθεῖν κῦδος, ἐνὶ πῶν διδόντων Τυνδα-
ριδᾶν, ὅτι πλείσταισι βροτῶν 70

40 ξεινίαις αὐτοῖς ἐποίχονται τραπέζαις,

v. 30. ἱεράν. — v. 31. καὶ κείναν — v. 35. διδύμοις — v. 38. ὦν πα

v. 31. [Libri καὶ κείναν vel καὶ κείναν. Ad rationem Homericī textus nostri καὶ κείναν dedit Boeckhius, cui Thierschius Gramm. p. 351. obmoveret Pindarum Homericum textum, qualis ante Aristarchum fuerit, ob oculos habuisse. Ibidem multi libri πνοιᾶς. SCH.]

v. 35. [Metro succurrit Boeckhius, quum pro vulgato διδύμοις alteram formam indicio aliquot codicum, qui διδύμοις praebent, reposuit. Ut ἀπάλαμος et ἀπάλαμνος, νώννμος et νώννμνος. SCH.]

v. 38. [Vulgatam ὦν πα ex tribus codicibus correxit Boeckhius. Hesychius παροτρύνει· διεγείρει. Quo glossemate quum Scholia recentiora utantur, illa quoque παρ' habuisse videntur. In Pal. C. glossa ad πᾶ (sic) est appicta ἀγρόν, h. e. eam voculam παρέλκειν, παραπληρωματικὸν esse; idemque videntur Scholia vetera voluisse, quae πα habuisse in textu demonstrat πῶς in Vratislaviensibus. Cui ieiunum istud πα videbatur ex Isthm. V, 55. defendi posse, utriusque loci discrimen non reputavit. Neque eo loco certa lectio est. SCH.]

Ἐπ. γ'.

εὐσεβεῖ γνῶμα φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.
 εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰ-
 δοιέστατον, 75

νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων
 ἄπτεται

οἴκοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν. τὸ πόρρω δ' ἔστι σο-
 φοῖς ἄβατον

45 κασόφοις. οὗ μιν διώξω· κεινὸς εἶην.

ν. 44. στηλᾶν — ν. 45. οὗ μὴν

ν. 44 seq. [σταλᾶν et ν. 45. μιν ducta ex libris. Ibidem κείνος εἶην quosdam voluisse veteres ineptulos patet ex Scholiis. Vide Commentar. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Δ'.
ΦΑΥΜΙΑΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ.

A Π Η Ν Η.

S t r o p h a e.

υ υ λ υ λ υ υ - λ υ υ - υ υ - λ υ - υ - υ
 υ υ λ υ υ - λ υ υ - x υ λ υ υ - υ - υ
 - λ υ υ - λ υ υ - -
 - λ - x - λ υ - υ - υ λ υ υ -
 5 υ λ υ - υ - υ
 - λ υ λ υ υ - λ υ -
 x υ λ υ υ - υ λ υ υ - - λ υ - υ =
 - λ υ υ - λ υ -
 υ υ λ υ - υ - υ - υ

E p o d i.

- λ υ υ - υ - υ
 λ υ υ - υ - -
 υ λ υ - υ - υ -
 - λ υ υ - υ υ - λ υ =
 5 υ λ υ λ υ υ - λ υ - υ υ υ -
 λ υ υ - υ υ - υ
 - λ υ υ - υ υ -
 υ λ λ υ - υ - υ - υ -
 υ υ λ υ υ - υ λ υ υ -
 υ λ υ - υ =

Στρ.

Ελατὴρ ὑπέρετατε βρόντας ἀκαμάντοποδος Ζεῦ·
 τεαὶ γὰρ ὦραι
 ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος αἰοιδᾶς ἐλίσσόμεναί μ' ἔπεμ-
 ψαν 5
 ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.
 ξείνων δ' εὖ πρᾶσσόντων, ἔσαναν αὐτίκ' ἀγγελίαν
 5 ποτὶ γλυκεῖαν ἔσλοί.
 ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὅς Αἴτναν ἔχεις, 10
 ἵπον ἀνεμόεσσαν ἑκατόγκεφάλα Τυφῶνος ὄμβροίμου,
 Οὐλύμπιονίκαν δέκευ
 Χαρίτων ἑκατι τόνδε κῶμον, 15

Ἀντ.

10 χρονιώτατον φάος εὐρύσθενέων ἀρετᾶν. Ψαύμιος
 γὰρ ἵκει
 ὀχέων, ὅς ἐλαίᾳ στεφανώθεις Πισάτιδι κῦδος
 ὄρσαι 20
 σπεύδει Καμαρίνᾳ. θεὸς εὖφρων
 εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς. ἐπεὶ μιν αἰνέω μάλα μὲν
 τροφαῖς ἐτοῖμον ἵππων,
 15 χαίροντά τε ξενίαις πάνδόχοις 25
 καὶ πρὸς ἄδυχίαν φιλόπολιν καθαρχᾶ γνῶμας τε-
 τραμμένον.

v. 7. ἠνεμόεσσαν et ὄμβρομον, — v. 10. ἦκει — v. 15. ξενίαις

Ol. IV. v. 7. [ὄμβρομον tanquam formam vetustiore ex compluribus libris reddidit Pindaro Boeckhius. Ex Homericis carminibus nunc expulsa patronum nacta est olim Hermannus de em. rat. gr. Gr. p. 20 seq., nuper Goettlingium in Hesiodi Theog. 140. SCH.]

v. 9. [Χαρίτων θ' ἑκατι optimi libri cum Scholiis, quae τὸν τε σύνδεσμον περιττὸν esse volunt. Bergkii autem ita servavit, ut versu 8. Οὐλύμπιονικᾶν ederet. Paulo post formam antiquam et Homericam ἵκειν loco vulgaris ἦκειν Boeckhius ubique reposuit, non repugnante optima codicum familia. Vide et Buttmanni Gr. ampl. II. p. 205. Lobeck. SCH.]

v. 15. [ξενίαις ex paucis iisque optimis libris repositum pro vulg. ξενίαις. Profectum id ab iis, qui παῖ in strophā corripi non intelligerent. SCH.]

οὐ ψεύδει τέγξω λόγον·
διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος·

30

ἄπερ Κλυμένοιο παῖδα

Ἐπ.

20 Λαμνιάδων γυναικῶν

ἔλυσεν ἔξ ἀτιμίας·

χαλκείοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον
εἶπεν Ὑψιπυλείᾳ μετὰ στέφανον ἰών·

35

Οὗτος ἐγὼ ταχυστάτι·

25 χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον·

φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσιν
πολιαὶ θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἄλικίας
ἐοικότα χρόνον·

40

v. 22. χαλκοῖσι — v. 26. νέοις ἀνδράσι πολιαί, continuato versu.

v. 19. [ἄπερ καὶ Κλυμένοιο libri boni. Particula aut ex sequente Κλ. orta, aut ab interprete ascripta. Scholia vetera ignorant. SCH.]

v. 24. [οὗτος ἐγὼ· ταχυστάτι χεῖρες κτλ. Scholia et quidam codices, non ita sanus homo Apollonius de pron. p. 332, C. Conf. Commentar. SCH.]

v. 26 seq. [Bergkius edidit ἐν ἀνδράσι πολιαί || θαμάκι παρὰ τὸν ἄλικίας. SCH.]

Ἐπ. α'.

ἵπποις ἡμιόνοις τε μονάμπυκιά τε. τὴν δὲ κῦδος
 ἄβροον 15
 νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ ὃν πατέρ' Ἀχρῶν' ἐκάρυξε
 καὶ τὰν νέοικον ἔδραν.

Στρ. β'.

ἴκων δ' Οἰνομάου καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων 20
 10 σταθμῶν, ὧ' πολιάοχε Πάλλας, αἶδει μὲν ἄλσος
 ἄγρον
 τὸ τεόν, ποταμόν τε Ὠάνιν, ἐγχωρίαν τε λίμναν, 25

Ἀντ. β'.

καὶ δεμνοῦς ὀχετοῦς, Ἰππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν,
 κολλᾷ τὲ σταδίων θαλάμῶν ταχέως ὑψίγυιον ἄλ-
 σος, 30
 ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δαῖμον ἀστῶν.

Ἐπ. β'.

15 αἶε δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνη τε μᾶρναται
 πρὸς ἔργον 35
 κινδύνῳ κεκαλυμμένον· ἧῦ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ
 πολίταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Στρ. γ'.

Σωτήρ ὑψιγεφῆς Ζεῦ, Κρόνιον τε ναίων λόφον 40
 τιμῶν τ' Ἀλφεὸν εὐρὺ ρέοντ' Ἰδαῖόν τε σεμνὸν
 ἄντρον,
 ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς, 45

v. 11. Ὠανον — v. 16. εὐ δὲ ἔχοντες

v. 11. Fluctuant libri et Scholia inter Ὠανιν et Ὠανον, Ὠανιν et Ὠανον. SCH.]

v. 16. [Boeckhiius quum olim εὐ δὲ ἔχοντες pro vitioso εὐ δὲ ἔχοντες, quo turpis hiatus oriebatur, suspicatus esset, de Crisi §. 41. p. 126. facilem Hermannii emendationem suscepit. Formam ἧῦ, in compositis frequentem, Hermannus reddendam censet Homero Iliad. II, 191. coll. Ξ, 202. 303. Odys. T, 354. Certius exemplum Alcman praebet, licet et ipsum ex emendatione profectum, fr. XIII, 6. Delect.: οὔτι γὰρ ἧῦ τετυγμένον ἔσθαι. SCH.]

20 αἰτήσων πόλιν εὐάνορίαισι τάνδε κλῦταῖς. Ἀντ. γ'.
 δαιδάλλειν, σέ τ', Ὀλύμπιονίκε, Ποσειδανίοισιν
 ἵπποις 50

ἐπιτερόμενον φέρειν γῆρας εὐθυμον ἐς τελευτάν,

νίων, Ψαῦμι, παρισταμένων. Ἐπ. γ'.
 ὅλβον ἄρδει, 55

ἐξαρκέων κτεάτεσσι καὶ εὐλογίαν προστιθείς, μὴ
 ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι.

v. 21. Ποσειδανίοισιν — v. 22. εὐθυμον, ἐς τελευτάν

v. 21. [Ποσειδανίοισιν Boeckhins ex Scholiis pro scriptura
 librorum Ποσειδανίοισιν. Vide de Crisi §. 41. p. 126. SCH.]

v. 23. [Scholia: Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει ὀξύτονον
 τὴν παραλήγουσαν, ἀντὶ τοῦ ὑγιαίνοντα· τινὲς δὲ ὡς χαρίεντα.
 Choeroboscus Bekkeri Ann. p. 1426: Παραφυλαττόμεθα παρὰ τῷ
 Πινδάρῳ τὴν αἰτιατικὴν λεγομένην ὑγίεντα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὑγίειν.
 SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Σ'.
ΑΓΗΣΙΑ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩ.

Α Π Η Ν Η.

S t r o p h a e.

— / υ — — / υ — — / υ υ — υ υ =
/ υ υ — υ υ — — / υ υ =
/ υ υ — υ υ — — / υ — υ
/ υ — — / υ — — / υ υ — υ υ — υ
5 — / υ — — / υ υ — υ υ — υ =
υ / — / υ — — / υ — — / υ υ — υ υ — υ
/ υ υ — υ υ — — / υ — — / υ — — / υ — υ

E p o d i.

/ υ υ — υ υ — — / υ — — / υ υ — υ υ =
/ υ — — / υ — — / υ υ — υ υ — υ υ — — / υ υ =
/ υ υ — — / υ υ — — / υ — — / υ =
/ υ — — / υ — υ / υ υ — υ υ =
5 / υ υ — υ υ — — / υ υ — υ υ =
/ υ υ — υ υ — — / υ υ — υ υ =
/ υ — / υ — — / υ — — / υ — υ

Στρ. α'.

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
κίονας, ὥς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
πάξομεν· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον
χρὴ θέμεν τηλαυγές. εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας, 5
5 βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πύθῃ,

v. 3. ἀρχομένους

Ol. VI. v. 3. [Quod ante Boeckhium edebatur ἀρχομένους contra fidem librorum omnium, petitum erat ex Luciani Hippiæ c. 7. Sed illic quoque id cessit optimorum librorum scripturae ἀρχομένου a Iacobitzio reductae. Ita tenue praesidium illi scripturae unum relinquitur imitatio Iuliani Orat. IX. p. 116. A. SCH.]

συνοικιστῆρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσᾶν, τίνα κεν
 φύγοι ὕμνον
 κεῖνος ἀνὴρ, ἐπικύρσας ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἡμερ-
 ταῖς αἰδαῖς; 10

Ἀντ. α΄.

ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
 Σωστράτου νιός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ
 10 οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις 15
 τίμια· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἴ τι ποναθῇ.
 Ἀγησία, τὴν δ' αἶνος ἑτοῖμος, ὃν ἐν δίκῃ
 ἀπὸ γλώσσης Ἀδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς
 Ἀμφιάρῳ 20
 φθέγγατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τε νιν καὶ φαιδί-
 μας ἵππους ἔμαρψεν.

Ἐπ. α΄.

15 ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων Τα-
 λαϊονίδας
 εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρα-
 τιᾶς ὀφθαλμὸν ἑμᾶς, 25
 ἀμφοτέρων μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνα-
 σθαι· τὸ καὶ

v. 6. Συρακοσᾶν· — v. 13. Ἀμφιάρῳ

v. 6. [Vulgaris forma Συράκουσαι e Pindari carminibus nunc exulat. Boeckhius enim ita instituit, ut, ubi brevi syllaba opus esset, Συρακόσας, ubi longa, Συρακόσσας reponeret. H. l. ea forma servata est in paucis, sed iis optimis libris, Gotting. Pal. C.; in paucis aliis Συρακοσᾶν comparet. Cf. v. 92. Pyth. I, 73. SCH.]

v. 13. [Ἀμφιάρῳ Boeckhius cum Hermanno Opusc. I. p. 258. et h. l. et Pyth. VIII, 58. Nem. IX, 13. ex libris, Isthm. VI, 33. de suo dedit. Iam Alexandrini grammatici de utraque forma ambigebant, veluti Zenodotus Homeri Odys. O, 244. Ἀμφιάρῳ, Aristarchus Ἀμφιάρῳ praeferebat; v. Scholl. Harlei. Apud Pindarum Ἀμφιάρῳ ab iis novatum videtur, qui vulgarem Dorismum sectarentur: quem tamen post litteram ῳ saepius ῆ servare notat Boeckhius de Crisi §. 27. p. 74. Apud Stesichorum Athenaei IV. p. 172. E. libri tamen omnes Ἀμφιάρῳ, sed in vasculo Nolano apud Guil. Abeken in Annal. Instit. Archaeol. Vol. XI. p. 262. scriptum ΑΜΦΙΑΡΕΟΣ. Rationem eius formae explicabit Ahrens in libro de dialecto Dorica. SCH.]

v. 18. [Barbaram syncopen vulgatae excogitatam a grammaticulo, qui brevem in sede ancipiti non ferret, removit Boeckhius cum Hermanno ex consensu optimorum fontium. SCH.]

ἄνδρ' κώμου δεσπότη πάρεστι Συρακοσίῳ. 30
 οὔτε δύσῃσις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνεικος ἄγαν,
 20 καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως 35
 μαρτυρήσω· μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέφοντι Μοῖσαι.

Στρ. β'.

Ω Φίγτις, ἀλλὰ ξεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων,
 ἢ τάχος, ὅφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
 βάσομεν ὄκνον, ἱκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν 40
 25 καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ ἄλλαν ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
 ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
 ἐπεὶ δέξαντο· χρῆτοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν
 αὐταῖς. 45
 πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώπα πόρον δεῖ σάμε-
 ρόν μ' ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ.

Ἀντ. β'.

ἄ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται
 30 παῖδ' ἰοβόστρουχον Εὐάδναν τεκέμεν. 50
 κυρῖψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις·
 κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμπουσ' ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
 ἥρωϊ πορδαίνειν δόμεν Εἰλατίδα βρέφος, 55

v. 18. δεσπότη νῦν πάρεστι — v. 19. οὐ φιλόνεικος ἐὼν οὔτ' ὦν δύσῃσις τις ἄγαν, — v. 25. ἄλλαν — v. 28. σάμερόν γ' ἐλθεῖν — v. 33. βρέφος γ',

v. 19. [Boeckhiana scriptura versus nititur auctoritate optimorum librorum, ad quos proxime accedunt ii, qui reliquis eodem modo scriptis δύσῃσις invexerunt. Hinc libri interpolati Οὐ δύσῃσις τις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνεικος ἄγαν, audacius alii Οὐ φιλόνεικος ἐὼν οὔτ' ὦν δύσῃσις τις ἄγαν. Formam δύσῃσις testatur Moeris p. 194, 25. Bekker.: Δυσήριδος καὶ δύσῃσις Ἀττικοί, καὶ Πλάτων Νόμων θ', δύσῃσις Ἕλληνες. Vide Lobeckium ad Phrynich. p. 707. Nomen feminae Thessalicae Δύσῃσις (Iacobs. Lectt. Stobens. p. 50.) est apud Anacreontem epigr. III. et Simonidem Ceum fr. XLIX. p. 66. edit. maior. SCH.]

v. 25. [Οὐκ ἄλλαν signabatur, ut μεγάλην Pyth. IV, 19., λαβροτάταν ibid. 244. Doriensium hunc genitivum ubique circumflectit Hermannus in Aristoph. Nubb. 338., quum ex ἁών (ἁσών) ortus sit. Idem de sententia veterum magistrorum praecipit Ahrens de Dial. Dor. p. 31. Immerito Buttmannus Gramm. ampl. I, p. 146. secus statuit. SCH.]

v. 28. [σάμερόν μ' ἐλθεῖν Boeckhius pro librorum interpolatorum lectione σάμερόν γ' ἐλθεῖν, non interpolatorum σάμερον ἐλθεῖν. Similiter inutile fulcrum cum libris sublatum v. 33. SCH.]

Pind. Carm. Sect. I.

ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαιδάνῃ λάχε τ'
Ἀλφειὸν οἰκεῖν.

35. ἔνθα τραφεῖς ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας προῶτον
ἔψαυς Ἀφροδίτας.

Ἐπ. β'.

οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτοιδα
θεοῖο γόνον. 60

ἀλλ' ὁ μὲν Πυθωνάδ', ἐν θυμῷ πῖδαις χόλον
οὐ φατὸν ὀξείᾳ μελέτῃ,
ᾔχετ' ἰὼν μαντευδόμενος ταύτας περ' ἀτλάτου
πάδας. 65

ἃ δὲ φοινικόκροκον ζῶναν καταθηκαμένα
40 κάλπιδά τ' ἀργυρέαν, λόχμας ὑπὸ κινάνεας
τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τῇ μὲν ὁ Χρυσόκομας 70
πραῦμητίν τ' Ἐλεῖθυιαν παρέστασέν τε Μοῖρας.

Στρ. γ'.

ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ' ἑρατᾶς
Ἴαμος.

ἔς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνίζομένα 75

45 λείπε χαμαί· δύο δὲ γλανκῶπες αὐτὸν
δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
ἰῶ μελισσᾶν καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ 80
πετραέσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ Πυθωνος, ἅπαντας
ἐν οἴκῳ

v. 37. Πυθωνάδ', — v. 38. ταύτας περ — v. 42. Ἐλευθῶ συμ-
παρέστασεν

v. 37. [Πυθωνάδ' rectior est et usitatio tonosis; vide Goettlingii doctrin. acc. p. 356 seqq. Idem correxi Ol. IX, 13. SCH.]

v. 38. [Formam ex more Aeolensium Pindaro concessam περ revocavit Boeckhius et Pyth. IV, 265. et in compositis περάπτων Pyth. III, 52., περόδοις Nem. XI, 40., ubi vide quae notavimus. Compara Aherentem de Dialecto Aeolica p. 150. SCH.]

v. 42. [Libri non interpolati cum Scholiis veteribus exhibent Ελλεθυιαν, vel Ελλύθυιαν. παρέστασεν, quod Boeckhius pro glossemate habuit, pro vera scriptura recte habet Kayserus p. 14. Sed lemma tamen veterum Scholiorum πραῦμητίν τ' Ἐλευθῶ monstrat. SCH.]

v. 53 seq. [Vulgata Boeckhio visa vitiosa propter divisionem verbi inter duos versus. Quum autem Hermannus ἀλλὰ κέκρυπτο proposuisset, Boeckhio tutius visum est ἐν scribi. Praepositio

εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι· Φοῖβον γὰρ
αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

Ἀντ. γ'.

50 πατρός, περὶ θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθο-
νίοις 85

ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.

ὥς ἄρα μάννε. τοὶ δ' οὐτ' ὦν ἀκούσθαι

οὐτ' ἰδεῖν εὐχοντο πεμπταῖον γεγεναμένον. ἀλλ' ἐν
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατία τ' ἐν ἀπειράτῳ, 90

55 Ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτῖσι βεβρεγμέ-
νος ἄβρὸν

σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαι μιν χρόνῳ
σύμπαντι μᾶτηρ

Ἐπ. γ'.

τοῦτ' ὄννυμ' ἀθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστε-
φάνοιο λάβεν 95

καρπὸν Ἥβας, Ἀλφειῷ μέσῳ καταβὰς ἐκάλεσσε
Ποσειδᾶν' εὐρυβλίαν,

ὃν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας
σκοπόν, 100

60 αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἔᾱ κεφαλᾷ,
νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγγετο δ' ἀρτιεπῆς 105
πατρία ὄσθα, μετάλλασέν τέ μιν· Ὀρσο, τέκνον,
δεῦρο πάγκοινον ἐς χοῖραν ἵμεν φάμας ὀπίσθεν.

v. 53 seq. ἐγκέκρυπτο

in fine versus est Sophocl. O. C. 496: λείπομαι γὰρ ἐν Τῷ μὴ
δύνασθαι, ubi hac, inquit, praepositionis divisione et nominis con-
silio inopia exprimitur elegantissime, ut in nostro loco simile quid
significatur. Ad excusandum hyperbaton, quod ἐν saepius passum
est, Boeckhius excitat Ol. II, 31. VIII, 16. Pyth. X, 58. Cete-
rum ἀπειράτος, Ionice ἀπείρητος, immensus, infinitus, ab
altero ἀπείρατος, inexpertus, distinxit Boeckhius. Illud redit
ad i. q. c. πειρᾶν, hoc ad πειράζειν, et ut θαυμαστός, θαύμα-
τός, sic ἀπείραστος, ἀπείρατος. SCH.]

v. 55. [Ζηνόδοτος γράφει... ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένος. Nempe
scribebat βεβραγμένος, quod est in duobus codicibus servatum.
Eiusdem formae Doricae vestigium est Isthm. IV, 57. SCH.]

v. 62. [μετάλλάσαντί in Hermannus ad Orph. p. 150. coll.
p. 788. SCH.]

Στρ. δ'.

- ἴκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτρᾳ ἀλίβατον Κρονίου· 110
 65 ἔνθα οἱ ὥπασε θησαυρὸν δίδυμον
 μαντοδύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν
 ψευδέων ἄγνωστον, εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἔλθῃ
 Ἡρακλῆς, σεμνὸν θάλος Ἀλκαῖδᾶν, πατρὶ 115
 ἑορτὰν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον τεθμόν τε μέγι-
 στον ἀέθλων,
 70 Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότε αὖ χρηστήριον
 θέσθαι κέλευσεν.

Ἀντ. δ'.

- ἐξ οὗ πολὺ κλείτον καθ' Ἑλλανας γένος Ἰαμι-
 δᾶν. 120
 ὄλβος ἅμ' ἔσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετὰς
 εἰς φανεράν ὁδὸν ἔρχονται. τεκμαίρει
 χρῆμ' ἕκαστον· μῶμος ἐξ ἄλλων κρέματα φθο-
 νεόντων 125
 75 τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
 ἔλαυνόντεσιν αἰδοία ποτιστάξει Χάρις εὐκλέα
 μορφάν.

v. 66. ἀκούειν — v. 68. πατρός θ' — v. 74. Μῶμος ἐκ δ' ἄλ-
 λων — v. 75. δρόμον γ' — v. 76. ποτιστάξει

v. 68. [Vulgata πατρός θ' imperito metrico debebatur. Ex
 libris (πατρὶ θ') cum Hermanno correxit Boeckhius, coll. Ol. III,
 20. VII, 42. XI, 46. Ibidem Ἀλκεῖδᾶν Hermannus Opuscul. I. p. 267.,
 quum forma recepta insolens sit. Quidam libri Ἀλκιδᾶν. Vulga-
 tam tamen tuetur forma Πειραῖδαο Iliad. Δ, 228. Quae ut a
 nomine Πείραϊος, Πείραος fluxit, sic Ἀλκαῖδης ab Ἀλκαῖος, Ἀλ-
 καος. Vide Scholia Veneta l. c. et Spitznerum cum Lobeckio ad
 Phrynich. p. 41. Buttmannum Gramm. ampl. II. p. 438. Lobeck.
 SCH.]

v. 71. [Punctum in fine versus cum Scholiasta tollit Her-
 mannus, quo facto gratum asyndeton evanescit. SCH.]

v. 74. μῶμος ἐξ ἄλλων. Libri μῶμος δ' ἐξ ἄλλων, pro quo
 Schmidius ἐκ δ' ἄλλων, quod probo cum Hermanno. Constat δὲ
 et τὲ non semper post primam sententiae vocem legi; cf. Kiessl.
 ad Theocrit. VI, 39. De Pindari vero usu vid. Ol. XI, 99. Pyth.
 IV, 228. Ceterum conf. explicationem.

v. 75. [Pars librorum cum Scholiis πρώτον. SCH.]

v. 76. [Optimi quinque libri cum lemma Scholiorum ve-
 terum ποτιστάξει, quod reposui, coll. Olymp. VII, 3. Vulgo ποτι-
 στάξει. SCH.]

v. 77. [Vitium metricum ὄρος a grammaticis Byzantinis il-

εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄροις, Ἀγησία, μά-
τρωες ἄνδρες 130

Ἐπ. δ'.

ναιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως, ὅς ἀγῶνας
ἔχει μοῖραν τ' ἀέθλων 135

80 Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾶ· κείνος, ὦ παῖ Σω-
στράτου,

σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσῃ ἀκόντας λιγυρᾶς, 140
ᾧ μ' ἐθέλοντα προσέρπει καλλιρόοισι πνοαῖς·
ματρομάτῳ ἑμὰ Στυμφαλὶς, εὐανθῆς Μετώπα,

Στρ. ε'.

85 πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ 145
πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥραν Παρθενίαν κελαδῆσαι, 150
γνῶναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσιν

90 λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὕν. ἐσσι γὰρ ἄγγελος
ὀρθός,

v. 77. ὄρος, — v. 83. προσέλκει

latum cum Hermanno expulit Boeckhius non sine libris et Scholl.
Vratisl. A. SCH.]

v. 83. προσέρπει. Sic Boeckhius ex optimis libris. Sed h. l. verum deteriores videntur servasse, qui προσέλκει offerunt, lectum tamen id manifesto iam veteri Scholiastae; cf. Schol. Boeckh. V. 142. Hoc nuper Tafelius commendavit propter ἐθέλοντα. Vid. explicat. [Kayserus p. 16., qui Scholiastas προσέλκει habuisse negat (et Boeckhius de Crisi §. 26. p. 68. id Triclinium demum de suo infarsisse monuerat), insolentiozem syntaxin accusativi effugit hac coniectura: ἄτ' ἐθέλοντι προσέρπει. Non credo. SCH.]

v. 86. [Praesens πίομαι tanquam prorsus solitarium notavit Buttmannus Gramm. ampl. II. p. 275., cui Lobeckius Theognid. 1085. (volebat 1129.) addidit. Sed is locus nunc correctus est. In alios quosdam locos praesens intulerunt alii, quos redarguit Meinekius Comic. Graec. T. III. p. 515. et Cobetus Observatt. Critt. in Plat. Comic. p. 61 seq. Et Meinekius quidem apud Pindarum πίνομαι scribendum proponit, qua forma praeter Nican-drum Theriac. 912. usus est Hedyllus Anth. Pal. II. p. 745: ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσιν. Fortasse vir praestantissimus in vulgata nobiscum acquievisset, si recordatus esset loci Ibycei fr. XLIII. p. 204: πυκινὰς πέμφιγας πίομενοι, quo Pindarica forma muniri videtur. Neque aliter Scholia vetusta reppererunt, nisi quod pro futuro habuisse explicatio γένεσθαι docet. Inepte. SCH.]

ἤϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρητὴρ ἀγα-
φθέγκτων ἀοιδᾶν · 155

Ἀντ. ε΄.

εἰπὸν δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσδᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας ·
τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων,
ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν

95 ἀμφέπει Λάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορ-
τάν, 160

καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι δέ νιν
λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ θράσσοι χρό-
νος ὄλβον ἐφέρπων.

σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἀγησία δέξαιτο
κῶμον 165

Ἐπ. ε΄.

οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινι-
σόμενον,

100 ματέρ' εὐμήλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας. ἀγαθαὶ δὲ
πέλοντ' ἐν χειμερίᾳ 170

νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκήμφθαι δὴ ἄγκυραι. θεὸς
τῶνδε κείνων τε κλυτὰν αἶσαν παρέχοι φιλέων. 175
δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων
ἐκτὸς ἔόντα δίδοι, χρυσαλακάτοιο πόσις

105 Ἀμφιτρίτας, ἑμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

v. 92. εἶπον et Συρακουσᾶν — v. 96. δέ μιν — v. 97. θραύ-
σοι — v. 100. εὐμάλοιο — v. 102. τῶνδ' ἐκείνων τε

v. 91. [Formam κρητὴρ cum libris ubique retinuit Boeckhius, quum formam minus tritam a librariis illatam esse incredibile cen-
seat. Cf. de Crisi §. 27. p. 73. Expectanda Ahrentis accurata dis-
quisitio in libro de dialecto Dorica. Nam arbitrio Boeckhii dif-
fido. SCH.]

v. 92. εἰπὸν. Buttmannus εἶπον postulat; vide eius Excur-
sum I. ad Platonis Menonem. Sed Boeckhium, quominus assen-
tiatur, Aelii Dionysii auctoritas retinet, codicibus vetustior. Vide
Boeckh. de Crisi Pindar. §. 41. p. 126 seq. Goettling. de doctr.
accent. p. 53.

v. 97. θραύσαι Boeckhius praecipiente Hermanno pro θραύ-
σοι, qui futuri optativus hic vitiosus erat. [Addit Boeckhius θράσ-
σοι quoque scribi posse, coll. Isthm. VI, 39., quanquam alterum
sit aptissimum. Sed Scholia Vratisl. A. μὴ ταραύσοι. Quare reduxi.
SCH.]

v. 103. [ποντομέδων Bergkiius. Κακοφώνως. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Ζ΄.

ΔΙΑΓΟΡΑ ΡΟΔΙΩ.

Π Τ Κ Τ Η.

Strophe.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Epodi.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Στρ. α΄.

Φιάλαν ὥς εἴ τις ἀρνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλὼν

ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δρόσῳ

δωρήσεται

νεανία γαμβρῷ προπίνων οἴκοθεν οἴκαδε, πάγχρυ-

σον κορυφᾷν χτεάνων,

v. 2. ἀμπέλου ἔνδον — v. 4. νεανία

Ol. VII. v. 2. [Panci libri et insigniter interpolati ἀμπέλου ἔνδον: meliores cum Athenaeo XI. p. 503, F. ἔνδον ἀμπέλου. Nunc admessa brevis est in dipodia trochaica gravi, quod in prima strophe et anto liquidam imprimis frequens est. Vide Boeckh. de Metr. Pind. libr. III. c. 16. p. 282 seq. et de Crisi §. 34. p. 102. SCH.]

v. 4. [νεανία prava Schmidii coniectura, expulsa ab Hermanno et Boeckhio. SCH.]

5 συμποδίου τε χάριν κᾶδός τε τιμάσαις ἔόν, ἐν δὲ
φίλων

παρεόντων θῆκε μιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς· 10

Ἀντ. α΄.

καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις
ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός, 15
ἰλάσκομαι,

10 Οὐλυμπία Πυθοῖ τε νικῶντεςσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὃν
φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.

ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις ζωθάλμιος ἀδυ-
μελεῖ 20

θαμὰ μὲν φόρμιγγι παμφώνοισι τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

Ἐπ. α΄.

καί νυν ὑπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν τὰν
ποντίαν

ὑμνέων, παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιο τε νύμφαν,
Ῥόδον, 25

15 εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ
στεφανώδᾳμενον

αἰνέσω πυγμαῖς ἅποινα 30

καὶ παρὰ Κασταλία, πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα
Δίκα,

v. 8. φρενός γ' — v. 11. ἀδυμελεῖ θ' — v. 12. ἅμα μὲν —
v. 14. παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιο τε, νύμφαν Ῥόδον,

v. 8. [φρενός γ' interpolatio est. Fulcrum inutile ignorant libri et h. l. et v. 21. 46. 59. SCH.]

v. 12. [Quum τε particula post voc. παμφώνοισι respondeat particulae μὲν, θ' illud post voc. ἀδυμελεῖ non habebat quo referretur. Boeckhius ex aliquot libris θαμὰ correxit, quod apud Pindarum idem quod ἅμα sonare his exemplis confirmavit: Ol. VIII, 45. III, 22. Pyth. III, 66. Nem. V, 11. VII, 78. SCH.]

v. 14. [παῖδ' Ἀφροδίτας, Ἀελίοιο τε νύμφαν Ῥόδον interpungit Boeckhius in edit. min. Vide Commentar. SCH.]

v. 19. [ἐμβόλω genitivus in dialectum Pindari peccabat. Πέλας cum tertio casu est Nem. XI, 4. SCH.]

v. 24. [φρᾶσιν Boeckhius restituit et h. l. et reliquis, quod interdum fide librorum factum, h. l. et Pyth. III, 59. ex analogia et testimonio Eustathii II. A. p. 24, 36: Τὸ φρᾶσι Δωρικῶς παρὰ Πινδάρῳ. SCH.]

v. 25. [ἀναγίθματοι unus alterque codex. SCH.]

Ἀσίας εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας
ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾷ. 35

Στρ. β'.

20 ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον,
Ἡρακλῆος
εὐρυσθενεὶ γέννα. τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὐ-
χονται· τὸ δ' Ἀμυντορίδαι 40
ματρόθεν Ἀστυδαμείας. ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρεσὶν
ἀμπλακίαι

25 ἀναρίθμητοι κρέμονται· τοῦτο δ' ἀμάχανον εὐ-
ρεῖν, 45

Ἀντ. β'.

ὅ τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνητον νόθον 50
σκάπτῳ θένων

σκληρᾶς ἐλαίας ἔκταν' ἐν Τίρυνθι Λικύμνιον ἔλθοντ'
ἐκ θαλάμων Μιδέας

30 τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθεῖς· αἱ δὲ φρενῶν
ταραχαί. 55

παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν
ἐλθών.

v. 19. ἐμβόλῳ — v. 24. φρεσὶν — v. 25. ἀναρίθμητοι — v. 26.
καὶ ἐν

v. 26. [ἐν καὶ Boeckhius ex libris plurimis, ut Pindarus, cuius multa est in collocatione verborum audacia, haud raro in καὶ particula hyperbaton admittit. Vide praeter Boeckhium ad OL. VI, 53. maxime Eustathii Prooem. p. 5. et M. Hauptii Observatt. Critt. p. 58 seqq. Cui viro docto καὶ h. l. etiam videtur esse et ad proximum utrobique vocabulum pertinere. Satis habuisse Pindarum hoc καὶ ponere, quum plena oratio haec foret: nunc et etiam in fine. Quae non satisfecerunt Hermanno, qui in censura Hauptiani libelli Iahnii Annall. Nov. 1841. T. 33, 8. p. 256. ὅ τι νῦν, εἰ καὶ τελευτᾷ φ. α. τ. coniectat, h. c. illud difficile est invenire, num, quod nunc, idem in fine experiri optimum sit. Vix hoc excogitasset Hermannus, si meminisset Boeckhianam scripturam firmari auctoritate Alexandrinorum grammaticorum, quorum copiis usus Eustathius l. c. ἐν καὶ τελευτᾷ in exemplis traiectae particulae numerat. SCH.]

v. 29. [ἔκτανεν Τίρυνθι Bergkiius. SCH.]

Επ. β΄.

τῷ μὲν ὁ Χρυσόκομος εὐώδεις ἐξ ἀδύτου ναῶν
πλόον

εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασ-
σον νομόν, 60

ἔνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις
νιφάδεσσι πόλιν,

35 ἀνίχ' Ἀφαιστόν τεχναισὶν 65

χαλκελάτῳ πελέκει πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ'
ἄκρον

ἀνορούσαις ἀλάλαξεν ὑπερμάκει βοᾷ·

Οὐρανὸς δ' ἔφριξε νιν καὶ Γαῖα μάτηρ. 70

Στρ. γ΄.

τότε καὶ φανσίμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδας

40 μέλλον ἔντειλεν φυλάσσθαι χρέος

παισὶν φίλοις,

ὥς ἂν θεῶν πρῶτοι κτίσαιεν βωμὸν ἑναργέα, καὶ θε-
μνὰν θυσίαν θέμενοι 75

πατρὶ τε θυμὸν ἰάναίεν κόρη τ' ἐγχειροῦμιν. ἐν δ'
ἀρετὰν

ἔβαλεν καὶ χάσματ' ἀνθρώποισι Προμαθεὸς αἰ-
δώς. 80

Ἀντ. γ΄.

45 ἐπὶ μὲν βάλνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,

v. 33. ἀκτᾶς στέλλεν ἐς — v. 34. χρυσαῖς — v. 39. φανσίμβροτος —

v. 33. [ἐπ' ἀκτᾶς στέλλεν ἐς pessima erat criticorum Byzantinorum hariolatio, qui vel στέλλεν, quae non est Pindarica forma, vel στέλλε, quod est insubidum propter hiatum, vel στέλλον, quod pariter ferri nequit, importarunt. Scholia vetera: Εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασσον] οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εὐθύναι, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εὐθέως. Hinc coll. Ol. VI, 103. addicentibus libris vetustioribus verum reddidit Boeckhius cum Hermannō. SCH.]

v. 34. [Cur ποτὲ βρέχε, non ποτ' ἔβρεχε scriptum sit, quaerit Boeckhius de Crisi §. 21. p. 55 seq. SCH.]

v. 39. [φανσίμβροτος Boeckhius cum libris plurimis, ut est apud Pindarum ὀπιθόμβροτος, πλειστόμβροτος, ἀλεξιμβροτος, δαμασίμβροτος, ἄμβροτος, ἑνασίμβροτος. SCH.]

v. 42. [ὥς τᾷ θεῷ vel ὅπως θεῷ Kayserus p. 17., quum Pal. C. habeat θεῷ cum Scholiasta, qui ἂν non videatur repperisse in exemplari suo. SCH.]

καὶ παρέλκει πραγμάτων ὁρθὰν ὁδὸν 85
ἔξω φρενῶν.

καὶ τοὶ γὰρ αἰθοῖσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς
οὗ· τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοις δ' μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν
νεφέλαν 90

50 πολὺν ὕσε χρυσόν· αὐτὰ δέ σφισιν ὥπασε τέχνην

Ἐπ. γ'.

πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ
κρατεῖν.

ἔργα δὲ ζῳοῖσιν ἐρπόντεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι
φέρουν. 95

ἦν δὲ κλέος βαθύ· δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων
ἄδολος τελέθει.

φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιὰ 100

55 ῥήσιες οὐπώ, ὅτε χθόνα δατέοντο Ζεὺς τε καὶ
ἀθάνατοι,

φανεράν ἐν πελάγει Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ,
ἄλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι. 105

Στρ. δ'.

ἀπεόντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου·

καὶ ῥά μιν χώρας ἀκλάρωτον λίπον,

60 ἄγνόν θεόν.

v. 46. ὁδὸν γ' — v. 48. καὶ τοὶ γὰρ αἰθούσας — v. 49. κείνοισι μὲν

v. 48. [καὶ τοὶ γὰρ de sententia Pauwii cum aliquot codicibus Boeckhius, quum καίτοι in probatione sententiae antea dictae locum non habeat. Ibidem Bergkii αἰθαέσας vel αἰθάσας scripsit contra libros omnes et Scholia, quae αἰθούσας offerunt a Boeckhio correctum. Quod Bergkii αἰθομένας dici debuisse affirmat, miror. SCH.]

v. 49. [Post v. νεφέλαν glossa Ζεὺς occupavit optimos codices, idque in libro suo habuit scriptor anonymus in Cramerii Ann. Oxx. III. p. 172, 3: Τοῖς Ῥοδίοις ὁ Ζεὺς, ὡς φησι Πίνδαρος, ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν πολὺν ὕσε χρυσόν. Sed poetae opem tulit Mingarellus, qui κείνοις (sic quidam libri) ὁ μὲν optime restituit, quum pronomen prorsus necessarium sit. Idque Cramerii incertus videtur expressisse. Mira molitur Kayserus p. 17 seq. SCH.]

v. 59. [Olim prave λίπονθ' lectum. SCH.]

μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν. ἀλλὰ μιν
οὐκ εἶασεν· ἐπεὶ πολιᾶς 110
εἶπέ τιν' αὐτὸς ὄραῖν ἔνδον θαλάσσης αὐξομένην
πεδόθεν
πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὖφρονα μῆ-
λοις. 115

Ἀντ. δ΄.

ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα χροσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
65 χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὄρκον μέγαν 120
μὴ παρφάμεν,
ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι, φαιεννὸν ἐς αἰθέρα
μιν πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ
ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύτασαν δὲ λόγων
κορυφαί 125
ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι. βλάσπε μὲν ἐξ ἁλὸς ὕγρας

Ἐπ. δ΄.

70 νᾶσος, ἔχει τέ μιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ
μιχθεὶς τέκεν 130
ἑπτὰ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν
παραδεξαμένους
παῖδας, ὧν εἰς μὲν Κάμειρον 135
πρεσβύτατόν τε Ἰάλυσον ἔτεκεν Αἰνδὸν τ'. ἀπά-
τερθε δ' ἔχον,

v. 63. μάλοις — v. 67. φαιεννόν

v. 61. [Librorum ἄμπαλον veteres magistri ἀνακλήρωσιν, ἀναμερισμόν interpretantur. Id barbarum visum Boeckhio. Nam ἀνάπαλος fore adiectivum, substantivum ἀναπαλμός. Igitur quae perperam coaluerint resolvit. Ἄμ (h. e. ἄν, ἀνά) pertinet Boeckhio ad verbum θεῖναι. Tamen cum Kaysero p. 18. restitui scripturam pristinam. SCH.]

v. 67. [Ex libris repositum φαιεννόν pronuntiantibus bisyllabum est. SCH.]

v. 73. [Rectius scribitur Κάμειρον e canone apud Etym. M. p. 488, 9. coll. Eustath. Hom. II. p. 315, 23. et Spitzner. in Iliad. B, 656. SCH.]

v. 80. [χρυσάεσσα Bergkii. Vide ad Isthm. III, 80. SCH.]

v. 86. [Αἰγίνα Πέλλανά τε libri interpolati, meliores Πέλλανα τ' Αἰγινά τε, quod immutarunt magistrelli Byzantini, ne ultima in v. Πέλλανα brevis, in Αἰγίνα longa esset. Sed Πέλ-

75 διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρῶϊαν,
ἀστέων μοῖραν, κέκληνται δέ σφιν ἔδραι. 140

Στρ. ε'.

τόθι λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
ἴδαται Τιρυνθίων ἀρχαγέτῃ,
ὥσπερ θεῶ,

80 μῆλων τε κνισσάεσσα πομπὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέ-
θλοις. τῶν ἄνθεσι Διαγόρας 145
ἔστεφανώσατο δῖς, κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετραῖς
εὐτυχέων,
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα, καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθά-
ναις. 150

Ἀντ. ε'.

ὃ τ' ἐν Ἀργεὶ χαλκὸς ἔγνω μιν, τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἔννομοι 155

85 Βοιωῖτιοι,
Πέλλανά τ' Αἰγίνα τε νικῶνθ' ἑξάκις ἐν Μεγά-
ροισὶν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα
ψᾶφος ἔχει λόγον. ἀλλ', ὦ Ζεῦ πάτερ, νῶτοισιν
Ἀταβυρίου 160
μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,

Ἐπ. ε'.

ἄνδρα τε πύξ ἀρετὰν εὐρόντα, δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν
χάριν

v. 75 seq. δασσάμενοι, πατρῶϊαν ἀστέων μοῖραν. — v. 80. μᾶ-
λων — v. 86. Αἰγίνα Πελλάνα τε — v. 88. τεθμὸν, Ὀλυμπιονίκαν

λανα (— —) Pindarus dicit, ut Ol. XIII, 105. Unde conformavit Boeckhius, quem vide de Crisi §. 28. p. 76 seq. Supple Αἰγίνα τε νικῶνθ' ἑξάκις ἔγνω οἱ ἀγῶνες, ut ex praegressis ἀγῶνες τ' ἔννομοι Βοιωῖτιοι non nisi οἱ ἀγῶνες repetantur. In similitudinem Boeckhius excitavit Ol. XIII, 36 seqq. IX, 94. 102 seqq. et ex hoc ipso carmine v. 80 seqq. Cur poeta structuram variaverit, rationem reddit Boeckhius hanc, quod, si Αἰγίνα Πέλλανά τε νικῶνθ' dixisset, ita locutus fuisset, quasi computatis Aegineticis et Pellenensibus sex fuissent Diagorae victoriae. Non reputavit Kayserus, qui p. 19. Αἰγίνα τε νικᾶν ἑξάκις ἐν Μεγ. κτλ. coniectat, h. e. λιθίνα ψᾶφος λέγει ἐν Αἰγίνα τε καὶ ἐν Μεγάροις νικᾶν ἑξάκις. SCH.]

- 90 καὶ ποτ' ἄστῶν καὶ ποτὶ ξείνων. ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν
 ὁδὸν 165
 εὐθυπορεῖ, σάφα δαεῖς ἅ τε οἱ πατέρων ὀρθαὶ
 φρένες ἐξ ἀγαθῶν
 ἔχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν 170
 σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος· Ἑρατιδᾶν τοι σὺν
 χαρίτεσσιν ἔχει
 θαλίας καὶ πόλις· ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου
 95 ἄλλοτ' ἄλλοῖαι διαιθύσσοισιν αὖραι. 175

v. 93. Καλλιάνακτος, Ἑρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. ἔχει —
 v. 95. διαιθύσσουσιν

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Η.
ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.
ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

Strophæ.

/ 0 0 1 / 0 0 - 0 0 - - / 0 0 / 0 0 0 0 0 /
 - / 0 - - / 0 0 - 0 0 - 0 /
 / 0 - - / 0 0 0 0 0 0 - - / 0 0 0 0 0 0 - 0 /
 / 0 0 - 0 0 - - / 0 0 /
 5 / 0 0 0 - 0 0 0 /
 0 0 / - / 0 0 /
 / 0 - - / 0 0 /

E p o d i.

- / 0 0 - 0 0 - - / 0 0 /
 / 0 0 - 0 0 - - / 0 0 - 0 0 0 /
 / 0 0 - 0 0 - 0 - 0 0 /
 / 0 0 - 0 0 0 0 /
 5 / 0 0 - 0 0 - - / 0 0 0 0 0 0 - 0 /
 / 0 0 - 0 0 0 0 - 0 / 0 0 - 0 0 - 0 / 0 0 /
 / 0 - / 0 0 - 0 0 0 /
 0 / 0 - - / 0 0 /

Στρ. α'.

Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων Οὐλύμπια,
 δέσποιν' ἀλαθείας· ἵνα μάντιες ἄνδρες
 ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶνται Διὸς ἀργι-
 κεραύνου, 5
 εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι
 5 μαιομένων μεγάλην
 ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
 τῶν δὲ μόχθων ἀμυνοῦν·

Ἀντ. α'.

ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς. 10
 ἀλλ' ὦ Πίσας εὐδενδρον ἐπ' Ἀλφεῶ ἄλσος,
 10 τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξαι. μέγα τοι
 κλέος αἰεὶ,
 ὧτινι σὸν γέρας ἔσπητ' ἀγλαόν. 15
 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
 ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ
 σὺν θεοῖς εὐπραγίας.

15 Τιμόσθενες, ὕμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ἑπ. α'.
 Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὅς σε μὲν Νεμέα πρόφατον, 20
 Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ' Κρόνου λόφῳ
 θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
 ἦν δ' ἐσορᾶν καλός, ἔργῳ τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγ-
 χων 25
 20 ἐξένεπε κρατέων πάλα δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν·
 ἔνθα Σώπειρα Διὸς ξενίου.
 πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις

v. 8. ἄνεται et εὐσεβέων — v. 14. εὐπραγίας. — v. 15. δὲ κλάρωσεν — v. 16. ὃν μὲν ἐν Ν.

v. 8. [Libri non correcti cum Scholiis veteribus praebent quod Boeckhius scripsit, nisi quod vel εὐσεβείας vel εὐσεβέων. Primus Asclepiades grammaticus λιταί de divinatione reponebat, ut schema Pindaricum evaderet. Non male. Recentiores autem Graeculi mire vitiaverunt ita: πληρέονται πρὸς χάριν εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν λιταί. Quae quibus debeantur, aperit glossa codicis Mosc. B: Οὐ γὰρ ἄνεται γράφειν, οὐδὲ εὐσεβείας, ἀλλὰ πληρέονται καὶ εὐσεβέων καὶ λιταί. Οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τε τὴν σύνταξιν καὶ τὸ μέτρον ὀρθῶς. οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἕτερα ἐκαινοτομήθη τῷ σοφωτάτῳ Μοσχοπούλῳ καί μοι (Demetrio Triclinio), ὡς ἐξετάζων εὐρήσεις, ἀνοικείως ἔχοντα πρὸς τὸ μέτρον. Confer Boeckhium de Crisi §. 25. p. 62. Is ἄνεται ex optimis libris simplici ὦ scripsit, quum primam passim habeat naturam longam, ut Il. K, 251. Odys. B, 58. Correptae exemplum attulit Hermannus Il. Σ, 473., sed aoristum esse censet ἄνοιτο, in quo prima necessario correpta. Aliter Buttmanus Gr. ampl. II. p. 115., ubi Lobeckius correptae primae in forma ἄνεται exempla ex Nicandro et Oppiani Halienticis apposit, Si igitur Hermannus recte iudicavit de loco Homérico, is ipse recentiores poetas seduxisse videtur. SCH.]

v. 10. [τοι Heynius ex libris. Legebatur τι. SCH.]

v. 11. [ἔσπετ' Bergkii. SCH.]

Στρ. β.

ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπει, 30
 ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν,
 25 δυσπαλές, τεθμός δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἄλιερ-
 κέα χώραν
 παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις 35
 κίονα δαιμονίαν·
 ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
 τοῦτο πράσσει μὴ κάμοι·

Ἀντ. β.

30 Δωριεῖ λαῶ ταμιευομένην ἐξ Αἰακοῦ· 40
 τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
 Ἴλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι, καλέσαντο
 συνεργόν
 τείχεος, ἣν ὅτι νιν πεπρωμένον
 ὀρνυμένων πολέμων 45
 35 πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
 λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη νέον, Ἐπ. β'.
 πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς, οἱ δύο μὲν κάπετον, 50

v. 14. [εὐπραγίας libri boni; εὐπραξίας Schmidius ex deterioribus asciverat, metro prave sollicitus. SCH.]

v. 16. Praefero ὅς σέ μὲν Νεμέα πρόφατον, ob sensum. Nam quod Boeckhius posuit: ὅς σ' ἐν μὲν Ν., id vero postulat duo membra ad pronomen σέ referenda, sic: qui te in Nemea quidem conspicuum fecit, alio autem loco aliter tractavit; quod fieri non potest. Metrum hic etiam brevem syllabam patitur; cf. statim v. 20. Vid. Boeckh. de Metr. lib. II. c. IV. lib. III. c. XVI. [Vulgata erat ὃν μὲν ἐν Ν., paucorum librorum et deteriorum scriptura. Optimi aut ὅς σέ μὲν aut omisso relativo σέ μὲν. A Dissenii iudicio ne ipse quidem Boeckhius abhorrebat Explicatt. p. 180. Obtemperavi. Mire Kayserus p. 20. Ζηνὶ γενεθλίῳ· ἔκφαντον (ἐκφαντὸν volebat) σέ μὲν ἐν Νεμέᾳ, quum πρόφατον, pro quo libri boni et Scholia πρόφαντον, ex fine Ol. I. illatum videatur. Illa hariolatio vel ob turpissimum asyndeton censuram meretur. Quanquam de forma πρόφατον iusta dubitatio est. Heynius ex φάω, h. e. φαίνω, ortum censebat. An προφανῇ scripsit poeta? SCH.]

v. 32. [τεύξειν importarunt grammatici Byzantini, qui infinitivum aoristi cum verbo μέλλειν sociari aegre ferrent. Vide Boeckhium de Crisi §. 26. p. 68. SCH.]

Pind. Carm. Sect. I.

αὐθι δ' ἀτυζομένω ψυχὰς βάλον·
 40 εἷς δ' ἐσόρουδε βοάσαις.
 ἔννεπε δ' ἀντίον ὀρμαίνων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
 Πέργαμος ἀμφι τεαῖς, ἥρως, χειρὸς ἐργασίαις ἀλί-
 σκεται· 55
 ὥς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
 πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·

Στρ. γ'.

45 οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρ-
 ξεται 60

καὶ τετράτοις. ὥς ἄρα θεὸς σάφα εἶπαις
 Ξάνθον ἤπειγεν καὶ Ἀμαζόνας εὐίππους καὶ ἐς
 Ἴστρον ἐλαύνων.

Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἴσθμῳ ποντία
 ἄρμα θοὸν τανύεν, 65

50 ἀποπέμπων Αἰακὸν
 δεῦρ' ἄν' ἵπποις χρυσέαις,

Ἀντ. γ'.

καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐποψόμενος δαῖτα κλυτάν.
 τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἶσον ἔσσεται οὐδέν. 70
 εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον
 ὕμνω,

v. 39. πνοὰς βάλον· — v. 46. ἄρα — v. 48. ἐπ' Ἴσθμὸν πον-
 τίαν — v. 54. Μελησίᾳ

v. 39. [ἀτυζομένω optimi: pluralem ob verba κάπετον et βάλον maluerunt grammatici. Statim ψυχὰς ex librorum non interpolatorum consensu Boeckhius, quod a metricis mutatum erat in πνοάς. Confer Nem. I, 46. coll. Boeckh. de Crisi §. 34. p. 101. SCH.]

v. 46. [Ante Boeckhium ἄρα. Qui quod ἄρα reposuit, id communis doctorum opinio fuit a poetis metri causa interdum pro ἄρα dictum esse. Impugnabit eam opinionem Hermannus Praef. Soph. O. C. p. XV seqq., sed ut multa exempla refractaria in ipsius partes concedere vetent. Veluti Sophoclea quaedam Ellendtius Lex. I. p. 217. vel interrogationem vel exclamationem respuere disputat. Addo versum Cratini apud Meinekium Com. Gr. T. IV. p. 876: Ἦν ἄρ' ἀληθὴς ὁ λόγος, ὥς δὲ παῖς γέγων. SCH.]

v. 48. [ἐπ' Ἴσθμῳ ποντία libri non correcti cum Scholiis. Mutarunt grammatici, qui v. 52. δειράδ' pro accusativo habuerunt, quem dativum esse eliso iota docuit Boeckhius. Cuius elisionis exempla apud poetas scenicos non iniuria in suspicionem ad-

55 μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος·
καὶ Νεμέα γὰρ ὁμῶς
ἔρέω ταύταν χάριν, 75
τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

Ἐπ. γ'.

ἐκ παγκρατίου. τὸ διδάσασθαι δέ τοι
60 εἰδότε ῥαίτερον· ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν·
κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες. 80
κεῖνα δὲ κεῖνος ἂν εἴποι
ἔργα περαιότερον ἄλλων, τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει
ἐξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν
φέρειν. 85

65 νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων
νίκαν τριακοστὰν ἐλὼν·

Στρ. δ'.

ὃς τύχῃ μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακῶν
ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις 90
νόστον ἔχθιστον καὶ ἀτίμοτέραν γλωῖσσαν καὶ ἐπί-
κρυφον οἶμον,

70 πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
γῆραος ἀντίπαλον.
Ἄϊδα τοι λάθεται 95
ἄρμενα πράξαις ἀνῆρ.

v. 59. ἐν παγκρατίῳ. — v. 60. ῥαίτερον. — v. 62. δ' ἐκεῖνος.

duxerunt quum alii tum Lobeckius Soph. Aiac. 802. p. 350 seqq. Antiquioribus poetis nemo eam libertatem eripiet, maxime iis locis, quibus vel ex praepositione vel ex aliis dativis omnis dubitatio de casu tollitur. SCH.]

v. 54. [Μειλησίᾳ metrici syllabae ancipitis usum ignorantes. SCH.]

v. 58. [μάχαν Boeckhius pro κατὰ μάχαν accipit, Dissenio μάχα melius visum. Cum Boeckhio Scholiasta: ἦν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν μάχην ἐκ τοῦ παγκρατίου ἔσχευ. Sed quis toleret τὰν articulum a voce μάχαν divulsum? Egregie Kayserus p. 21. τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μέτα. Accedit quod μάχα de certamine gymnico inusitatum Pindaro. Statim ἐκ παγκρατίου ex optimis libris Scholiisque veteribus reductum. SCH.]

v. 60. [ῥαίτερον ante Boeckhium. Sed ubi ᾱ natura longum, ῖ subscribitur, ut Ἀάιος fit Ἀᾶος; ubi breve, adscribitur, ut δεδαῖγμένοι Pyth. VIII, 91. Cfr. ad Nem. III, 76. SCH.]

Ἀντ. δ'.

ἀλλ' ἐμὲ χοῇ μυαμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι
 75 χειρῶν ἄσπον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
 ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος περίκειται φυλλοφόρων ἀπ'
 ἀγώνων. 100

ἔστι δὲ καὶ τι θανόντεσδιν μέρος
 κὰν νόμον ἐρδόμενον·
 κατακρύπτει δ' οὐ κόνις
 80 σιγγόνων κεδνὰν χάριν. 105

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίων Ἑπ. δ'.
 Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
 κόσμον Ὀλυμπία, ὃν σφι Ζεὺς γένει
 ὥπασεν. ἔσλὰ δ' ἐπ' ἔσλοῖς 110
 85 ἔργ' ἐθέλοι δόμεν, ὀξείας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
 εὐχομαι ἀμφὶ καλῶν μοῖρα Νέμεσιν διχόβουλον μὴ
 θέμεν·

ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον 115
 αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

v. 78. καννόμον — v. 83 seq. ὃν σφιν ὥπασεν Ζεὺς γένει. —
 v. 85. ἔργα θέλοι

v. 78. [κὰν νόμον Boeckhius divisim scripsit, ut Ol. VII, 61. ἄμ πάλον. Ibidem ἐρδομένων Hermannus ex codice Lipsiensi. Reliqui cum Scholiis veteribus ἐρδόμενον vel ἐρδομένον. SCH.]

v. 83 seq. [ὃν σφιν ὥπασεν Ζεὺς γένει libri a grammaticis contaminati, ad evitandam mensuram ancipitem. Correctum ex bonis libris vindicavit Boeckhius de Crisi §. 34. p. 100 seq. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Θ'.
ΕΦΑΡΜΟΣΤΩ ΟΠΟΥΝΤΙΩ

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

Strophæ.

υ υ / υ υ - υ υ
 υ / υ υ - υ - x υ / υ υ - υ - υ - υ
 x υ / υ υ - υ x υ / υ υ - υ
 x - / υ υ - υ x - / υ υ - υ
 5 x υ / υ υ - υ x υ / υ υ - υ
 υ υ - - / υ υ - - / υ υ - υ
 x υ / υ υ - υ υ
 υ / υ υ - υ
 υ / υ υ - υ - / υ υ
 10 - / υ υ - / υ - υ / υ υ - υ

E p o d i.

υ / υ - υ - υ -
 υ υ / υ - υ - υ - υ
 υ υ / υ υ - υ
 - / - / υ υ - υ - / υ
 5 / υ υ - / - / -
 - / υ υ - υ υ - υ υ υ
 - / υ / υ υ - υ υ - / -
 - / υ - υ x υ / υ υ - υ x υ / υ υ - υ - υ

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος Στρ. α'.
 φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ, καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδῶς,
 ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄχθον ἄγεμονεῦσαι 5
 κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρμόστῳ σὺν ἑταίροις·
 5 ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
 Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνὸν τ' ἐπίνειμαι 10
 ἀκρωτήριον Ἄλιδος
 τοιοῖςδε βέλεσσιν,
 τὸ δὴ ποτε Λυδὸς ἦρως Πέλοψ 15
 10 ἐξάρατο κάλλιστον ἔδνον Ἴπποδαμείας·

πτερόεντα δ' ἴει γλυκὺν Ἀντ. α'.
 Πυθῶνάδ' οἰστόν· οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφά-
 ψεαι

ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν φόρμιγγ' ἐλελίζων 20
 κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος. αἰνήσας ἔ καὶ νιόν·
 15 ἂν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ Σώτειρα λέλογχεν 25
 μεγαλόδοξος Εὐνομία, θάλλει δ' ἀρεταῖσιν
 ἔν τε Κασταλία παρὰ
 Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον·

v. 12. Πυθῶνάδ' — ibid. ἐφάψῃ — v. 14. Ὀπόεντος, —
 v. 16—18. Vulgo ita legitur: θάλλει δ' ἀρεταῖς, ἔ-
 σον τε Κασταλία παρ' Ἀλ-
 φειοῦ τε ῥέεθρον·

v. 12. [ἐφάψεαι ex usu poetae cum optimis libris Boeckhii. SCH.]

v. 14. [„Minore interpunctione post genitivum Ὀπόεντος po-
 sita αἰνήσας erit participium. Sed per Olympia universa libri
 omnes participia primi aoristi terminant in ᾶς.” Boeckhii.
 Quare cum Scholiis pro optativo accepit eoque interpunctionem
 direxit. SCH.]

v. 16—18. Vulgatam Boeckhii mutavit, ne vocabula divi-
 derentur. Et propter divisiones quidem vocabulorum duobus omnino
 in locis Pindarum emendavit contra libros, hic et Nem. X, 41. Ce-
 tera e libris et Scholiis restituta. Quanquam etiam hic Scholia-
 stes non videatur habuisse ἴσον. Hermannus improbat huius loci
 emendationes, versus asynartetos nunc in Pindarum revocans, de
 qua re Boeckhii iterum dixit in Dissert. de Crisi Pind. §. 5. p. 9 seqq.
 [Optimi quidam libri ἀλφειοῦ. Scholiasta non videtur habuisse ἴσον.
 Ait enim: βρύει δὲ καὶ αὖξεται ταῖς ἀρεταῖς τῆς νίκης ἢ Ὀποῦς

- ὄθεν στεφάνων ἄωτοι κλυτὰν 30
 20 Λοκρῶν ἐπαίροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.
 ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν Ἐπ. α'.
 μαλεραῖς ἐπιφλέγων αἰοδαῖς,
 καὶ ἀγάνορος ἵππου 35
 θαῖσσον καὶ ναὸς ὑποπτέρου παντᾶ
 25 ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
 εἰ σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμα
 ἑξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον· 40
 κεῖναι γὰρ ὥπασαν τὰ τέρπν'· ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ
 κατὰ δαίμον' ἄνδρες
 ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντία Στρ. β'.
 30 πῶς ἂν τριόδοντος Ἡρακλέης σκύταλον τίναξε
 χερσίν, 45
 ἀνίχ' ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς ἥριδε Ποσειδᾶν
 ἥριδέν τέ μιν ἀργυρέῳ τόξῳ πολεμίζων
 Φοῖβος, οὐδ' Αἶδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον, 50
 βρότεια σώμαθ' ἃ κατὰγει κοίλαν πρὸς ἀγνιάν
 35 θνασκόντων; ἀπό μοι λόγον
 τοῦτον, στόμα, ῥῖψον· 55
 ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεοῦς
 ἐχθρὰ σοφία, καὶ τὸ κανχᾶσθαι παρὰ καιρὸν

v. 29 seq. Vulgo sic legitur: ἐγένοντο. ἐπεὶ ἔναντ'
 ἂν πῶς τριόδοντος etc.

ἐν τε τῇ Κασταλίᾳ πηγῇ, ἐν Πυθοῖ, καὶ ἐν ταῖς τοῦ Ἀλφειοῦ πο-
 ταμοῦ, τουτέστιν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. Hinc conformavit Boeckhiius.
 Ἀλφειοῦ bisyllabum est; de παρὰ in fine posito dixit Metr. Pind.
 libr. III. c. 22.; ἐν Κασταλίᾳ est i. q. παρὰ Κασταλίᾳ, ut ἐν Νε-
 μέᾳ ad Nemeam. His non contentus Kayserus p. 24. Scholio-
 rum auctoritate abutitur, quum haec ex iis exsculpi posse opina-
 tur: Θάλλει δ' ἀρεταῖσι Κράναν Κασταλίας παρὰ Ἀλφειοῦ τε ῥέε-
 θρον. Confert Pyth. I, 67: Ἀμένα παρ' ὕδαρ. Sed quis unquam
 dixit κράναν Κασταλίας? Ceterum basis spondiaca, quae est in
 reliquis strophis, in Boeckhii scriptura desideratur, restituitur a
 Kaysero. Ahlwardtius, quem sequitur Bergkiius, ἴσα τε Κασταλίᾳ,
 ut basis tribrachum habeat. Vide Boeckh. de Crisi §. 40. p. 117 seq.
 SCH.]

v. 29 seq. [Quod in textu legitur cum Hermanno dedit Boeckhiius
 ex lemmate vet. Schol. Libri non interpolati prope accedunt: ἐγέ-
 νοντο (ἐγένοντ' Pal. C) ἐπεὶ ἀντίον Πῶς ἂν τριόδοντος. Heynii
 lectio vitia interpolatorum librorum habet. SCH.]

μανίαισιν ὑποκρέκει.

2^a Aut. β'.

40 μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε
 πᾶσαν 60

χωρὶς ἀθανάτων· φέροις δὲ Πρωτογενείας
ἄσται γλῶσσαν, ἵν' αἰολοβρόντα Διὸς αἶσα 65
Πύρρᾳ Δευκαλίῳ τε Παρναβοῦ καταβάντε
δόμον ἔθεντο πρῶτον, ἅτερ δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον

45 κτησάσθαι λίθινον γόνον· 70
λαοὶ δ' ὀνόμασθαι.

ἔγειρ' ἐπέων σφιν οὖρον λιγύν,

αἶνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

νεωτέρων. λέγοντι μὲν

Ἐπ. β'. 75

50 χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν

ὕδατος σθένος, ἀλλὰ

Ζητὸς τέχναις ἀνάπτωτιν ἐξαίφνης

ἀντλον ἐλεῖν. κείνων δ' ἔδσαν

χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι

55 ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας

κοῦροι κοῤῥᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἐγχώριοι
 βασιλῆες αἰέλ.

πρὶν Ὀλύμπιος ἄγευσθαι

Στρ. γ'. 85

v. 43. Παρνασσού — v. 47. οἶμον λιγύν. — v. 52. ἀνάπωσιν —
v. 56. κορᾶν τε φερτάτων

v. 43. [*Παράσσω* Boeckhius cum aliquot codicibus. Vide ad Ol. XIII, 106. Pyth. I, 39. Duplicatum sigma recentiorum consuetudinem vocat Eustathius II. p. 1872, 50. Confer de hac similibusque vocibus diligenter disputantem Ellendtium Lex. Soph. II, p. 513. et ὄλω τῷ θυλάκῳ spargentem R. Ungerum Paradox. Theban. I, p. 404 seqq. SCH.]

v. 47. [Antiquitus variabat lectio loci. Scholia enim manifestant alios ὄμων, alios οἷμον legisse, quod quidem libri Pindari praebent. Boeckhius, qui οὖρον de sententia Gedikii scripsit, ὄμων ortum statuit e vetere scriptura *OPON*; vide de Crisi §. 41. p. 127. Vulgatae cum Hermanno patrocinatur Dissenius in Commentariis. SCH.]

v. 52. [ἀνάπτειν ex duobus libris non optimis ductum est. Optimi cum Scholiis ἄμπωτιν, deteriores ἀνάπτωσιν. SCH.]

v. 56. [Libri non interpolati prae buerunt καὶ φεγγάτων, quo loco antea varie detorto succursum est. Paulo post δύνατε' iidem libri: τὰν παῖδ' interpolati, qui iidem 'Οποῦντος. SCH.]

- θύγατρός ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν Ὀπόεντος ἀναρπάσας
ἕκαλος
μίχθη Μαιναλίσαισιν ἐν δειραῖς καὶ ἔνεικεν
60 Λοκρῶ, μὴ καθέλοι μιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις 90
ὄρφανὸν γενεᾶς. ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον
ἄλοχος, εὐφράνθη τε ἰδὼν ἥρως θετὸν υἱόν, 95
μάτρως δ' ἐκάλεσσε μιν
ἰσώνυμον ἔμμεν,
65 ὑπέρφατον ἄνδρα μορφαῖ τε καὶ
ἔργοισι. πόλιν δ' ὥπασεν λαόν τε διαιτᾶν. 100
- ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι Ἀντ. γ'.
ἐκ τ' Ἀργεος ἐκ τε Θηβᾶν, οἱ δ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ
καὶ Πισᾶται·
υἱὸν δ' Ἀκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων 105
70 Αἰγίνας τε Μενόιτιον· τοῦ παῖς ἄμ' Ἀτρεΐδαις
Τεύθραντος πεδίον μολῶν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς τρέψαις ἀλίσαισιν 110
πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
ὥστ' ἔμφορονι δεῖξαι
75 μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον. 115
ἐξ οὗ Θέτιός γ' οὐλίῳ γόνος νιν ἐν Ἀρει

v. 58. τὰν παῖδ' ἀπὸ et Ὀποῦντος — v. 61. ἔχε — v. 66. λεῶν
τε — v. 68. Θηβᾶν, ἰδ' Ἀρκάδες — v. 69. υἱᾶ — v. 71. Τεύθρα-
νος — v. 75. νόον γ'. — v. 76. Θέτιος γόνος οὐλίῳ μιν ἐν Ἀρει·

v. 66. [Vulgata formam habebat Atticam. Restituit λαόν Boeck-
hius et h. l. et Pyth. VIII, 56. SCH.]

v. 68. [οἱ δ' Ἀρκάδες cum Hermanno Boeckhius ex Scholiis
veteribus librisque optimis. Pessima vulgata etiam grammatica
ratione convincitur. SCH.]

v. 69. [Codicum bonorum est υἱὸν δ', imperitorum metrico-
rum solertia importavit υἱᾶ δ'. Pindarus υἱός habet et quae inde
veniunt formae, nisi quod metri gratia Nem. VI, 23. υἱέων, Isthm.
VII, 25. υἱέες υἱέων τε sibi indulisit. SCH.]

v. 71. [Τεύθραντος Schmidius barbare contra libros omnes.
SCH.]

v. 75. [νόον γ' metrici inculcarunt. Fulcrum iubentibus li-
bris sustulit Boeckhius. Versu sequente librorum Scholiorumque
scripturam ab Heynio propagatam de Hermanni coniectura emen-
davit Boeckhius, qui νιν ex optimis libris suscepit. Vide eius dis-
putationem de formis μιν, νιν h. l., cuius summa eo redit, ut
poetam statuat pro soni suavitate modo μιν modo νιν praetulisse,
spectatis tum praegressis tum succedentibus verbis. SCH.]

- παραγορεῖτο μή ποτε ἔπ. γ'.
 σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
 δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.
 80 εἶην εὐρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι 120
 πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
 τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφῆς δύναμις
 ἔσποιτο. προξενία δ' ἄρετᾶ τ' ἦλθον
 τιμάορος Ἰσθμίοισι Λαμπρομάχον μίτραις, ὅτ'
 ἀμφοτέρωι κράτησαν 125
 85 μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν, Στρ. δ'.
 ἄλλαι δὲ δὺ' ἐν Κορίνθου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα
 χάσμα,
 τὰ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρμόστω κατὰ κόλπον· 130
 Ἄργεϊ τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν, παῖς δ' ἐν Ἀθήναις.
 οἶον δ' ἐν Μαραθῶνι συλαθεῖς ἀγενείων 135
 90 μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων ἀμφ' ἀργυρίδεσσι·
 φῶτας δ' ὄξυρεπεί δόλῳ
 ἀπτῶτι δαμάσσαις
 διήρχετο κύκλον ὅσθα βοᾶ, 140
 ὠραῖος ἐὼν καὶ καλὸς κάλλιστά τε ῥέξαις.

v. 89. οἶον ἐν

v. 83. [ἔποιτο Bergkian. SCH.]

v. 89. [οἶον δ' libri. Alterum Heynius induxit. SCH.]

v. 103. [ἀνεν δὲ θεοῦ libri optimi, quod suasu Dissenii revocavi. Ex quinque librorum scriptura ἀνευθε δὲ θεοῦ — hoc ipsum enim ideo reprobatur, quod Pindarus videatur θεοῦ monosyllabum non habere, nisi metri necessitate coactus — ἀνευθε θεοῦ effecerat Boeckhian. Idem cum Hermannō γ' post σεσιγαμένον a sciolis illatum extrusit. SCH.]

v. 107. [μᾶν Schmidius de suo. SCH.]

v. 110. [δαιμονίως fluxerat ex interpretatione, a qua liberi optimi codices et Scholia Vrat. A. Firmant δαιμονία Scholia BL Homeri Iliad. B, 367: Θεσπεσίη· λείπει τὸ βουλῇ, ὡς Πίνδαρος· Τὸν δὲ ἄνδρα δαιμονία γεγαμένη. Adde Alcmanis illa fr. XLII. Delect. ὠρανίαφι λίγ' αἰείσομαι ibique notata. SCH.]

v. 111 seq. [Comma post δεξιόγυιον olim deletbat Hermannus contra Scholia vetera. Et senties sic de vividissimi finis virtute detrahi. Heynii lectio fluxit ex libris depravatis. Meliores: Ἀλάντειόν τ' ἐν δαιτὶ ὅς (ὅς τ' quidam libri, sed plane omittunt pronomen tres, nempe quia δαιτί plene scripto metro officii videbatur) οἶλιάδα νικῶν ἐ. β. Hinc Boeckhian: Ἀλάντειόν τ' ἐν δαίθ' ὅς Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν. De cliso i dativi diximus ad Ol. VIII, 48., ubi Boeckhian ipsum ἐν δαίθ' attulit ex Iliad. A, 259., quanquam ibi Venetus codex ἐν δαιτί. Sed Aristarchus

- 95 τὰ δὲ Παρθασίῳ στρατῷ Ἄντ. δ'.
 θαυμαστὸς ἐὼν φάνη Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυ-
 καίου, 145
 καὶ ψυχρᾷν ὁπότε εὐδιανὸν φάρμακον αἰρᾷν
 Πελλάνα φέρε· σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου
 τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευσίς ἀγλαΐαισιν. 150
- 100 τὸ δὲ φνᾶ κράτιστον ἅπαν· πολλοὶ δὲ διδασκαῖς
 ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
 ὥρουσαν ἐλέσθαι. 155
 ἄνευ δὲ θεοῦ σεσιγαμένον
 οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον. ἐντὶ γὰρ ἄλλαι.
- 105 ὁδῶν ὁδοὶ περαιτέραι, Ἐπ. δ'.
 μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει 160
 μελέτα· σοφαί μὲν
 αἰπειναί· τοῦτο δὲ προσφέρων ἄθλον,
 ὄρδιον ὥρουσαι θαρσέων,
- 110 τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν
 εὐχαιρα, δεξιόγυιον, ὀρῶντ' ἀλκάν, 165
 Αἰαντέων τ' ἐν δαίθ' ὅς Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε
 βωμόν.

v. 103. σεσιγαμένον γ' — v. 107. μάν — v. 110. δαιμονίως —
 v. 112. Αἰάντεόν τε δαίθ' ὅς Οἰλιάδα

certe in Homericis non offensus est in elidendo dativo, neque ille ad synizesin confugit, ut Hermannus El. D. M. p. 55. Porro Αἰάντεον ob metrum Boeckhius. Denique Ἰλιάδα in codicibus plurimis Οἰλιάδα vel Ὀϊλιάδα scriptum Scholiis veteribus confirmatur: ἄνευ τοῦ ὃ εἰρηκε τὸ Ἰλιάδα, ὥς πού φησι καὶ Ἡρόδοτος, Catalogi fr. CXXXVI, p. 329. Marckscheffel. Eandem formam a Stesichoro quoque (fr. XXIII. Klein.) usurpatam, a Zenodoto ipsi Homero impertitam ex male intellectis locis Homericis manasse Aristarchus aliquoties admonuit; vide Lehrsium de Aristarchi Stud. Hom. p. 179 seq. Hesychius: Ἰλιάδης· ὁ Ἰλέως (leg. Ὀϊλέως) παῖς. Postremo nuper Hermannus in Eurip. Iph. Aul. 1127. totum locum sic conformavit:

δεξιόγυιον ὀρῶν τ' ἀλκάν
 Αἰαντέων ἐν δαίτ' Ἰλιάδα
 νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

In quo ὀρῶν τ' valde displicet, omissum pronomen contra libros optimos et Scholia, omissum τε post Αἰάντεον. Quare ego servatis reliquis Αἰαντέων tamen ascivi. Nam quae contra victoriam in Aeanteis reportatam, ut Scholia ceperunt, movebat Boeckhius Expl. h. I., non satis gravia videntur. Verisimile enim Boeckhio non videbatur post enumeratas supra Epharmosti victorias nunc singillatim de hac re dici. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Γ'. (ΙΑ')
 ΑΓΗΣΙΑΔΑΜΩ, ΛΟΚΡΩ, ΕΠΙ-
 ΖΕΦΥΡΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΠΤΚΤΗ.

S t r o p h a e.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

5 — — — — —

— — — — —

E p o d i.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

5 — — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα Στρ.
 χοῆσις, ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων
 ὀμβρίων, παίδων νεφέλας.
 εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, μελιγάρυες ὕμνοι
 5 ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων 5
 τέλλεται καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς. 78. 12. 7. 1. 1

ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις Ἀντ.
 οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρα
 γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει.
 10 ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἔσαι πρᾶπίδεσιν. 10
 ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
 παῖ, τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἔνεκεν

κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας Ἐπ.
 ἀδυμελῇ κελαδήσω,
 15 τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων. 15
 ἔνθα συγκωμάξαι, ἐγγυάσομαι
 μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν
 μηδ' ἀπείρατον καλῶν,
 ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι. τὸ γὰρ
 20 ἐμφυῆς οὗτ' αἰῶν ἀλώπηξ 20
 οὗτ' ἐρίβρομοιλέοντες διαλλάξαιτο ἦθος.

v. 4. πράσσει, — v. 5. λόγων. — v. 7. ἀφθόνατος

Ol. X. [Carmen vulgo post carmen XI. positum de Mingarelli sententia huc retraxit Boeckhius, quia illud hoc non praemisso intelligi nequeat. SCH.]

v. 4. [πράσσει apud Heynium error videtur typothetae esse. Libri πράσσοι. SCH.]

v. 7. [ἀφθόνατος contra libros omnes et rei rationem invenerat Stephanus. Boeckhii arbitrio favet Antiatticista Bekkeri p. 79, 3: ἀφθόνητος. Πίνδαρος Ὀλυμπιονίκαις. SCH.]

v. 8. [ἔγκειται libri boni, sed Scholia vetera ἄγκειται. SCH.]

v. 10. [ἀνθεῖ πρᾶπίδεσιν ἔσαι Bergk. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΑ'. (Γ')
 ΑΓΗΣΙΑΔΑΜΩ, ΛΟΚΡΩ, ΕΠΙ-
 ΖΕΦΥΡΙΩ.

ΠΑΙΔΙ ΠΤΚΤΗ.

Strophæ.

υ υ' υ υ - υ' υ - υ' υ υ =
 υ υ' υ - υ' υ υ - υ =
 υ υ' υ - - υ' υ - - υ' υ - - υ' υ - x - υ' υ υ - υ υ =
 υ υ' υ υ - υ' υ =
 5 υ υ' υ - υ' υ =
 υ υ' υ υ - υ =

E p o d i.

υ υ' υ υ - υ' υ υ - - υ' υ υ υ
 υ υ' υ υ - υ υ =
 - υ' υ υ υ - υ' υ υ - υ' υ υ - υ' υ - υ =
 - υ' υ υ - υ' υ υ - υ' υ - -
 5 - υ' υ υ - υ =
 - υ' υ - υ =
 υ υ υ' υ υ =
 - υ' υ υ - υ υ' υ υ =
 υ υ' υ υ υ - υ' υ υ υ' υ - υ' υ υ =

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Στρ. α'.
 Ἀρχεστράτου παῖδα πόθι φρενὸς
 ἡμᾶς γέγραπται. γλυκὺ γὰρ αὐτῷ μέλος ὀφείλων ἐπι-
 λέλαθ'. ὦ Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ καὶ θυγάτηρ 5
 Ἀλάθεια Διός, ὀρθῇ χειρὶ
 5 ἐρύκετον ψευδέων
 ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

ἕκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος Ἀντ. α'.
 ἑμὸν καταίσχυνε βαθὺν χρεός. 10
 ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖαν ἐπιμομφὰν τόκος ὀνά-
 τωρ. νῦν ψᾶφον ἐλίσσομένην
 10 ὅπα κῦμα κατακλύσσει ῥέον; 15
 ὅπα τε κοινὸν λόγον
 φίλαν τίσομεν ἐς χάριν;

Ἐπ. α'.
 νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν Ζεφυρίων,
 μέλει τέ σφισι Καλλιόπα
 15 καὶ χάλκεος Ἄρης. τράπε δὲ Κύκνεια μάχα καὶ
 ὑπέρβιον 20

v. 8. ἁμὸν κατήσχυνε — v. 9. ὁ τόκος ἀνδρῶν. — v. 15. Κυκνεία

OL. XI. v. 8. [ἁμὸν recentiorum codicum est. Sic v. 3. ἁμᾶς (codex ἡμᾶς) Mingarellus restituebat. Vide Boeckhium de Crisi §. 41. p. 127. SCH.]

v. 9. [Libri non interpolati cum Scholiis veteribus τόκος (Pal. C γε τόκος) θνατῶν, interpolati ὁ τόκος ἀνδρῶν. Palmarem Hermannii emendationem probavit Boeckhius de Crisi §. 41. p. 127. SCH.]

v. 13. [Scholia vetera alteram explicant lectionem νέμει γὰρ ἁ τραχεῖα πόλις Λοκρῶν, quam Didymus dixerat non absurdam. Schneidero Saxoni inde videbatur vetustior scriptura elicī posse νέμει γὰρ ἀτρέκεια πόλιν. Nam teste Orione Etym. s. v. ἀτρέ-
 κές· οἱ Λωριεῖς ἀτρέχες λέγουσιν. Veteres grammatici κατὰ
 στέρησιν τοῦ τρέχειν dictum censebant; v. Apollonii Lex. Hom.
 p. 46, 28. Bekker. et Scholia Pind. Pyth. VIII, 3., coll. Ahrens
 de Dial. Dor. p. 83. SCH.]

v. 15. [Κύκνεια metri causa, ut ultima Aeolensium more corripitur, cum Hermanno correxit Boeckhius. Plures libri Κυ-
 κνέα. Vide Hermann. de dial. Pind. p. 252., qui simile exemplum
 ascripsit ex auctore Rhesi v. 764. Ἐκτόρεια χεῖρ. Adde Διομή-
 δεια ἀνάγκη Arist. Eccl. 1029. et quod Dindorfius ad locum Rhesi
 attulit ex Et. M. p. 461, 45. Πολυδένχεια χεῖρ. SCH.]

Ἡρακλέα· πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν
 Ἴλα φερέτω χάριν
 Ἀγησίδαμος, ὥς
 Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.

20 θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ
 πελώριον ὀρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμῃ. 25

ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες, Στρ. β'.
 ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος.

ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι θέμιτες ὥρσαν Διός, ὃν
 ἀρχαίῳ δάματι παρ Πέλοπος 30

25 *βίη Ἡρακλέος ἐκτίσσατο,
 ἐπεὶ Ποσειδάνιον
 πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

πέφνε δ' Εὐρυτον, ὥς Λυγέαν λάτρινον Ἀντ. β'.
 ἀέκονθ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέρβιον 35

30 πράσσοιτο. λόχμῃσι δὲ δοκεύσαις ὑπὸ Κλεωνᾶν
 δάμασε καὶ κείνους Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῷ,

ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον 40
 ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν
 μυχοῖς ἤμενοι Ἀλιδος

Μολλiones ὑπερφίαλοι. καὶ μὰν ξεναπάτας Ἐπ. β'.

35 Ἐπειῶν βασιλεὺς ὀπιθεν
 οὐ πολλὸν ἶδε πατρίδα πολυκτέανον ὑπὸ στερεῷ
 πυρὶ 45

v. 21. ὥρμασε — v. 23. ἔργον — v. 29. ἄκονθ' — v. 30. καὶ-
 κείνους — v. 33. ἄμενον

v. 20. [Pro φύντ' vulgo φωτ'. Sed quum Scholia vetera in interpretatione utantur verbis τὸν φύντα πρὸς ἀρετήν, Heynius illud reposuit. Et consentiunt quidam libri et lemma Scholiorum ipsum. Praepositio ποτὶ pertinet ad κλέος; vide Boeckh. de metris III, c. 22. fin. Idem statim post ex libris non vitiatis ὀρμάσαι (ὀρμησαι ποιήσειεν Scholia vetera) revocavit pro vulgato κε — ὥρμασε. Vide de Crisi §. 25. p. 69. SCH.]

v. 23. [ἔργων πρὸ πάντων de Hermannii sententia Boeckhius cum libris plurimis. Vide Expll. SCH.]

v. 25. [βίη Ἡρακλέος ἐκτίσσατο interpolatio est Triclinii. Libri probi βωμὸν (pauci βωμῶ) ἐξάριθμον Ἡρακλέης ἐκτίσσατο, quod Boeckhio vetustum glossema videtur ex Olymp. V, 5. peti-
 tum. Mire ratiocinando Kayserus p. 28. devenit ad ἔθνη ἐξάρι-

ἔτασεν ἑορτὰν σὺν Ὀλυμπιάδι πρώτην
νικαφορίαισί τε.

60 τίς δὲ ποταίνιον

ἔλαχε στέφανον

χείρεσσι, ποσὶν τε καὶ ἄρματι,

ἄγωνιον ἐν δόξῃ θέμενος εὖχος, ἔργῳ καθελών; 75

σταδίου μὲν ἀρίστευσεν εὐθὺν τόνον Στρ. δ'.

65 ποσὶ τρέχων παῖς ὁ Λικυμνίου

Οἰωνός· ἵκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ
πάλα κυδαίνων Ἐχεμος Τεγέαν· 80

Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμαῖς τέλος

Τίρυνθα ναίων πόλιν·

ἂν' ἱπποῖσι δὲ τέτρασιν

70 ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὠλιγοθίου· Ἀντ. δ'.

ἄκοντι Φράστῳ ἔλαβε σκοπὸν· 85

μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδике πέτρῳ χεῖρα κυκλώσας ὑπὲρ
ἁπάντων, καὶ συμμαχία θόρυβον

v. 58. ἐν Ὀλυμπιάδι — v. 61. γε λάχε — v. 62. ἄρμασιν, —
v. 64. στάδιον et εὐθύτονον — v. 66. ἦκεν et Τεγέαν· — v. 67.
Δόρυκλος δὲ τέλος πυγμαῖς φέρε — v. 70. Σᾶμος ἠεῖδετο· — v. 71.
κᾶκοντι — v. 72. ἅπαντας· καὶ συμμαχία

v. 58. [ἐν Ὀλυμπιάδι libri deteriores. Versu 61. Boeckhius
γε λάχε, interpolationem metricorum, expulit cum libris optimis.
Pal. C ἔλαβε. SCH.]

v. 62. [ἄρματι optimi, ut Ol. I, 110. Pyth. VI, 17. Isthm. I,
14. SCH.]

v. 64. Libri στάδιον — εὐθύτονον contra metrum. Schmi-
dius coniecit εὐθύδρομον, Hermannus στάδιον — εὐθὺν πόνον,
ut est εὐθύπονον in Guelph. Postremo Thierschius in Versione
Germanica proposuit εὐθὺν τόνον, idque nunc recepit Boeckhius.
Quae quidem emendatio bona est, si στάδιον εὐθὺν τόνον intel-
ligis cursus in stadio rectam tensionem (des Laufes gerade
Spannung, Richtung), ut στάδιον etiam cursum significare
constat; cf. Pyth. XI, 49. Nem. VIII, 15. Sin ipsius curriculi
rectam tensionem intelligeres, non conveniret ἀριστεύειν. Recte
dicitur aliquis πάλην, δρόμον, μάχην ἀριστεύειν, sed non dici
potest ἀριστεύειν χώρον, πεδίων, στάδιον, si hoc pro curriculo
sit. [At pertinet εὐθὺν τόνον ad τρέχειν. SCH.]

v. 66. [Τεγέαν signavit Boeckhius, quum Pindarus Τεγέα ha-
beat Nem. X, 47. SCH.]

v. 70. Vulgo Σᾶμος ἠεῖδετο (ex v. 76.). Libri meliores
cum Scholl. vett. σᾶμ' Ἀλιγόροθιον aut Ἀλλιγόροθιον. Unde Boe-
ckhius acute restituit Σᾶμος ὠλιγοθίου, h. e. ὁ Ἀλιγοθίου, Se-

ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα
ἐπακτὸν ἀλλότριον,
90 θνάσκοντι στυγεράπατος·

καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις αἰοιδᾷς ἄτερ, Ἄντ. ε
Ἀγησίδαμ', εἰς Αἶδα σταθμὸν 11
ἀνὴρ ἱκνῆται, κενεὰ πνεύσας ἔπορε μόχθῳ βραχὺ 1
τερπνόν. τὴν δ' ἀδυεπὴς τε λυρῶν 11
γλυκὺς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν. 11
95 τρέφοντι δ' εὐρὺ κλέος
κόραι Πιερίδες Διός.

ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος σπονδᾷ, κλυτὸν ἔθνος Ἐπ. ε
Λοκρῶν ἀμφέπεσον μέλιτι
εὐάνορα πόλιν καταβρέχων· παῖδ' ἐρατὸν δ' Ἀρ- 120
χεστράτου
100 αἶνησα, τὸν εἶδον κρατέοντα χερὸς ἀλκᾷ
βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον,
κεῖνον κατὰ χρόνον
ιδέα τε καλὸν
ᾧρα τε κεκραμένον, ᾧ ποτε
105 ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρο- 125
γενεῖ.

v. 95. ἔχοντι — v. 99. δ' εὐάνορα et ἐρατὸν Ἀρχεστράτου —
v. 102. χρόνον γ' — v. 104 seq. ᾧ ποτ' ἀναιδέα et τὸν πότμον

v. 95. [τρέφοντι Boeckhius ex libris non interpolatis. SCH.]

v. 99. Pro παῖδ' ἐρατὸν δ' legendum videtur παῖδ' ἐρατόν
τ', quum nulla sit hic oppositio. Non dicit: Populum ornavi, Age-
sidamum vero laudavi, sed: Populum ornavi et cecini
etiam Agesidamum. Cet. v. supr. ad Ol. VI, 74. not. crit.
[Metri causa vulgatam cum Hermannō mutavit Boeckhius ex li-
bris. Particulam δὲ tertio loco positam excusat de Crisi §. 4
p. 128. eo, quod παῖδ' ἐρατόν artissime cohaereant. SCH.]

v. 102. [γ' Boeckhius et Hermannus sustulerunt cum libris
SCH.]

v. 104 seq. [Libri optimi ᾧ ποτ' ἀναιδέα Γανυμήδει θάνα-
τον ἄλ. Quae Heynius habebat, Erasmo Schmidio debentur
Boeckhius conformavit consentiente Hermannō. Sed πότμον pau-
cissimi libri, quorum ex numero Pal. C eximendum esse Kayser
collatio docuit. SCH.]

σύμβολον δ' οὐ πώ τις ἐπιχθονίων Ἄντ. 10
 πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὖρεν θεόθεν
 τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.

10 πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
 ἔμπαλιν μὲν τέρψιος, οἱ δ' ἀνιαραῖς 15
 ἀντικύρσαντες ζάλαις ἐσλὸν βαθὺ πῆματος ἐν
 μικρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

νῖε Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεά κεν, Ἐπ.
 ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ, συγγόνῳ παρ' ἐστιά 20
 15 ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν,
 εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας σ' ἄμερσε πάτρας.
 νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανωδᾶμενος 25
 καὶ δις ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
 θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάξεις, ὁμιλέων παρ'
 οἰκείαις ἀρούραις.

v. 16. Κνωσίας ἄμερσε

v. 15. [κατεφυλλορόησε Bergkiius, coll. Phrynicho Bekkeri
 p. 71, 11. Φυλλοροεῖν: ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν ἀποβαλλόντων
 τὰ φύλλα. φυλλοροεῖν. Idem cum Iacobsio ex Scholiis v. 16. dedit
 σ' ἄμερσε. Sequor. SCH.]

v. 18. [Libri deteriores ἐν Πυθῶνι ex glossa. SCH.]

5 πρόθυρον Ποτειδᾶνος, ἀγλαόκουρον. 5
 ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνηταί τε, βάθρον
 πολίων ἀσφαλές,
 Δίκα καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλού-
 του, 10
 χρύσειαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος.

ἐθέλοντι δ' ἄλλεξιν Ἄντ. α'.
 10 ὕβριν, κόρον ματέρα θρασύμυθον.
 ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
 εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν. 15
 ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
 ὕμιν δέ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον
 ἀγλαΐαν ὥπασαν
 15 ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις, 20
 πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

Ἐπ. α'.
 ὦραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσμαθ'. ἅπαν δ'
 εὐρόντος ἔργον.
 ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανε
 25 σὺν βοηλάτῃ χάριτες διθυράμβῳ;
 20 τίς γὰρ ἱππέοις ἐν ἔντεσιν μέτρα,

v. 5. Ποσειδᾶνος, — v. 6. πολίων, ἀσφαλῆς, — v. 9. ἄλεξιῖν —
 v. 14. ὥπασάν γ' — v. 15. εἰν ἀέθλοισιν,

Ol. XIII. v. 5. [Quum Pindarus ceteris locis Ποσειδᾶν usurpaverit, h. l. et v. 40. plurimi libri in ea forma consentiunt, quam Boeckhius reposuit, de industria ratus ascitam tanquam Corinthiis vulgarem. De ea Herodianus περὶ μὲν. λέξ. p. 10, 27: παρὰ Δωριεῦσι τρεπομένου τοῦ ὁ εἰς τὸ Ποτειδᾶν κατ' ὀξεῖαν τάσιν. SCH.]

v. 6. [Bonī aliquot libri κασιγνήτα, probatum Kaysero p. 34. Deinde ἀσφαλῆς est Er. Schmidii coniectura, firmata codice Cizensi. Reliqui libri ἀσφαλῆς, non aptum Iustitiae epitheton. Sed revocat Kayserus. Versu sequente in Scholiis veteribus ὁμότροπος comparet. SCH.]

v. 7. Vox ταμίαι coalescit cum ἀνδράσι per synizesin, quod genus Pindaro restituit Boeckhius, probante Hermann. Cf. Boeckhii Annot. crit. p. 420. et Hermann. Elem. doctr. metr. p. 55. Hoc loco haec res ignorata grammaticis in causa fuit, ut ceteras strophas omnes interpolarent. Vide de Crisi §. 33. p. 97 seqq.

v. 9. [ἀλεξιῖν vulgo, et sic Pal. C, spreto Buttmanno Gramm. ampl. II. p. 103. Lobeck. Alterum revocavit Boeckhius de Crisi §. 41. p. 128., quia ἀλεξέω non sit in usu. SCH.]

Ἐπ. β'.

40 Ἑλλώτια δ' ἐπτάκις· ἐν δ' ἀμφιάλοισι Ποτειδᾶνος
τεθμοῖσιν

Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
Τερψία θ' ἔφοντ' Ἑριτίμῳ τ' αἰοδαί. 60

ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε
ἦδ' ἐν χόρτοις ἐν λέοντος, δηρίομαι πόλεσιν

45 περὶ πλήθει καλῶν, οἷς μὰν σαφεῖς
οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντιαῖν ψάφων ἀριθμόν. 65

ἔπεται δ' ἐν ἑκάστῳ Στρ. γ'.

μέτρον. νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος.

ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεῖς

50 μῆτ' ἢν τε γαρούων παλαιγόνων 70

πόλεμόν τ' ἐν ἡρώϊαις ἀρεταῖσιν

οὐ ψεύδομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ, Σίδυφον μὲν πυκνό-
τατον παλάμαις ὥς θεόν,

καὶ τὰν πατρὸς ἀντία Μήδειαν θεμέναν γάμον
αὐτᾶ, 75

ναῖ σῴτειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

55 τὰ δὲ καὶ ποτ' ἐν ἀλκᾷ Ἀντ. γ'.

πρὸ Λαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν

ἐπ' ἀμφοτέρω μαχᾶν τέμνειν τέλος, 80

τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἀτρείῳ

Ἑλέναν κομίζοντες, οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν

60 εἵργοντες· ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόντα τρώ-
μεον Δαναοί. τοῖσι μὲν 85

v. 40. Ποσειδᾶνος — v. 42. Τερψίης θ' ἔφοντ' Ἑριτίμοι τ' αἰο-
δαί. — v. 53. θεμέναν τὸν γάμον αὐτᾶ, — v. 58. Ἀτρείως — v.
60. τοῖσι μὲν

v. 42. Vulgo Τερψίης θ' ἔφοντ' Ἑριτίμοι τ' αἰοδαί. Schmidio
auctore ex Scholl. vett. reposuit Boeckh. Τερψία θ' et Ἑριτίμῳ
τ', probatum etiam Hermannō; ἔσποντ' Bothius praeivit. [Vul-
gatam ἔφοντ' revocavi cum Bergkio. SCH.]

v. 49. δὲ ἴδιος non facit hiatum, quum ἴδιος in nonnullis
dialectis digamma habeat; cf. Boeckh. Oecon. Civit. Athen. T. II.
p. 393., qui olim γὰρ ἴδιος Heynianum probaverat.

v. 53. [τὸν γάμον vulgo. Articulum metri gratia cum libris
optimis induxit Boeckh. Idem αὐτᾶ (sic Pal. C) cum Her-

καρταίποδ' ἀνερύη Γεαόχῳ,
 θέμεν Ἰππία βωμὸν εὐθύς Ἀθάνᾳ. 115
 τελεῖ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὄρκον καὶ πα-
 ρὰ ἐλπίδα κούφαν κτίσιν.

ἦτοι καὶ ὁ καρτερός ὀρμαίνων ἔλε Βελλεροφόν-
 τας, 120

85 φάρμακον πραῦ τείνων ἀμφὶ γέννι,

Ἐπ. δ'.

ἵππον πτερόεντ'· ἀναβὰς δ' εὐθύς ἐνόπλια χαλκω-
 θεὶς ἔπαιζεν.

σὺν δὲ κείνῳ καὶ ποτ' Ἀμαζονίδων
 αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμου 125
 τοξόταν βάλλων γυναικεῖον στρατόν,

90 καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.
 διασωπάσομαί οἱ μόρον ἐγώ· 130
 τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι Ζηνὸς ἀρχαῖαι δέκονται.

ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων Στρ. ε'.

ἵεντα ῥόμβον παρὰ σκοπὸν οὐ χοῆ

95 τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν. 135

Μοῖσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἔκων

v. 81. αὐτὸν ἐρύη Γαῖαόχῳ, — v. 82. Ἰππεία — v. 83. πληροῖ δὲ θεῶν et κτίσιν γ' — v. 84. ὀρμαίνων ἔλαβεν — v. 85. γέννι, — v. 87. δ' ἐκείνῳ — v. 91. διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον omisso ἐγώ — v. 92. ἀρχεῖαι δέχονται.

v. 81. Vulgo καρταίποδ' αὐτὸν ἐρύη Γαῖαόχῳ. Scripturam ἀνερύη agnoscunt Scholl. vett. et libri plurimi; vox in hac re sollemnis. Multi tamen codices boni ἀνερύη. Γεαόχῳ emendavit Boeckh. cum aliquot libris, ut apud Hesiod. Theog. 15. est Γεήοχος Neptunus. Γεήοχον agnoscit etiam Herm. Praef. ad Hymn. Hom. p. XIV seqq.

v. 83. Vulgo: πληροῖ δὲ θεῶν et κτίσιν γ'. At πληροῖ vox est neque apud Homerum neque apud Pindarum usitata, sed recentioris usus. Metri causa hoc dederunt Byzantini. Boeckhius ex optimis libris reduxit τελεῖ δέ. Etiam fulcrum γ' post κτίσιν plurimi non agnoscunt.

v. 84. ἔλε pro ἔλαβεν revocavit Boeckh. ex optimis libris. Mox γέννι non interpolatū pro vulg. γέννι, unde Herm. scripsit γέννι. Idque exstat in Scholiis veteribus.

v. 91. Vulgo διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον. Meliores tenent

πόλεις, ἃ τ' Εὐβοία. καὶ πᾶσαν κατὰ 160
 Ἑλλάδ' εὐρήσεις ἐρευνῶν μάσσον' ἢ ὥς ἰδέμεν.
 ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν.
 115 Ζεῦ τέλει, αἰδῶ δίδοι καὶ τύχαν τερπνῶν γλυ-
 κεῖαν.

v. 114. ἀλλὰ κούφοισιν — v. 115. Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδούς

v. 114. Pro ἀλλά Boeckh. ex coniectura Hermannī ἄνα, h. e. Ζεῦ ἄνα, veluti Hom. Il. Γ, 350. et saepius.

v. 115. [Optimi libri Ζεῦ τέλειε, αἰδῶ τε δίδοι, interpolati Heynīanā lectionem praebent. Correxīt Boeckhius, qui Pindarum ubique forma δίδοι usum animadvertit, coll. Ol. I, 85. VI, 104. VII, 89. Hermannus διδούς retinet. Ceterum de fine carminis, quem de sententia veterum Scholiastarum cum Kaysero et Bergkio aliter distinxi, vide Commentarios. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Α΄.

Ι Ε Ρ Ω Ν Ι Α Ι Τ Ν Α Ι Ω

A P M A T I.

S t r o p h a e.

/ υ -- / υ -- / υ υ -- υ υ =
 / υ -- / υ υ -- / υ -- / υ υ -- υ υ -- / υ
 x -- / υ -- / υ =
 -- / υ υ -- υ υ -- υ / υ -- / υ -- / υ υ -- υ υ --
 5 / υ -- / υ -- / υ =
 / υ υ -- υ υ -- / υ -- / υ υ -- υ υ -- / υ υ -- υ υ -- / υ -- υ

E p o d i.

/ υ υ -- υ υ -- / υ -- / υ =
 / υ υ -- υ υ -- υ / υ -- / υ υ -- υ υ =
 / υ -- / υ -- / υ -- υ υ =
 -- / υ υ -- υ υ -- / υ =
 5 υ υ -- / υ υ -- υ υ -- / υ --
 / υ -- / υ υ -- υ υ --
 υ υ -- / υ -- / υ -- / υ -- / υ υ -- υ υ =
 υ υ / -- / υ υ -- υ υ -- / υ -- υ

Στρ. α΄.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
 σύνδικόν Μοισᾶν κτέανόν· τᾷς ἀκούει μὲν βᾶ-
 σις, ἀγλαΐας ἀρχά,
 πείθονται δ' αἰδοὶ σάμασιν, 5
 ἀγῆσιχόρων ὅπταν προοιμίῳ ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλε-
 λίζομένα.

v. 4. ὅπταν τῶν προοιμίῳ.

Pyth. I. v. 4. [ἀγῆσιχόρων Bergkias. Ibidem ὅπταν τῶν
προοιμίῳ praeter fidem librorum omnium Schmidias. SCH.]

5 καὶ τὸν αἶχματὰν κεραυνὸν σβέννυεις
 ἀενάου πυρός. εὖδ' ἄν' ἀσκάπτῳ Διὸς αἰετός,
 ὠκεῖαν πτέρυν' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις, 10

Ἀντ. α'.

ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαιν
 ἀγκύλῳ κρατὶ, γλεφάροισιν ἄδ' ἑκλάϊστρόν, κατέ-
 χεύας· ὁ δὲ κνώστων 15
 ὕγρον νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
 10 ὀϊπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιάτ' Ἀρήϊα, τρα-
 χεῖαν ἀνεύθε λιπῶν
 ἐγγέων ἀκμάν, λαίνει καρδίαν 20
 κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαϊμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε
 Λατοῖδ' ἀσφίξ βαθυκόλπων τε Μοῖσάν.

Ἐπ. α'.

ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς ἀτύσσονται βοῶν 25
 Πιερίδων αἶοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμאי-
 μάκετον,
 15 ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Τάρταρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος, 30
 Τυφῶς ἑκατόντακάρανος· τὸν ποτε
 Κιλίκιον θρέψεν πολυνύκτιον ἄντρον· νῦν γε μὰν
 ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερχέες ὄχθαι
 Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχναέιντα· κίων
 δ' οὐρανία συνέχει, 35
 20 νιφόεσ' Αἴτνα, πάνετες χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Στρ. β'.

τὰς ἐρεῖγονται μὲν ἀπλάτου πυρός ἀγνόταται 40

v. 13. [Libri boni ἀτύσσεται vel ἀτύζηται. Boeckhii scripturam praeter Scholia Plutarchus confirmat tribus locis; v. Boeckhii Expll. h. 1., qui cum Aug. D habere dicatur αἶοντας, olim coniecit ἀτύσσονται — αἶοντες. SCH.]

v. 20. [Codex Aug. D τιθήνα, de quo admonuit Ahrens de Dial. Dor. p. 134. SCH.]

v. 26. [θαυμάσιον προσιδέσθαι Gellius Noctt. Att. XVII, 10. cum aliquot libris Pindari. (Idem nuper repperi in vetustissimo codice Parisino Macrob. Sat. V, 17., qui statim post παγεοντων et satis mire ακοισαι praebet. Id annotavi propter Boeckhium Expll. p. 230.) Meliores tamen aut θαυμάσιον πυνθέσθαι aut ιδέσθαι, unde correctores τι ιδέσθαι effluerunt, quod olim Boeckhio placebat, coll. Homericο θαῦμα ιδέσθαι. Kayserus proposuit θαυματὸν ἄντα ιδέσθαι. SCH.]

ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἀμέραισιν μὲν προ-
χέοντι ῥόον κάπνου

αἰῶν· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φρίνισσα κυλινδομένα γλῶξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόν-
του πλάκα σὺν πατάγῳ. 45

25 κείνο δ' Ἀφαιστοῖο κρούνοῦς ἐρπετόν
δεινотάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προς-
ιδέσθαι, θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι, 50

Ἄντ. β'.

οἶον Αἶτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς
καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ χαράσσοις ἅπαν νῶτον
ποτικὲκλιμένον κέντεϊ. 55

εἴη, Ζεῦ, τινεῖν ἀνδάνειν,
30 ὅς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαίης μέτωπον,
τοῦ μὲν ἐπώνυμίαν
κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύνανεν πόλιν
γείτονα, Πύθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κᾶρυξ ἀνέειπέ νιν
ἀγγέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ κάλλινίκου 60

Ἐπ. β'.

ἄρμασι. ναῦσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτᾳ χάρις 65
ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον ἔλθειν οὖρον· εἰ-
κότα γὰρ

35 καὶ τελευτὰν φερέραν νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει 70
λοιπὸν ἔδσεσθαι στεφάνοισί νιν ἵπποις τε κλυτὰν
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομάσταν.

v. 32. κᾶρυξ — v. 34. ἐς πλόον, ἀρχ. — v. 35. κᾶν τελευτᾷ
φερέτερον νόστου — v. 37. στεφάνοισί τε ἵπποις

v. 35. Pauci φερέτερον, plurimi φερέρα. Pro κᾶν τελευτᾷ
plures codices ἐν καὶ τελευτᾷ, unus a m. pr. ἐν καὶ τελευτάν,
alius καὶ τελευτάν, alius καὶ τελευτᾷ, omisso ἐν. Hinc Boeckhius
καὶ τελευτάν φερέραν emendavit. Hermannō scribendum vide-
tur: εἰκότα δ' ἐν καὶ τελευτᾷ φερέτερον νόστου τυχεῖν.

v. 37. [Libri boni στεφάνοισιν ἵπποισί τε vel ἵπποις τε vel
ἵππειά τε. Correcti ἔδσεσθαι νιν στεφάνοισιν. Emendationem
Heynii a Scholiis confirmatam adoptavit Boeckhius, quum Aetnae
mentio necessaria sit ideoque pronomē abesse nequeat. Hoc aut
non reputavit aut non credidit Hermannus, qui Opuscc. VII. p.
114. scribendum edicit στεφάνοισι σὺν ἵπποις τε κλυτάν. SCH.]

Λύκιε καὶ Δάλων ἀνάδωκον Φοῖβε, Παρναβοῦ τε 75
 κράναν Κασταλλίαν φιλέων,
 40 ἐθελήσας ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὐανδροῦν τε χώραν.

Στρ. γ'.

ἐκ θεῶν γὰρ μηχαναὶ πᾶσαι βροταῖς ἀρεταῖς, 80
 καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιάται· περίγλωσσοί τ' ἔφυν.

ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον

αἰνῆσαι μενοινῶν ἔλπομαι

μὴ χάλκοπάρκον ἄκονθ' ὥσειτ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω

παλάμα δονέων,

85

45 μακρὰ δὲ ῥήσας ἀμεύσασθ' ἀντίους.

εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν ρύττω καὶ κτεάνων δό-
 σιν εὐθύνοι, καμιάτων δ' ἐπὶ λάσιν παράσχοι. 90

Ἀντ. γ'.

ἢ κεν ἀμνάσειεν, οἷσιν ἐν πολέμοισι μάχαις

τλάμονι ψυχῇ παρέμειν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν πα-
 λάμας τιμάν,

v. 39. Παρνασσῶ — v. 45. ἀμεύσεσθ' — v. 47. ἀμνάσειεν,

v. 39. [De scriptura Παρνασοῦ vide ad Ol. IX, 47. SCH.]

v. 40. [Hermannus Opuscul. VII. p. 115: „Scholiasta quum po-
 strema sic interpretatur: ἐθελήσας ταῦτα ἃ εὐχομαι τῷ σῶ νόῳ πράτ-
 τειν καὶ συμπεραίνειν καὶ εὐανδρον ἀποτελεῖν τὴν χώραν, credo eum
 posita plena interpunctione post ὀνομαστάν legisse ἐθελήσας ταῦτα
 νόῳ τιθέμεν εὐανδροῦν τε χώραν. In quo si non falsus sum, adden-
 dum lexicis erit εὐανδρόω.” Non probabile est Scholiastam ita
 legisse. Recte is intellexit τιθέμεν diversa potestate pertinere ad
 utrumque sic: ἐθελήσας ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὐανδρόν τε τιθέμεν
 χώραν. Similiter Alcman fr. 28. Delect.: Ἀρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ
 δ' ἡμερον ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν. Et sic demum perspi-
 citur, cur Pindarus activi infinitivo usus sit. Nam νόῳ θέσθαι
 vel ἐνθέσθαι vel ἐγκαταθέσθαι usitatum est. SCH.]

v. 45. [ἀμεύσασθ' Boeckhius ex optimis. Hesychius: ἀμεύ-
 σασθαι· ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι. Adde Eustath.
 Prooem. p. 9: Τὸ ἀμεύσαι (l. ἀμεύσασθαι), ὃ ἐστὶ παρελθεῖν
 καὶ νικῆσαι. Eadem vocabula in explicatione usurpant Scholia
 h. l. SCH.]

v. 47. [Libri ἄν μνάσειεν. Schmidius ἀμνάσειεν, quod re-
 ctius Boeckhius scripsit, quum μμν et νμν litterarum concursum
 spreverint Graeci. Adde Pyth. IV, 54. Theocr. XXIX, 16. ὀμνά-
 σθην pro ἀναμνησθῆναι, et vide Ahrentem de Dial. Aeol. p. 149.
 SCH.]

- οἶαν οὐτις Ἑλλάνων δρέπει, 95
 50 πλούτου στεφάνωμ' ἀγέροντον. νῦν γε μὰν τὰν Φι-
 λοκτήταο δίκαν ἐφέπων
 ἑστρατεύθη· σὺν δ' ἀνάγκαιά φίλον
 καί τις ἔων μεγαλάνοιο ἔθανεν. φάντι δὲ Λα- 100
 μνόθεν ἔλκει τειρόμενον μετανάσσοντας ἔλθειν
- ἦρωας ἀντιθέους Πολάντος υἱὸν τοξόταν· Ἐπ. γ'.
 ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελευτάσέν τε πόνουσ
 Δαναοῖς, 105
 55 ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιριδίον ἦν.
 οὕτω δ' Ἰέρωνι θεὸς ὀρθωτῆρ πέλοι
 τὸν προσέρποντά χρόνον, ὧν ἔραται καιρὸν δι-
 δούς. 110
- Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδῆσαι
 πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων. χάσμα δ' οὐκ ἄλ- 115
 λότηριον νικαφορία πατέρος.
- 60 ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξένυώμεν ὕμνον·

v. 51. σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φίλον — v. 52. μεταλλάσσοντας ἔλθειν —
 v. 59. πείθεό μοι

v. 51. [σὺν δ' ἀνάγκαιά φίλον lemma Scholiorum, quod ab Hermanno Opuscc. VII. p. 113. commendatum recepi, ut sententiae color generalis fieret. SCH.]

v. 52. [Libri et Scholia μεταλλάσσοντας contra metrum. Boeckhii μεταμείβοντας, quoniam Hesychius aliique μεταμείβων per μεταλλάσων explicant. Hermannus antea μέτα λύσσοντας: nunc Opuscc. I. c. quum μέτα λάσσοντας ipse tacite reposuisset, in nota recens addita Wakefieldii emendationem μετανάσσοντας ut facilem rei que aptissimam laudat. Sed quum Scholiasta ἐπιζητήσοντας explicet, videndum ait, num quid prodesse possit Hesychii glossa, diversa, ut videtur, confundentis: μάσσαι (vel μᾶσσαι)· ζητῆσαι, καθαρίσαι, φυρᾶσαι. — Fortasse: quanquam Scholiastam ipsum illud μεταλλάσσοντας legisse arguit id, quod ἀπὸ τῶν τὰ μέταλλα ἐπιζητούντων ductum ait. Ceterum alii viro docto μεταβάσσοντας, alii — vera loquor — μεθ' ἄλ' (trans mare) ἄξοντας in mentem venit. Ego Wakefieldium secutus sum. SCH.]

v. 56. [Hermannus I. c. ne θεός pro una brevi esset, quod ipso olim defenderat Opuscc. I. p. 253. collato versiculo Praxillae: Ἀλλὰ τεὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐπειθον, nunc non sine summa probabilitate proposuit: οὕτω δ' Ἰέρωνι τις ὀρθωτῆρ πέλοι. Bergkii πέλοι ὀρθωτῆρ θεός, ut πέλοι et ὀρθωτῆρ coalescant. Durissime. SCH.]

v. 59. [πίθεο Par. B et Mingarellus. SCH.]

τῷ πόλιν κελναν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ Στρ. δ'.
 Ὑλλίδος στάθμας Ἰέρων ἐν νόμοις ἔκτισσ'. ἐθέ-
 λοντι δὲ Πάμφυλον 120

καὶ μὰν Ἡρακλείδαν ἔκγονοι
 ὄχθαις ὑπο Ταῦγέτου ναίοντες αἰεὶ μένειν τεθμοῖ-
 σιν ἐν Αἰγυμίου

65 Δωρίοις. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι, 125
 Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βα-
 θύδοξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄνθησεν αἰχμᾶς.

Ἀντ. δ'.

Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ 130
 αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔτυμον
 λόγον ἀνθρώπων.

σὺν τοι τίν κεν ἀγητῆρ ἀνῆρ,

70 νῖῶ τ' ἐπιτέλλόμενος, δᾶμον γεραίρων τράποι σύμ-
 φωνον ἐς ἀσυχίαν. 135

λίεσσομαι νεῦδον, Κρονίων, ἄμερον.

ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοῖνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλάτος
 ἔχῃ, ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν τὰν πρὸ Κύμας 140

Ἐπ. δ'.

οἷα Συρακοσίων ἀρχῶ δαμασθέντες πάθον,
 ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ'
 ἀλκίαν, 145

v. 62. ἔκτισσε. θέλονται — v. 65. Δωριῆς. — v. 67. Ζεῦ, τέλει, —
 v. 70. δᾶμόν τε γέγων et ἐφ' ἀσυχίαν. — v. 72. Φοῖνιξ

v. 65. [Libri Δωριῆς, Δωριεῖς. Correxuit Hermannus. SCH.]

v. 67. [Vulgatum τέλει emendavit Boeckhius, quem vide Nott. Critt. Olymp. XIII, 109. SCH.]

v. 70. [Libri δᾶμον γεραίρων vel τε γεραίρων. Ibidem pro ἐφ' ἀσυχίαν Scholia ἐς ἀσυχίαν legerunt, et sic pauci codices. Optimi autem quum praepositionem prorsus ignorent, illa scriptura revocanda fuit, quum praesertim ἐς ante ἀσυχίαν facile oblitterari potuerit. Cf. Pyth. III, 35. SCH.]

v. 72. [Φοῖνιξ signavi cum Pal. C et Gotting. Sic enim exigebant veterum magistrorum praecepta; vide Choeroboscum Bekkeri p. 1429. et quae disputant Goettlingius Doctrina acc. p. 254. et Ellendtius Lex. Soph. II. p. 919. coll. I. p. 956. Item v. 32. καὶ γυῖ δέδωκε, ut Nem. IV, 74. SCH.]

v. 75. [ἀγείομαι (ἀγούμαι a v. αἰρούμαι) ex aliquot libris pro vulgato poetae reddidit Boeckhius. SCH.]

- 75 Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δούλιας. ἄρξομαι
 παρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθαναίων χάριν
 μισθόν, ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω πρὸ Κιθαιρώνομος
 μάχαν, 150
 ταῖσι Μῆδαιοι κάμον ἀγκυλότοξοι,
 παρὰ δὲ τὰν εὐνύδρον ἄκτὰν Ἰμέρα παίδεσσιν ὕμνον
 Δεινομένευσ τελέσαις,
 80 τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἄρετᾶ, πολεμίων ἀνδρῶν κα-
 μόντων. 155

- Στρ. ε'.
- καίρῳ εἰ φθέγγαιο, πολλῶν πείρατ' ἀσυντανύσαις
 ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ
 γὰρ κόρος ἀμβλύνει 160
 αἰανῆς ταχείας ἐλπίδας.
 ἀστῶν δ' ἀκοὰ κούφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ'
 ἑσλοῖσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις.
 85 ἄλλ' οὕτως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
 μὴ παρίει καλὰ. νῶμα δικάϊον πήδαλίῳ στρατόν· 165
 ἄψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν.

- Ἀντ. ε'.
- εἴ τι καὶ φλαυρὸν παραιθύνσθαι, μέγα τοι φέρε-
 ται 170

v. 75. ἀρξομαι — v. 76. Ἀθηναίων — v. 78. Μῆδοι μὲν —
 v. 85. οἰκτιρμῶν

v. 77. Teneo cum Hermanno librorum lectionem ἐρέω, de
 qua re expositum in Commentario. Participium ἐρέων Boeckhins
 de coniectura posuit.

v. 78. Interpolati Μῆδοι μὲν, meliores Μῆδαιοι, receptum
 iam Beckio. Sunt enim Μῆδοι dicti et Μῆδαιοι; cf. [Steph. Byz.
 s. v. et alia apud] Boeckh. Nott. Critt.

v. 83. [Pro ἐλπίδας, quae est paene omnium librorum lectio,
 ex edit. Rom. ἀπάδης exemplaria occuparat, pro quo Hermannus
 ἀπίδας voluit, coll. Aesch. Suppl. 101., quem locum ipse postea
 egregie restituit. Idem nuper defendebat Doederlinus Mus. Rhe-
 nan. 1829. III. p. 12. Scholia quum τὰς διανοίας explicant, et
 ipsa ἐλπίδας ob oculos habuerunt. SCH.]

v. 85. [Libri optimi cum Stobaeo et Pallada poeta οἰκτιρ-
 μοῦ, nunc reductum Boeckhio. SCH.]

Γραμμάς

- παρ σέθεν. πολλῶν ταμίας ἔσσι· πολλοὶ μάρτυρες
 ἀμφοτέροισι πιστοί.
 εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρούμενων,
 90 εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοᾶν ἀδείαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κά-
 μνε λῖαν δαπάναις· 175
 ἔξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
 ἰστίον ἀνέμωεν. μὴ δολωθῇς, ὧ φίλος, εὐτραπέλοις
 κέρδεσσ'· ὀπιθόμβροτον αἴχμημα δόξας 180
 οἷον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαίταν μανύει Ἑπ. ε'.
 καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλό-
 φρων ἀρετά·
 95 τὸν δὲ ταύρω χαλκῷ καυτῆρα νηλέα νόον 185
 ἔχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις,
 οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπώροφαι κοινωνίαν
 μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέκονται. 190
 τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλων· εὖ δ' ἀκούειν
 δευτέρᾳ μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
 100 ὅς ἂν ἐγκύρῃ, καὶ ἔλῃ, στέφανον ὑψιστον δέ-
 δεκται. 195

ν. 90. αἰεὶ — ν. 92. ὧ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις. — ν. 98. δέ-
 χονται

ν. 92. Vulgo ὧ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις, laborantē metro.
 In Gott. ὧ φίλοι, in aliis ὧ φίλε εὐτραπέλοις κέρδεσσ', unde Her-
 mannus verum restituit, Boeckhio receptum.

ν. 98. [De forma δέκονται Boeckhio exposuit Nott. Critt.
 Olymp. XIII, 88. Cf. supra ad Ol. XIII, 92. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Β'.
ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophæ.

ὠὐὐὐ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 ὠὐὐὐ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 -ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 ὠὐὐὐ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 5 -ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 -ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 ὠὐὐὐ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 -ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-

Epodi.

ὠὐὐὐ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 ὠὐὐὐ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 ὠὐὐὐ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 5 ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 -ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-
 ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-ὑ-

Στρ. α'.

Μεγαλοπόλεις ὧ Συράκοσαι, βαθυπολέμου
 τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν
 δαιμόνιαι τροφοί, 5
 ὕμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν φέρων
 μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,
 5 εὐάρετος Ἰέρων ἐν αἷ κρατέων
 τηλανγέσιν ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις, 10
 ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος, ἃς οὐκ ἄτερ
 κείνας ἀγαναῖσιν ἐν χειρὶ ποικιλάνιους ἐδάμασσε
 πώλους. 15

ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρθένος χειρὶ διδύμα Ἀντ. α'.
 10 ὅ τ' ἐναγώνιος Ἐριᾶς αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον, ξε-
 στὸν ὅταν δίφρον 20
 ἐν θ' ἄρματα πεισιχάλινα καταζευγνύη
 σθένος ἵππιον, ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
 ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσεν ἄλλος ἀνὴρ
 εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον, ἅποιν' ἀρετᾶς. 25
 15 κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις
 φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ χρυσοχαῖτα προφρόνως
 ἐφίλησ' Ἀπόλλων, 30

Ἐπ. α'.

ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας· ἄγει δὲ χάρις φίλων ποί-
 νιμος ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένα·

v. 7. τᾶς οὐκ ἄτερ — v. 16. ἐφίλησ' — v. 17. ποί τινος ἀντὶ

Pyth. II. v. 7. [Libri τᾶς. Correxuit Hermannus. SCH.]

v. 14. [Libri non pessimi εὐαυχέα; vide Boeckhii Nott. Critt. et quae ad v. 28. dicuntur. SCH.]

v. 16. [ἐφίλησ' ex optt. libris revocavi monitu Ahrentis de dial. Dor. p. 148 seq. Cf. ad Nem. V, 44. SCH.]

v. 17. Codices partim ποί τινος, partim ποίνιμος. Ieremias Spigelius ποίνιμος, receptum a Schmidio, Beckio, confirmatum Hermanni et Boeckhii iudicio. Sic Soph. Trachin. 808. ποίνιμον Δίχην dixit. Ac Schol. legit ποίνιμος explicans ἀμειπτική.

v. 22. [πυρόεντι Leid. B et Heynii coniectura. SCH.]

v. 26. [γ' Boeckhii sustulit, φρασίν, de quo vide ad Ol. VII, 24., ex libris reposuit. SCH.]

v. 28. Omnes libri cum Schol. ἀνάταρ, in quo v digamma Aeolicum est, veluti in εὐαδον et κανάξαις, de quibus Buttmanus disputavit in Gramm. ampl. II. p. 63. et 77., et αὐτάχος Hom.

ὅς δ', ὃ Δεινομένειε παῖ, Ζεφυρία πρὸ δόμων 35
Λοκρὶς παρθένος ἀπύει, πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμα-
χάνων

20 διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖς' ἀσφαλές.
θεῶν δ' ἐφετμαῖς Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς 40
λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ
παντᾶ κυλινδόμενον.
τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τί-
νεσθαι.

Στρ. β'.

25 ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
γλυκὺν ἐλὼν βίοντον, μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,
μαινομέναις φραδὶν

Ἦρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον 50
πολυγαθές· ἀλλὰ νιν ὕβρις εἰς ἀνάταν ὑπερά-
φρανον

ὦρσεν· τάχα δὲ παθὼν ἰοικότ' ἀνήρ
30 ἐξαίρετον ἔλε μόχθον. αἱ δὲ δύο δ' ἀμπλακίαι 55
φερέποναι τελέθοντι· τὸ μὲν ἦρως ὅτι
ἐμφύλιον αἷμα πρῶτιστος οὐκ ἄτερ τέχνας ἐπέμιξε
θνατοῖς·

Ἀντ. β'.

ὅτι τε μεγαλοκευθέσσι ἐν ποτε θαλάμοις 60
Διὸς ἄκοιτιν ἐπειράτο. γρηὶ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ
παντὸς ὄραν μέτρον.

35 εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν 65

v. 26. μακρὸν γ' et φρεσίν — v. 28. ἀάταν — v. 31. ὅτι τ' —
v. 34. κατ' αὐτὸν

Π. XIII, 41. Est igitur ἀνάτα pro ἄτα. Vide plura ap. Boeckhium in Nott. Critt. et ap. Buttm. in Gr. T. I. p. 29. Eadem vox recurrit Pyth. III, 24. [Scholia: Ἀλοικῶς τὸ ἀνάταν προήγαγεν. ἐκεῖνοι γάρ, ἐὰν ὥσι δύο φωνήεντα, μεταξὺ ἐπιτιθέασιν τὸ ὕ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀήρ ἀνῆρ, καὶ ἄως ἄνωγ. Confer Ahrentem de Dial. Aeol. p. 38. Omnino plura Aeolismi vestigia per hoc carmen emergunt, neque ullum est, in quo tot sint selectae formae et a vulgari dialecto Pindari remotae; vide Boeckhii Nott. Critt. ad v. 14. SCH.]

v. 31. [τ' hiatus evitandi gratia interpositum a librariis exulare iussit Hermannus. SCH.]

v. 34. [κατ' αὐτὸν de Thierschii sententia Boeckhins, congruenter usui epico. SCH.]

ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἑλόντ'· ἐπεὶ νεφέλα παρε-
λέξατο,
ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, αἶδρις ἀνὴρ·
εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτα πρέπεν οὐρανιαν 70
θυγατέρι Κρόνου· ἄντε δόλον αὐτῷ θέσαν
40 Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν πῆμα. τὸν δὲ τετράκνα-
μον ἔπραξε δεσμόν,

Ἐπ. β'.

ἔὼν ὄλεθρον ὄγ'· ἐν δ' ἀφύκτοις γυνιοπέδαις πε-
σὼν τὰν πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν.
ἄνευ οἱ Χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον,
μόνα καὶ μόνον, οὔτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον οὔτ'
ἐν θεῶν νόμοις·
τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον, ὃς
45 ἱπποῖσι Μαγνητίδεσσι ἐμίγνυτ' ἐν Παλίου 85
σφυροῖς, ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς
θαυμαστός, ἀμφοτέροις
ὁμοῖοι τοκεῦσι, τὰ ματρώθεν μὲν κάτω, τὰ δ'
ὑπερθε πατρός.

Στρ. γ'.

θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, 90

v. 36. ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἑλόντ'. — v. 38. οὐρανια — v. 41. ἀνεδέξατ' — v. 42. ἄνευ δ' οἱ — v. 43. νομοῖς· — v. 50. πτερό-
εντα αἰτὸν

v. 36. Vulgo ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἑλόντ', sine idoneo sensu. Probamus cum Boeckhio Bothii coniecturam ποτε καὶ τὸν ἑλόντ'; vide de Crisi Pindar. §. 26. Nam καὶ τὸν est: etiam hunc. Participium ἑλόντ' ferri non potest ob metrum, quum ubique penultimam longam habeat, ἑλόντ' autem aoristus nullus sit. [Fr. Iacobsius ποτὶ κοῖτον ἑλὼν ἐπεὶ, quod Hermannus et Boeckhii olim sic refingebant: ποτὶ κοῖτον ἑλόντ'· ἐπεὶ κτλ. Sed quum ἑλὼν aoristus alter nullus sit, Boeckhii ποτὶ κοῖτον ἑλόντ' suspicabatur. Postea tamen recepit quod de Crisi §. 26. p. 70. emendaverat: ποτε καὶ τὸν ἑλόντ'. Kayserus in ποτὲ καὶ φρονέοντ' incidit. Quorum omnium nihil satisfacit. Ego dudum emendavi καὶ τὸν ἑλόντ' idque ipsum video expressisse Guil. de Humboldt. in translatione; vide Scripta ab Al. de H. edita Vol. II. p. 292: „Frevelnde Liebesgemeinschaft stürzt oft auch gelingend ins Elend." Quare id sententiarum tenori aptissimum reposui. SCH.]

v. 38. [οὐρανια optimi libri praebuerunt. SCH.]

v. 41. [ἀνδέξατ' metri gratia ex aliquot libris restituit Boeckhiius.

50 θεός, ὃ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχρε, καὶ θαλασδαῖον
 παραμείβεται

δελφῖνα, καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν, 95
 ἑτέροισι δὲ κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ χρεὼν
 φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.

εἶδον γὰρ ἕκας ἐὼν ταπόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ
 55 φογερόν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν 100
 πιαινόμενον· τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχῃ πότμου
 σοφίας ἄριστον.

Ἀντ. γ'.

τὴν δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευθέρα φρενὶ πεπαρεῖν, 105
 πρῦτανι κύριε πολλᾶν μὲν εὐστεφάνων ἀγνιᾶν καὶ
 στρατοῦ. εἰ δέ τις

ἤδη κτεάτεσσι τε καὶ περὶ τιμᾷ λέγει 110
 60 ἑτερόν τιν' ἂν Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι
 ὑπέρτερον,

χαῦνα πρᾶπίδι παλαιμονεῖ κενεά.
 εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
 κελαδέων. νεότατι μὲν ἀρήγει θράσος 115
 δεινῶν πολέμων· ὅθεν φραμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα
 δόξαν εὐρεῖν,

v. 53. ἀδινόν, κακαγορίαν: — v. 56. πότμου σοφίας, ἄριστον. —
 v. 57. πεπορεῖν, — v. 58. μᾶν — v. 61. κενεᾷ.

Mitscherlichius ἀνδείξαι' proposuit. SCH.]

v. 42. [Quum ante οἱ digammatum δ' ferri non possit, ex ingenio particulam induxit Hermannus Orph. p. 787., ex libris Boeckhii. Idem v. 43. νόμοις ex iisdem; cf. v. 86. SCH.]

v. 50. [Vulgatam ex fide librorum omnium mutavit Boeckhii. SCH.]

v. 53. Vulgo δάκος ἀδινόν, κακαγορίαν. Genitivus restitutus a Boeckhio e libris, probatus etiam Hermann. [Sed is Opuscul. VII. p. 118. ad pristinam scripturam revolvitur. SCH.]

v. 56. [σοφίας ἄωτος scripsit Bergkii, coll. Isthm. VI, 18. SCH.]

v. 57. [Libri inter πεπορεῖν et πεπαρεῖν fluctuant. Hoc cum Scholiis et Hesychio (πεπαρεῖν· ἐνδείξαι, σημῆναι; sed idem πεπορεῖν· δοῦναι) reduxit Boeckhii. Confer Buttman. Gr. ampl. II. p. 283. Lobeck. SCH.]

v. 58. [μᾶν praebuerunt libri. Statim v. 61. libri κενεᾷ praeter Guelf., qui Pauwii correctionem firmat. Olymp. XI, 97. κενεᾷ πνεύσαις. SCH.]

Ἐπ. γ'.

65 τὰ μὲν ἐν ἱπποδόαισιν ἄνδρεςσι μαρνάμενον, τὰ δ'
ἐν πεζομάχαισι· βουλαὶ δὲ πρεσβύτεραι 120
ἀκίνδυνον ἔμοι ἔπος ποτὶ σὲ πάντα λόγον
ἐπαινεῖν παρέχοντι. χαῖρε. τόδε μὲν κατὰ Φοῖνισ-
σαν ἔμπολ' ἄν 125

μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἄλ' οὐ πέμπεται·

τὸ Καστόρειον δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς ἔκων

70 ἄθρονον χάριν ἑπτακτύπου

φόρμιγγος ἀντόμενος. 130

γένοι' οἷος ἔσσι μαθών· καλὸς τοι πύθων παρὰ
παισίν, αἰεὶ

Στρ. δ'.

καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν
τέρπεται ἔνδοθεν· 135

75 οἷα ψιθύρων παλάμαις ἔπει' αἰεὶ βροτῶν.

ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροισι διαβολιᾶν ὑποφάντιες, 140
ὄργαῖς ἀτενὲς ἄλωπέκων ἵκελοι.

v. 65. ἀνδράσι — v. 66. ποτὶ ῥα πάντα — v. 69. χορδαῖς θέ-
λων — v. 74. ἀμωμήτων, — v. 75. βροτῶν. — v. 76. ὑποφάντιες, —
v. 78. κέρδει

v. 65. [ἄνδρεςσι, ut Pyth. V, 64., metri gratia Hermannus. SCH.]

v. 66. Vulgo ποτὶ ῥα πάντα. Codices plerique et optimi ποτὶ
πάντα, quam scripturam Boeckhius antiquissimam iudicat lectio-
num, quae in codicibus feruntur; est enim in aliis ποτὶ ἅπαντα,
ποτὶ ῥ' ἅπαντα aut ποτὶ ῥα πάντα. Sed particula ῥα in media
sententia locum non habet. Inseruit igitur Boeckhius σέ, de quo
vide quae diximus in Commentario. [Bergkiius σὲ ποτὶ πάντα. SCH.]

v. 69. Vulgo χορδαῖς θέλων. Boeckhius ex emendatione ἔκων,
addicentibus Scholiis, ut videtur. Censet enim Pindarum epicam
dialectum sequutum semper ἐθέλειν dixisse, nunquam θέλειν, de
qua re vide annotationem criticam eius ad Pyth. I, 62. Non as-
sentitur Hermannus, cuius iudicium disce ex iis, quae in Heynii
editione novissima ad Nem. X. fin. scripsit.

v. 72 seq. καλὸς τοι πύθων παρὰ παισίν, αἰεὶ καλός. Haec le-
ctio sola auctoritatem habet. [Cum uno codice Boeckhius olim
corrigebat: μαθών, καλὸς τις· πύθων παρὰ παισίν αἰεὶ. Sed re-
cte postea sprexit. De repetita voce καλός, qua magnam admi-
rationem puerorum significari putat — ego neminem puerorum pu-
taram, ut Athenis in parietibus solebat inscribi Καλός, καλὸς ὁ
δεῖνα — Hermannus Opuscul. VII. p. 120. excitat Theocr. VIII, 72.
Callimach. Epigr. 30. et Epigr. Inc. 14. SCH.]

κερδοῖ δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;
 ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺ 145
 80 σκευᾶς ἑτέρας, ἄβᾶπτιστός εἰμι, φελλὸς ὧς ὑπὲρ
 ἔρκος, ἄλμας.

Ἀντ. δ'.

ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
 δόλιον ἀστόν· ὅμως μὰν σαίνων ποτὶ πάντας, ἄγαν
 πάγχυ διαπλέκει. 150

οὐ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη φιλεῖν·
 ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅτ' ἐχθρὸς ἐὼν λύκοιο δίκαν ὑπο-
 θεύσομαι, 155

85 ἀλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς.
 ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωστος ἀνὴρ προφέρει,
 παρὰ τυραννίδι, χῶπόταν ὁ λάβρος στρατός, 160
 χῶταν πόλιν οἱ σοφοὶ τηρέωντι. χοῆ δὲ πρὸς θεὸν
 οὐκ ἐρίζειν,

Ἐπ. δ'.

ὅς ἀνέχει ποτὲ μὲν τὰ κείνων, τότε αὖθ' ἑτέροις ἔδω-
 κεν μέγα κῦδος. ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα νόον 165

v. 79. ὀχοίσας — v. 82. πάντας ἄγαν — v. 86. νομὸν — v. 89.
 ποτὲ μὲν et αὖ δ'

v. 74. [ἀμωμήτων Iacobsii coniectura fuit, ab Heynio metri gratia, ut videbatur, recepta. Statim v. 75. βροτῶ Heindorfius. Libri βροτῶν. SCH.]

v. 76. Lectionem vulgatam ὑποφάτις Boeckhius mutavit in ὑποφάντις, de quo cf. Commentarium nostrum. [Bergkiius διαβολιᾶν scripsit, ὑποφάντις coniicit. Et ὑποφάντις Ahrenti quoque valde dubium videtur de Dial. Dor. p. 63. SCH.]

v. 78. κερδοῖ praeclara emendatio Huschkii Dissertat. de fabulis Archilochi in Matthiae Misc. philol. V. I. p. 30 — 41., pro vulgato κέρδει.

v. 79. ἐχοίσας restituit Boeckhius e libris plurimis pro ὀχοί-
 σας. Mox v. 82. idem pro ἄγαν praeclare emendavit ἄγαν ab ἀγῆ,
 probatum etiam Hermannō. [Kayserus Heynii coniecturam ἄταν
 laudat. SCH.]

v. 89. Libri duobus exceptis τότε δ' αὖθ'. Hermannus: „Scribe
 αὖθ' ἑτέροις. Non dicitur αὖ δέ, sed δ' αὖ. Αὖτε autem pro δέ
 adhibetur praecedente μὲν Odyss. XXII, 5.” Idem: „In aliis vocabu-
 lis dialecti diversitas coniuncta est cum discrimine significationis.
 Ita τότε nunc, τόχα interdum dicit Pindarus. Quare in suspi-
 cionem venirent haec Pyth. II, 89. τότε μὲν, nisi cod. Aug. praebe-
 ret ibi ποτὲ μὲν.” Hinc emendavit locum Boeckhius. Ac ποτὲ
 μὲν in Leid. B. est.

Pind. Carm. Sect. I.

- 90 *λάλνει φθονερῶν· στάθμας δέ τινος ἐλκόμενοι*
περισδᾶς ἐνέπαξαν ἔλκος ὀδυναρὸν ἐᾷ πρόσθε
καρδία,
πρὶν ὅσα φροντίδι μητίονται τυχεῖν. 170
φέρειν δ' ἐλαφρῶς ἐπανχένιον λαβόντα ζυγὸν
ἀρήγει· ποτὶ κέντρον δέ τοι
 95 *λακτιζέμεν τελέθει*
ὀλισθηρὸς οἶμος. ἄδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς
ὁμιλεῖν. 175

v. 90. ἐλκόμενος — v. 91. ἐνέπαξεν — v. 92. μαχανῶνται τυ-
 χεῖν. — v. 93. ζυγόν γ'

v. 90 seq. Vulgatum *μηχανῶνται* in solâ est Rom. et diale-
 cti nomine laborat, quae *μαχανῶνται* postulat. Libri *μητίονται*,
 reductum Boeckhio, quem vide de Cris. §. 31, p. 90. Idem pro ἐλ-
 κόμενος — ἐνέπαξεν alteram lectionem ἐλκόμενοι — ἐνέπαξαν re-
 cepit. [Pluralis in singularem mutatus videtur a grammaticis, no
 pronomen ἐᾷ ad pluralia referendum esset. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Γ.
ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩ.

ΚΕΛΗΤΙ.

Strophæ.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

6 — — — — —

— — — — —

— — — — —

E p o d i.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

5 — — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Ἦθελον Χείρωνά κε Φιλυρίδαν, Στρ. α'.
 εἰ χρεὼν τοῦθ' ἀμετέρας ἀπὸ γλώσσης κοινὸν εὖξα-
 σθαι ἔπος,
 ζῶειν τὸν ἀποιχόμενον,
 Οὐρανίδα γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνου, βάσσαισί τ'
 ἄρχειν Παλίου Φῆρ' ἀγρότερον, 5
 5 νοῦν ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἷος ἐὼν θρέψεν ποτὲ 10
 τέκτονα νωδυνιᾶν ἄμερον γυιαρκέων Ἀσκληπίον,
 ἦρωα παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νόσων.

τὸν μὲν εὐῖππου Φλεγύα θυγάτηρ Ἀντ. α'.
 πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλειθυίᾳ, δαμῖνσα
 χροσέοις 15
 10 τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος,
 εἰς Αἶδα δόμον ἐν θαλάμῳ κατέβα τέχναις Ἀπόλλω-
 νος. χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος 20

v. 1. Φιλυρίδαν — v. 5. νόον — v. 6. τέκτον' ἀνωδυνίας ἄμε-
 ρον γυιαρκέος Ἀσκληπιόν,

Pyth. III. v. 1. [Scripsi Φιλυρίδαν simplici λ. Nam mater Chironis Φιλύρα dicitur; vide Pyth. VI, 22. Nem. III, 43. Nec cum mensura matronymici mutatur scriptura. Altera forma profecta ab iis videtur, qui nomen a φίλος et λύρα ducerent; vide Goettlingium in Hesiodi Theog. 1002. Ubi tamen prima producitur, ita invaluit λλ, ut in plerisque locis codices conspirent, ut h. l. et Orph. Argon. 454. (Sed Pyth. IX, 30. recte multi libri Φιλυρίδα.) Quem consensum premebat Wellauerus in Apollonii Arg. I, 554. Apud poetas Romanos fere Philyrides libri optimi, ut Neap. et Groning. apud Propert. II, 1, 60. Apud Virgilium Georg. III, 550. ne Wagnerus quidem quicquam ex codicibus attulit et in vulgata scriptura acquievit: apud Martial. II, 14, 6. pauci Philyrides. SCH.]

v. 4. [εὐρυμέδοντος error solius ed. Rom. in Scholiis. SCH.]

v. 5. [Solutio longae in νόον quum ferri non posset, Boeckhius νοῦν dedit, quod a Pindaro non profectum ratus Hermannus Opuscul. VII, p. 135. γνῶμ' coniecit, quod glossa expulerit. Nam γνῶμ' more Ionum pro νόημα vix ausum esse poetam. Mihi neutrum videtur sententiae satis convenire. SCH.]

v. 6. Vulgo τέκτον' ἀνωδυνίας ἄμερον γυιαρκέος Ἀσκληπιόν. Quum habeatur in libris Gott. et Guelph. τέκτονα νωδυνίας et singularis γυιαρκέος contra metrum sit, Boeckhius scripsit τέκτονα

γίγνεται παίδων Διός· ἃ δ' ἀποφλανρίζαιδ' αἶνιν
ἀμπλακίαισι φρενῶν, ἄλλον αἶνησεν γάμον κρύβδαν
πατρός, 25
πρόσθεν ἀκείρετόμα μυχθεῖσα Φοίβῳ,

15 καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρὸν. Ἐπ. α'.
οὐδ' ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
οὐδὲ παμφάνων ἰαχὰν ὑμεναίων, ἄλικες 30
οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
ἔσπερίαις ὑποκουρίζεσθ' αἰοδαῖς· ἀλλὰ τοι
20 ἦρατο τῶν ἀπεόντων· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον. 35
ἔστι δὲ φύλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρῳ,
μεταμῶνια θηρεῦων ἀκράντοις ἐλπίσιν. 40

ἔσχε τοιαύταν μεγάλην ἀνάταν Στρ. β'.
25 καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλθόντος γὰρ εὐνά-
σθη ξένου
λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας. 45

v. 12. μιν — v. 13. αἶνησε — v. 14. ἀκείρετόμα — v. 16. οὐκ
ἔμειν' — v. 19. ὑπὸ κουρίζεσθ' — v. 24. ἀάταν.

νωδυρία — γυιαρχέων, probante pluralem etiam Hermannus. [Nuper tamen Hermannus l. c. ad librorum Scholiorumque singularem redeundum esse disputat, ita ut, quum in eadem sede versus ubique incisiones constanter servatae sint, exceptis str. γ et antistr. ε, quos locos Hermannus paulo violentius in ordinem cogit, numerus versuum silentio putetur interpellari. Bergkiius τέκτονα νωδυρίας γυιαρχέωντ' edidit, quod displicet. Singularem autem attestantur etiam Scholia AV Homeri Il. Δ, 110: Πίνδαρος τέκτονα νωδυρίας φησίν. Ego, si apud Aeschylum Choeph. 61. παναρχέτας νόσου paulo certius esset, Pindaro reddendum censērem γυιαρχέτας. — Ibidem plerique libri Ἀσκληπιόν: ἦ ex Bœd. γ reposuit Boeckhius, ut Nem. III, 52., de quo dubitat Ahrens de Dial. Dor. p. 138. Quod quum Hermannus de emend. rat. gr. Gr. p. 61. propenacute signandum disputasset (contra praeceptum Arcadii p. 40, 25.), improbavit id Spitznerus de Versu Graec. her. p. 84., comprobavit Goettlingius Doctr. accentuum p. 89., qui recentiore aetate alteram tonosin Ἀσκληπιός invaluisse arbitratur. SCH.]

v. 14. [Formam reconditiorem ἀκείρετόμα ex compluribus libris reposuit Boeckhius, ut Isthm. I, 7. SCH.]
v. 16. [οὐδ' sola Aldina. Reliqui libri οὐκ, quod revocavit Bergkiius, Asyndeton non fero. SCH.]

οὐδ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῳ Πυθῶνι
τόσσαις αἶεν ναοῦ βασιλεὺς

Λοξίας κοινᾷ παρ' εὐθυτάτῳ, γνώμα πιθῶν, 50
πάντα ἴσαντι νόῳ· ψευδέων δ' οὐχ ἄπτεται· κλέ-
πτει τέ νιν

30 οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα Ἀντ. β'. 55
ξεινίαν κοίταν αἰθεμίν τε δόλον, πέμψεν κασιγνήταν
μένει

θύοισαν ἀμαιομακέτῳ
ἐς Λακέρειαν. ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ὤκει
παρθένος. δαίμων δ' ἕτερος 60

35 ἐς κακὸν τρέψαις ἑδαμάσσατό νιν· καὶ γειτόνων
πολλοὶ ἐπαῦρον, ἀμᾶ δ' ἔφθαρεν, πολλὰν δ' ὄρει
πῦρ ἐξ ἐνὸς 65

σπέρματος ἐνθορόν αἰστωδεν ὕλαν.

ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ Ἐπ. β'.
δύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμεν

40 λάβρον Ἀφαιστοῦ, τότε ἔειπεν Ἀπόλλων· Οὐκέτι 70
τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἀμὸν ὀλέσσαι
οἰκτροτάτῳ θανάτῳ ματρὸς βαρεῖα σὺν πάθῃ.

ὥς φάτο· βῆματι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ
νεκροῦ 75

ν. 27. μαλοδόκῳ et τόσσαις εἰσαῖεν — ν. 28. κοινῶνι et γνώμαν —
ν. 29. τέ μιν — ν. 35. ἑδαμάσατο — ν. 36. πολλὰν τ'

ν. 27. [Vulgo vitiose τόσσαις εἰσαῖε. Libri τόσσαις αἶε vel αἶεν cum Scholiis, unde correxit Boeckhius. Scholia: τόσσαις ἀντὶ τοῦ τυχῶν ὁ Ἀπόλλων. τὸ δὲ αἶεν ἀντὶ τοῦ ἡσθετο. Cf. Pyth. IV, 25. X, 33. Eustathius Prooem. p. 9: Ἐπιτόσσαις, ὃ ἐστὶν ἐπιτυχῶν· καὶ τόσσαι καλῶν ἡγουν ἐπιτυχίῳ. Ibidem γνώμαν et γνώμα πεπιθῶν libri, nisi quod in uno πυθῶν. Boeckhius γνώμα, Hermannus γνώμαν πιθῶν cum Schmidio probat; vide Opuscul. VII. p. 132 seq. (Isthm. III, 90. γνώμα πίθυνος pro vulg. πεπιθῶν reponit). Et dubitavit de Boeckhii ratione etiam Buttmannus Gr. ampl. II. p. 265. Lobeck. Me tamen prudens admonitio Dissenii in Expll. h. l. a revocando γνώμαν πιθῶν retinet. SCH.]

ν. 36. [πολλὰν δ' ex libris plurimis Boeckhius, quod necessarium erat propterea, quod haec verba translate dicta sunt. SCH.]

ἄρπασε· καιομένα δ' αὐτῷ διέφανε πυρά·
 45 καί ῥά μιν Μάγνητι φέρον πόρε Κενταύρῳ δι-
 δάξαι 80
 πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόδους.

τοὺς μὲν ὦν, ὅδοι μόλον αὐτοφύτων Στρ. γ'.
 ἑλκῶν ξυνάκονες, ἢ πολιῷ χαλκῷ μέλη τετραμένοι 85
 ἢ χειρμάδι τηλεβόλῳ,
 50 ἢ θερινῷ πυρὶ περθόμενοι δέμας ἢ χειμῶνι, λύσαις
 ἄλλον ἄλλοίων ἀχέων 90
 ἔξαγεν, τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφρέπων,
 τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἢ γυίοις περάπτων
 πάντοθεν
 φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθοῦς.

ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται. Ἀντ. γ'.
 55 ἔτραπεν καὶ κεῖνον ἀγάνορι μισθῷ χρυσὸς ἐν χειρὶν
 φανείς
 ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι
 ἦδη ἄλωκότα· χειρὶ δ' ἄρα Κρονίων ῥίψαις δι' ἀμ-
 φοῖν ἀμπνοᾶν στέρνων καθέλεν 100
 ὠκέως, αἶψαν δὲ κεραυνὸς ἐνέσχιμψεν μόρον. 105
 χρὴ τὰ ἑοικότα παρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς
 φρασίν,
 60 γνόντα τὸ παρ ποδός, οἷας εἰμὲν αἶδας. 108

v. 44. διέφανε — v. 52. περιάπτων — v. 55. κἀκείνον — v. 58.
 ἐνέσκηψεν — v. 59. φρεσί,

v. 44. [διέφανε Pal. C et Par. B praestant pro reliquorum
 διέφανε, Scholiorum διέφηνε. SCH.]

v. 52. [περάπτων ex mente Schmidii cum libris pluribus
 Boeckhius, qui de hac Aeolica forma explicat Nott. Critt. Ol. VI,
 38. Cf. infra ad Nem. XI, 40. Hermannus tamen l. c., quum in-
 cisio in decem versibus nonnisi bis violata sit, hoc versu et v. 105.,
 locum ita concinnandum suspicatur: ἢ γυίοις πέρι | ἄπτων ἄκη |
 Πάντοθε. Nam quod antea proposuerat γυίοις πέρι ἄπτων τινὶ
 Πάντοθε, rursus abiecit. Violentior profecto medela, cui tutandae
 ex Scholiastae verbis frustra auxilium petas. SCH.]

v. 58. [ἐνέσχιμψεν Boeckhius ex libris. Homerica et Pinda-
 rica forma σχίμπω, non σχήπω. Idem v. 59. φρασίν dedit de
 suo, quod v. 108. libri plurimi suppeditaverunt. SCH.]

- μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον Ἐπ. γ'.
 σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν. 110
 εἰ δὲ σῶφρων ἄντρον ἔναι· ἔτι Χείρων, καὶ τί οἱ
 φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
 65 ἀμέτεροι τίθεν· ἱατῆρά τοί κέν νιν πίθον 115
 καὶ νυν ἐσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
 ἢ τινα Λατοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρος.
 καὶ κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἴονίαν τέμνων θάλασσαν 120
 Ἀρέθουσιν ἐπὶ κράναν παρ' Αἰτναῖον ξένον,
 70 ὃς Συρακόσσαισι νέμει βασιλεὺς Στρ. δ'.
 πραῦς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξέλνοισι δὲ θαν-
 μαστὸς πατήρ. 125
 τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
 εἰ κατέβαν ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν κῶμόν τ' ἀέθλων
 Πυθίαν αἶγλαν στεφάνοις, 130
 τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἔλ' ἐν Κίρῳ ποτέ·
 75 ἀστέρως οὐρανίου φαμί τηλαυγέστερον κέλνῳ
 φάος 135
 ἐξικόμαν κε βαθὺν πόντον περάσας.
 ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω Ἀντ. δ'.
 Μαρτί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ
 μέλπονται θαμὰ
 σεμνὰν θεὸν ἐννύχαι. 140
 80 εἰ δὲ λόγων συνέμεν κορυφάν, Ἱέρων, ὀρθὰν ἐπί-
 στα, μανθάνων οἶσθα προτέρων·
 ἐν παρ' ἐσλὸν πῆματα σύνδνο δαίονται βροτοῖς 145
 ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὧν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ
 φέρειν,
 ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

v. 65. κέν μιν — v. 69. Ἀρέθουσιν — v. 74. ἔλε — v. 76. πε-
 ράσας. — v. 81. σὺν δύο

v. 69. [Legebatur Ἀρέθουσιν. Correxī cum Bergkio. SCH.]

v. 74. [Vulgatam ἔλε Κίρῳ ex Scholiis indicibusque librorum,
 qui ἔλεν Κίρῳ praebeant, correxit Boeckhius. SCH.]

v. 81. [σύνδνο, bina, libri paene omnes. Vide Reizium de
 Acc. Incl. p. 103. Deinde pro δαίονται Plutarchus Consol. Apol-

τὴν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται. Ἑπ. δ'. 150

85 λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρεται,
εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὃ μέγας πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλῆς
οὐκ ἔγεντ' οὐτ' Αἰακίδα παρὰ Πηλεΐ
οὔτε παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ· λέγονται μὰν βρο-
τῶν. 155

ὄλβον ὑπέρτατον οἱ σχεῖν, οἷτε καὶ χροδαμπύκων
90 μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοισι 160
ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἀρμονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
ὃ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις, Στρ. ε'. 165
καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον χροδέαις ἐν
ἔδραις, ἔδνα τε

95 δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων ἔστασαν ὀρ-
θὰν καρδίαν. ἐν δ' αὐτὲ χρόνῳ 170
τὸν μὲν ὀξείαισι θύγατρες ἐρήμωσαν πάθαις,
εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε
Ζεὺς πατήρ 175

ἦλυθεν ἐς λέχος ἡμερτὸν Θυώνῃ.

100 τοῦ δὲ παῖς, ὄνπερ μόνον ἀθανάτα Ἀντ. ε'.
τίκτεν ἐν Φθίῃ Θέτις, ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυ-
χὰν λιπῶν 180

ὥρσεν πυρὶ καιόμενος
ἐκ Δαναῶν γόνυ. εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει θνατῶν ἀλα-
θείας ὁδόν, χρὴ πρὸς μακάρων
τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλλοτε δ' ἄλλοιαι πνοαὶ

Ion. XI. p. 330. Hutten. δαίνυνται, quod fortasse verum. In Scho-
liis Pyth. V, 74. δέδονται scribitur. Sed in Gottingensi δέονται,
h. e. δαίονται, esse video. SCH.]

v. 98. [„Hoc versu etsi non neglecta est incisio, tamen nec
per eam avelli γε ab suo nomine debebat, nec per se grata est
productio huius particulae in tali loco metri. Quare suspicor
λευκωλένῳ γ' αὖ Ζεὺς πατήρ esse a Pindaro scriptum." Her-
mannus l. c. p. 137. SCH.]

105 ὑψιπετᾶν ἀνέμων· ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν
 ἔρχεται,
 ἄσπετος εὐτ' ἄν ἐπιβρίσας ἔπῃται. 190

ὀμικρὸς ἐν ὀμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις Ἐπ. ε'.
 ἔσδομαι· τὸν ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασὶν
 δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὴν θεραπεύων μαχανάν.
 110 εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄβρὸν ὀρέξαι, 195
 ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
 Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόν', ἀνθρώπων φάτις,
 ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ 200
 ἄροσσαν, γιννώσκομεν. ἃ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
 115 χρονία τελέθει. πάνροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές. 205

v. 106. ὅς πολὺς εὐτ' ἄν — v. 108. φρεσὶ

v. 105 seq. [Hermannus, ut iusta incisio (vide ad v. 52.) red-
 datur versui, l. c. p. 136. proponit: ὑψιπετᾶν ἀνέμων. ὄλβος ἀν-
 δρῶν ἐς μακρὸν Οὐκ ἔρχεται. SCH.]

v. 106. [Dissepius πάμπολυς, Hermannus vel ἄσπετος vel ἄπλε-
 τος coniecit. Prius horum reposui, a me iam aliquot annos ante
 occupatum Ibyc. Rhegin. Reliq. p. 99. Kayserus θεύμορος iudit.
 SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Δ'.
ΑΡΚΕΣΙΛΑΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩ.

A P M A T I.

S t r o p h a e.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

E p o d i

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Σάμερον μὲν χρὴ σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ Στρ. α'.
 σταῖμεν, εὐῖππον βασιλῆϊ Κυράνας, ὅφρα κοιμάζοντι
 σὺν Ἀρκεσίλῃ,
 Μοῖσα, Λατοίδαισιν ὀφειλόμενον Πυθῶνι τ' αὖξ' ἔχῃ
 οὔρον ὕμνων, 5

ἔνθα ποτὲ χροσέων Διὸς αἰητῶν πάρεδρος
 5 οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἰρέα
 χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας,
 ἱερὰν 10

ναῦσον ὥς ἤδη λιπὼν κτίσσειεν εὐάροματον
 πόλιν ἐν ἀργάεντι μαστῷ,

καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαιθ' Ἀντ. α'. 15
 10 ἑβδόμα καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ Θήραιον, Αἰήτα
 τό ποτε ζαμενῆς

παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος, δέσποινα Κόλ-
 χων. εἶπε δ' οὕτως

ἡμιθέοισιν Ἰάσονος αἰχματᾶο ναύταις. 20

Κέκλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φρωτῶν καὶ θεῶν·
 φραμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἀλιπλάκτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο
 κόραν 25

15 ἀστέων ῥίζαν φυτεύσεσθαι μελησίμβροτον
 Διὸς ἐν Ἀμμωνος θεμέθλοις.

Ἐπ. α'.

ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερυγῶν ἵππους ἀμείψαν-
 τες θοάς, 30

v. 4. Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος, — v. 5. ἰέρεα — v. 8. ἀργινό-
 εντι — v. 14. ἀλιπλάγκτου

Pyth. IV. v. 4. Pro vulgari αἰετῶν Schmidius ex Aldina αἰη-
 τῶν scripsit. Cf. ad hanc formam Arat. Phaenom. 522, 691. [et
 Bergkium Anacr. Reliq. p. 195. ὀρνίχων Heynii temeraria erat
 correctio. SCH.] — v. 5. Libri ἰέρεα et ἰερέα. Hermannus sequi-
 tur hoc, ut ap. Callim. epigr. XLII, 1. ἰερέη est, quae forma nata
 e longiore ἱερεία. Boeckhius scripsit ἱερέν, ut dicitur ἱερές, ἱερός,
 quum metrum hanc pronuntiationem postulet, ceterum in medio
 relinquens, ἰερέα an ἱερέα Pindarus scripserit. [Ab importuna Nea-
 politanorum scilicet codicum interpolatione Πυθία locum defendit
 de Crisi §. 31. p. 91 seq. SCH.]

v. 8. ἀργινόεντι quadrisyllabum Hermannus Homericum (Il.
 II, 647.) putans, non Pindaricum, correxit ἀργάεντι, receptum
 Boeckhio. Ac Par. B suppeditat ἀργήεντι. [Cf. Olymp. XIII, 66.
 SCH.]

v. 14. [Ex optimis libris et Scholiis Boeckhius ἀλιπλάγκτου
 reposuit, quum ἀλίπλαγκτος insulam mari oberrantem significet,
 qualis Delus aliquando fuit. Contra Lobeckio in Soph. Ai. 598.
 credibile sit verba πλάζω (ΠΛΑΓΓ), πλήγνυμι, πλήσσω (ΠΛΑΓ)
 non minus inter se cognata esse quam Germanica illa schlagen
 et verschlagen. Quare ἀλίπλαγκτος et ἀλίπλαγκτος apud poetas

ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ Ἄντ. β'.
κώλυεν μεῖναι. φάτο δ' Εὐρύπυλος Γαϊόχου παῖς
ἄφθιτου Ἐννοσίδα

ἔμμεναι· γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους· ἂν δ' εὐθὺς
ἄρπάξαις ἄρουρας 60

35 δεξιτερᾷ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι.
οὐδ' ἀπίθυσέ ἱν, ἀλλ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορῶν
χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντερείδαις δέξατο βώλακα δαιμο-
νίαν. 65

πένθομαι δ' αὐτὰν κατακλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
ἐναλίου βᾶμεν σὺν ἄλμα

Ἐπ. β'.

40 ἐσπέρας, ὕγρῳ πελάγει σπομένην. ἥ μάν νιν ὠτρυν-
νον θαμὰ 70

λυσιπόνοις θεραπεύοντεςδιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλά-
θοντο φρένες·

καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νάσῳ κέχυται Λιβύας 75
εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἴκοι νιν
βάλε παρ' χθόνιον.

Ἄϊδα στόμα, Τάιναρρον εἰς ἱερὰν Εὐφάμος ἐλθὼν,
45 υἱὸς ἱπάρχου Ποσειδάωνος ἄναξ, 80
τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ τίχτε Καφι-
δοῦ παρ' ὀχθαῖς.

τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων Στρ. γ'.

v. 36. ἀπίθυσέ νιν, — v. 39. ἐναλίᾳ — v. 40. ὠτρυνον — v. 44.
Ἄϊδα

v. 36. Vulgo ἀπίθυσέ νιν. Hermannus ἀπίθυσέ ἱν, h. e. οἱ, de quo vide Ruhnken. Epist. crit. I. p. 115. et Hermannum apud Heynium. Probavit hoc Boeckhius, dubitante tamen Buttmanno Gr. ampl. I. p. 295.

v. 39. ἐναλίᾳ lectio est non Pindarica. Potius δούρατος egere videatur epitheto, unde Boeckhius recepit I. Fr. Meyeri, unius ex Heynii auditoribus, emendationem. Thierschius vero coniicit ἐναλίαν, quod non spreverim. [Nuper etiam Hermannus Opuscul. VII. p. 138. scribit ἐναλίαν. „Gleba,” ait, „primo dicitur ab unda navem obruente in mare dejecta, deinde maris fluctu ablata.” Modo δούρατος carere posset epitheto. Per se enim ἄλμα ἐναλίᾳ non magis reiiciendum quam ea, quae Lobeckius habet ad Aiac. p. 133 seq. Sed cf. vers. 27. SCH.]

αἷμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς εὐρεῖαν ἄπειρον.
 τότε γὰρ μεγάλας 85
 ἐξανίστανται Λακεδαίμονος Ἀργείου τε κόλπου καὶ
 Μυκηναῖν.

50 νῦν γε μὲν ἄλλοδαπᾶν κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν
 ἐν λέχεσιν γένος, οἳ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν 90
 νᾶσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα κελαινεφρέων πεδίων
 δεσπόταν· τὸν μὲν πολυχρόνῳ ποτ' ἐν δώματι 95
 Φοῖβος ἀμνάσει θέμισιν

55 Πύθιον ναὸν καταβάντα χρόνῳ Ἄντ. γ'.
 ὑστέρω νάεσσι πολεῖς ἀγαγεῖν Νείλοιο πρὸς πῖον
 τέμενος Κρονίδα.

ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔπταξαν δ' ἀκίνητοι
 σιωπᾷ 100

ἦρωες ἀντίθεοι πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
 ὦ μάκαρ νιὲ Πολυμνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ 105

60 χρησμὸς ὥρθωσεν μελίσσας Δελφίδος αὐτομάτῳ
 κελεύθῳ·

ἃ σε χαίρειν ἔστρις αὐδάσασα πεπρωμένον
 βασιλὲ' ἀμφανεὺς Κυράνα, 110

Ἐπ. γ'.
 δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται
 πρὸς θεῶν.

ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὥτε φοινικανθέμου ἦρος
 ἀκμᾷ,

v. 54. ἀμυνάσει — v. 56. ἀγαγὲν — v. 61. αὐδάσασα — v. 62.
 Κυράνας — v. 64. ὥστε

v. 40. [ὥτρυνον praetulit Boeckhius ex aliquot codicibus ob
 sonum pleniorē, ut v. 170. ὥτρυνεν, v. 82. ὥχοντο. SCH.]

v. 54. Vulgo ἀμυνάσει. Boeckhius ἀμνάσει e libris. Cf. ad
 Pyth. I, 47.

v. 56. Libri χρόνῳ δ' ὑστέρω — ἀγαγὲν aut ἀγαγεν, ἀγαγε.
 Thierschius conjecit χρόνῳ ὑστέρω — ἀγαγεῖν, probatum Boeckhio,
 qui de hoc loco optime disputat in Dissert. de Crisi Pindar, §. 20,
 p. 55. Hermannii sententiam vide in Heynii editione.

v. 62. [Κυράνα Boeckhius ex optimis libris, pendens a v.
 πεπρωμένον. SCH.]

v. 64. [Recte Bergkii pro vulg. ὥστε, quod est in multis
 libris prorsus omissum, restituit ὥτε illud, de quo vide supra ad
 Ol. XI, 90. notata. SCH.]

65 παῖσι τούτοις ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας· 115
τῷ μὲν Ἀπόλλων ἄ τε Πυθὼ κῦδος ἐξ ἀμφικτιό-
νων ἔπορεν

ἵπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοῖσαισι δώσω 120
καὶ τὸ πάγχουρον νάκος κριού· μετὰ γὰρ
κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομποί σφισιν τιμαὶ
φύτευθεν.

70 τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας; Στρ. δ'.
τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἄλοις;
θέσφατον ἦν Πελίαν 125
ἐξ ἀγανῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν χείρεσσιν ἢ βουλαῖς
ἀκάνητοις.

ἦλθε δέ οἱ κρυόεν πυκινῷ μάντευμα θυμῷ, 130
παρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο δηθὲν ματέρος·

75 τὸν μονοκρήπιδά πάντως ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν
μεγάλα,
εὐτ' ἂν αἰπυνῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐδείελον 135
χθόνα μόλη κλειτᾶς Ἰωλκοῦ,

ξεῖνος αἴτ' ὦν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνῳ Ἀντ. δ'.
ἔκετ' αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνὴρ ἑκπαγλος· ἐσθλὰς
δ' ἀμφοτέρων νιν ἔχεν, 140

v. 65. τούτου — v. 66. Ἀμφικτυόνων — v. 72. ἀκάνητοις. —
v. 79. μιν

v. 65. [τούτου Heynius ex uno Bodl. C. Sed παῖσι τούτοις
intellige: huic Battii proli, quae nunc vivit. SCH.]

v. 66. [De scriptura ἀμφικτιόνων vide Boeckhii Nott. Critt.
ad Nem. VI, 40. Vulgatam defensitat Kayserus p. 49 seq. SCH.]

v. 72. [ἀκάνητοις ex Par. B cum Hermanno Boeckhius, ne
ἀκάνητοις prima brevi aures laederet. Cf. Isthm. III, 71. SCH.]

v. 78. [De reposito a Boeckhio ἄρα vide ad Ol. VIII, 46. SCH.]

v. 81. [παρδαλέα quibusdam libris obsecutus cum Wakefieldio
et Hermanno Boeckhius dedit. SCH.]

v. 84. [Sola Romana ἀταρβάτοιο, nisi quod apud Tzetzen Ly-
cophr. 175. et ἀταρβάτοιο et ἀταρβήτοιο legitur in codicibus.
Reliqui libri Pindari ἀταρβάτοιο, quod Boeckhius ἀταρβάξω fu-
turo repetit. At ne est quidem verbum ταρβάξω. Quum autem
Scholia ἀταρβήτοιο exhibeant, verissime Hermannus reposuit ἀταρ-
μύτοιο. Eo vocabulo usus est Empedocles apud Plat. Mor. p.
400. B. ἀταρμύτοιςι προσώποις, et Euphorio Et. M. p. 162. (fr.
CIII. p. 158. Meinek.) ἀτάρμυκτον ὄμμα. Vide praeter Hesychium

80 ἃ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἀρμόζουσα θαητοῖσι
γυίοις,

ἀμφὶ δὲ παρδαλέα στέγεται φρίσσοντας ὄμβρους·
οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ὄχοντ' ἀγλαοί, 145
ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταλθυσσον. τάχα δ' εὐθύς ἰὼν

σφετέρας

ἑστάθη γνώμας ἀταρμύκτοιο πειρώμενος 150

85 ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ἐπ. δ'.

τὸν μὲν οὐ γίγνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμπας τις
εἶπεν καὶ τόδε·

Οὔτι που οὗτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὰν χαλκάρματός
ἔστι πόσις 155

Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ
Ἰφιμεδείας παῖδας, ὦτον καὶ σέ, τολμαίεις Ἐφιάλτα
ἄναξ.

90 καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θήρευσεν κραι-
πνόν, 160

ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον,
ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψάνειν ἔραται.

τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι Στρ. ε'. 165

v. 81. παρδαλέα — v. 82. οἴχοντ' — v. 84. ἀταρμύκτοιο — v. 89.
Ἐφιάλτα

s. v. Bentleium in Hor. I. Carmm. 3, 18., Porson. Addend. Eur. Hec.
v. 958. p. 93. Schaefer. et Ahrentem de Dial. Dor. p. 93. SCH.]

v. 89. [Libri quidem omnes Ἐφιάλτα, quod revocavit Boeck-
hius, cuius vide Expll. p. 271 seq. Verum Scholia Harleiana Ho-
meri Odyss. A, 308. teste Porsono: Διὰ τοῦ π τὸ ὄνομα. — ἐν
Νάξῳ μὰν φαντὶ θανεῖν Ἰφιμεδείας παῖδας ὥς τε καὶ σὲ τολμή-
σεις Ἐφιάλτα. Accurate de his formis et similibus praeter
Meinekium Hist. Crit. Com. Gr. p. 152. disputat A. Giesius de Dial.
Aeol. p. 349. seqq., qui p. 356. h. l. Ἐφιάλτα, quam scripturam
Boeckhius in Nott. Critt. ex sola Cratandrina fluxisse putabat, de-
fendit. Sed quam Scholium illud non integrum habeamus, facile
fieri potest, ut videatur illam formam testari, non testetur. —
Haec scripseram. Nunc suspicionem veram esse docet hodie al-
latum Vol. III. Cramerii Ann. Paris. p. 472, 19., qui haec protulit
ex Harleiano: Πίνδαρος δὲ ἐν Νάξῳ τὰ κατ' αὐτοὺς ἱστορεῖ γε-
γονέναι· Ἐν Ν. μὲν φαντὶ — Ἐφιάλτα. Evanuit iam praeceptum
illud grammatici διὰ τοῦ π τὸ ὄνομα. SCH.]

Pind. Carm. Sect. L

- γάρυον τοιαῦτ'· ἀνὰ δ' ἡμιόνοισι ξεστᾶ τ' ἀπὴν
 προτροπάδαν Πελλας
 95 ἔκετο σπενύδων· τάφε δ' αὐτίκα παπτάναϊς ἀρίγνω-
 τον πέδιλον
 δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδί· κλέπτων δὲ θυμῷ 170
 δεῖμα προσέννεπε· Ποίαν γαῖαν, ὧ ξεῖν', εὖχεται
 πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων
 πολιᾶς 175
 ἔξανῆκεν γαστροῖς; ἐχθίστοισι μὴ ψεύδεσιν
 100 καταμιάναις εἰπὲ γένναν.
 τὸν δὲ θαρσύνουσι ἀγανοῖσι λόγοις Ἄντ. ε'.
 ὧδ' ἀμείψθη· Φαμὶ διδασκαλίαν Χείρωνος οἶδεν.
 ἄντροθε γὰρ νέομαι 180
 παρ' Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με
 κοῦραι θρέψαν ἀγναί.
 εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοῦς οὔτε ἔργον 185
 105 οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν
 οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων πατρὸς ἐμοῦ βασιλευμέναν
 οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε Ζεὺς ὤπαθεν λαγέτα 190
 Αἰόλῳ καὶ παισὶ, τιμάν.
 Ἐπ. ε'.

πενύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν λευκαῖς πιθή-
 σαντα φραδίῳ

v. 95. παπτήναις — v. 103. Χαρικλοῖς — v. 109. μιν et φρεσὶν

v. 95. [Libri παπτήνας. Mutavit Boeckhins. SCH.]

v. 103. [Miram formam Χαρικλοῖς confodit Boeckhins Nott. Critt. h. l., qui ex libris plerisque Χαρικλοῦς edidit. Pal. C Χαρικλᾶς. Addo testimonium Scholl. Arist. Pac. 312: Πίνδαρος· Ἄντροθε (ἀντρόθε Ven.) γὰρ νέομαι παρὰ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας (sic). SCH.]

v. 105. Libri plurimi εὐτράπελον, quod aliunde non cognitum. Schmidius εὐτράπελον de coniectura intulit; habent hoc soli Gott. Par. B et, quantum perspicere licet, Leid. B. Heynio placet ἐκτράπελον [quod Scholiasta alter legisse videtur], insolens, uti etiam Schaefera ad Gnomicos poetas Graecos p. 360. Sed bonum videtur εὐτράπελον; cf. Commentarium.

v. 113. Vulgo θηκάμενοι μετὰ κωκυτῷ γυναικῶν, quod Scholiastes exponit μετὰ κωκυτοῦ. Sed hac genitivi forma non utitur Pindarus. Quare Boeckhins cum Hermannō e multis libris scri-

ἐκ δὲ Μεσσήνας Ἀμυνθάν· ταχέως δ' Ἀδματος Ἰκεν
καὶ Μέλαμπος,
εὐμενέοντες ἀνεψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρῃ 225
μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
ξείνι' ἀρμόζοντα τεύχων, πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν
τάννυν, 230
130 ἀθρόαις πέντε δραπῶν νύκτεσθιν ἐν θ' ἀμέραις
ιερόν εὐζωᾶς ἄωτον.

Ἐπ. ε'.

ἀλλ' ἐν ἑκτα πάντα, λόγον θέμενος σπουδαῖον, ἐξ
ἀρχᾶς ἀνῆρ 235
συγγενέσθιν παρεκoinᾶθ'· οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἴψα δ'
ἀπὸ κλισιάν
ᾧστο σὺν κείνοισι. καί ῥ' ἦλθον Πελλία μέγαρον·
135 ἐσσύμενοι δ' εἶσω κατέσταν. τῶν δ' ἀκούσας αὐ-
τὸς ὑπαντίασεν 240
Τυροῦς ἑρασιπλοκάμου γενεά· πρᾶυν δ' Ἰάσων
μαλθακᾶ φωνᾶ ποτιστάζων ὄαρον
βάλλετο κρηπίδα σοφῶν ἐπέων· Παῖ Ποσειδᾶνος
Πετραίου, 245

ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι Στρ. ζ'.

v. 126. ἦκεν — v. 134. μέγαρον Πελλία· — v. 135. ὑπηντίασεν

v. 129. [Plerique libri ἐς vel εἰς εὐφροσύναν. At ἐν cum τάννυν iungendum. SCH.]

v. 132. [Hermannus Opuscc. VII. p. 140: „Sic distinguendum: ἀλλ' ἐν ἑκτα πάντα, λόγον θέμενος σπουδαῖον, ἐξ ἀρχᾶς ἀνῆρ σ. π.” Cui obtemperavi. Vulgo commata desunt referturque πάντα ad σπουδαῖον. SCH.]

v. 134. [Πελλία μέγαρον optimi libri, quod metrici transposuerunt. Statim post ὑπαντίασεν optimi. SCH.]

v. 145 seq. [Scholia: Ὁ Χαῖρις προστιθείς τὸ ἰ γράφει Ἀφίσταιντο, ἐν' ἣ' ἐνυκτικὸς δ' λόγος· ἀφίσταιντο αἱ Μοῖραι, εἰ μέλ-
λοι ἐν τῷ γίνεαι ἡμῶν διαφορὰ γενέσθαι, ὥστε πρὸς ἀναίδειαν τρα-
πῆναι. καὶ οὐκ ἀπιθάνως ὁ Χαῖρις. Hermannus quam ad Sopho-
clis Oed. Col. 282. proposuerat interpunctionem verborum a Dis-
senio quidem in commentariis h. l. non labefactatam ratus nunc
tamen aliter indicat. Coniicit enim Pindarum scripsisse: Μοῖραι
δ' ἀφίσταντ', εἰ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνους, αἰδοῖ καλῦσαι. Non

140 κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, τραχεῖαν ἐρπόν-
των πρὸς ἐπίβδαν ὅμως·

ἀλλ' ἐμὲ χρηὴ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὀργὰς ὑφαί-
νειν λοιπὸν ὄλβον. 250

εἰδότι τοι ἐρέω· μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
καὶ Θρασυμήδει Σαλμωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς 255
ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες σθένος ἀέλιου χρύσεον

145 λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει
ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι. 260

οὐ πρόπει νῶ χαλκοτόροισι ξίφεσιν Ἄντ. ζ.

οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλην προγόνων τιμὰν δάσα-
σθαι. μῆλ' αὖτε γάρ τοι ἐγὼ

καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίημι' ἀγρούς τε πάν-
τας, τοὺς ἀπούραις 265

150 ἀμετέρων τοκέων νέμειαι, πλοῦτον πιαίνων·

κοῦ με πονεῖ τεὸν οἶκον ταῦτα πορδύνοντ' ἄγαν·

ἀλλὰ καὶ σκαῖπτον μόναρχον καὶ θρόνος, ᾧ ποτε
Κρηθεΐδας 270

ἐγκαθίζων ἱππόταις εὐθύνε λαοῖς δίκας,

τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

v. 147. νῶιν — v. 148. μᾶλ' — v. 152. θρόνον

probant Parcae, si quod inter cognatos odium est, id prae pudore et reverentia celare. Itaque aperte loquar. Bergkius contra colo post ὁμογόνοις posito scripsit αἰδῶς καλύψαι, h. e. nolo celare, pudet me reticere. Id ego omnium minime concoquo, cui Hermannii ratio vehementer placeat. Ceterum Bergkius in sola accentus mutatione potuerat acquiescere, si αἰδῶ scriberet, quam formam ex Phileta attuli Ibyc. Rhegin. p. 206. SCH.]

v. 147. [Vulgo νῶιν idque Scholia habent. Alii νῶν, quod Boeckhius dedit, alii νῶ. Quod ego reposui νῶ, id postulabat Hermannus Opuscc. I. p. 257., in Gott. m. pr. fuisse puto, c Pal. C enotavit Kayserus. SCH.]

v. 148. [μᾶλ' neque libri neque Scholia firman. SCH.]

v. 152. [θρόνος unanimi consensu optimi libri, etiam Pal. C, cum Scholio Gottingensi. Vide Dissenii Commentarium. Hermannus tamen Opuscc. VII. p. 141. θρόνον praeferendum censet. In iuria. SCH.]

Ἐπ. ζ.

155 λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀνασταίῃ
κακόν. 275

ὣς ἄρ' εἶπεν. ἀκᾶ δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας·
Ἔδομαι

τοῖος. ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας 280
ἀμφιπολεῖ· σὸν δ' ἄνθος ἦβας ἄρτι κυμαίνει· δύ-
νασαι δ' ἀφελεῖν

μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἐὰν ψυχὰν κομίζαι
160 Φοῖξος ἐλθόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους, 285
δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν, τῷ ποτ' ἐκ
πόντου σωθήη

ἐκ τε ματρυνῆς ἀθέων βελέων. Στρ. η'.
ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν φωνεῖ. μεμάν-
τειμαι δ' ἐπὶ Κασταλία, 290
εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὀτρύνει με τεύ-
χειν ναῖ πομπάν.

165 τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν τέλεσον· καὶ τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευμένον ὄμνυμι προήσειν. καρτερός 295
ὄρκος ἄμμιν μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμ-
φοτέροις.

σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες οἱ μὲν κρίθεν· 300
ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

170 ὥρνυεν κάρυκας ἰόντα πλόον Ἀντ. η'.
φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδαο Ζηνὸς υἱοὶ
τρεῖς ἀκαμαντομάχαι

v. 155. ἀναστήση — v. 167. ἄμμι — v. 170. ὥρνυεν

v. 155. Vulgo ἀναστήση, nullo sensu, nec vera altera lectio ἀναστήσης, quod Pindarus ἀναστάσης dixisset. Omnium vero antiquissima est lectio ἀνασταίῃ, a Scholiis tanquam vulgata commemorata [in Pal. C tanquam glossa appicta], unde Hermannus coniecit ἀναστήῃ. Atque hoc probavit Boeckhius. [Ego ἀνασταίῃ coniunctivum restitui, ut II. K, 346. παραφθαίῃσι, de quo videndus Ahrens l. c. p. 133. SCH.]

v. 156. [ἀκᾶ. Vide ad Eustath. Prooem. p. 11. SCH.]

v. 172. [Ἀλκμάνας Ald. et Rom. Sed Pindarus ubique Ἀλκμήνα habet, neque aliter vel Theocritus. Apud Simonidem tamen Luciani pro Imagg. XIX. (fr. epinic. XX. p. 33. ed. meae) Ἀλκμάνας libri omnes, etiam Iacobitzii. Quam formam Doriensibus vindicat Ahrens l. c. p. 134. SCH.]

ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἐλιποβλεφάρου Λήδας τε, δοιοὶ
δ' ὑψιχαῖται 305

ἄνδρες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἄλκάν,
ἐκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄκρας Ταινάρου· τῶν μὲν
κλέος 310

175 ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη σὸν τε, Περικλόμεν'
εὐρυβία.

ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς ἀοιδᾶν πατὴρ
ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς. 315

Ἐπ. ἦ.
πέμπε δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπιδι διδύμους νιούς ἐπ'
ἄτροτον πόνον,
τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλάδοντας ἦβα, τὸν δ' Ἑρ-
τον. ταχέως

180 ἀμφὶ Παγγαίου θεμέθλοις ναιετάοντες ἔβαν· 320
καὶ γὰρ ἐκὼν θυμῷ γελανεῖ θάσσον ἔντυνεν βασι-
λεύς ἀνέμων

Ζήτην Κάλαϊν τε πατὴρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν 325
νῶτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.

τὸν δὲ παμπειθῇ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον πρὸς-
δαιεν Ἥρα

185 ναὸς Ἀργούης, μή τινα λειπόμενον Στρ. θ'.
τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσοντ',
ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ 330
φάρμακον κάλλιστον ἕως ἀρετᾶς ἄλιξιν εὐρέσθαι
σὺν ἄλλοις.

v. 179. ταχέως δ' — v. 180. θεμέθλα — v. 184. πόθον γ' ἔνδαιεν

v. 179. 180. [ταχέως δ' codices vel ταχέες δ'. Particulam exclusit Boeckhius, qui poetam δέ et τε in fine versuum elisisse non credat; vide de Crisi §. 13. Idem vulgatam θεμέθλα, quae vox ab aliquot codd. prorsus ignoratur, ita correxit, ut metro satisfaceret. SCH.]

v. 184. [Ineptum fulcrum vulgatae, γ', ignorant libri complures et Scholia: quidam ἔδαιεν. Boeckhii πρὸςδαιεν, quod commendabat glossa Hesychii προσεμπρησαι· καῦσαι, et analogia voc. προσκαίειν, nec nobis valde placet et Hermannō displicuit, qui Opuscul. VII. p. 141. insolentius dictum arbitratus ipse rescribit: ἡμιθέοις ἐν πόθον δαίεσκεν Ἥρα. Sed in ea scriptura δαίεσκεν etiam insolentius est, nec sententiae loci congruens. SCH.]

ἐς δ' Ἰαωλκὸν ἐπεὶ κατέβη ναυτᾶν ἄωτος, 335
 λέξατο πάντας ἐπαινῆσαις Ἰάσων. καὶ ῥά οἱ
 190 μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
 Μόψος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων. ἐπεὶ δ' ἐμ-
 βόλῳ. 340
 κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεῖν,

χρυσέαν χεῖρεσσι λαβὼν φιάλαν Ἄντ. θ'.
 ἄρχος ἐν πρύμνῃ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχεικέραινον
 Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους 345
 195 κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ
 πόντου κελεύθους
 ἅματά τ' εὐφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν.
 ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάϋσε βροντᾶς αἶσιον 350
 φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖνες στεροπᾶς ἀπο-
 ρηγνύμεναι.
 ἀμπνοᾶν δ' ἦρωες ἔστασαν θεοῦ δάμασιν 355
 200 πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς

Ἐπ. θ'.
 ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος ἀδείας ἐνίπτων ἐλ-
 πίδας·
 εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκο-
 ρος. 360
 σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξείνου στόμα πεμπόμενοι
 ἦλυθον· ἐνθ' ἄγνὸν Ποσειδάωνος ἔδσαντ' εἰναλίου
 τέμενος,
 205 φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα τάνυρον ὑπᾶρχεν 365
 καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναν.

v. 188. [Librorum ἐς δ' Ἰαωλκὸν correxit Schmidius. SCH.]

v. 195. [Non pauci libri ἀνέμους. SCH.]

v. 206. Omnes libri λίθινον, excepto Bodl. C, unde λίθων susceptum iam Oxonienses reposuerunt.

v. 209. [Libri plerique cum Scholiis διδυμοι. Alterum ex usu Pindari defendit Boeckhiius de Crisi §. 42. p. 130. SCH.]

v. 211. [Boeckhio ἐπειτεν ἦλυθον reponenti praeiverant Hermannus Opuscul. I. p. 265. et Beckius. De hac forma Aelius Dionysius Eustath. II. p. 1215, 32: Τὸ εἶτεν καὶ ἐπειτεν Ἰαχά. Cf. Phrynich. Ecl. p. 124. Lobeck. Restituerunt Nem. III, 52. Isthm. VI, 20., fortasse restituendum Nem. III, 47. Nostro loco Scholia

ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι δεσπότεν λίσσοντο
ναῶν,

συνδρομῶν κινηθμὸν ἀμαιμάκετον Στρ. ι'. 370
ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμαι γὰρ ἔσαν ζωαί, κυλινδέ-
σκοντό τε κραιπνότεραι

210 ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ' ἤδη τελευτὰν
κεῖνος αὐταῖς

ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν 375
ἦλυθον· ἔνθα κελαινῶπεσσι Κόλχοισιν βίαν
μῖξαν Αἰήτα παρ' αὐτῷ. πότνια δ' ὄξυτάτων
βέλεον 380

ποικίλαν ἱγῖγα τετράκναμον Οὐλυμπόθεν

215 ἐν ἀλύτῳ ζεύξαισα κύκλῳ

μαινάδ' ὄριν Κυπρογένεια φέρειν Ἀντ. ι'.
πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαιδάς ἐκδιδάσκη-
σεν σοφὸν Αἰσονίδα· 385

ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ, ποθρινὰ δ'
Ἑλλάς αὐτὰν

ἐν φρασί καιομέναν δονέοι μάστιγι Πειθοῦς. 390

220 καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων δέικνυεν πατρῴων·
σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσασ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
δῶκε χρίεσθαι. καταλνῆσάν τε κοινὸν γάμον 395
γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι.

Ἐπ. ι'.

ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον
σκήμψατο

v. 209. δίδυμοι — v. 211. 212. ἔπειτ' ἐν ἡλυθον, — v. 214. τε-
τρακνάμον' — v. 219. φρεσι

ἔπειτ' ἡλυθον, Ven. A ἔπειτα ἡλυθον, ipsum ἔπειτεν ἡλυθον Got-
ting. et Guelph. SCH.]

v. 214. [τετράκναμον omnes. Heyniana scriptura inventum
est grammaticorum analogiae prorsus repugnans. SCH.]

v. 217. [Non erat cur Blomfieldius ad Callimachi hymn.
Apoll. 10. coniiceret ἀνθρώποις λιτάς τ' ἐπαιδάς. Λιτάς sa-
tis praeter libros vindicant Scholia et usus Pindari; vide ad Eu-
stath. Prooem. p. 8. SCH.]

Ἀντ. ια΄.

- πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερόν ἄνδρα φίλας 425
 240 ὄρεγον χεῖρας, στεφάνοισι τέ μιν ποίας ἔρεπτον,
 μελιχίοις τε λόγοις
 ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἀελίου θαυμαστός υἱὸς
 δέσμα λαμπρόν
 ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκτάνυσαν Φρίξου μάχαιραι· 430
 ἦλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.
 κεῖτο γὰρ λόχμα, δράκοντος δ' εἶχετο λαβροτατᾶν
 γενύων, 435
 245 ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κράτει,
 τέλεσαν ἄν πλαγαὶ σιδάρον.

Ἐπ. ια΄.

- μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξίτον· ὦρα γὰρ συνάπτει·
 καί τινα 440
 οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγῃμαι σοφίας
 ἑτέροις.
 κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις ποικιλόνωτον ὄφιν,

v. 233. [Libri αἰόλλει, Boeckhius ἐόλει, ut ἐώρα pro αἰώρα et alia; vide Nott. Critt. Ol. XIII, 78. et Buttmanni Gr. ampl. II. p. 164. et Lexil. II. p. 78 seqq., qui rectius non ab αἰολέω ducit, sed i. q. εἰλει esse disputat, a radice ΕΛΩ. SCH.]

v. 234 seq. [Scholia ἀνάγκη et ἀνάγκαις interpretantur; libri ἀνάγκας, nisi quod Pal. C ἀνάγκαις. Tum βοέους duo codices; reliqui cum Scholiis βοέοις. Boeckhii scripturam, qui ἀνάγκας servavit, merito impugnat Hermannus l. c. p. 142., cuius admonitioni cessi, simul ἀνάγκη ascivi cum Bergkio. Ἐντεα intelligo vehiculum. SCH.]

v. 236. [ἐξεπόνας' Boeckhius, de qua scriptura vide Hermannii Opuscul. I. p. 239., qui de molestia dici Pindaro πονῆσαι, de efficiendo πονᾶσαι acute admonuit. Vide tamen Ahrentem de Dial. Dor. p. 148. Idem Hermannus Opuscul. VII. p. 142. ἔρεπτον non attrectandum fuisse docet. SCH.]

v. 243. [Hermannus Opuscul. VII. p. 142. πράξασθαι futurum passivum requirit, quo pertineat glossa codicis Pal. C πραχθῆναι. Recepit Bergkius. At aoristum medii ita defendit C. Ameisius Annotatt. in Theocrit. Mulhusae 1840. p. 23., ut aut ad Iasonem relatus significet: er hoffte nicht, dass er für sich (h. e. suo comodo) diese seine Arbeit durchführen würde, aut ad Aeetam: dass er sich diese Arbeit würde vollenden lassen. Hoc praestat itaque servavi πράξασθαι. SCH.]

v. 244. [λαβροτατᾶν Hermannus. Idem v. 280. δικαιᾶν. SCH.]

250 ὦ ῥαεσίλα, κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτᾷ, τὰν
Πελίαο φόνον. 445

ἔν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν πόντῳ τ' ἐρυθρῷ
Λαμνιᾷν τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων.

ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοισι ἐπεδείξαντ' ἀγῶν' ἐσθᾶ-
τος ἀμφίς, 450

καὶ συνένασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς Στρ. ιβ'.

255 σπέρμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνος ὄλ-
βου δέξατο μοιρίδιον

ἄμαρ ἢ νύκτες. τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυ-
τευθὲν λοιπὸν αἰεὶ 455

τέλλετο· καὶ Λακεδαιμονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
ἦθεσι τὰν ποτε Καλλίσταν ἀπώκησαν χρόνῳ 460

νᾶσον· ἔνθεν δ' ὕμμι Λατοίδας ἔπορεν Λιβύας πεδίων

260 σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν, ἅστυ χρυσοθρόνου
διανέμειν θεῖον Κυράνας 465

ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφρευρομένοις. Ἀντ. ιβ'.

γνώθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν. εἰ γὰρ τις ὄξους
ὄξυτόμῳ πελέκει

v. 253. ἐπεδείξαντο κρίσιν ἐσθ. — v. 255. περ ἀρούραις et ἀκτῖ-
νας — v. 258. ἦθεσιν ἐν ποτε

v. 250. [Vulgatum ὦ ῥαεσίλα etiam a Scholiasta lectum e
cod. Guelph. mutavit Boeckhius. Nam ὦ ubi a metro non requi-
ratur, ante vocativum vocali incipientem omitti solere, ut Ol. I, 167.
VI, 12. 77. 88. XI, 96. Pyth. X, 10. Cf. Nott. Critt. Pyth. VIII, 70.
84. Improbatur hoc Hermannus l. c., qui appellationem omisso ὦ
fortiorem quam pro hoc loco putet. Cf. ad v. 298. Quem ego
cum Bergkio sequor. Ibidem Scholia: ὁ Χαῖρις οὐ βούλεται συν-
θέτως ἀναγινώσκειν τὸ Πελίαο φόνον· ἐκ γὰρ δύο τελείων
ἐστὶ τοῦ Πελίαο καὶ τοῦ φόνον. γίνεται δὲ τοιαύτη σύνθεσις,
ὡς μεταβάλλεσθαι τὸν τόνον. ἦτοι οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, προ-
ενεκτέον τὰν Πελιαοφονὸν ὄξυτόνως, ἢ ἢ φονευτικήν, ἢ παρο-
ξυτόνως, ἢ τις ἦν τοῦ Πελλίου φόνος. Et Πελιαοφόνον Guelph.
Ven. B. D. inepte. SCH.]

v. 253. Lectio librorum ἐπεδείξαντο κρίσιν, in qua maximo
displicet anapaestus pro trochaeo. Hermannus primum conieco-
rat ἐπέδειξαν κρίσις (h. c. κρίσις), nunc ἐπεδείξαντο κρίμ' verum
habet. Boeckhius contra coniecit ἐπεδείξαντ' ἀγῶν'. [Bergkii
ἐπέδειξαν κρίσιν τ' ἐσθᾶτος ἀμφίς. Kayserus p. 52. ex Scholiis
sibi videtur extudisse ἐπεδείξαντ' ἀκμάν. SCH.]

ἐξερείψαι μὲν μεγάλας δρυός, αἰσχύνοι δέ οἱ θαητὸν
εἶδος· 470

265 καὶ φθινόκαρπος ἰοῖσα διδοῖ ψᾶφον περ' αὐτᾶς,
εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον·

ἢ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα 475
μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει δύστανον ἐν τείχεσιν,
ἔδν ἐρημώσασα χῶρον.

Ἐπ. ιβ'.

270 ἔσσι δ' ἱατὴρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τιμᾶ
φάος. 480

χρὴ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἔλκεος
ἀμφιπολεῖν.

ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφανροτέροις· 485
ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὐτὶς ἔσσαι δυσπαλὲς δὴ γίνε-
ται, ἑξαπύνας.

εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται.

275 τὴν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες. 490

τλαῖθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπου-
δὰν ἅπασαν.

v. 264. ἐξερείψαι κεν — v. 265. ψᾶφον περ αὐτᾶς — v. 267.
κιόνεσσι — v. 269. ἐρημώσασα — v. 273. αὐτὶς

v. 255. Lectio ἀλλοδαπαῖς περ ἀρούραις (ἀρούραισι codd.)
τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνας ὄλβον δέξατο μοιρίδιον, pro quo Her-
mannus eximie coniecit σπέρμ' ἀρούραις — ἀκτῖνος κτλ., quod re-
cepit Boeckhius.

v. 258. Vulgo ἦθεσιν ἐν ποτε Καλλίσταν [ex emendatione Chae-
ridis grammatici. SCH.]. Sed ἐν pro εἰς est eorum tantum carmi-
num, in quibus Aeolia harmonia. Vetus lectio plurimorum est ἄν
aut ἄν, unde Boeckhius scripsit: ἦθεσι τὰν ποτε Καλλίσταν, co-
loniam deduxerunt in insulam, quae olim Callista; comparans He-
rod. IV, 147: ἐν τῇ νῦν Θήρῃ καλεομένη νήσῳ, πρότερον δὲ Καλ-
λίστη, et alios locos. [Hermannus l. c. p. 243. ἄν, h. e. ἀνά, pro-
bat. SCH.]

v. 264. [μὲν pro κεν scribendum esse docuit Hermannus de
ἄν part. p. 173. et Opuscul. VII. p. 143., qui quum reliquos locos
refractarios tum Homericum II. Ψ, 592. ad normam revocavit,
scripto: καὶ κ' εἴ νύ τι οἴκοθεν κτλ. Nec male tamen Thierschius
ἐξερείψειν. SCH.]

v. 265. [περ' Boeckhius ex libris. Vide ad Ol. VI, 38. SCH.]

τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τόδε συνθέμενος Στρ. ιγ'.
 ῥῆμα πόρσυν· ἄγγελον ἔσλόν ἔφα τιμὰν μεγίσταν
 πράγματι παντὶ φέρειν. 495

αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν
 Κυράνα

280 καὶ τὸ κλεεννότατον μέγαρον Βάττου δικαῖαν
 Δαμοφίλου πρᾶπιδων. κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος, 500
 ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσας ἑκατονταετεί
 βιοτᾶ,

ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὁπός, 505
 ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

285 οὐκ ἐρίζων ἀντὶα τοῖς ἀγαθοῖς, Ἄντ. ιγ'.
 οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀν-
 θρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.

εὖ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας ὀπαδεῖ.
 φαντὶ δ' ἔμμεν 510

τοῦτ' ἀνιερότατον, καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκη
 ἔκτος ἔχειν πόδα. καὶ μὲν κεῖνος Ἄτλας οὐ-
 ρανῶ 515

290 προσπαλαίει νῦν γε πατρώας [ἀπὸ γᾶς ἀπὸ τε
 κτεάνων·

λύσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ
 μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου 520

ἰστίων. ἄλλ' εὔχεται οὐλομένην νοῦσον διαντλή-
 σαις ποτὲ

οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κρᾶνα συμποσίας
 ἐφέπων

295 θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἦβαν πολλάκις, ἐν τε σο-
 φοῖς 525

δαυδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἀσυχία
 θυγέμεν,

μήτ' ὦν τινι πῆμα πορών, ἀπαθῆς δ' αὐτὸς πρὸς
 ἀστών. 530

καί κε μυθήσαιο' ὅποιαν Ἀρκεσίλα
εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων, πρόσφατον Θήβα
ξενωθείς.

v. 298. μυθήσαιο', ὅποιαν, Ἀρκεσίλα, — v. 299. ἐπέων πρόσ-
φατον,

v. 298. [Hermannus l. c., si vocativus, quem ex codd. hausit Boeckhius, reponendus esset, ὦ Ἀρκεσίλα scribi debere annotat. Probat igitur cum Dissenio dativum, quum praesertim non addito σοι inepta sit compellatio Arcesilai. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ε΄.

ΑΡΚΕΣΙΑΛΑ ΚΥΡΗΝΑΙΩ.

A P M A T I.

S t r o p h a e.

υ' υ' - υ' υ' =

υ' υ' υ' υ' - υ' υ' υ' υ' =

υ' υ' υ' υ' x υ' υ' υ' - υ' - υ' υ' υ' =

υ' υ' υ' υ' =

5 υ' υ' υ' υ' - υ' υ' υ' υ' =

υ' υ' υ' υ' =

- υ' υ'

- υ' υ' υ' - υ' υ' =

υ' υ' x υ' υ' υ' - υ' υ' =

10 υ' υ' υ' - υ' υ' - υ' υ' =

υ' υ' - υ' υ' υ' - υ' υ' - υ' υ' - υ' υ' - υ' υ' - υ' υ' =

E p o d i.

υ' υ' υ' υ' υ' - υ' υ' υ' υ' =

υ' υ' υ' υ' - υ' υ' - υ' υ' - x υ' υ' υ' -

x υ' υ' υ' - υ' υ' υ' -

υ' υ' - x υ' υ' -

5 υ' υ' υ' υ' - υ' υ' -

υ' υ' υ' - υ' υ' υ' - υ' υ' -

υ' υ' υ' - υ' υ' υ' -

υ' υ' - υ' υ' =

x υ' υ' υ' - υ' - υ' υ' - υ' υ' - υ' υ' =

10 υ' υ'

Ὁ πλοῦτος εὐρουσθενής, Στρ. α'.
 ὅταν τις ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ
 βροτήσιος ἀνὴρ πότμου παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ
 πολυφίλον ἐπέταν. 5

5 ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
 σύ τοί νιν κλυτὰς
 αἰῶνος
 ἀκρᾷν βαθμίδων ἀπο
 σὺν εὐδοξίᾳ μετανίσδεται.
 10 ἑκατι χροσαρμάτου Κάστορος.
 (10) εὐδίαν ὅς μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεὰν καταιθύσσει
 μάκαιραν ἐστίαν.

σοφοὶ δέ τοι κάλλιον Ἀντ. α'. 15
 φέρουσι καὶ τὰν θεόςδοτον δύναμιν.
 σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται.
 15 τὸ μὲν ὅτι βασιλεὺς
 (15) ἐσσι μεγάλῃν πόλιν, 20

v. 9. ξὺν

Pyth. V. [In metrica constitutione carminis uno in loco singularum stropharum Boeckhium ducem deserui. Vide ad v. 98 seqq. SCH.]

v. 2. [Invenustam solutionem in fine dipodiae iambicae in reliquis strophis vitatam Hermannus Opuscul. VII. p. 145. ita remouet: ὅταν τις ὄργᾳ κεκρ. καθαρᾷ; Bergkius dedit ὄρχᾳ, principium, fundamentum. Hoc quidem prae Hermanniano sordet. Sed ne vulgatam quidem prorsus damno, dicto Sapphico a Scholiis allato Ὁ πλοῦτος ἀνεὺ ἀρετᾶς οὐκ ἀσινῆς πάροικος stabilitam. SCH.]

v. 6. Lectio vulgaris est σύ τοί νιν, quam ego probo; [eandem Scholia exprimunt. SCH.] Boeckhius, quum in duobus codicibus τοίνυν legatur, scripsit σύ τοι νῦν, quod cur displiceat et cur vulgatum verum putem, expositum est in Commentario. [Reduxi νιν. Bergkius τοι νῦν retinuit, sed ut μετανίσσεσθαι obiectum haberet, correxit κλυτὰν αἰῶν' ἀκρᾷν β. ἀπο similiterque in strophis. In hoc quidem loco ne levissimum quidem vel in Scholiis vel in libris audacissimae coniecturae vestigium exstat. SCH.]

v. 9. [ξὺν Schmidius invexerat. SCH.]

v. 11. [εὐδιανός olim Hermannus et Boeckhius. SCH.]

Pind. Carm. Sect. I.

ἐπεὶ συγγενῆς
 ὀφθαλμὸς
 αἰδοιότατον γέρας,
 20 τεῶ τοῦτο μιννύμενον φρενί·
 μάκαρ δὲ καὶ νῦν, κλεεννᾶς ὅτι 25
 (20) εὐχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἑλὼν δέδεξαι
 τόνδε κῶμον ἀνέρων,

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. τῷ σε μὴ λαθέτω Ἐπ. α'. 30
 Κυράνα γλυκὴν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας αἰδόμενον
 25 παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν,
 φιλεῖν δὲ Κάρῳτον ἔξοχ' ἑταίρων·
 (25) ὅς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων 35
 ὀψιρόου θυγατέρα πρόφασιν Βαττιδᾶν
 ἀφίχται δόμους θεμισκρεόντων·

v. 17. ἔχει συγγενῆς — v. 19. αἰδοιότατον — v. 24. Post αἰ-
 δόμενον interpungebatur colo, — v. 29. ἀφίκετο

v. 17. A Ceperino de coniectura illatum δ' post συγγενῆς
 Boeckhian cum Beckio et Hermanno eiecit. Explicationem loci
 difficilioris vide in Commentario. [Ego recepi eximiam correctio-
 nem Hermanni, qui l. c. p. 146. ἔχει in ἐπεὶ mutato loci difficil-
 limi sententiam aperuit. Sic intellige: Te ius servantem ma-
 gna sequitur felicitas, partim quod rex es magnarum urbium: nam
 gentile lumen est haec maxime venerabilis dignitas tuae sociata sa-
 pientiae; partim beatus es, quod vicisti nunc in ludis Pythiis. Au-
 dacter rursus Bergkian: ἔχεις συγγενῆς ὀφθαλμῷ αἰδοιότατον
 γέρας, ut ὀφθαλμῷ cum αἰδοιότατον coalescat. Vult hanc esse
 intellectum loci, ut poeta dixerit regiam dignitatem, quae oculis
 maxime venerabilis videatur, Arcesilaum a maioribus acceptam ha-
 bere. At quid tum ὀφθαλμῷ? Pluralis necessarius foret. Quod
 quum Bergkian ipse sensisse videatur, fieri posse addit, ut aliud
 plane verbum scripserit poeta, quemadmodum ὀφθαλμοῖς σεμπό-
 τατον. Nam αἰδοιότατον Schmidii est: libri αἰδοιέστατον.
 SCH.]

v. 23. [τῷ σε μὴ Schmidian. Libri cum Scholiis τῷ μὴ σε,
 praeter duos, qui τῷ μὴ μιν. SCH.]

v. 26. [Boeckhian φίλει. Aristarchi lectio φιλεῖν exstat in
 Gotting. et Pal. C. Quapropter retraxi. SCH.]

v. 28. [Unus ex Scholiastis ὀψιρόον. Et sic Pal. C. SCH.]

v. 29. [Hermanno l. c. non dubitandum videtur, quin poeta
 ἀφίχται dederit. Unam tantum solutionem per totum carmen et
 eam iustam extare versu 91. Recepi cum Bergkio. Ibidem δέ-

30 ἀλλ' ἀρισθάρματον

ῥοδατι Κασταλίας ξενωθεὶς γέρας ἀμφέβαλε τεαῖσιν
κόμαις 40

(30) ἀκηράτοις ἀνίαις

Στρ. β'.

ποδαρχέων δώδεκ' ἄν δρόμων τέμενος. 45
κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,

35 ὅπόσα χειραρᾶν

τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων

(35) Κρισαῖον λόφον

ἄμειψεν

ἐν κοιλόπεδον νάπος 50

40 θεοῦ· τό σφ' ἔχει κυπαρίσσινον

μέλαθρον ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν,

ν. 33. δώδεκα δρόμων — ν. 36. δαίδαλματ' — ν. 40. τόσσ' ἔχει

μὶς κρεόντων divisim scribendum suspicatur Hermannus ad Sophoclis Oed. Col. 1189., ut θέμις indeclinabile sit. SCH.]

ν. 33. Vulgo δώδεκα δρόμων, corrupte, quia τέμενος non habet unde pendeat. Nec ἀμφέβαλε τέμενος pro κατὰ τὸ τέμενος Graecum est, nec δρόμων ποδαρχέων τέμενος pro κατὰ, ἀνὰ τὸ τέμενος, in curriculo. Perperam etiam dicas τέμενος appositionem esse vocis γέρας. Laudabo eum, qui τέμενος circumdederit comis; plane differt locus Ol. XIII, 38. Unice vera Thierschii et Boeckhii emendatio δώδεκ' ἄν δρόμων. Talia enim Pindarica sunt et Graeca. Ceterum vide Commentarium. [Quaquam Hermannus l. c. p. 147. non necessaria videtur Thierschii mutatio, quum simili audacia dixerit poeta illud Ol. XIII, 37. At non curavit vir summus verba illi explicationi obstantia ῥοδατι Κασταλίας ξενωθεὶς. SCH.]

ν. 36. δαίδαλα Pauwius emendavit pro δαίδαλματα. [Nunc Hermannus l. c. τεκτόνια δαίδαλ' ἄγων emendat, ut χειραρᾶν pro substantivo sit, quomodo simile vocabulum χαλκοαρᾶν poeta posuerit Isthm. III, 81. Deinde pro ἐν Rittershusii ἄν adoptat, quod alter Scholiastarum legisse videri potest, quum κατὰ τὸ κοιλόπεδον πεδίον ἔδραμε circumloquitur. Vide Commentarium. Bergkiius τεκτόνι' ἀγάλματ' ἄγων coniecit, ἄμειψ' ἐν pro ἄμειψεν ἐν dedit. SCH.]

ν. 40. Vulgo τόσσ' ἔχει, quae coniectura est editoris Brubachiani ducta e lectione Aldi τόσ' ἔχει. Libri plurimi [cum Scholiis] τό σφ' ἔχει.

Κρητες δ'ν τοξοφόροι τέγει Παρνασίῳ κάθεσσαν,
τὸν μονόδροπον φυτόν. 55

(40) ἐκόντι τοίνυν πρέπει Ἀντ. β.

νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.

45 Ἀλεξιβιάδα, σὲ δ' ἡὔκομοι φλέγοντι Χάριτες. 60
μακάριος, ὃς ἔχεις
καὶ πεδὰ μέγαν κάματος

(45) λόγων φερτάτων
μναμεῖα.

50 ἐν τεσσαράκοντα γὰρ 65
πετόντεσθιν ἀνιόχοις ὄλον
δίφρον κομίζαις ἀταρβεῖ φρενί,
ἦλθες ἦδη Λιβύας πεδίον ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων καὶ
πατρῶϊαν πόλιν. 70

Ἐπ. β.

(50) πόνων δ' οὐ τις ἀπόκλαρός ἐστιν οὐτ' ἔσεται.

55 ὁ Βάττου δ' ἔπεται παλαιὸς ὄλβος ἔμπαν τὰ καὶ
τὰ νέμων,

πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαιεννότατον 75

ξένοισι. κεῖνόν γε καὶ βαρύνκομποι

λέοντες περὶ δείματι φύγον,

(55) γλῶσσαν. ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν.

v. 42. Παρνασίῳ et καθεύσαντο, μονόδροπον φυτόν. — v. 49.
μναμήϊον. — v. 55. ἔμπας — v. 59. γλῶτταν

v. 42. Libri καθεύσαντο, μονόδροπον φυτόν, laborante metro. Hermannus olim coniecit κάθεσσαν θεῶ, nunc nihil de metro laborandum ait, quum versus asynartetis sit, quales nunc revocat in Pindarum. Boeckhius posuit κάθεσσαν τὸν μονόδροπον, quod quum scriptum esset ΤΟΜΜΟΝΟΔΡΟΠΟΝ, excidit M. [Et Guelph. κάθεσσαν τό exhibet. SCH.] Cf. Boeckh. de Crisi Pindar. §. 26. [Comma ante φυτόν a Boeckhio positum iure suo videtur sustulisse Hermannus l. c. p. 149. Kayserus τοῦ μονοδροπού φυτοῦ. Vide Commentarium. SCH.]

v. 49. [μναμήϊ' Boeckhius ex duobus libris. Et Scholia plurali utuntur in explanando loco. Bergkii μναμεῖ'. Vide ad v. 99 seq. SCH.]

v. 55. [Vulgatum ἔμπας Boeckhius correxit ex libris et Scholiis. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 87. Id. v. 59. γλῶσσαν ex permultis. SCH.]

60 ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων 80
 θῆρας αἰνῶ φόβῳ,
 ὄφρα μὴ ταμία Κυράνας ἀτελῆς γένοιτο μαντεύ-
 μασιν.

ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων Στρ. γ'. 85
 (60) ἀνέσματ' ἄνδρεσσι καὶ γυναιξὶ νέμει,
 65 πόρεν τε κίθαριν, δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
 ἀπόλεμον ἀγαγὼν
 ἐς πρᾶπίδας εὐνομίαν, 90
 μυχὸν τ' ἀμφέπει

(65) μαντεῖον·

70 τῷ καὶ Λακεδαιμόνι
 ἐν Ἀργεῖ τε καὶ ζαθέᾳ Πύλῳ
 ἔνασθεν ἀλκᾶντας Ἡρακλῆος 95
 ἐκγόνουσ Αἰγυμίου τε. τὸ δ' ἐμὸν γαρούοντ' ἀπὸ
 Σπάρτας ἐπήρατον κλέος,

ὅθεν γεγενναμένοι Ἀντ. γ'.
 75 ἴκοντο Θήρανδε, φῶτες Αἰγείδαι, 100
 ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν
 πολύθυτον ἔρανον,
 ἐνθεν ἀναδεξάμενοι,
 Ἀπολλόν, τεὰ 105

v. 69. μαντήιον. — v. 71. ἐν τ' Ἀργεῖ καὶ — v. 73. γαρούεν τ' —
 v. 77. πολύθυτον [ἐς] ἔρανον

v. 70. Boeckhins καὶ [nunc a me revocatum] eiecit post τῷ
 [a Scholiastis, ut videtur, non lectum]; v. 66. pro vulgato ἐν τ' Ἀρ-
 γεῖ καὶ scripsit cum Hermanno e libris: ἐν Ἀργεῖ τε καὶ. [Libri
 μαντήιον. Vide ad v. 99 seq. SCH.]

v. 73. [γαρούοντ' Beckius. Libri γαρούεντ', γαρούεν τ', γαρούετ',
 codex Gotting. in lemmate Scholiorum γαρούατ'. Ibidem colo post
 κλέος deleto et h. l. et post Θήρανδε commate distinxit Herman-
 nus l. c. p. 150. Verissime. SCH.]

v. 76 seqq. Hermannum sequor, qui sic interpungit et scribit:
 ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν πολύθυτον ἔρανον, ἐνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἀπολ-
 λον, τεὰ Καρνήϊ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν, Κυράνας ἀγαντιμέναν πόλιν.
 Vide explicationem. [Hermanni distinctionem praetuli. Sed v. 80.
 multi codices Καρνεί', quod recepit Bergkius; vide ad v. 99 seq.
 Statim post v. 86. οἰχνέοντες ex libris plurimis petitum est. SCH.]

80 Καρνεῖα

(75) ἐν δαιτὶ σεβίζομεν,

Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν·

ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι

Τρῶες Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλένᾳ γὰρ μόλον, καπνώ-
θεισαν πάτρων ἐπεὶ ἶδον 110

85 ἐν Ἄρει. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκέως Ἐπ. γ΄.

(80) δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνέοντές σφε δωρο-
φόροι, 115

τοὺς Ἀριστοτέλῃς ἄγαγε, ναυσὶ θοαῖς

ἄλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων.

κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν, 120

90 εὐθύτομόν τε κατέθηνεν Ἀπολλωνίαις

(85) ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς

ἔμμεν ἱππόκροτον

σχυρωτὰν ὁδόν, ἔνθα πρηνυνοῖς ἀγορᾶς ἔπι δίχα
κεῖται θανών. 125

μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα

Στρ. δ΄.

95 ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.

(90) ἄτερθε δὲ πρὸ δωμάτων ἕτεροι λαχόντες αἶδαν 130

v. 86. ἰχνέοντες

v. 98 seqq. [Heynii scriptura librorum fide destituta est. Nam ὕμνων coniectura est pro κώμων. Tum libri fere cum Scholiis μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν ῥανθεισᾶν vel μεγάλην δ' ἀρετᾶν ῥανθεῖσαν; tum δ' post κώμων ab aliquot libris abest; postremo ὑπὸ χεύμασιν plures libri. His ductus Boeckhius parum probabiliter refinxit: μεγάλη δ' ἀρετὰ δ. μ. ῥανθεῖσα κώμων ὑπὸ χεύμασιν ἀκούοντι τοὶ χθονία κτλ. Improbavit Dissenius, qui Hermannii vestigia secutus hanc scripturam commendavit: μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δ. μ. ῥανθεῖσι κώμων ὑποχεύμασιν (vel potius ὑπὸ χεύμασιν) ἀκούοντι τοὶ χθονία κτλ., de cuius explicatione vide Commentarium. Verum Hermannus nunc l. c. p. 152. πον pro ποι reducit reliquis non immutatis, sic: μεγάλην δ' ἀρετᾶν δ. μ. ῥανθεῖσαν Κώμων θ' ὑποχεύμασιν. Cohæret hoc cum acutissima quadam observatione metrica, quàm p. 152 seq. explicat. Unde hæc decerpimus: „Mirum est, quod omnibus in strophis versus septimus a voce trisyllaba incipit, præterquam uno in Boeckhii editione loco; mirum vero etiam aliud, de quo statim dicam, ubi ipsos versus apposuerō: „

α. αἰῶνος Ἀργᾶν βαθυλίδων ἄπο.

δ. φθαλμὸς Αἰδοιότατον γέρας.

β. ἀμειψεν Ἄν κοιλόπεδον νᾶπος.

βασιλῆες ἱεροὶ
ἐντί, μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν
δρόσῳ μαλθακᾷ

100 θανθεῖσάν, ὕμνων δ'
κώμων ὑπὸ χεύμασιν, 135

(95) ἀκούοντί τοι χθονίᾳ φρενὶ
σφόν ὄλβον νίῳ τε κοινὰν χάριν
ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλῃ. τὸν ἐν αἰοιδᾷ νέων πρόπει χρο-
σάορα Φοῖβον ἀπύειν, 140

105 ἔχοντα Πυθωνόθεν Ἀντ. δ'.

τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν
(100) μέλος χαρίεν. ἄνδρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί.
λεγόμενον ἐρέω. 145

πρέσβονα μὲν ἀλικίας

110 νόον φέρεται
γλῶσσαν τε

θάρος τε τανύπτερος

(105) ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο. 150

ἀγωνίας δ', ἔρκος οἶον, σθένος.

115 ἔν τε Μοῖσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας, πέφαν-
ταί θ' ἀρματηλάτας σοφός.

v. 98. μεγάλην δ' ἀρετᾶν — v. 100 seq. θανθεῖσαν ὕμνων θ'
ὑποχεύμασιν — v. 102. ποι — v. 110. φέρεται γλῶσσαν τε

μναμήϊ· Ἐν τεσσαράκοντα γάρ.
γ. μαντήϊον· Τῷ Λακεδαιμόνι.
Καρνήϊ· Ἐν δαιτὶ σεβίζομεν.
δ. θανθεῖσαν Κώμων θ' ὑποχεύμασιν.
γλῶσσαν τε· Θάρος τε τανύπτερος.

Quid enim hoc est, quod epicae istae formae, a quibus abstinuit Pindarus, μναμήϊα, μαντήϊον, Καρνήϊα, ita in hoc carmine constipatae et quidem omnes in eodem stropharum loco positae inveniuntur? Satis apparere arbitror metricos utcunque satisfacere metro voluisse. Evanescit omnis difficultas, si incisionis constantia moniti illas tres syllabas credimus, similiter ut trochaeum semantum, multo tardiore ductu cantatas singularem versum fuisse" et seqq. Quae mihi quidem persuasit Hermannus, non Bergkio, qui μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δρ. μ. θάνθεν κώμων θ' ὑπὸ χεύμασιν, ἀκούοντί τε χθονίᾳ κτλ. Sed ea mihi languidissima videntur nec una de causa improbanda. Hermannum igitur fere secutus sum. SCH.]

v. 110. [Vulgo post φέρεται interpungitur, tum γλῶσσαν τε θάρος τε τανύπτερος iunguntur. Parui Hermannō l. c. Nisi quod θάρος δέ praestiterit. Bergkio γλῶσσαν θάρος τε edidit. SCH.]

ὄσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι, Ἑπ. δ'. 155
 τετόλμακε. θεός τέ οἱ τονῦν τε πρόφρων τελεῖ
 δύνασιν,

(110) καὶ τολοιπὸν ὅπισθε, Κρονίδαι μάκαρες,
 δίδοιτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς 160

120 ἔχειν, μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων
 χειμερὶα καταπνοᾷ δαμαλίζοι χρόνον.
 Διὸς τοι νόος μέγας κυβερνᾷ

(115) δαίμον' ἀνδρῶν φίλων. 165
 εὖχομαι νιν Ὀλυμπία τοῦτο δόμεν γέρας ἐπὶ Βάτ-
 του γένει.

v. 118. τὸ λοιπὸν, ὧ Κρονίδαι

v. 118. Vulgo τὸ λοιπὸν, ὧ Κρονίδαι, laborante metro. Hermannus τὸ λοιπὸν ἔπειτα, Κρονίδαι, quum in Bodl. γ., cui Boeckhii addit Leid. B, legatur τὸ λοιπὸν, ὧ πλεῖστα Κρονίδαι μάκαρες. Boeckhii tamen τὸ λοιπὸν ὅπισθε maluit, [Boissonadius ἐς αἰεί. SCH.].

v. 124. [ἐτι Beckius, Heynius, Hermannus, probatum olim Boeckhio. Postea ἐπὶ servavit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ 6'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

A P M A T I.

υ' υ' - ^xυ' υ' υ' - υ' - -
 υ' υ' υ' υ' υ' =
 υ' υ' υ' υ' - υ' υ' υ' υ' =
 υ' υ' υ' υ' - υ' υ' υ' υ' =
 5 υ' υ' υ' - υ' - υ' - υ' υ' υ' =
 υ' υ' υ' υ' - υ' - - υ' υ' =
 υ' υ' - υ'
 - υ' υ' υ' υ' - υ'
 υ' υ' υ' - υ' - υ' υ' =

'Ακούσατ'· ἡ γὰρ ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας Στρ. α'.
 ἄρουραν ἡ Χαρίτων
 ἀναπολλίζομεν, ὀμφαλὸν ἐριβρόμου
 χθονὸς ἐς νάϊον προσοιχόμενοι.
 5 Πυθιόνικος ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἑμμενίδαῖς
 ποταμὶα τ' Ἀκράγαντι καὶ μὰν Ξενοκράτει

γ. 1. ἡ γὰρ — γ. 4. ἐς νάον

Pyth. VI. γ. 1. [Boeckhins cum Heynio ex aliquot libris ἡ γὰρ. Recte Dissenius ἡ γὰρ tuetur. SCH.]

γ. 4. [Libri ἐς νάον. Contra Hermannii coniecturam postea ab ipso reiectam ἀένναον, quam retinuit Boeckhins, iam a Boethio verissime monitum erat α̃ in ἀένναος produci, in ἀένναος debere corripi. Postea Hermannus ad Eurip. Ion. 117. formam ἀένναος plane damnavit — cui tamen Lehrsium apud pedestres quidem scriptores patrocinari memini in censura Scholiorum Sophoclis ab Elmsleio editorum, vide Iahnii Annal. 1828. II, 2. p. 145 seq. — et id quod recepi proposuit scribendum. A Dissenii vituperatione hanc lectionem paulo tamen acerbius vindicat Opusc. VI. p. 287 seqq. Nec male Bergkius ἐς λάϊνον scripsit. SCH.]

ἑτοῖμος ὕμνων
 θησαυρὸς ἐν πολυχρόνῳ
 Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νᾶπα·

- 10 τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν, Στρ. β'.
 ἐριβρόμου νεφέλας
 στρατὸς ἀμείλιχος, οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς
 ἄλὸς ἄξεισι παμφόρῳ χειράδι
 τυπτόμενον. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῇ
 15 πατρὶ τεῶ, Θρασύβουλε, κοινὰν τε γενεᾷ
 λόγοισι θνατῶν
 εὐδοξον ἄρματι νίκαν
 Κριδαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

- οὐ τοι σθένων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν Στρ. γ'.
 20 ἄγεις ἐφημοσύναν,
 τὰ ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεῖ
 Φιλύρας υἱὸν ὀρφανισμένῳ
 Πηλεΐδα παραινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδα,ν
 βαρυνόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,
 25 θεῶν σέβεσθαι·

v. 13. ἄξει et χειράδει — v. 21. τὰν ποτ'

v. 9. [Et. M. p. 249, 50. et Zonaras p. 466: Τεῖχος τειχῶ, ἀφ' οὗ Πίνδαρος τετείχεται, Boeckh. Fr. Inc. 181, Tittmannus ad h. l. et Isthm. IV, 49. referebat. SCH.]

v. 12. Heynius: οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἄλὸς ἄξει παμφόρῳ χειράδει τυπτόμενον. Sed χειράδει est prava emendatio a grammatico profecta, qua non opus: lectio antiqua fuit χειράδι. Mox optima est lectio ἄξεισι a Boeckhio enotata e libris quibusdam. Idem e Scholiis ἄνεμος mutavit in ἄνεμοι, non assentiente Hermannō, quem sequutus etiam Thierschius ἄνεμος tenuit. Sic comparaveris Eurip. Alcest. 367: καὶ μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων οὔθ' οὐκὶ κώπη ψυχοκομπὸς ἂν Χάρων ἔσχον. Atque haec via cautior, quanquam notari debet non crebras esse apud Pindarum tales dicendi figuras, qui longe simplicior est, quam vulgo credant. [Quum in libris v. 4. corruptum esset ἐς νᾶόν, imperiti grammatici reliquas strophas interpolando exaequabant. Hinc orta vulgata Heynii. Libri plerique et Scholia ἄξεισι, Scholia et Pal. C ἄνεμοι; coniectura est τυπτόμενον, quum libri plurimi τυπτόμενος, alii τυπτόμενός cum Scholiis exhibeant. Denique χειράδης libri et Scholiastae, quod iam veteres quosdam in χειράδης mutatam

ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

ἔγεντο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς Στρ. δ'.
νόημα τοῦτο φέρων,
30 ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρίμβροτον
ἀναμείναις στράταρχον Αἰθιόπων
Μέμνονα. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἄρμ' ἐπέδα
Πάριος ἐκ βελέων δαίχθεις· ὁ δ' ἔφεπεν
κραταιὸν ἔγχος·

35 Μεσσανίου δὲ γέροντος
δογηθεῖσα φρὴν βόασε παῖδα ὄν·

Στρ. ε'.
χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν· αὐτοῦ
μένων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ
πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός,
40 ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεᾷ
ὀπλοτέροισιν, ἔργον πελώριον τελέσαις,
ὑπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
τὰ μὲν παρίκει·
τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
45 πατρώαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

v. 28. ἐγένετο — v. 36. δοναθεῖσα et βόασεν — v. 37. ἀπέρι-
ψεν αὐτοῦ — v. 40. ἐδόκησέ τε — v. 43. παρήκει.

ivisse apparet ex Et. M. p. 808, 43. Scholl. Vict. II. φ, 319. Eu-
stath. II. p. 1326, 20. Vide Spitzn. Excurs. XXXII., qui τὸ χεράδος
Homero relinquit, τὴν χεράδα Pindaro et Sapphoni tribuit. Ex ta-
bulis Heracleensibus τὸ χεράδος affert Ahrens de Dial. Dor. p. 118. —
Boeckhius ἀνεμοὶ et τυπτόμενοι recepit, ut esset illisi impetu suo,
χεράδι autem iungeretur cum ἄξοισι. Contra Hermannus Opuscul.
VII. p. 154. correptionem in voce ἀνεμοὶ admissam in ultima syl-
laba primi paeonis improbat et τυπτόμενον cum Dissenio prac-
fert. Cui morigerandum duxi. SCH.]

v. 21. [τὰ ποτ' Schmidius. Et sic in uno codice repertum
est. Vide Commentarium. Idem v. 28. recte ἔγεντο (Par. B) scri-
psit, quum causa non fuerit, cur solveret arsin iambicam Pinda-
rus. Vide Boeckhium de Crisi §. 35. p. 104 seq. SCH.]

v. 36. [Boeckhius vulgatum δοναθεῖσα servaverat invitis et
libris optimis et ratione. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 148. SCH.]

v. 37. [ἀπέριψεν αὐτοῦ· μένων δ' κτλ. vulgo. Αὐτοῦ cor-
rectum ab Heynio et Boeckhio ex libris. Rectius distinxit Hey-
nius. SCH.]

ἔτοῖμος ὕμνων
 θησαυρὸς ἐν πολυχρόνῳ
 Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νᾶπα·

- 10 τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν, Στρ. β'.
 ἐριβρόμου νεφέλας
 στρατὸς ἀμείλιχος, οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς
 ἄλὸς ἄξεισι παμφόρῳ χειράδι
 τυπτόμενον. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῇ
 15 πατρὶ τεῶ, Θρασύβουλε, κοινὰν τε γενεᾷ
 λόγοισι θνατῶν
 εὐδοξον ἄρματι νίκαν
 Κριθαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

- οὐ τοι σκέδων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν Στρ. γ'.
 20 ἄγεις ἐφημοσύναν,
 τὰ ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεῖ
 Φιλύρας υἱὸν ὀρφανισμένῳ
 Πηλεΐδα παραινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδα,ν
 βαρυνόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,
 25 θεῶν σέβεσθαι.

v. 13. ἄξει et χειράδει — v. 21. τὰν ποτ'

v. 9. [Et. M. p. 249, 50. et Zonaras p. 466: Τεῖχος τειχῶ, ἀφ' οὗ Πίνδαρος τετείχηται, Boeckh. Fr. Inc. 181, Tittmannus ad h. l. et Isthm. IV, 49. referebat. SCH.]

v. 12. Heynius: οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἄλὸς ἄξει παμφόρῳ χειράδει τυπτόμενον. Sed χειράδει est prava emendatio a grammatico profecta, qua non opus: lectio antiqua fuit χειράδι. Mox optima est lectio ἄξεισι a Boeckhio enotata e libris quibusdam. Idem e Scholiis ἄνεμος mutavit in ἄνεμοι, non assentiente Hermannō, quem sequutus etiam Thierschius ἄνεμος tenuit. Sic comparaveris Eurip. Alcest. 367: καὶ μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων οὔθ' οὐκὶ κώπη ψυχοκομπὸς ἂν Χάρων ἔσχον. Atque haec via cautior, quanquam notari debet non crebras esse apud Pindarum tales dicendi figuras, qui longe simplicior est, quam vulgo credant. [Quum in libris v. 4. corruptum esset ἐς νᾶόν, imperiti grammatici reliquas strophas interpolando exaequabant. Hinc orta vulgata Heynii. Libri plerique et Scholia ἄξεισι, Scholia et Pal. C ἄνεμοι; coniectura est τυπτόμενον, quum libri plurimi τυπτόμενος, alii τυπτόμενός cum Scholiis exhibeant. Denique χειράδ: libri et Scholiastae, quod iam veteres quosdam in χειράδει mutatam

ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
ἀμείρειν γονέων βίον πεπωμένον.

ἔγεντο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς Στρ. δ'.
νόημα τοῦτο φέρων,

30 ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρίμβροτον
ἀναμείναις στράταρχον Αἰθιοπῶν
Μέμνονα. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἄρμ' ἐπέδα
Πάριος ἐκ βελέων δαΐχθεις· ὁ δ' ἔφεπεν
κραταιὸν ἔγχος·

35 Μεσσανίου δὲ γέροντος
δογηθεῖσα φρὴν βόασε παῖδα ὄν·

Στρ. ε'.
χαμαιπετές δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν· αὐτοῦ
μένων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ

πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός,
40 ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεᾷ
ὀπλοτέροισιν, ἔργον πελώριον τελέσαις,
ὑπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
τὰ μὲν παρίκει·

τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
45 πατρώαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

v. 28. ἐγένετο — v. 36. δοναθεῖσα et βόασεν — v. 37. ἀπέρι-
ψεν αὐτοῦ· — v. 40. ἐδόκησέ τε — v. 43. παρήκει.

ivisse apparet ex Et. M. p. 808, 43. Scholl. Vict. II. Φ, 319. Eu-
stath. II. p. 1326, 20. Vide Spitzn. Excurs. XXXII., qui τὸ χεράδος
Homero relinquit, τὴν χεράδα Pindaro et Sapphoni tribuit. Ex ta-
bulis Heracleensibus τὸ χεράδος affert Ahrens de Dial. Dor. p. 118. —
Boeckhius ἀνεμοὶ et τυπτόμενοι recepit, ut esset illisi impetu suo,
χεράδι autem iungeretur cum ἄξοισι. Contra Hermannus Opuscul.
VII. p. 154. correptionem in voce ἀνεμοὶ admissam in ultima syl-
laba primi paeonis improbat et τυπτόμενον cum Dissenio prae-
fert. Cui morigerandum duxi. SCH.]

v. 21. [τὰ ποτ' Schmidius. Et sic in uno codice repertum
est. Vide Commentarium. Idem v. 28. recte ἔγεντο (Par. B) scri-
psit, quum causa non fuerit, cur solveret arsin iambicam Pinda-
rus. Vide Boeckhium de Crisi §. 35. p. 104 seq. SCH.]

v. 36. [Boeckhius vulgatum δοναθεῖσα servaverat invitis et
libris optimis et ratione. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 148. SCH.]

v. 37. [ἀπέριψεν αὐτοῦ· μένων δ' κτλ. vulgo. Αὐτοῦ cor-
rectum ab Heynio et Boeckhio ex libris. Rectius distinxit Hey-
nius. SCH.]

πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν. Στρ. 5.

νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει,
ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον ἦβαν δρέπων,
σοφίαν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων.

50 τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὄργαῖς ἐς ἱππίαν ἔσοδον
μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.
γλυκεῖα δὲ φρὴν
καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

v. 50 seq. ὄργαῖς ὅς εὗρες ἱππιον εἰς ἴσον ἀδόντι κτλ.

v. 48. [Quaquam et libri et Scholia consentiunt in vulgata scriptura, tamen Hermannus Opuscul. VII. p. 154., quod in ceteris strophis purus paeon est, ἦβαν non putat esse a Pindaro. Quum igitur in libris praeter unum omnibus ante νόῳ additum sit ἀπα-
σαν, id Hermannus ex ἀνάταν ortum arbitratur, coll. Pyth. II, 28. ἀνάταν ὑπεράφανον. Verum h. l. alia res est: nam οὐτε ἄδι-
κον οὐτε ὑπέροπλον ἀνάταν δρέπειν dici non poterat. Nec δρέ-
πειν ἀνάταν tulerim. Tametsi Eustathio Prooem. p. 5. ed. meae, ubi assertur οὐτε ὑπέροπλον ἦβριν δρέπων, ad speciem coniec-
turae conciliandam uti poterat vir summus. Ego illum ex ita-
cismo ortum errorem putem. Prorsus improbabile Kayseri ἐπέ-
ταν. Vulgatum tuetur praeter reliquos Scholiasta Aristidis p. 334. Frommel. SCH.]

v. 50 seq. [Heyniana scriptura vel ob vocabulum divisum non ferenda a Boeckhio ex indiciis librorum reflecta est. Et μάλα quidem ante ἀδόντι habent omnes; paulo ante fere sic: ὄργαῖς πάσαις ὅς ἱππείαν ἔσοδον vel similiter. Unde ἱππίαν ἔσοδον Boeckhius. Sed idem, quum Scholiasta explicet: σοὶ δέ, ὦ Ποσει-
δῶν, προσέχεται καὶ οἰκτιροῦται, ὅς εὗρες ἱππείας ἔσόδους, eo-
demque ducat unius alteriusque codicis scriptura εὗρες θ' ὅς ἱπ-
πείαν ἔσοδον — vide Expl. p. 300. — sic conformabat orationem:
τίν τ' Ἐλέλιχθον, ὅςθ' εὗρες ἱππίαν ἔσοδον, quod comprobavit Dissenius, non valde probat Boeckhius ipse. Qui ad eam loci scripturam devenit, quam Hermannus commendaverat. Et ἐς ἱπ-
πείαν ἔσοδον Par. B subministravit. Quod Bergkii scripsit: ὄρ-
γᾶς ὅς ἱππίαν ἐς ὁδόν, non satis intelligo. Ceterum quum Eu-
stathius Prooem. p. 7. Neptunum a Pindaro ἐλασίχθονα appel-
latum referat, fieri potest, ut tritius epitheton alterum ex h. l. expulerit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ζ΄.

ΜΕΓΑΚΛΕΙΑΘΗΝΑΙΩ.

ΤΕΘΡ·ΙΠΠΩ.

Strophæ.

— / — — — — — — — — — —
 — / — — — — — — — — — —
 — / — — — — — — — — — —
 — / — — — — — — — — — —
 5 — / — — — — — — — — — —
 — / — — — — — — — — — —
 — / — — — — — — — — — —
 — / — — — — — — — — — —

Epodus.

— / — — — — — — — — — —
 — / — — — — — — — — — —
 — / — — — — — — — — — —
 — / — — — — — — — — — —
 5 — / — — — — — — — — — —
 — / — — — — — — — — — —

Κάλλιστον αἰ μεγαλόπολις Ἀθᾶναι Στρ.
 προοίμιον Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ
 κρηπὶδ' αἰοιδᾶν
 ἵπποισι βαλέσθαι.

Pyth. VII. v. 1. [Olim Boeckhiius μεγαλοπόλις et v. 9. πό-
 λισσι, quum alteram formam repudiaret. Postea ad vulgatam red-
 sit. De forma videndus Buttmannus Gr. ampl. I. p. 182. Nunc
 vel Sophoclem in cantico Thamyræ fabulæ formis χέρεσι, πό-
 δεσι usum esse discimus ex Crameri Ann. Paris. T. IV. p. 183. not.
 Cf. quæ scripsi Museo Rhenan. 1842. II. p. 296 seq. SCH.]

v. 2. [Boeckhiius olim ex uno Par. B ἐγισθενεῖ, ut exacte
 responderet v. 10. Ἀπολλον, quod ex Scholiis et codicibus revo-
 cavit, quoniam Pindarus in locum vocativi non sufficiat nomina-
 tivi formam. Nunc hoc retinuit, alterum intactum reliquit. SCH.]

- 5 ἐπεὶ τίνα πάτραν, τίνα οἶκον 5
 λαῶν ὀνυμάξομαι
 ἐπιφανέστερον
 Ἑλλάδι πνθέσθαι;
 πᾶσαισι γὰρ πολλέσι λόγος ὁμιλεῖ Ἀντ.
 10 Ἐρεχθεὺς ἀστῶν, Ἀπολλων, οἷ τεόν γε δόμον 10
 Πυθῶνι δία
 θαητὸν ἔτευξαν.
 ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ
 νῆκαι, μία δ' ἐκπρεπῆς
 15 Διὸς Ὀλυμπιάς,
 δύο δ' ἀπὸ Κιρῶας,
 ὧ Μεγάκλεες, ὑμαί τε καὶ προγόνων. Ἐπ. 15
 νέα δ' εὐπραγία χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνημαι,
 φθόρον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα.
 20 φαντί γε μὰν οὕτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμαν 20
 θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
 τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

ν. 5. τίνα τ' οἶκον — ν. 6. ναίοντ' — ν. 10. Ἀπόλλων, — ν. 15. Ὀλυμπίας, — ν. 18. χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνημαι, et punctum post ἔργα ν. 19. — ν. 20. παρ μονίμαν

ν. 5. 6. [τίνα οἶκον Boeckhius ex lemmate Scholiorum, quum id vocabulum (vicus) digamma habeat. Libri varie τίνα γ' οἶκον, τίνα τ' οἶκον, τίνα δ' οἶκον, quod Bergkius dedit. Statim libri ναίων, in quo vel explicando vel emendando mire laborant Scholiastae. Ad Schmidii coniecturam ναίοντ' iam veteres delapsos esse significant Scholia. Id ipsum sive cum Boeckhio ad victorem, sive cum Hermanno ad οἶκον rettuleris, languidissimum est neque Homericum illo II. B, 626: νῆσων, αἷ ναίουσι πέγην ἄλός, satis excusari potest. Rescripsi ex ΝΑΙΩΝ, quod facillimum erat, ΛΑΩΝ. Nec θνατῶν longo abit. Thierschius κλείων coniectabat. SCH.]

ν. 10. [Vulgo οἷ τεόν τε δόμον. Optimi οἷ τεόν δόμον. Correxerunt Oxonienses. SCH.]

ν. 15. [Ὀλυμπιάς (coll. Herod. VI, 70: Καὶ Ὀλυμπιάδα σφι ἀνελόμενος τεθρίπῳ προσέβαλε) restituerunt plures ex ingenio, ex Par. B Boeckhius. SCH.]

ν. 18. [Boeckhius cum aliquot libris sic distinxit: χαίρω. τί τόδ' ἄχνημαι — καλὰ ἔργα; Confer Expll. h. l. et Hermannum Opuscul. VII. p. 155. SCH.]

ν. 20. [παρ μονίμαν vulgatum cum Hermanno ex aliquot libris et Scholiis emendatum est. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Η΄.
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

Strophæ.

$\overset{x}{\omega} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\overset{x}{\omega} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
5 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$

E p o d i.

$\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
5 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$

Φιλόφρον Ἀσυχλα, Δίκας Στρ. α΄,
 ὦ μεγιστόπολι θύγατερ,
 βουλᾶν τε καὶ πολέμων
 ἔχοισα κλαῖδας ὑπερτάτας, 5
 5 Πυθιόνικον τιμὰν Ἀριστομένει δέκευ.
 τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὁμῶς
 ἐπίστασαι καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ.
 τὸ δ΄, ὅπότεν τις ἀμείλιχον Ἀντ. α΄. 10

Pyth. VIII. v. 4. [Vulgatum κλαῖδας iam Schmidius correxerat. SCH.]

- καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ,
 10 τραχεῖα δυσμενέων
 ὑπαντιάξαισα κράτει τιθεῖς
 ὕβριν ἐν ἄντλῳ. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν 15
 παρ' αἴσαν ἐξερεθίζων. κέρδος δὲ φίλτατον,
 ἐκόντος εἴ τις ἐκ δόμων φέροι.
 15 βία δὲ καὶ μέγανυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ. Ἐπ. α'. 20
 Τυφῶς Κίλιξ ἑκατόγκρανος οὗ μιν ἄλυξεν,
 οὐδὲ μὲν βασιλεὺς Γιγάντων· δμαῖθεν δὲ κεραυνῷ
 τόξοισί τ' Ἀπόλλωνος· ὃς εὐμενεῖ νόῳ 25
 Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρῳθεν ἑστεφανωμένον
 20 νῖον ποίᾳ Παρνασίδι Δωριεῖ τε κώμῳ.

- ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκάς Στρ. β'. 30
 ἃ δικαιοπόλις ἀρεταῖς
 κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
 θίγοισα νᾶσος· τελέαν δ' ἔχει
 25 δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς. πολλοῖσι μὲν γὰρ αἰδέεται 35
 νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαισα καὶ θοαῖς
 ὑπερτάτους ἥρωας ἐν μάχαις·

- τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει. Ἀντ. β'.
 εἰμὶ δ' ἄσυχλος ἀναθέμεν 40
 30 πᾶσαν μακρογορίαν
 λύρα τε καὶ φθέγματι μαλθακῷ,

v. 13. φίλτατόν γ', — v. 15. βία — v. 20. πόᾳ Παρνασίᾳ —
 v. 28. τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν

v. 13. [γ' cum libris plurimis deleuit Boeckhius. SCH.]

v. 15. [βία libri cum Scholiis, idque Hermannus postulaverat. SCH.]

v. 20. [Libri ποίᾳ Παρνασίᾳ. Ad legem carminis conformavit Boeckhius, ex ΠΑΡΝΑΣΙΑΙ factō ΠΑΡΝΑΣΙΑΙ. SCH.]

v. 24. [θίγοισα h. l. certissime praesens est, quod moneo propter Buttmannum Gr. ampl. II. p. 198. Lobeck. SCH.]

v. 28. [τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν Boeckhius ex libris aliquot. Vide Commentarium. SCH.]

v. 32. Libri inter κνίσῃ et κνίσσῃ fluctuant. Sic v. 45. παι-
 σίν et παισί, v. 52. μόνος et μούνος; sed v. 72. Ξέναρχεις libri,
 Ξείναρχες Schmidius. Boeckhius collatis reliquis locis strophicis
 ubique brevem syllabam praetulit, sed παισί tamen retinuit. Con-

- 55 Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγνιάς. τοιαῦτα μὲν Ἐπ. γ'.
 ἐφθέγγεατ' Ἀμφιάρεος. χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω, θαίνω δὲ καὶ ὕμνω, 80
 γείτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ ἐμῶν
 ὑπάντασέ τ' ἰόντι γᾶς ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον, 85
 60 μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις.

τὸ δ', ἐκαταβόλε, πάνδοκον Στρ. δ'.
90
 ναὸν εὐκλέα διανέμων

- Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
 τὸ μὲν μέγιστον τόθι χαρμάτων
 65 ὥπασας· οἴκοι δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν δόσιν
 πενταθλίου σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγες. 95
 ἄναξ, ἐκόντι δ' εὐχομαι νόῳ

κατὰ τὴν ἀρμονίαν βλέπειν, Ἄντ. δ'.
 ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέομαι.

- 70 κῶμῳ μὲν ἀδυμελεῖ
 Δίκα παρέστακε· θεῶν δ' ὅπιν 100
 ἄφθιτον αἰτέω, Ξέναρκες, ὑμετέραις τύχαις.
 εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ,
 πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων 105

- 75 βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μηχαναῖς· Ἐπ. δ'.
 τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται· δαίμων δὲ παρίσχει,

v. 59. ὑπάντασεν ἰόντι — v. 66. πενταεθλίου et ἐπάγαγες, —
 v. 67. ἄναξ. ἐκόντι — v. 72. Ξεινάρκει,

v. 59. [Vulgo ὑπαντίασεν (aliquot libri ὑπαντίας) ἰόντι. Schmidius ὑπάντασεν, rectius Hermannus cum Scholiis ὑπάντασέ τ' ἰόντι. SCH.]

v. 60. [Hermannus expulso glossemate coniicit μάντις, χρησῶν τ' ἀμφ' ἄψατο, h. o. ἤψατο συγγόνους τέχναις ἀμφὶ χρησῶν. Nam reliquis tribus locis in fine epodorum, qui quidem salvi sint, dispondeum, a quo initium fiat, constare ex duobus vocabulis disyllabis. Eos esse trochaeos semantos. Vide ad vers. ult. SCH.]

v. 67. [Kayserus p. 58 seq. proponit ἐκόντι δ' εὐχομαι νόῳ Κατὰ τιν' (sic codd.) ἀρμονίαν ἐπεῖν, ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέομαι, h. e. Modestiae in omnibus carminibus lubens studeo, et verum est quod praedico, at invidia deprecanda tamen et ante omnia deorum gratia expetenda victoribus. Non facile erit, qui sequatur. Mingarellus νέομαι. SCH.]

v. 73. [πόνῳ Scholia et pars codicum. Alii χρόνῳ. SCH.]

ἄλλοι' ἄλλον ὑπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑπὸ
χειρῶν 110

μέτρῳ καταβαίνει. Μεγάρους δ' ἔχεις γέρας,
μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
80 νίκαις τριῖσσι, ὧ' ῥιστόμενες, δάμασσας ἔργῳ. 115

τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
σωμάτεσσι κακὰ φρονέων,
τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
ἔπαλπος ἐν Πυθιάδι κρίθῃ, 120
85 οὐδὲ μολόντων παρ' ματέρ' ἀμφὶ γέλωι γλυκὺς
ᾧρσεν χάριν· κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι
πτώσονται, συμφορᾷ δεδαιγμένοι. 125

ὁ δὲ καλὸν τι νέον λαχὼν
ἄβρότατος ἔπι, μεγάλας
90 ἔξ ἐλπίδος πέταται
ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἔχων 130
κρέσσονα πλούτου μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν
τὸ τεργνὸν αὖξεται· οὕτω δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαί,
ἀποτροπῇ γνώμῃ σεβεισμένον.

Ἐπ. ε'.
95 ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὐ τις; σκιᾶς ὄναρ 135
ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἶγλα διόσδοτος ἔλθῃ,

v. 80. τρίταις, Ἀριστόμενες, — v. 87. δεδαιγμένοι. — v. 96. ἄν-
θρωποι.

v. 78. [Quidam libri μέτρον. Vide Commentarium. SCH.]

v. 80. [τρίταις invectum erat de coniectura Pauwii. Pro
Boeckhiano Ἀριστόμενες libri longe plurimi id praebent, quod
in Hermanno l. c. reduxi. Nam in reliquis locis est syllaba
ἰγα. SCH.]

v. 87. [δεδαιγμένοι Hermannus. Vide ad Ol. VIII, 60. SCH.]

v. 92. [μέριμναν quum ex Hermannii sententia unum habeat
evem anacrusin, μέριμναν proponit scribendum. Aliquot libri
έσσονα τέργειν πλούτου vel πλούτοιο, ex metricorum officina.
H.]

v. 96. [ἄνθρωπος Boeckhius petivit ex Plutarcho Cons. Apoll.
6. p. 322. Hutten. Scholl. Nem. VI, 4. Eustathio (vide de
isi p. 111.), quo turpis hiatus remotus est. Pluralem tamen prae-
libros agnoscunt Scholia Soph. Aiac. 124. et Aristidis p. 132.
ommel. SCH.]

λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν καὶ μέλιχος αἰὼ
 Αἴγινα, φίλα μᾶτερ, ἔλευθέρω στόλῳ^{1.}
 πόλιν τάνδε κόμιζε Διὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
 100 Πηλεΐ τε κἀγαθῷ Τελαμῶνι σὺν τ' Ἀχιλλεΐ.¹¹

ν. 99. Διὶ — ν. 100. κἀρίστῳ

ν. 100. [Libri κἀγαθῷ vel καὶ ἀγαθῷ et κἀρίστῳ. III Boeckhiius pro certo habuit, Hermannus l. c. p. 160. Πηλεΐ ἐσθλῷ καὶ σὺν Τελ. coniecit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Θ΄.

ἙΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

О П Л А Т О Д Р О М Ѣ.

S t r o p h a e.

[illegible]

E p o d i.

— / u u — u u — — / u —
 / u u — u u — — / u — — / u — — / u u — u u =
 / u — — / u u — u u — — / u =
 / u — — / u — —
 5 / u — u / u u — u u — u / u =
 / u — — / u u — u u =
 / u — — / u u — u u — — / u — — / u =
 / u u — u u =
 / u u — — / u u — u u — u

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν Στρ. α΄.
 σὺν βαθυζώνοισιν ἄγγέλλων
 Τελεσικράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
 ὄλβιον ἄνδρα, διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας· 5
 5 τὰν δ' αἰτάρεις ἀνεμοσφαιράων ἐκ Παλίου κόλπων
 ποτὲ Λατοΐδας

ἄρπασ', ἔνεικέ τε χρυσέῳ παρθένον ἀγροτέραν δι-
φρῶ, τόθι νιν πολυμήλου
καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονὸς
δίξαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλοισαν οἴκεϊν.

ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα Ἀντ. α
10 Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων
ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφα·
καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
ξυνὸν ἀρμόζοισα θεῶ τε γάμον μιχθέντα κούφῃ
θ' Ὑψέος εὐρυβία·

ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων τουτάκισ ἦν βασιλεύς, ἐ
Ὠκεανοῦ γένος ἦρως
15 δεύτερος· ὃν ποτε Πίνδου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς
Ναῖς εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέχει Κρείοισ' ἔτικτεν,

Γαίας θυγάτηρ. ὃ δὲ τὰν εὐώλενον Ἐπ. α'
θρέψατο παῖδα Κυράναν· ἃ μὲν οὐθ' ἰστωῶν πα-
λιμβάμους ἐφίλασεν ὁδοῦς,
οὔτε δείπνων οἰκοριᾶν μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας,
20 ἀλλ' ἀκόντεσσιν τε χαλκείοις
φασγάνῳ τε μαρναμένα κεραῖζεν ἀγρίους
θῆρας, ἣ πολλὰν τε καὶ ἀσύχιον
βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρώαις, τὸν δὲ σύγκοι-
τον γλυκὺν

παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
25 ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς αῶ.

v. 6. ἔνευκέ τε — v. 11. κούφα· — v. 13. μιχθέντι — v. 21
κεραῖζειν

Pyth. IX. v. 6. [ἔνευκε duo codices. Pindarum, ubi prima
longa requiritur, ἤνευκεν scripsisse, ubi brevis, ἔνευκε animam
vertit Boeckhius. Cf. Ol. II, 87. III, 14. IX, 63. Pyth. V, 59. SCH.]

v. 11. Pro κούφα Boeckhius κούφα e multis libris. Mox v
13. μιχθέντι codicum lectio est, at μιχθέντα ductum e Scholiis
De sensu vid. Commentarium.

v. 21. [κεραῖζεν ex fide codicum et Scholiorum Boeckhius
qui syllabam ancipitem locum habere posse exemplis confirmat
SCH.]

κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας Στρ. β'. 45
 ὀμβρίμῳ μούναν παλαίοισαν
 ἄτερ ἐγγέων ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσέννεπε φωνᾷ·
 30 Σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπὼν θυμὸν γυ-
 ναικὸς καὶ μεγάλην δύνασιν
 θαύμασον, οἷον ἄταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ, μό-
 χθου καθύπερθε νεᾶνις 55
 ἦτορ ἔχοισα· φόβῳ δ' οὐ κεχέιμανται φρένες.
 τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθεῖσά
 φύτλας

ὀρέων κενθμῶνας ἔχει σκιοέντων; Ἀντ. β'. 60
 35 γεύεται δ' ἄλκῃς ἀπειράντου.
 ὅσια κλυτὰν χεῖρα οἱ προσενεγκεῖν,
 ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι μελιηδέα ποίαν;
 τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενῆς, ἀγανᾷ χλαρόν γελάσ-
 σαις ὄφρυϊ, μῆτιν ἔαν 65
 εὐθύς ἀμείβετο· Κρυπταὶ κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς Πει-
 θοῦς ἱερᾷν φιλοτάτων, 70
 40 Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
 αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἀδείας τυχεῖν τοπρωῶτον εὐνᾶς.

Ἐπ. β'.
 καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν, 75
 ἔτραπε μείλιχος ὄργᾳ παρφάμεν τοῦτον λόγον. κού-
 ρας δ', ὀπόθεν, γενεὰν

v. 30. Φιλυρίδα — v. 37. ἦ et κεῖρεν — v. 38. χλιαρόν γελά-
 ξαις

v. 30. [Multi libri recte Φιλυρίδα prae buerunt, de qua scri-
 ptura vide ad Pyth. III, 1. SCH.]

v. 33. [Optimi τίς μὲν ἀνθρώπων. Non ita Scholia. SCH.]

v. 37. κεῖραι restituit Boeckhiius cum Hermanno e Scholiis
 et codicibus: κεῖρεν nonnisi editionum veterum auctoritate nititur.
 Mox v. 38. metro repugnabat χλιαρόν, pro quo alii χλαρόν, pro-
 batum Hermanno et Boeckhio. [Ibidem γελάξαις Pauwii inven-
 tum fuit. SCH.]

ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; κύριον ὃς πάντων τέλος 80
 45 οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
 ὅσσα τε χθὼν ἤρινά φύλλ' ἀναπέμπει, χῶπόδαι
 ἐν θαλάσῃ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
 κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, χῶ τι μέλ-
 λει, χῶπόθεν 85
 ἔσβεται, εὖ καθορᾷς.
 50 εἰ δὲ χρὴ καὶ παρ σοφὸν ἀντιφερίξαι,

ἐρέω. ταῦτα πόσις ἵκεο βᾶσαν Στρ. γ'.
 τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου 90
 Διὸς ἔξοχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι·
 ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
 55 νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον· νῦν δ' εὐρυλείμων
 πότνια σοι Διβύα 95
 δέξεται εὐκλέα νύμφαν δώμασιν ἐν χρουσέοις πρό-
 φρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
 αὐτίκα συντελέθῃν ἔννομον δωρήσεται, 100
 οὔτε παγκάρπων φυτῶν νήποινον, οὔτ' ἀγνώτα
 θηρῶν.

τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς Ἀντ. γ'.
 60 εὐθρόνοις Ὠραισι καὶ Γαίᾳ 105
 ἀνελὼν φίλας ὑπὸ ματέρος οἶσει.
 τὰ δ' ἐπιγουνίδιον κατθηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,
 νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θή-
 σονται τέ νιν ἀθάνατον 110
 Ζῆνα καὶ ἀγνὸν Ἀπόλλων', ἀνδράσι χάρμα φί-
 λους ἄγχιστον, ὁπάονα μῆλων,

v. 48. χῶτε ποτ' — v. 50. εἰ δέ γε χρὴ παρ σοφὸν — v. 62.
 αὐταῖς, — v. 64. μάλων,

v. 48. Male vulgo χῶτε ποτ' adversus legem carminis. Plu-
 rimis in libris est χῶ τι πόθεν, unde Boeckhius iubente Hermannō
 χῶπόθεν scripsit, inventum a Schmidio [confirmatum Scholiis.
 SCH.]. — Mox v. 50. vulgo erat εἰ δέ γε χρὴ καὶ παρ σοφόν, Hey-
 nius delevit καί, quod sensus postulat, retinuit γε fulcrum eiicien-
 dum [cum Scholiis et plurimis codicibus. SCH.].

v. 62. [Optimi libri θηκάμεναι, θησάμεναι. Ex Bodl. γ re-

65 Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν. 115
ὥς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τε-
λευτάν.

ὠκεῖα δ' ἐπείγομένων ἤδη θεῶν Ἐπ. γ'.
πρᾶξις ὁδοί τε βραχεῖαι. κεῖνο κεῖν' ἄμαρ διαίτασεν·
θαλάμῳ δὲ μίγην 120

ἐν πολυχρόσῳ Λιβύας· ἵνα καλλίσταν πόλιν
70 ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοισι. 125
καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀγαθέα Καρνειάδα
υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχῃ·
ἔνθα νικάσας ἀνέφανε Κυράναν, ἧ νιν εὖφρων
δέξεται, 130

καλλιγύναικι πάτρα
75 δόξαν ἡμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

ἄρετα δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι· Στρ. δ'.
βραῖα δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν,
ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως 135
παντὸς ἔχει κορυφάν. ἔγνον ποτὲ καὶ Ἰόλαον
80 οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐπτάπυλοι Θῆβαι· τόν, Εὐ-
ρυσθῆος ἐπεὶ κεφαλάν 140
ἔπραθε φασγάνου. ἀκμᾷ, κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
διφρηλάτα Ἀμφιτρούωνος
δάματι, πατροπάτωρ ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος 145
κεῖτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσας ἀγνιαῖς.

τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων Ἀντ. δ'.
85 ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα

v. 79. ἔγνων

stituerunt Oxonienses. Ibidem αὐταῖς Boeckhius. Statim post v. 64. μῆλων libri omnes. SCH.]

v. 79. [Legebatur ἔγνων. Quod reposui, Pyth. IV, 120. metro firmatur, licet ibi quoque optimos codices altera forma obsederit. Eandem correctionem impertivi Isthm. II, 23. Ita enim postulat analogia; videndus Ahrens de coniugatione in $\mu\iota$ p. 10., qui Hymn. Cer. 111. ἔγνων correxit; Pindari tunc non meminerat. Buttmannus Gr. ampl. II. p. 14. Lobeck. dubitabat. SCH.]

διδύμων κρατησίμαχον σθένος νύων. 150

κωφὸς ἀνὴρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
μηδὲ Διοκαίων ὑδάτων ἀεὶ μέμνεται, τὰ νιν θρέ-
ψαντο καὶ Ἰφικλέα. 155

τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχῇ κωράσομαί τι παθῶν ἐσλόν.
Χαρίτων κελαδεννᾶν

90 μὴ με λίποι καθαρὸν φέγγος. Αἰγίνα τε γὰρ 160
φαμί Νίσου τ' ἐν λόφῳ τρεῖς δὴ πόλιν τάνδ' εὐ-
κλείξαι,

διγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγῶν. Ἐπ. δ'.
οὔνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν, εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν
ξυνῷ πεποναμένον εὖ 165
μὴ λόγον βλάπτων ἀλίοιο γέροντος κρυπτέτω.

γ. 88. ἀεὶ — γ. 91. εὐκλείξεν

γ. 87. [περιβάλλει Scholia et libri plurimi. Versu 88. libri ἀεὶ vel αἰεὶ μέμνεται. Pindarica forma ἀέ, attestata Et. MS. apud Ruhnkenium in Heynii Excurs. ad Virgil. Aen. II. p. 319. (ed. 1803.) sive Opuscc. p. 411. Friedem., restituta Boeckhio est. De variis formis particulae vide interpretes Greg. Cor. p. 345 seqq. Cramerii Ann. Oxx. I. p. 71, 10 seqq. Quod apud Cramerum Ann. Paris. III. p. 321, 27. ἀέ forma παρὰ Πεισάνδρῳ τῷ Καμειρεῖ reperta fertur, quum Pisandri nomen in Pindari locum subrepsisset, uti similiter alias factum annotavit Ruhnkenius, τῷ Καμειρεῖ adiecit sciolus aliquis. SCH.]

γ. 91. Intolerabilis hic videtur omissio subiecti, quum in antecedentibus de aliis, de heroibus Thebanis sermo sit; quare scribendum censeo τόνδε. Quo admissio etiam φυγῶν erit mutandum. Pindarus quum scripsisset ΦΤΓΟΝΘ, mature excidit Θ, unde Alexandrini, qui ΦΤΓΟΝ inveniebant scriptum, hoc in φυγῶν transposuerunt; vide de antiquiore scriptura et de transpositione in recentiore eximie disputantem Boeckhium in Dissert. de Crisi Pindar. §. 17 seqq. Sic ortus nominativus, quem agnovisse grammaticos e Scholiis liquet. Nominativo autem posito, τόνδε in τάνδε mutari debuit, quod factum. Ceterum de apostropho in φυγόνθ' cf. eundem Boeckhium in Dissert. laud. §. 6. [Librorum scriptura εὐκλείξαι servata Beckius φυγόντ' dederat, improbatum Boeckhio, qui nominativum φυγῶν exemplis haud aptis defendebat, quem Scholiasta tamen iam legit. Hermannus Opuscc. VII. p. 163. facili medela εὐκλείξας reponit, quod recepit Bergk. Idque eo aptius videtur, quia in seqq. quoque victorem ipsum appellat poeta. Ac φαμί mediae orationi interpositum habes etiam Pyth. III, 75. Kayserus πολίτας pro πόλιν τάνδ' proponit et φυγόνθ' retinet. Ego putabam verba Scholiastae: ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ νικηφόρου,

- 95 κείνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν
 παντὶ θυμῷ σὺν γε δίκῃ καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν. 170
 πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
 ὦρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον ἄφωνοί θ' ὥς ἐκάστα
 φίλτατον
 παρθενικὰ πόσιν ἦ 175
 100 νιὸν εὖχοντ', ὧ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,
 ἐν Ὀλυμπίοισι τε καὶ βαθυκόλπου Στρ. ε'.
 Γᾶς ἀέθλοισι ἐν τε καὶ πᾶσιν
 ἐπιχωροῖσι. ἐμὲ δ' ὦν τις ἀοιδᾶν
 διψᾷδ' ἀκείόμενον πρᾶσσει χρέος αὐτὶς ἐγείραι 180
 105 καὶ παλαιὰν δόξαν ἑῶν προγόνων· οἷοι Λιβύσδας
 ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν

v. 96. σὺν τε δίκῃ — v. 102. πάντεσσ' — v. 103. οὖν et ἀοιδᾶν — v. 104. δίψαν — v. 105. καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν

indiciū continere scripturae φαντί, quo reposito et εὐκλεῖσαι et φρυγῶν non erunt mutanda. Formam φαντί satis confirmat Aristoph. Ach. 771. et Pindaricum φαντί. SCH.]

v. 96. Retineam vulgatam lectionem plurimorum librorum παντὶ θυμῷ σὺν τε δίκῃ, ex animo laudare et non infra meritum; hoc enim nunc est σὺν δίκῃ. Sic haec recte iunguntur ut alia multa cumulate posita cum vi. Defendit idem Tafelius.

v. 102. [Vera scriptura πᾶσιν ex libris plurimis reddita poetae. Versu 103. ὦν Hermannus et Boeckhius ob constantem usum poetae. SCH.]

v. 105. Optime nunc habetur παλαιὰ δόξα; cf. Boeckhii Nott. Critt., quod vellem intellectum omnibus. Contra metrum esse δόξαν τεῶν hodie in vulgus notum esse potest; nec minus dammandum δόξαν ἑῶν, quod ab Oxoniensibus male coniectatum nuper denuo propositum. Mala hic tertia persona post antecedentem secundam, τίς autem nunc substantivo carens de homine nescio quo, qui poetam excitet, tam ieiunum est, ut nihil unquam repiatur ieiunius. De ceteris vide explicationem. [Libri violato metro ἀοιδᾶν δίψαν ἀκείόμενον πρ. χρ. αὐτὶς ἐγείραι καὶ παλαιὰν (παλαιᾶν Aldus) δόξαν τεῶν προγόνων. Schmidii emendationem secutus Boeckhius ἀοιδᾶν δ. ἀ. πρ. χρ. αὐτὶς ἐγείραι καὶ παλαιὰ δόξα τεῶν προγόνων dedit. Scholia: διψῶσιν τῇ ᾠδῇ προστιθέντα, ἀκείόμενόν με καὶ θεραπεύοντα. ἢ διψῶσαν ᾠδὴν τῷ θέλει ὑμνεῖν ὑμᾶς πρᾶσσει τίς ἐμὲ καὶ ἀναγκάζει ἔτι τοῦτο ὑπομεῖναι καὶ συμπεριλαβεῖν τὴν τῶν προγόνων ὑμῶν δόξαν. Ex his perspexit Hermannus l. c. p. 164. corrigendum esse ita, ut dedi. Vide Commentarium. Nec Bergkiius ἐμὲ δ' ὦν τις ἀοιδᾶν δίψαν ἀκ. — ἐγείραι καὶ παλαιὰν δόξαν ἑῶν προγόνων male scripsit. SCH.]

Ἰρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταίου μετὰ καλλίκομον μυα-
στηρες ἀγακλέα κούραν· 185

τὰν μάλα πολλοὶ ἀριστηες ἀνδρῶν αἵτεον
δύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν
εἶδος 190

ἔπλετο· χρουδοτεφάνου δέ οἱ Ἥβας Ἀντ. ε'.
110 καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι
ἔθελον. πατήρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων
κλεινότερον γάμον, ἄκουσεν Δαναὸν ποτ' ἐν
Ἄργει 195

οἶον εὗρεν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι,
πρὶν μέσον ἄμαρ ἐλεῖν,
ὠκύντατον γάμον. ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν
τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος· 200

115 σὺν δ' ἀέθλοις ἐκέλευσεν διακρῖναι ποδῶν,
ἄντινα στήσοι τις ἡρώων, ὅσοι γαμβροὶ σφιν
ἦλθον. 205

οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἀρμόζων κόρα Ἐπ. ε'.
νυμφίον ἄνδρα· ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν σταῖσε κο-
σμήσας τέλος ἔμμεν ἄκρον, 210

εἶπε δ' ἐν μέσσοις ἀπάγεσθαι, ὅς ἂν πρῶτος θορῶν
120 ἀμφὶ οἱ ψάνθειε πέπλοις.
ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ φύγε λαιψηρόν δρόμον, 215
παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἐλὼν
ἄγεν ἱππευτῶν. Νομάδων δι' ὄμιλον. πολλὰ μὲν
κεῖνοι δίκον

φύλλ' ἐπὶ καὶ στεφάνους·
125 πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν. 220

v. 123. πολλὰ μιν

v. 106. [Ἰρασα Heynius. Libri plurimi Ἰρασαν, Pal. C Ἰρασα. Plurali praeter Pherecydem in Scholiis h. l. usus Herodotus IV, 159. Adde 158: ἐστὶ δὲ τῷ χώρῳ τούτῳ οὖνομα Ἰρασα. SCH.]

v. 114. [πρὸς τέρμασιν Bergkii coniectura. SCH.]

v. 116. [Bonorum librorum στήσει probat Beckius. SCH.]

v. 123. [Libri μιν. Correxit Boeckhius. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ι΄.
 ΙΠΠΟΚΛΕΑ, ΘΕΣΣΑΛΩ,
 ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΤΛΟΔΡΟΜΩ.

S t r o p h a e.

x u u u - u
 u u u u - u - u u u - u u
 u u u - u u - u u u - u
 u u u - u u - x u u u - u u - u
 5 u u u - u u u - u - u
 u u u - u - u u - u u

E p o d i.

u u u - x u u u - u
 u u - u
 - u u u - u u - u u
 - u u u - u u
 5 - u u u - u - u
 u u - u u u - u - u u

Ὀλβία Λακεδαίμων· Στρ. α΄.
 μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἐνὸς
 ἀριστομάχου γένος Ἡρακλεῦς βασιλεύει.

v. 1. Λακεδαῖμον· — v. 3. Ἡρακλέος

Pyth. X. v. 1. [Λακεδαίμων praeunte Beckio ex duobus
 libris pro vocativo editum est, qui locum non habet, SCH.]
 v. 3. Ἡρακλεῦς Boeckhius scripsit pro Ἡρακλέος. [Vide
 de illa forma Nott. Critt. ad Ol. XIV, 10. SCH.]

- τί κομπέω κατ' ἄκαιρον; ἀλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ
 Πελινναῖον ἀπύει 5
- 5 Ἀλεύα τε παῖδες, Ἴπποκλέα ἐθέλοντες
 ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὅπα. 10
- γεύεται γὰρ ἀέθλων. Ἀντ. α'.
 στρατῷ περικτιόνων θ' ὁ Παρναῖος αὐτὸν μυχὸς
 διανυλοδρομᾶν ὑπατον παίδων ἀνέειπεν.
- 10 Ἀπολλων, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τε δαί-
 μονος ὀρνύντος αὖξεται. 15
- ὁ μὲν που τεοῖς γε μήδεσι τοῦτ' ἔπραξεν.
 τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἵχνεσιν πατρὸς 20
- Ὀλυμπιονίκα δις ἐν πολεμαδόκοις Ἑπ. α'.
 Ἄρεος ὅπλοις.
- 15 θῆκεν δὲ καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κίρῳ ἀγῶν
 πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν. 25
- ἔσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
 ἐν ἀμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσειν.
- τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν Στρ. β'.
 20 λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, μὴ φθονεραῖς ἐκ
 θεῶν 30

v. 4. τί; et παρὰ καιρόν; — v. 5. θέλοντες — v. 8. τ' Ἀμφικτιόνων ὁ Παρναῖος — v. 11. τεοῖσι μήδεσι et ἔπραξε — v. 13. Οὐλυμπιονίκα — v. 14 seq. Ἄρεος ὅπλοισιν θῆκε

v. 4. [Scholia unam scripturam κατὰ καιρόν norunt in eaque explicanda se torquent; solum lemma ostendit παρὰ καιρόν vel, ut cod. Gotting., πρὸς καιρόν. Vetustissima igitur lectio ΚΑΤΑ ΚΑΙΡΟΝ fuit, quam monitu Ahrentis mei rectius in elementa sua resolutam reddidi poetae. Librorum παρὰ καιρόν interpretis est. Comparat amicus Theocr. XIV, 10: ἀσυχὰ ὄξύς, πάντ' ἐθέλων κατ' ἄκαιρον. Sic enim scribendum esse. SCH.]

v. 8. [στρατῷ τ' ἀμφικτιόνων Boeckhiius. Sed recte Hermannus Opuscul. VII. p. 164. labantem versum fulsit. SCH.]

v. 11. [Quum libri partim τεοῖσι τε cum lemmate Scholiorum, partim τεοῖς τε praebeant, Bodleiani γ scripturam recepit Boeckhiius. Paulo post v. 13. Ὀλυμπιονίκα libri omnes. SCH.]

v. 14 seq. [Vulgata a Schmidio profecta. Vetus lectio est Ἄρεος ὅπλοις. Ἐθῆκε. Sed quum Rom. θῆκεν καὶ praebeat, Boeckhiius θῆκεν δὲ καὶ coniicit, idque postulat Hermannus l. c. p. 165., ego ascivi. Cf. ad vers. 69. Deinde librorum errorem βαθυλείμωνα ἀγῶν ὑπὸ Κίρῳ emendavit Schmidius. SCH.]

μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
ἀπήμων κέαρ. εὐδαίμων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος ἀνὴρ
γίγνεται σοφοῖς, 35
ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσῃς
τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλῃ τόλμα τε καὶ σθένει,

25 καὶ ζώων ἔτι νεαρόν Ἀντ. β.
κατ' αἶσαν νιὸν ἴδῃ τυχόντα στεφάνων Πυθίων. 40
ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐ ποτ' ἀμβατὸς αὐτῷ·
ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος ἀγλαΐαις ἀπτόμεσθα, περαί-
νει πρὸς ἔσχατον 45
πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν ἂν εὗροις
30 ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα θαυματὰν ὁδόν.

Ἐπ. β.
παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἰδαίσατο λαγέτας, 50
δῶματ' ἐξελθών,
κλειτὰς ὄνων ἐκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ
ῥέζοντας· ὧν θαλάις ἔμπεδον
35 εὐφραμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
χαίρει, γελᾷ θ' ὄρων ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων. 55

ν. 27. οὐπω et αὐτοῖς. — ν. 29. εὗροις ἂν — ν. 30. θαυμα-
στὰν — ν. 36. ὀρθίαν

ν. 17. [ἔποιτο Bergkian ex septem codicibus. Vide ad Ol.
XIII, 41. SCH.]

ν. 21. [Eximie Hermannus l. c. θεὸς οἶος. Tamen vulgata
videtur defendi posse. Vide Commentarium. SCH.]

ν. 24. [ἔλῃ. Pal. C λάβῃ. Cf. Ol. XI, 23. Nem. III, 30.
Isthm. IV, 69. SCH.]

ν. 27. [οὐποτ' Boeckhian ex libris omnibus. Idem αὐτῷ ex
Par. B dedit. Scholia: Τῷ τοιούτῳ, φησί, τῷ παιῖδας ἐσχη-
κότι καὶ ἃ προείρηκα εὐτυχήματα, οὐκ ἀναβατὸς μόνον ὁ οὐρα-
νός. SCH.]

ν. 28. [Bergkian cum Schmidio βροτόν. SCH.]

ν. 29. [Libri εὗροις, εὗρης, εὗροις ἂν. Sed Par. B et
Bodl. γ secutus est Boeckhian; neque aliter Scholiasta alter:
Τὴν ἐπ' αὐτοὺς ἄγουσαν οὐκ ἂν εὗροις ὁδόν. Ignorat tamen
particulam etiam Eustathius, qui Prooem. p. 5. affert verba:
Ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν εὗροις ἐς Ὑπερβορέους ὁδόν. SCH.]

ν. 30. [θαυματὰν Schmidius. Libri θαυμαστὰν. Vide ad
Ol. I, 28. SCH.]

ν. 36. [ὀρθίαν Boeckhian cum Pauwio ex uno alteroque co-
dice. SCH.]

- τί κομπέω κατ' ἄκαιρον; ἀλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ
 Πελινναῖον ἀπύει 5
- 5 Ἀλεύα τε παῖδες, Ἰπποκλέα ἐθέλοντες
 ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὅπα. 10
- γεύεται γὰρ αἰέθλων. Ἀντ. α'.
 στρατῷ περικτιόνων θ' ὁ Παρναῖσιος αὐτὸν μυχὸς
 διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.
- 10 Ἀπολλων, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τε δαί-
 μονος ὀρνύντος αὔξεται. 15
- ὁ μὲν που τεοῖς γε μήδεσι τοῦτ' ἔπραξεν.
 τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἵχνεσιν πατρὸς 20
- Ὀλυμπιονίκα δις ἐν πολεμαδόχοις. Ἐπ. α'.
 Ἄρεος ὅπλοις.
- 15 θῆκεν δὲ καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κιρῶας ἀγῶν
 πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν. 25
- ἔσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
 ἐν ἀμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν.
- τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν Στρ. β'.
 20 λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, μὴ φθονεραῖς ἐκ
 θεῶν 30

v. 4. τί; et παρὰ καιρόν; — v. 5. θέλοντες — v. 8. τ' Ἀμφικτιόνων ὁ Παρναῖσιος — v. 11. τεοῖσι μήδεσι et ἔπραξε. — v. 13. Οὐλυμπιονίκα — v. 14 seq. Ἄρεος ὅπλοισιν θῆκε

v. 4. [Scholia unam scripturam κατὰ καιρόν norunt in ea-que explicanda se torquent; solum lemma ostendit παρὰ καιρόν vel, ut cod. Gotting., πρὸς καιρόν. Vetustissima igitur lectio KATA KAIPON fuit, quam monitu Ahrentis mei rectius in elementa sua resolutam reddidi poetæ. Librorum παρὰ καιρόν interpretis est. Comparat amicus Theocr. XIV, 10: ἀσυχᾶ ὁξύς, πᾶντ' ἐθέλων κατ' ἄκαιρον. Sic enim scribendum esse. SCH.]

v. 8. [στρατῷ τ' ἀμφικτιόνων Boeckhius. Sed recte Hermannus Opuscul. VII. p. 164. labantem versum fulsit. SCH.]

v. 11. [Quum libri partim τεοῖσι τε cum lemmate Scholiorum, partim τεοῖς τε praebeant, Bodleiani γ scripturam recepit Boeckhius. Paulo post v. 13. Ὀλυμπιονίκα libri omnes. SCH.]

v. 14 seq. [Vulgata a Schmidio profecta. Vetus lectio est Ἄρεος ὅπλοις. Ἐθῆκε. Sed quum Rom. θῆκεν καὶ praebeat, Boeckhius θῆκεν δὲ καὶ coniicit, idque postulat Hermannus l. c. p. 165.; ego ascivi. Cf. ad vers. 69. Deinde librorum errorem βαθυλείμωνά ἀγῶν ὑπὸ Κιρῶας emendavit Schmidius. SCH.]

μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
ἀπῆμων κέαρ. εὐδαίμων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος ἀνὴρ
γίγνεται σοφοῖς, 35
ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσας
τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλῃ τόλμα τε καὶ σθένει,

25 καὶ ζώων ἔτι νεαρόν Ἀντ. β'.
κατ' αἶσαν νῖον ἴδῃ τυχόντα στεφάνων Πυθίων. 40
ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐ ποτ' ἀμβατὸς αὐτῷ.
ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος ἀγλαΐαις ἀπτόμεσθα, περραί-
νει πρὸς ἔσχατον 45
πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν ἂν εὖροις
30 ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα θαυματὰν ὁδόν.

Ἐπ. β'.
παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαΐσατο λαγέτας, 50
δῶματ' ἐξελθών,
κλειτὰς ὄνων ἐκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ
ῥέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον
35 εὐφραμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
χαίρει, γελᾷ θ' ὄρῳν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων. 55

v. 27. οὐπω et αὐτοῖς. — v. 29. εὖροις ἂν — v. 30. θαυμα-
στὰν — v. 36. ὀρθιᾶν

v. 17. [ἔποιτο Bergkius ex septem codicibus. Vide ad Ol.
XIII, 41. SCH.]

v. 21. [Eximie Hermannus l. c. θεὸς οἶος. Tamen vulgata
videtur defendi posse. Vide Commentarium. SCH.]

v. 24. [ἔλῃ. Pal. C λάβῃ. Cf. Ol. XI, 23. Nem. III, 30.
Isthm. IV, 69. SCH.]

v. 27. [οὐποτ' Boeckhiius ex libris omnibus. Idem αὐτῷ ex
Par. B dedit. Scholia: Τῷ τοιούτῳ, φησί, τῷ παιῖδας ἐσχη-
κότι καὶ ἃ προείρηκα εὐτυχήματα, οὐκ ἀναβατὸς μόνον ὁ οὐρα-
νός. SCH.]

v. 28. [Bergkiius cum Schmidio βροτόν. SCH.]

v. 29. [Libri εὖροις, εὖρης, εὖροις ἂν. Sed Par. B et
Bodl. γ secutus est Boeckhiius; neque aliter Scholiasta alter:
Τὴν ἐπ' αὐτοὺς ἀγούσαν οὐκ ἂν εὖροις ὁδόν. Ignorat tamen
particulam etiam Eustathius, qui Prooem. p. 5. affert verba:
Ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν εὖροις ἐς Ὑπερβορέους ὁδόν. SCH.]

v. 30. [θαυματὰν Schmidius. Libri θαυμαστὰν. Vide ad
Ol. I, 28. SCH.]

v. 36. [ὀρθίαν Boeckhiius cum Pauwio ex uno alteroque co-
dice. SCH.]

- Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ Στρ. γ'.
 τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παντᾶ δὲ χοροὶ παρθένων
 λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται· 60
 40 δάφνι τε χρυσέῃ κόμῃς ἀναδήσαντες εἰλαπινάζουσιν
 εὐφρόνως.
 νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται 65
 ἱερᾷ γενεᾷ· πόνων δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ
 οἰκέοισι φηγόντες Ἀντ. γ'.
 ὑπέρδικον Νέμεσιν. θρασείῃ δὲ πνέων καρδίᾳ
 45 μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγεῖτο δ' Ἀθάνη, 70
 ἔς ἀνδρῶν μακάρων ὄμιλον· ἔπεφνέν τε Γοργόνα,
 καὶ ποικίλον κᾶρα
 δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε νασιδώταις 75
 λίθινον θάνατον φέρων. ἔμοι δὲ θαυμάσαι
 θεῶν τελεσάντων οὐδέν ποτε φαίνεται Ἐπ. γ'.
 50 ἔμμεν ἄπιστον.
 κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονὶ 80
 πρόραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
 ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
 ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὥτε μέλισσα θύνει λόγον.

v. 40. εἰλαπινάζουσιν — v. 54. ὥς τε

v. 51 seq. [Scholia Arist. Nubb. 107: Πινδαρος· Κώπαν ἤδη μοι σχάσας. Ibid. ad v. 738. σχάσας legitur. Pro ἄλκαρ boni libri ἀλκάν. SCH.]

v. 54. [De ὥς τε particula ex duorum librorum ὥτε eruta vide ad Ol. XI, 90. SCH.]

v. 57. [Libri τὸν Ἰπποκλέα; accusativum ducibus Scholiis reposuerunt Rittershusius et Schmidius. Sed quum dictio poetica non ferat articulum, Hermannus l. c. τὸν Ἰπποκλέα σ' ἔτι rescripsit, pro quo τὸν Ἰπποκλέα ποτὲ malit Kayserus p. 63. Sic patrem Hippocleae cognominem nacti sumus. Nam quem teste Scholiasta ad v. 22. pro patre pueri victoris venditant Phrician, is ex v. 12. exsculptus videtur prave intellecto. Phrician potius equum victorem audiendum esse collegit Hermannus ex Eustathii Prooem. p. 6., qui equum a Pindaro κρατησίποδα vocatum tradit. Ahrentis iudicium de Dial. Dor. p. 146. in Addendis proposui sero cognitum. SCH.]

v. 58. [Libri ἐν τε παλαιτέροις. Correxerit Hermannus; cf. de positione particulae ad Ol. VI, 53. Nunc tamen idem Heynianum ἐν τ' αὖ se praeferre significat in Iahnii Annall. 1841. 33, 3. p. 256. SCH.]

v. 60. [ἐκνιξέ γε metricorum correctio. Libri meliores

55 ἔλπομαι δ' Ἐφυραίῳν Στρ. δ'. 85
 ὅπ' ἀμφὶ Πηνειὸν γλυκεῖαν προχεόντων ἑμᾶν
 τὸν Ἴπποκλέα σ' ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν αἰδαῖς
 ἑκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ἄλιξι θησέμεν ἐν καὶ
 παλαιτέροις, 90
 νέαισιν τε παρθένοισι μέλημα. καὶ γὰρ
 60 ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ὑπέκνισε φρένας·

τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει, Ἀντ. δ'. 95
 τυγῶν κεν ἀρπαλέαν σχέθαι φροντίδα τὰν παρ
 ποδός·
 τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαστον προνοῆσαι.
 πέποιθα ξενίᾳ προσανέϊ Θώρακος, ὅσπερ ἑμᾶν ποι-
 πνύων χάριν 100
 65 τόδ' ἔξευξεν ἄρμα Πιερίδων τετραόρον,
 φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προφρόνως.

Ἐπ. δ'.
 πειρῶντι δὲ καὶ χουσὸς ἐν βασάνῳ πρόπει 105
 καὶ νόος ὀρθός.

v. 57. τὸν Ἴπποκλέαν ἔτι — v. 58. ἐν τε παλ. — v. 60. ἔκνιξέ γε

ἔκνιξε φρένας; Par. B ἔκνιξε τὰς φρένας. Hinc quum Hermannus ὑπέκνιξεν φρένας scribendum coniecisset — idque legisse Scholiastam, qui ὑπεκίνησε in explicatione posuit, — Boeckhius alteram verbi formam metri gratia restituit. Nam Pindarus, ubi longa opus est, ἔκνιξε, ubi brevi, ἔκνισε usurpat. Vide ad Pyth. VIII, 33. Vetus tamen mendum, quum Scholia BL Homeri II. A, 469. apponant: Καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ἔκνιξε φρένας. Et. M. p. 379, 39: Καὶ γὰρ ἑταίροις ἑταίρων ἔκνιξεν ἔρως φρένας. SCH.]

v. 62. [Quod Bergkii in Zimmermanni Diar. Philol. 1836, 4. p. 36. a glossatore expulsum opinabatur verbum Pindaricum ἀμενσιεπῇ, id ipsum nunc in verba poetæ intulit scripta sic: τυγῶν κ' ἀμενσιεπῇ κτλ. Nam Eustath. Prooem. p. 10. ἀμενσιεπῇ φροντίδα a poeta dictum esse prodidit. Mirum profecto glossatorem, qui vocem poeticam voce poetica explicuerit; magis mirum, quod Bergkii ei vocabulo fragilis, varii, mutabilis, caduci significationes affingit. Sed ut vocabulum id significet — quanquam cave putes, vide ad Eust. notam meam et Rostii Thesaur. L. Gr. s. v. —, ipsa illa significatio sententiam corrumpit, quam verissime explanavit Dissenius. SCH.]

Pind. Carm. Sect. I.

καὶ δὲ δαδελφεοὺς μὲν ἐπαινῆσομεν ἐσλοὺς, ὅτι
 70 ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
 αὖξοντες· ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖται
 πατρώϊαι κεδναὶ πολίων κυβερνάδεις.

110

ν. 69. ἀδελφεοὺς δέ τ' ἐπ. — ν. 71. κεῖνται

ν. 69. [Boeckhius ἀδελφεοὺς μὲν. Libri ἀδελφεοὺς τ' (cum lemmate Scholiorum) vel τε, sed ut particulam quidam prorsus ignorent. Schmidii καὶ δὲ δαδελφεοὺς δέ obtulit Par. B, Heynii δέ τ' Homericum est, non Pindaricum. Adoptavi Hermannii emendationem l. c. propositam. Vide ad ν. 15. SCH.]

ν. 71. [κεῖται ex libris melioribus petitum agnoscit Scholiasta, qui de schemate Pindarico admonuit. Ceterum unus ex Scholiastis ἐνθ' legit. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ΙΑ΄.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩ, ΘΗΒΑΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

Strophe.

— / υ / υ υ — υ υ — υ υ — υ — / υ
 — / υ / υ υ — x υ / υ υ — υ υ — / υ =
 / υ υ — υ — x υ / υ υ =
 x υ — / υ υ υ — x — x υ / υ υ =
 5 — / υ / υ υ — υ — / υ — υ =

E p o d i.

/ υ υ — υ — —
 x υ / υ υ — υ
 — / υ υ — υ — / υ — υ =
 x υ / υ υ — υ — / υ =
 5 υ / υ / υ — — υ υ —
 υ / υ — υ / υ υ — υ

Στρ. α΄.

Κάδμου κόραι, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγνιάτις,
 Ἰνώ τε Λευκοθέα ποντιαῖν ὁμοθάλαμε Νηρηίδων, 5
 ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
 ματρὶ παρ Μελίαν χρυσέων ἐς ἄδυτον τριπόδων
 5 θησαυρόν, ὃν περιάλλ' ἐτίμασε Λοξίας,

v. 2. Ἰνώ δὲ — v. 4. ματέρι

Pyth. XI. v. 2. [Ἰνώ τε Boeckhius, ex Bodl. γ, quia oppositio plane aliena a fine poetae videatur. SCH.]

v. 4. [ματέρι de Pauwii sententia receptum cum Hermanno expulit Boeckhius. SCH.]

Ἀντ. α΄.

Ἰσμήνιον δ' ὀνύμαξεν, ἀλαθέα μαντίων θῶκον, 10
 ὧ παῖδες Ἀρμονίας, ἔνθα καί νυν ἐπίνομον ἡρωίδων
 στρατὸν ὁμαγυρέα καλεῖ συνίμεν,
 ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶνά τε καὶ ὀρθοδίκαν 15
 10 γᾶς ὁμφαλὸν κελαδήσεται ἄκρα σὺν ἑσπέρα,

Ἐπ. α΄.

ἑπταπύλοισι Θήβαις
 χάριν ἀγωνί τε Κιόδας,
 ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασέ μ' ἐστίαν
 τρίτον ἐπὶ στέφανον πατρώαν βαλὼν,
 15 ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα
 νικῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

20

Στρ. β΄.

τὸν δὴ φονευομένου πατρὸς Ἀρσινόα Κλυταιμνή-
 στρας 25
 χειρῶν ὑπο κρατερᾶν ἐκ δόλου τροφὸς ἄνελε δυσ-
 πενθέος,
 ὅποτε Λαρδανίδα κόραν Πριάμου
 20 Κασάνδραν πολιῷ χαλκῷ σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ 30
 ψυχᾷ πόρευσ' Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὐδκιον

v. 6. μαντεῖον — v. 8. ὁμηγυρέα — v. 10. κελαδήτε — v. 13.
 ἔμνασεν ἐστίαν — v. 14. τρίτος — v. 21. πόρευν

v. 6. [Ex scriptura complurium librorum μαντείων Hermannus elicuit quod Boeckhius edidit. Paulo post ὁμαγυρέα dialecto Pindari flagitatum dedit Boeckhius, ut Isthm. VI, 46. ὁμαγυρίς est. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 133. SCH.]

v. 10. [κελαδήσεται Heynius. Vulgata propter hiatum intolerabilis. SCH.]

v. 13. [Recepi cum Bergkio elegantissimam Hermannianam emendationem Opuscul. VII. p. 167. prolatam. Legebatur ἔμνασεν ἐστίαν, in quo offendit omissio genitivi et loco non suo positum πατρώαν. Kayserus p. 65. ἄμνασεν — νικᾶν non probabiliter. SCH.]

v. 14. [τρίτος sola ed. Romana. SCH.]

v. 20. [Κασάνδραν simpliciter ὁ aliquot libri et Scholia. Falso. Vide ad Ibyc. Rheg. p. 135. SCH.]

v. 21. [Alii πόρευσεν, πόρισεν. Par. B secutus est Boeckhius. SCH.]

v. 23. [λόχον Bodl. γ (λίχον Par. A et Ven. F). Repudiat Boeckhius. SCH.]

Ἀντ. β'.

νηλῆς γυνά. πότερόν νιν ἄρ' Ἰφιδένοι' ἐπ' Εὐ-
ρίπῳ 35

σφαχθεῖσα τῇλε πάτρας ἔκνισεν βαρυπάλαμον ὄρσαι
χόλον;

ἢ ἑτέρῳ λέχει δαμαζομένην

25 ἔννυχοι πάραγον κοῖται; τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις 40
ἔχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον

ἀλλοτρεῖσι γλώσσαις·

Ἐπ. β'.

κακολόγοι δὲ πολῖται.

ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον· 45

30 ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.

θάπεν μὲν αὐτὸς ἦρως Ἀτρεΐδας

ἴκων χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύνκλαις,

Στρ. γ'.

μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν, ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένα πυρῶ-
θέντων 50

Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρότατος. ὁ δ' ἄρα γέροντα
ξένον

35 Στρόφιον ἐξίκετο, νέα κεφαλά,

Παρνασοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλλὰ χρονίῳ σὺν Ἄρει 55

πέφνεν τε ματέρα θῆκ' τ' Αἴγισθον ἐν φοναῖς.

v. 23. ἔκνισε — v. 24. λέχει δαμαλιζομένην — v. 25. ἔννυχοι —
v. 32. ἴκων — v. 35. ἐξίκετο νέα κεφαλᾷ — v. 36. Παρνασοῦ
et ἀλλὰ γε χρόνῳ

v. 24. [Vulgata quum metrum evertat, Par. B scripturam
posuit Boeckhius. SCH.]

v. 25. [Libri ἔννυχοι, nisi quod Ven. F ἔννυχον. Tum plu-
rimi τὸ δῆ. Relativum pronomen, quo explicatio Scholiastae
ὅπερ refertur, simul exactam syllabarum responsionem Herman-
nus desiderans l. c. p. 169. versus strophicos omnes ad eam
normam adigit, quae comparet in secunda et tertia antistropha.
Igitur l. c. p. 169. in hoc versu scribit: ἔννυχια πάραγον κοι-
μήμαθ'· ὁ νέαις ἀλόχοις; versu 4. παρὰ, 20. οἰκτρότατα pro
Κασσάνδραν, 36. Δελφὸν ὑπὸ πόδα, 52. ἀνὰ πόλιν. SCH.]

v. 35. Pro νέα κεφαλᾷ optime nuper Boeckhius Heynio au-
ctore restituit nominativum. [Pal. C νέα κεφαλᾷ. SCH.] — v. 36.
Vulgo ἀλλὰ γε χρόνῳ σὺν Ἄρει. Sed γε fulcrum plurimi libri omit-
tunt. Pro χρόνῳ Boeckhius e Par. B posuit χρονίῳ, ut tribra-
chys sit hic in basi, quemadmodum in ceteris strophis, probante
Hermannno.

Ἀντ. γ'.

Ἦ δ', ὦ φίλοι, κατ' ἄμευσιπόρους τριόδους ἐδι-
νάθην,
ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τοπρίν· ἥ μέ τις ἄνεμος ἔξω
πλόου 60

40 ἔβαλεν, ὥς ὄτ' ἄκατον εἰναλίαν.
Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθῷ συνετίθειν παρέχειν
φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλλα ταρασσέμεν 65

ἥ πατρὶ Πυθονίκῳ Ἐπ. γ'.

τό γέ νυν ἥ Θρασυδαίῳ.
45 τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
τὰ μὲν ἐν ἄρμασι καλλίνικοι πάλαι 70
Ὀλυμπίαν ἀγώνων πολυφάτων
ἔσχον θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

v. 38. ἥ δ' et ἄμευσιπόρον τριόδον — v. 41. συνέθειν πα-
ρέχειν. — v. 42. ἄλλα χρὴ ταρασσέμεν. — v. 43. Πυθιονίκῳ —
v. 47. Ὀλυμπία τ' — v. 48. ἔχον

v. 38. [Vulgatum ἥ δ' mutavit Boeckhiius, coll. Pyth. IX, 38. SCH.] Lectio est κατ' ἄμευσιπόρον τριόδον, contra metrum. Unde Boeckhiius κατ' ἄμευσιπόρων τριόδων posuit, quum Pindarus O scriberet pro o et ω. Hermannus κατ' ἄμευσιπόρους τριόδους scribendum iudicat, veluti Hom. Od. IX, 153. dicitur δινεῖσθαι κατὰ νῆσον. Ceterum ostendit Boeckhiius in Nott. critt. et in Explicationibus ad h. l. plurali τριόδοι Graecos etiam pro singulari usos. [Ego cum Hermannō l. c. p. 170. accusativum prae-
tuli, sermoni convenientiorem. Δινεῖσθαι κατὰ τι est etiam Il. P, 680. Cf. Boeckhium de Crisi §. 20. p. 53. Ceterum singularem iam antiqui grammatici ob oculos habuerunt: Eustath. Prooem. p. 10: Ἀμευσιπόρον τριόδον, καθ' ἣν ἀμείβεται πορεία. SCH.]

v. 41. Vulgo εἰ μισθῷ συνέθειν, laborante metro. Boeckhiius reposuit εἰ μισθῷ συνετίθειν. Hermannus prae omnibus Mingarelli coniecturam laudat: εἰ μισθῷ γε συνέθειν, quae mihi quoque maxime placet. Mox v. 42. ἄλλοτ' ἄλλα scripsit Boeckhiius pro ἄλλοτ' ἄλλα, et cum aliis eiecit χρὴ ante ταρασσέμεν perperam intrusum. Denique v. 43. Πυθονίκῳ restituit de sententia Hermannī pro lectione vulgari Πυθιονίκῳ, quae contra metrum est et a dialecto Pindarica abhorret, quum Pindaro genitivus per ον, non per ω formetur. [Hermannus l. c. p. 170. παρεχόμεν συνέθειν posuit. Paulo post χρὴ non habuit Scholiasta, qui infinitivum ταρασσέμεν ἀντὶ τοῦ τάρασσε καὶ μετάφρασι posuit dicat. Ibidem Πυθονίκῳ formatum ut Πυθόχρηστος, Πυθόχραν-
τος; ipsum Πυθόνικος est Andocid. de Myster. p. 6., Πυθονίκη Diod. Sic. XVII, 108. et in Inscr. ; vide Boeckhium de Crisi §. 28. p. 77. SCH.]

Στρ. δ'.

Πυθοῖ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
50 Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύντατι. θεόθεν ἐραίμαν κα-
λῶν, 75

δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἀλικίᾳ.
τῶν γὰρ ἄμ πόλιν εὐρίσκων τὰ μέγα μακροτέρῳ
ὄλβῳ τεθαλότα, μέφομ' αἶσαν τυραννίδων. 80

Ἀντ. δ'.

ξυναῖσι δ' ἄμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύ-
νονται
55 ἄται, εἴ τις ἄκρον ἐλὼν ἄσυχᾶ τε νεμόμενος αἰνὰν
ὕβριν 85
ἀπέφυγεν· μέλανα δ' ἄν' ἐσχατιὰν

v. 49. γυμνοὶ — v. 52. ἀνὰ — v. 54 seq. Legebatur vulgo:

ἀμύνοντ' ἄ-

τα. εἴ τις κτλ.

et v. 55. ἄσυχᾶ τε — v. 56. μέλανος ἄν

v. 47. [Ὀλυμπίαν Boeckhiius. Libri Ὀλυμπία τ'. Idem ex libris omnibus restituit Ἰσχον. Kayserus p. 65. Ὀλυμπίας. SCH.]

v. 49. [γυμνοὶ Pal. C et Rom. Cum reliquis faciunt Scholia. SCH.]

v. 52. ἄν πόλιν (Boeckhiius ἄμ) Bodl. γ. Reliqui ἀνὰ; vide ad v. 25. Ibidem μακροτάτῳ plures libri. Omnes denique σὺν ὄλβῳ. Praepositionem delevit Schmidius. SCH.]

v. 55—58. Vulgo φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄτα. Boeckhiius ex ed. Rom. ἀμύνονται ἄτα, ut τα εἰ crasin faciant. De qua re iterum dixit in Dissert. de Crisi Pind. §. 32. Hermannus improbens haec coniecit: φθονεροὶ δ' ἀμύνονται· τῶν εἴ τις κτλ., quod valde placet; cf. Commentarium. [56. ἄσυχᾶ Hermannus: libri ἡσυχία vel ἡσύχως. SCH.] Mox v. 57. omnes libri μέλανος δ' excepto uno, contra metrum. Unde cum priori Schol. et Hermanno Boeckhiius reposuit μέλανα δ'. [Hermannus quod olim probaverat reiecto nunc omnem locum vexatissimum ita conformat l. c. p. 171:

φθονεροὶ δ' ἀμύνονται

ἄται, εἴ τις ἄκρον ἐλὼν ἄσυχᾶ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν

ἀπέφυγεν, μέλανος ἄν' ἐσχατιὰν

καλλίονα θανάτου ταύταν γλυκντάτα γενεᾷ

εὐώνυμον κτεάνων κρατίστην χάριν πορῶν.

h. c. Invidiae arcentur poxae, si quis summa adeptus tranquilleque degens trucem effugit temeritatem, atrae ad finem pulcriorem mortis hanc dulcissimae proli nobilem, opum praestantissimam, tradens gratiam. Unde suscepi ἄται, reliqua non ausus sum. SCH.]

καλλίονα θάνατον σγήσει, γλυκυστάτα γενεᾷ
εὐώνυμον κτεάνων κρατίστην χάριν πορών. 90

ἃ τε τὸν Ἰφικλείδαν Ἐπ. δ΄.
60 διαφέρει Ἰόλαον
ὑμνητὸν ἔοντα, καὶ Κάστορος βίαν,
σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
τὸ μὲν παρ' ἅμαρ ἔδραισι θεράπνας, 95
τὸ δ' οἰκέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

v. 57. θάνατον ἔσχευ

v. 58. Libri ἔσχευ aut ἐν aut ἔσχευ ἐν, Hermannus σχέθεν proposuit, non tamen pugnaturum se dicit pro hac scriptura. Boeckhius interim Thierschii emendationem σγήσει recepit, sententiae et metro optime convenientem, licet negari non debeat Scholiasten aliud legisse. [Vide Boeckhium de Crisi §. 42. p. 130 seq. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ΙΒ΄.

ΜΙΔΑ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ

Α Τ Λ Η Τ Η.

— / υ υ — υ υ — — / υ υ — υ υ —
 / υ υ — υ υ — — / υ υ — υ υ —
 — / υ υ — υ υ — — / υ — — / υ —
 / υ υ — υ υ — — / υ υ — υ υ —
 5 — / υ υ — υ υ — — / υ — — / υ —
 — / υ υ — υ υ — — / υ — — / υ —
 / υ υ — υ υ — — / υ —
 / υ — — / υ — — / υ — υ

Στρ. α΄.

Αἰτέω σε, φιλάγλαε, καλλίστα βροτεῶν πολίων,
 Φερσεφόνας ἔδος, ἃ τ' ὄχθαις ἐπὶ μηλοβότου
 ναίεις Ἀκράγαντος ἐνδματον κολώναν, ὧ ἄνα, 5
 Ἰλαος ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
 5 δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδᾳ, 10
 αὐτόν τε νιν Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνη, τάν ποτε
 Παλλὰς ἐφείρε θρασειᾶν Γοργόνων
 οὐλίον θρηῆνον διαπλέξαις Ἀθάνᾳ.

Στρ. β΄.

τὸν παρθενίοις ὑπὸ τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς 15
 10 αἶε λειβόμενον δυσπενθέϊ σὺν καμάτῳ,
 Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄνυσεν κασιγνητᾶν μέρος, 20
 εἰναλίᾳ τε Σερλίφῳ λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων.

v. 2. μαλοβότου — v. 11. ἄνυσεν — v. 12. Abest τε post εἰναλίᾳ.

Pyth. XII. v. 1. [μηλοβότου libri. Mutaverat Heynius. SCH.]

v. 11. [Libri fere αὔσε, αὔσε. Heynius ex Scholiis ἄνυσεν, Boeckhius ἄνυσεν. SCH.]

v. 12. [Libri non habent τε, quod inseruit Hermannus. Qui quum olim pro λαοῖσι proposuisset vel τοῖσι — id tanquam suum inventum poetae obtrusit Bergk — vel ταῖσι, h. e. Gorgonibus, Boeckhius memoriam librorum ita vindicabat de Crisi §. 32. p. 94., ut λαοῖσι bisyllabos pronuntiari debere contendere. Nunc Hermannus exempla Boeckhii non satis apta ratus l. c. p. 172. egregie coniicit: εἰναλίᾳ τε πέτρᾳ λαοῖσί τε, coll. Strabone X. p. 487. de πετρῳδεῖ insula narrante. Interim patrocinor vulgatae. SCH.]

ἦτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοιο μαύρωσεν γένος,
 λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτα θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον 25
 15 δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
 εὐπαράου κρατα συλάσαις Μεδοίσας

Στρ. γ'.

νῖος Δανάας· τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμεν αὐτορύντου 30
 ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
 ἐδδύσατο, παρθένος αὐλῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
 20 ὄφρα τὸν Εὐρύαλας ἐκ καρπαλιμῶν γενύων 35
 χοιμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον.
 εὗρεν θεός· ἀλλὰ νιν εὐροῖσ' ἀνδράσι θνατοῖς
 ἔχειν, 40

ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον,
 εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων,

Στρ. δ'.

25 λεπτοῦ διανισδόμενον χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων,
 τοὶ παρὰ καλλίχορον ναίοισι πόλιν Χαρίτων, 45
 Καφισίδος ἐν τεμένει, πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.
 εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου 50
 οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἦτοι βήμερον
 30 δαίμων. τὸ δὲ μόρσιμον οὐ παρφυκτόν· ἀλλ' ἔσται
 χρόνος
 οὗτος, ὃ καὶ τιν' ἀελπίτια βαλὼν
 ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὕπω.

v. 13. Φόρκοι' ἀμαύρωσεν — v. 23. πολλῶν — v. 25. θ' ἄμα —
 v. 26. καλλιχόρῳ ναίοισι πόλει — v. 29. ἦτοι — v. 30. τό γε

v. 13. [Vulgata pravam habet genitivi elisionem, quam Boeckhius cum Hermanno ad Orph. p. 722. removit. SCH.]

v. 24. [Duo codices πρηστῆρα. Vulgatum legerunt veteres apud Eustathium Prooem. p. 8: Ἀγλῆτικὸν νόμον μνηστῆρα ἀγώνων ἔφη, ἥγουν ἐς μνήμην ἄγοντα τοὺς ἀγῶνας. SCH.]

v. 26. [καλλίχορον v. πόλιν Scholiasta habuit is, cuius haec sunt: οἵτινες οἱ κάλαμοι οἰκοῦσιν εἰς τὴν τῶν Χαρίτων πόλιν, τουτέστι τὸν Ὀρχομενόν. Et πόλιν duo codices. Quum autem Pindarus Atticam formam πόλει respuerit, vel propterea obtemperandum fuit Hermanno l. c. SCH.]

v. 29. [ἦτοι reposui ex verbis Scholiastae his: θεὸς γὰρ ἢ σήμερον ἢ ὕστερον ποιήσει καὶ ἐπὶ τέλος ἄξει. Legebatur ἦτοι, quod iure displicuit Hartungio de Particc. Gr. II. p. 358. SCH.]

v. 30. Pro τό γε μόρσιμον scribendum puto: τὸ δὲ μόρσιμον cum Schol. Gott. Paris. B. Nam haec sententia non continuat antecedentem, sed ei opposita est. Vide Commentarium. [Illud reposui cum Hermanno p. 172. et Bergkio. SCH.]

N E M E O N I K A I.

NEMEONIKAI A'.
ΧΡΟΜΙΩ, ΑΙΤΝΑΙΩ,

Ι Π Π Ο Ι Σ.

S t r o p h a e.

— / υ — υ / υ —
— / υ — — / υ υ — υ υ —
/ υ υ — υ υ —
— / υ — — / υ υ — υ υ —
5 / υ — — / υ —
/ υ υ — υ υ — υ υ — — / υ — — / υ —
/ υ — — / υ υ — υ υ — / υ — — / υ — — / υ — — / υ —

E p o d i.

υ υ — — / υ — — / υ υ — υ υ — / υ —
/ υ υ — υ υ — υ υ — — / υ — — / υ —
/ υ — — / υ υ — υ υ — υ υ — — / υ — — / υ —
— / υ — / υ υ — / υ — — / υ —

” Ἀμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ, Στρ. α’.
κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος Ὀρτυγία,
δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου κασιγνήτα, σέθεν ἀδυεπῆς
5 ὕμνος ὀρμᾶται θέμεν 5
αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων, Ζηνὸς Αἰτναίου
χάριν·

ἄρμα δ' ὀτρύνει Χρομίον Νεμέα θ' ἔργμασιν νικα-
φόροις ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος. 10

ἄρχαι δὲ βέβληνται θεῶν ἄντ. α'.
κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.

10 ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ. 15
σπεῖρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ, τὰν Ὀλύμπου δε-
σπότης

Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ, κατένευσέν τέ οἱ χαίταις,
ἀριστεύουσιν εὐκάρπου χθονὸς 20

Ἐπ. α'.

15 Σικελίαν πλείραν ὀρθώσιν κορυφαῖς πόλιν
ἀφνεαῖς·

ᾧπασε δὲ Κρονίων πόλεμον μναστῆρά οἱ χαλ-
κεντέος

λαὸν ἵππαιχμον θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλ-
λοις ἔλαιᾶν χρυσέοις 25

μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλὼν.

ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις Στρ. β'.

20 ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος, 30
ἔνθα μοι ἀρμόδιον
δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν

13. ἔγειρέ νυν

Nem. I. v. 13. [Libri ἔγειρέ νυν, ἄγειρέ νυν, νῦν ἔγειρ', contra metrum. Ex verbis Scholiastae his: ἐκπεμπε τοίνυν, ᾧ Μοῦσα, καὶ σπεῖρε λαμπρότητα τινὰ τῇ νήσῳ, τῇ Σικελίᾳ, elicit σπεῖρε Beckius. SCH.]

v. 16. [Quattuor codices χαλκέντεον, spretum Boeckhio, defensum Lobeckio Parall. I. p. 245. ut convenientius canonī Porsonianō, de quo exposuit ad Aiac. p. 129 seq. Iniuria. Boeckhii iudicium confirmat auctoritas veterum grammaticorum, qui teste Eustathio Prooem. p. 6. πόλεμον χαλκεντέα ut paulo insolentius dictum notarant. SCH.]

v. 24. [Aristarchus in Scholiis: Καταλείπεται τῇ ἀρχαίᾳ σημασίᾳ τὸ ἐσλός· ἡ γὰρ ἀντίστροφος ἀπῆται τὸ ν. Boeckhius ex aliquot codicibus vulgarem formam metri gratia revocavit; vide de Crisi §. 17. p. 48. SCH.]

οὐκ ἀπείρατοι δόμοι

ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλούς ὕδωρ καπνῷ
φέρειν 35

25 ἀντίον. τέχνη δ' ἑτέρων ἕτεραι· χορὴ δ' ἐν εὐθείαις
ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, Ἀντ. β'. 40

βουλαῖσι δὲ φρόνην, ἐσδόμενον προῖδεῖν 40

συγγενὲς οἷς ἔπεται.

Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ

30 τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.

οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύ-
ψαις ἔχειν, 45

ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι φίλοις ἔξα-
κέων. κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

Ἐπ. β'.

πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι
προφρόνως, 50

ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν μεγάλαις ἀρχαῖον ὀτρύνων
λόγον,

35 ὥς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὑπο ματέρος αὐτίκα θαητὰν
ἐς αἶγλαν παῖς Διὸς 55

ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

ὥς οὐ λαθὼν χρυσόθρονον Στρ. γ'.

24. ἐσλός — 37. ὥς τ' οὐ

v. 37. ὥς οὐ. Cf. ad hunc locum Boeckhium de Crisi Pin-
dar. §. 43. p. 131., qui iudicat ὥς post plura verba interiecta
repetitum a Pindaro, quod etiam Hermanno non displicebat.
Mihī tamen prosae orationi convenientior videtur talis repetitio
particulae quam poesi, nec recordor simile exemplum apud Pin-
darum. Quare magis placet altera Hermanni ratio, οὔτοι de con-
iectura reponentis. Optime videtur οὔτοι λαθὼν cum emphasi
dictum, minime latens, probe visus a Iunone speculante. Mox
post ἐγκατέβα colon posuimus pro puncto, quum hic demum ab-
solvatur sententiae ambitus. [Libri v. 37. et Scholiastae ὥς τ' οὐ,
quo retento olim v. 35. ὥς ἄρα volebant Hermannus et Boe-
ckhius. Nec Scholiasta ἐπεὶ legisse videtur. SCH.]

Ἦσαν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα·
ἀλλὰ θεῶν βασιλέα

- 40 σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ. 60
τοὶ μὲν οἰχθεῖσάν πυλᾶν
ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ὤκείας
γνάθους
ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὀρθὸν μὲν ἄντεινεν
κάρα, πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας, 65

δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων Ἄντ. γ'.

- 45 μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας·
ἀγχομένοις δὲ χρόνος
ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων. 70
ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον βέλος
πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι
λέχει·

- 50 καὶ γὰρ αὐτά, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρούσαις ἀπὸ στρω-
μνᾶς, ὅμως ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων. 75

Ἐπ. γ'.

ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλκείοις ἀθρόοι σὺν ὅπλοις
ἔδραμον·

ἐν χειρὶ δ' Ἀμφιτρύων κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φά-
σγανον 80

v. 39. βασιλεια — v. 48. ἄτλατον δέος — v. 50. ὁμῶς — v. 51.
σὺν ὅπλοις ἀθρόοι

v. 38. [ἐγκατέβα Bergkii nullo auctore, nec ratione. Anacreon fr. I, 6: ἐγκαθόρα πόλιν, quod frustra in ἐγκατορᾶς mutabat idem Bergkii. SCH.]

v. 39. [βασιλεια metrum corrumpit. Quare Boeckhii βασιλέα dedit, ut ἱερέα. Contra Ellendtius Lex. Soph. I. p. 298. βασιλῆη reponendum dicit, coll. Steph. Byz. s. v. Ἀγάμεια et Sophoclis Iphigenia apud Hesych. s. v. βασιλῆη. Equidem vereor, ne istiusmodi formae, quas ex epicis maxime poetis con-gessit Meinekii Euphor. p. 64., a Pindari usu abhorreant. Recepit tamen Bergkii; contra βασιλέα astruxit Buttmannus Gramm. ampl. II. p. 328 seq. (426 seq. Lobeck.) SCH.]

v. 48. [Optimorum codicum et Scholiastae βέλος pro glossa δέος reposuit Boeckhii. Statim post v. 50. ὁμῶς Hermannus. SCH.]

ἵκει, ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει
πάνθ' ὁμῶς.

εὐθύς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἄμφ' ἀλλότριον.

55 ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ Στρ. δ'. 85

τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον

λῆμ' αὖ τε καὶ δύναμιν

υἱοῦ· παλίγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι

ἄγγέλων ῥῆσιν θέσαν.

60 γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψίστου προφάταν ἔξο-
χον, 90

ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν· ὃ δὲ οἱ φράζε καὶ παντὶ
στρατῷ, ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

ὅσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανών, Ἀντ. δ'. 95

ὅσους δὲ πόντῳ θῆρας αἰδροδίκας·

καὶ τινα σὺν πλαγίῳ

65 ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον

φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ.

καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν
μάχαν 100

ἀντιάξωσιν, βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι κείνου φαιδίμαν
γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν

Ἐπ. δ'.

ἔνεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ καμάτων μεγάλων
ἐν σχερῷ 105

v. 66. μόρον. — v. 69. ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχὲν αἰ

v. 51. [Libri ἀθρόοι ἔδραμον et ἔδραμον ἀθρόοι. Correxuit Hermannus. Bergkii χαλκίοις ἔδραμον σὺν ὅπλοις ἀθρόοι maluit, ut vox ἀθρόοι rectius collocaretur, quae apud Pindarum nunquam prima brevi reperiatur. SCH.]

v. 66. Libri μόρον, contra grammaticam. Boeckhius nunc reposuit μόρῳ, a me commendatum. Hermannus coniecerat φᾶσέν ἰν δώσειν μόρον, Nessum inferens, qui alienus a ratione carminis. [Vide Boeckhium de Crisi §. 43. p. 131. SCH.]

v. 68. [Bergkii γαίᾳ. At scriptura librorum sana, modo rectius intelligatur quam vulgo fit. Recte Scholia: τὴν κόμην αὐτῆς τὴν φαιδίμην συμφυρῆσεσθαι τῇ Γῇ συμβήσεται. SCH.]

v. 69 seq. Vulgo ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχὲν αἰ ἀσυχίαν, καμάτων μεγάλων ποινὰν κτλ. Sed σχὲν αἰ nihili, plerique σχερῷ habent, in quo latere ἐν σχερῷ vidit Herman-
Pind. Carm. Sect. I.

70 ἄσυχίαν τὸν ἅπαντα χρόνον ποινὰν λαχόντ' ἐξαί-
ρετον

ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥβαν ἄκοι-
τιν καὶ γάμον 110

δαίσαντα, παρ' Διὶ Κρονίδᾳ σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

v. 70. ἄσυχίαν, καμάτων μεγάλων ποινὰν — v. 72. Διτ

nus. Deinde Boeckhius metri causa verba: τὸν ἅπαντα χρόνον in primum versum recepit et καμάτων μεγάλων posuit in secundo. Hermannus olim sic transposuit: ἐν εἰρήνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον καμάτων ἐν σχερῷ ἄσυχίαν μεγάλων ποινὰν, nunc defendit: αὐτὸν μὲν ἐν εἰρήνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον ἐν σχερῷ, asynartetum versum, quos negat Boeckhius in his carminibus locum habere. [Hermannii emendatio nititur verbis Scholiastae: "Ὅτι καὶ τοῦ λοιποῦ αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ διατελέσει. — Bergkiius tamen σχεῖν αἰεὶ ex duobus codicibus in textu servavit, in nota proposuit αὐτὸν μὲν ἐν εἰρήνᾳ τὸν ἅπαντα διάξειν χρόνον, ἄσυχίαν μεγάλων καμάτων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον vel τὸν ἅπαντα πεδάσχειν (quam formam ex Pindaro affert Eustathius Prooem. p. 11.) ἄσυχίας. Neutrum probabile, quum ἐν σχερῷ exquisitius sit quam quod temere spernas. SCH.]

NEMEONIKAI B'.

ΤΙΜΟΔΗΜΩ ΑΘΗΝΑΙΩ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

υ / υ υ υ υ υ υ
 — / υ υ υ υ υ υ υ
 x υ / υ υ υ υ υ υ x υ / υ υ υ υ
 x υ υ / υ υ υ υ υ υ x υ / υ υ υ υ υ υ
 5 υ / υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

"Οθενπερ καὶ Ὀμηρίδαι Στρ. α'.
 ῥαπτῶν ἐπέων ταπόλλ' αἰοῖδοι
 ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ ὅδ' ἀνὴρ
 καταβολὰν ἱερῶν ἀγῶνων νικαφορίας δέδεκται πρῶ-
 ταν Νεμεαίου 5
 5 ἐν πολυμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν Στρ. β'.
 εἴπερ καθ' ὁδὸν νιν εὐθυπομπὸς 10
 αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάναις,
 θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον,
 ἐν Πυθίοισι τε νικᾶν 15
 10 Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' εἰκοτὸς

v. 4. πρῶτον — v. 8. δέδωκεν

Nem. II. v. 4. [Tres libri prouta pro vulg. πρῶτον. Cor-
 rexist Heynias. SCH.]

ὄρειαν γε Πηλειάδων Στρ. γ'
μὴ τηλόθεν Ὠαρίωνα νεῖσθαι.

καὶ μὰν ἃ Σαλαμὶς γε θρέψαι φῶτα μαχατὰν 2
δυνατός. ἐν Τρωΐᾳ μὲν Ἑκτωρ Αἴαντος ἄκουσεν
ὦ Τιμόδημε, σὲ δ' ἄλκᾳ

15 παγκρατίου τλάθυμος ἄξει.

Ἀγάρναι δὲ παλαίφατοι Στρ. δ' 2
εὐάνορες· ὅσθα δ' ἄμφ' ἀέθλοις,
Τιμοδημίδαί ἐξοχώτατοι προλέγονται.
παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασσῷ τέσσαρας ἐξ ἀέθλων
νίκας ἐκόμιξαν· 3

20 ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς Στρ. ε'
ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἦδη·
ἑπτὰ δ' ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ' οἴκοι μάσδον' ἀριθμοῦ 3
Διὸς ἀγῶνι. τόν, ὦ πολῖται, κομάξατε Τιμόδημον
σὺν εὐκλείῃ νόστῳ·

25 ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾶ.

v. 12. Ὠαρίωνα — v. 14. Τρωΐα — v. 16. παλαίφατον — v. 19.
Παρνασσῷ — v. 23. ἀριθμῷ

v. 12. Ὠαρίωνα. Sic nuper Boeckhius, [quem vide de Cris §. 31. p. 90. SCH.] pro vulgato Ὠρίωνα scripsit e duobus codicibus; atque habetur eadem forma Pind. Isthm. III, 67. Callim. in Dias 265., nisi quod hic duae vocales pronuntiatione in unam syllabam contrahi debent, quae illic duae syllabae sunt. Buttmannus igitur in Actis Academ. Berol. in Dissertat. de Sideribus (Ueber die Entstehung der Sternbilder auf der Griechischen Sphäre) lecta ann. 1826. p. 39. praefert Ὠαρίωνα ex Athenaeo II. p. 490. F. suspicans nomen ortum ab Ἀρης praeposito digamma. Aeol., quoniam etiam O passim digamma esset. Fuisse igitur antiquissimam pronuntiationem Ἑαρίων. Quam rem in medio relinquimus [Adde quae dixi ad Dithyr. fr. 2. SCH.]

v. 14. [De forma Τρωΐα vide ad Ol. II, 89. SCH.]

v. 16. [Scripturam παλαίφατοι monstrarunt Scholia et codex Gottingensis. SCH.]

v. 19. [Boni libri παρὰ μὲν, meliores τὰ μὲν, unde emendavit Bergkii τὰ μὲν ἐν. Sed vulgatae favet lemma Scholiorum. SCH.]

NEMEONIKAI Γ.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

Strophe.

— / υ υ — υ — υ / υ υ — / υ υ =
 / υ — υ — υ υ — υ — υ υ =
 υ υ / υ υ — υ — υ υ υ υ =
 υ / υ — x υ / υ υ — υ — υ υ =
 5 — / υ — υ — υ υ υ / υ υ =
 — / υ — υ / υ υ υ υ υ
 / υ — υ / υ υ — υ — υ υ =
 υ υ / υ υ — υ — υ / υ — υ — υ

Epodi.

/ υ υ — υ / υ υ — x υ / υ — —
 υ υ υ — υ — υ υ υ / υ υ — υ — υ — υ υ =
 x υ / υ υ — x υ / υ υ — υ
 / υ υ — υ — υ / υ υ — x υ / υ υ — υ υ υ υ =
 5 υ υ / υ υ — υ / υ υ — υ υ — υ — υ υ =

Στρ. α'.

Ω πότνια Μοῖσα, μάτερ ἀμετέρα, λίσσομαι,
 τὰν πολυξέναν ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι
 ἶκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν. ὕδατι γὰρ 5
 μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ μελιγαρύων τέκτονες
 5 κώμων νεανίαί, σέθεν ὅπα μαιόμενοι.
 διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου· 10
 ἀθλονικία δὲ μάλιστ' αἰοδὰν φιλεῖ,
 στεφάνων ἀρετᾶν τε δεξιωτάταν ὀπαδόν.

v. 7. ἀθλονικίας

Nem. III. v. 7. [ἀθλονικία Boeckhius ex Scholiis librisque optimis, quum ad genitivum non eleganter πρᾶγος repetendum esset. SCH.]

Ἀντ. α'.

- τᾶς ἀφθονίαν ὅπαζε μήτιος ἀμᾶς ἄπο· 15
 10 ἄρχε δ' οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι, θύγατερ,
 δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δὲ κείνων τέ μιν ὁάροις
 λύρα τε κοινάσομαι. χαρίεντα δ' ἔξει πόνον 20
 χώρας ἄγαλμα, Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι
 ὦκησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
 15 οὐκ ἐλεγχέεσβιν Ἀριστοκλείδας τεὰν 25
 ἐμίανε κατ' αἶσαν ἐν περισθενεῖ μαλαχθεῖς

παγκρατίου στόλῳ· καματωδέων δὲ πλαγᾶν Ἑπ. α'.
 ἄκος ὑγιηρὸν ἐν γε βαθυπέδῳ Νεμέᾳ τὸ καλλίνικον
 φέρει. 30

- εἰ δ' ἐὼν καλὸς ἔρδων τ' εἰκότα μορφᾷ
 20 ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα παῖς Ἀριστοφάνευς·
 οὐκέτι πρόσω 35
 ἀβάταν ἄλα κιόνων ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρές,

- ἦρως θεὸς ἃς ἔθηκε ναυτιλίας ἐσχάτας Στρ. β'.
 μάρτυρας κλυτὰς· δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεσιν 40
 ὑπερόχος, διὰ τ' ἐξερεύνασε τεναγέων
 25 ῥοάς, ὅπα πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος,

v. 10. οὐρανῶ — v. 11. δ' ἐκείνων — v. 12. κοινάσομαι. —
 v. 15. ἐάν — v. 18. ἐν βαθυπεδίῳ — v. 22. ἔθηκεν — v. 23.
 πελάγει — v. 24. ὑπερόχος· ἰδίᾳ τ' ἐρεύνασε — v. 25. Cola erant
 post ῥοάς et κατέβαινε, et aberat interpunctio post τέλος.

v. 10. Lectio librorum et Scholiorum οὐρανῶ et οὐρανῶ.
 Pindarus scripserat *OPANO*, h. e. οὐρανοῦ, ut Boeckhius posuit;
 sed per errorem Pindari scriptura in οὐρανῶ transformata erat
 ab iis, qui priscæ rationi recentiore substituerant; grammatici
 deinde quidam pro dativo habuere et iota addiderunt. Sic ortæ
 codicum lectiones. Vid. Boeckh. de Crisi Pind. §. 20. [Mire
 optimi aliquot codices οὐρανῶα vel οὐρανῶα. SCH.]

v. 12. [De forma κοινάσομαι dixit Boeckhius Nott. Critt.
 Pyth. III, 28. SCH.]

v. 15. [Vulgatum ἐάν in nullo libro repertum cum Her-
 manno correxit Boeckhius. Musam alloquitur poeta. Quod qui
 negat Boissonadius νέαν coniectat. SCH.]

v. 18. Pro depravata vulgari lectione ἐν βαθυπεδίῳ Beckius,
 Hermannus, Boeckhius ἐν γε βαθυπέδῳ e tribus codicibus, quod
 quam sit aptum hic, monui in Explicatione.

v. 20. [Boeckhio οὐκέτι πρόσω non necessarium visum est
 metri gratia mutari. Hermannus οὐκέτι προτέρῳ, quo Pindarus
 tamen abstinet. Schmidii οὐ οἱ ἐτι recepit Bergk. SCH.]

καὶ γὰν φράδασσε. θυμέ, τίνα πρὸς ἄλλοδαπὰν 45
ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβει ;

Αἶακῶ σε φραμὶ γένει τε Μοῖσαν φέρειν.
ἔπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν· 50

Ἄντ. β'.

30 οὐδ' ἄλλοτριῶν ἔρωτες ἄνδρὶ φέρειν κρέσσονες.
οἴκοθεν μάτευε. ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες,
γλυκὺ τι γαρύμεν. παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς 55
γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ, ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμῶν·
ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἶλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς,

35 καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν 60
ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυσθενῆς
Τελαμῶν Ἰόλῃ παραστάτας ἐὼν ἔπερσεν·

Ἐπ. β'.

καὶ ποτε χαλκότοξον Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν 65
ἔπετό οἱ· οὐδέ μιν ποτε φόβος ἀνδροδάμας ἔπαυσεν
ἀκμὰν φρενῶν.

40 συγγενεῖ δέ τις εὐδοξία μέγα βροίθει· 70
ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ ἄλλοτ' ἄλλα πνέειν
οὐ ποτ' ἀτρεκέϊ

κατέβα ποδί, μυριάν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

v. 27. παραμείβη; — v. 34. εἶλεν — v. 38. χαλκοτόξων — v. 39. ἀλκὰν φρενῶν pro ἀκμὰν φρ.

v. 23 seq. Vulgo ἐν πελάγει ὑπερόχως· ἰδία τ' ἐρεύνασε. Pro πελάγει multo praestantior est pluralis ex Aug. C praelatus ab Hermannō. Mox ὑπερόχως contra dialectum Pindari. ὑπερόχος duo codices praebent idque recepit Boeckhius, ut par erat, quanquam optime monens de Crisi Pindar. §. 19. etiam hoc errore propagatum ex prisca scriptura, quum Pindarus scripsisset quidem sic, pronuntiasset autem ὑπερόχους. Denique pro ἰδία alii veterum legebant διὰ, unde Hermannus coniecit: διὰ τ' αὐτ' ἐρεύνασε, Boeckhius autem melius scripsit διὰ τ' ἐξερεύνασε, atque ita metrum restitutum est. [Bergkiius ἐν τεράγαι et infra πελαγέων φράς coniecit; διὰ δ' αὐτ' ἐρεύνασε edidit, coll. Pyth. III, 96: ἐν δ' αὐτὲ χρόνῳ, et Nem. VI, 11: τόκα δ' αὐτὲ. Sed te h. l. necessarium. SCH.]

v. 27. [Cur Boeckhius παραμείβει scribebat, exposuit ad Ol. IX, 13. SCH.]

v. 38 seq. [χαλκότοξον ex duobus, ἀκμὰν φρενῶν ex tribus codicibus dedit Boeckhius, quum ἀλκὰν modo praecesserit. SCH.]

v. 41. [Et. M. p. 818, 34: Ψεφηνὸς καὶ ψεφηνὸς, ἀνὴρ, σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος· φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ. Igitur alii ψεφηνός, ut putat Porsonus Advers. p. 312., aut ψεφεινός legerunt. SCH.]

Στρ. γ'.

ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μένων Φιλύρας ἐν δό-
μοις, 75

παῖς ἔων ἄθυρε μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
45 βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων, ἴσα τ' ἀνέμοις 80
μάχα λεόντεσιν ἀγροτέροις ἔπρασεν φόνον,
κάπρους τ' ἔναιρε, σώματα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
ἐξέτης τοπρῶτον, ὅλον δ' ἔπειτ' ἄν χρόνον· 85
50 τὸν ἐθάμβεον Ἀρτεμὶς τε καὶ θρασεῖ Ἀθάνα, 90

Ἀντ. γ'.

κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίῳ θ' ἐρκέων·
ποσὶ γὰρ κράτεσκε. λεγόμενον δὲ τοῦτο προ-
τέρων 90

ἔπος ἔχω· βαθυμῆτα Χείρων τράφε λιθίνῳ
Ἰάσον' ἔνδον τέγει, καὶ ἔπειτεν Ἀσκληπίον,
55 τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον· 95
νύμφευσε δ' αὖτις ἀγλαόκαρπον
Νηρέος θυγάτρα, γόνον τέ οἱ φέρτατον
ἀτίταλλεν ἐν ἀρμένιοισι πάντα θυμὸν αὔξων· 100

v. 44. ἄθυρεν — v. 45. ἴσος ἀνέμοις, — v. 50. ἐθάμβεον —
v. 52. κράτεσκεν et πρότερον — v. 53. λιθίνῳ τ' — v. 54. ἔπει-
τά γ' Ἀσκληπιόν· — v. 55. δίδαξεν — v. 56. αὖτις

v. 44. [ἄθυρε Hermannus et Boeckhius ex libris, ut v. 21.
34. SCH.]

v. 45. [Libri plerique ἴσον τ', Gotting. ἴσά τ', unde correxit
Hermannus. Heynius quum ex Scholiis sibi visus est collegisse
ἴσος ἀνέμοις, erravit. Ibidem βραχυσίδαρον nonnemo coniecit. SCH.]

v. 47 seq. σώματι ἀσθμαίνοντι Boeckhius scribendum iudicavit
cum Hermanno e Schol. Par. A. Med. A, atque etiam Aldus habet
σώματι et Aug. C σωμάτια. Videtur enim iam olim dubitatum
esse de vera lectione. At enim σώματι nudum in principio coli
positum inane est et sine vi, quod accuratioribus regulis collo-
cationis verborum repugnat; cf. ad Pyth. VIII, 86. Quare non
dubius praefero σώματα ἀσθμαίνοντα, ut ante legebatur, hoc est
moribunda, quum ἀσθμα etiam morientium sit; cf. Nem. X, 74.
Atque ita semper fere Homerus de vulneratis et morientibus, II.
X, 496. XIII, 399. XXI, 182. Puer celeri cursu deiecta corpora
nondum mortua portabat Chironi, ac pertinet ἴσα ἀνέμοις etiam
ad hoc colon. [Obtemperavi. SCH.] Denique v. 49. ὅλον τ' lego,
uti etiam Boeckhio in Nott. Critt. placebat. Neque enim oppositio
hic est, sed continuatio eiusdem rei.

βρότεον ἔθνος. ἔλᾱ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς 130
 75 ὁ μακρὸς αἰὼν, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
 τῶν οὐκ ἄπεστι. χαῖρε, φίλος. ἐγὼ τόδε τοι
 πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
 σὺν γάλακτι, κιοναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει, 135
 πόμ' αἰοίδιμον Αἰολῆσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

Ἐπ. δ'.

80 ὁψέ περ. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, 140
 ὃς ἔλαβεν αἶψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, δαφρο-
 νὸν ἄγρην ποσὶν.
 κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
 τὴν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοΐσας, ἀεθλοφό-
 ρου λήματος ἔνεκεν 145
 Νεμέας Ἐπιδανυρόθεν τ' ἄπο καὶ Μεγάρων δέ-
 δορκεν φάος.

v. 79. Αἰολῆσιν — v. 80. ποτανοῖς,

v. 78 seq. [Post ἀμφέπει distinctionem sustulit Bergkiius, qui se aliquando στόμ' coniecisse narrat. Tum forma vulg. Αἰολῆσιν propter ἰ productum stare nequit. Boeckhius ex scriptura codicis Gotting. Αἰολοῖσιν fecit Αἰολῆσιν, h. e. Αἰολητῆσιν, ut Pyth. IV, 125. Τπερῆδα ex Τπερητῆδα. SCH.]

v. 80. [Forma ποτανοῖς Pindaro usitata ex pluribus libris et Scholiis reducta a Boeckhio. SCH.]

NEMEONIKAI Δ'.

TIMASAPXΩ, AIFINHTH.

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

0 1 0 1 0 0 1 0 0 1
 0 1 0 1 0 0 1
 1 0 1 0 0 1 0 1 0 1 0 1
 1 0 1 0 0 1 0 1 0 0
 5 1 0 1 0 1 0 0 1 0 1 0 1
 1 0 1 0 1 0 0 1 0 1 0 0
 1 0 1 0 1 0 0 1
 0 1 0 0 1 0 1 0 0

Αριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων Στρ. α'.
 ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ
 Μοισᾶν θυγάτρες αἰοῖδαι θέλξαν νιν ἀπτόμεναι. 5
 οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τεύχει
 5 γυῖα, τόσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος.
 ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει, 10
 ὃ τι κε σὺν Χαρίτων τύχα
 γλῶσσαι φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Στρ. β'. 15

τό μοι θέμεν Κρονίδα τε Δι καὶ Νεμέα
10 Τιμασάρχου τε πάλα

γ. 3. θυγατέρες, — γ. 9. Διτ

Nem. IV. v. 4. Libri τεύχει: τέγγει Beckius ex Plutarcho de Tranquill. p. 8. Hutten. reposuit, quod probarunt Hermannus et Boeckhius. [Plutarchus haec p. 467. D: Οὐδὲ θερμοὺν ὕδωρ τοσόνδε τέγγει μαλθακὰ γυνῖα, κατὰ Πίνδαρον, ὡς δόξα ποιεῖ πόνον ἡδύν. Sed adiectum ποιεῖ monstrare videtur Plutarchum et ipsum legisse vulgatum. Quare reduxi. SCH.]

- ὕμνου προκώμιον εἶη· δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
 ἡὔπυργον ἔδος, δίκῃ ξεναρκεῖ κοινὸν 20
 φέγγος· εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμόκριτος ἄλλω
 σὸς πατὴρ ἐθάλπετο, ποικίλον κιθαρίζων
 15 θαμὰ κε, τῷδε μέλει κλιθεῖς, 25
 ὕμνον κελάδησε καλλίνικον

Στρ. γ'.

- Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶνος ὄρμον στεφάνων
 πέμψαντος καὶ λιπαρᾶν
 εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύ-
 λοις, 30
 20 οὔνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον
 Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες ἄνθεσι μίγνυνον, 35
 Αἰγίνας ἔκατι· φίλοισι γὰρ φίλος ἐλθὼν
 ξένιον ἄστυ κατέδραμεν
 Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.
 25 σὺν ᾧ ποτε Τρωῖαν κραταιὸς Τελαμὼν Στρ. δ'. 40
 πόρθησε καὶ Μέροπας
 καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν ἔκπαγλον Ἀλκυνονῆ,
 οὐ τετραορίας γε πρὶν δυνώδεκα πέτρῳ 45
 ἦρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας ἱπποδάμους ἔλεν
 30 δις τόσους· ἀπειρομάχας ἑὼν κε φανείη 50
 λόγον ὃ μὴ συνιείς· ἐπεὶ
 ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.
 τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμὸς Στρ. ε'.
 ὦραί τ' ἐπειγόμεναι· 55

v. 18. πέμψαντα — v. 25. ξὺν et κρατερός — v. 31. ξυνιείς·

v. 18. [Scholia: τὴν γεγενημένην νίκην τὴν ἀπὸ τοῦ Κλεωναίου ἀγῶνος τοῦ πέμψαντος πληθὸς καὶ ὀρμαθὸν στεφάνων. Genitivum legit etiam Ven. D, quem vindicabat Kayserus locis Ol. VIII, 76. et Nem. VI, 60. Recte. Boeckhius πέμψαντα. SCH.]

v. 25. [Vulgatum κρατερός ex Schmidii sententia correxit Boeckhius. Scholiasta γενναῖος explicat. SCH.]

v. 35. [Duo codices νεομηνία, quod verum fuerit. SCH.]

v. 37. [Duo codices ἐπιβουλίαις. Non male. Sed singularem tuentur Scholia. SCH.]

v. 49. [Εὐξενος quum rarius appelletur pontus Euxinus metrumque Εὐξείνῳ non respuat, id ex Scholiis et aliquot codicibus

35 Ἰῶγγι δ' ἔλκομαι ἤτορ νοσυηνία θυγέμεν.
 ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντιάς ἄλμα
 μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ· σφόδρα δόξομεν 60
 δαΐων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν·
 φθονερά δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων
 40 γνῶμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει 65

χαμαιπετοῖσαν. ἔμοι δ' ὁποῖαν ἀρετὰν Στρ. ε'.
 ἔδωκε πότμος ἄναξ,
 εὖ οἶδ' ὅτι χρόνος ἔρπων πεπρωμέναν τελέσει. 70
 ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
 45 Λυδία σὺν ἀρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον
 Οἰνώνα τε καὶ Κύπρῳ, ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει 75
 ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
 Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρώαν·

Στρ. ζ.
 ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει φαιεννὰν Ἀχιλεὺς 80
 50 νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
 Φθία· Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ διαπρυσία,
 βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται 85
 Δωδῶναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἴόνιον πόρον·
 Παλλίου δὲ παρ ποδὶ λατρείαν Ἰαωλκὸν
 55 πολεμία χερὶ προστραπὼν 90
 Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσδιν,

δάμαρτος Ἰππολύτας Ἀκάστου δολίαις Στρ. η'.
 τέχναισι χρησάμενος.
 τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ φύτενέ οἱ θάνατον 95

v. 41. χαμαὶ πετοῖσαν — v. 49. Εὐξείνῳ — v. 54. λατρείαν —
 v. 59. Δαιδάλῳ et φύτενέν οἱ

adoptavit Boeckhii. Idem v. 54. λατρείαν, quod metrum ferat,
 ex libris omnibus substituit in locum Schmidiani λατρίαν. SCH.]

v. 59. Vulgo legebatur Δαιδάλον, quanquam Daedali nomen
 hic alienum est, etiam pro Vulcano positum, uti factum in Vasculo
 ap. Mazocch. Tab. Heracl. p. 137. notante Welckero. [Qui Δαι-
 δάλον reduxit Bergkii, affert Eurip. Herc. Fur. v. 469. coll.
 Diod. Sic. IV, 14. Frustra. SCH.] Nam Vulcanus quidem fe-
 cerat ensem, sed nusquam Pindarus hunc Daedalum dixit. Vere
 Boeckhii de Crisi Pindar. §. 19. notat in antiquis exemplaribus
 ΔΑΙΔΑΛΟ lectum esse, quum iota forte excidisset. Hinc Δαι-

60 ἐκ λόχου Πελῖαο παῖς· ἄλλακε δὲ Χείρων,
καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερεν· 100
πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασυμαχάνων τε λεόντων
ὄνυχας ὀξύτατους ἀκμὰν
τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων

65 ἔγαμεν ὑψιθρόνων μίαν Νηρείδων, Στρ. θ'. 105
εἶδεν δ' εὐκύνκλον ἔδραν,
τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι
δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐς γένος αὐτῶ. 110
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν. ἀπότηρεπε
70 αὐτίς Εὐρώπην ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός· 115
ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγυίων ἀέθλων Στρ. ι'.
κᾶρυξ ἑτοῖμος ἔβαν 120
75 Οὐλυμπία τε καὶ Ἰσθμοῖ Νεμέα τε συνθέμενος,
ἐνθα πεῖραν ἔχοντες οἴκαδε κλυτοκάροισιν
οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων, πάτραν ἵν' ἀκούομεν, 125
Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινικίοισιν αἰοδαῖς

γ. 62. θρασυμαχᾶν — γ. 74. κᾶρυξ ἑτοιμος — γ. 75. Ὀλυμπία —
γ. 77. πάτραν νιν

δαλον scriptum; perspexit tamen iam Didymus in Schol. ad. h. l. alienum esse Daedalum et dativum restituendum, quod nunc a Boeckhio factum, postulante etiam Hermann. [Ibidem φῑτενέν οἱ a Schmidio praepostere novatum expulit Boeckhius cum quatuor codicibus. Reliqui enim φῑτενέν οἱ. SCH.]

γ. 62. [Vulgata evertitur metrum. Plures codices θρασυμαχᾶν, unde locum curavit Hermannus. Non mala tamen Ahlwardti coniectura θρασέων μάχαν τε λεόντων, quam non reprehendit Boeckhius de Crisi §. 40. p. 122. SCH.]

γ. 63 seq. [τε initio versus non sine virtute positum defendit Boeckhius de Crisi §. 6. p. 12. Bergk tamen σχάσαις τάν τ' αἰνοτάτων ἀκμὰν ὀδόντων scripsit, quod vel articulus redarguit prorsus intolerabilis. SCH.]

γ. 68. [Libri ferè γένας, γενεάς, γενεᾶς. Unde Pauwius γένας. Obstant Scholia. SCH.]

γ. 69. [εὐπορον ποτὶ χέρσον Kayserus p. 73. Mire. SCH.]

γ. 75. [Quum in antitheticis omnibus longa sit anacrusis, Boeckhius cum Schmidio vulgatam correxit. SCH.]

γ. 77. [Libri πάτραν νιν. Correxerit Hermannus. SCH.]

πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
80 μάτρω μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις 130

Στρ. ια'.

στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν, 130
ὁ χρυσοῦς ἐψόμενος
αὐγὰς ἔδειξεν ἀπάσας, ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν 135
ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει
85 φῶτα· κεῖνος ἄμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἑμὰν
γλῶσσαν εὐρέτω κελαδῆτιν, Ὀρσοτριάνα 140
ἴν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
θάλησε Κορινθίοις σελίνοις.

Στρ. ιβ'.

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ 145
90 σὸς ἄεισέν ποτε, παῖ.
ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι· τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις ἴδῃ,
ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι. 150
οἷον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοι,
ζήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκειν,
95 μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, 155
τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

v. 90. ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ. — v. 91. ἄν τις τύχῃ, — v. 94. ἔλκει,

v. 90. Legebatur: ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ, ex emendatione Pauwii et Heynii. Libri omnes ὁ σὸς ἀείσεται, παῖ, contra metrum et sensum, quum praeterito tempore opus sit. Unde Hermannus ὁ σὸς ἄεισέν ποτε emendavit, quod recepit Boeckhius, nisi quod articulum deleuit, ut metro satisfaceret. [Futurum nactum est patronum Kayserum p. 74. sine successu diversa molientem. SCH.]

v. 91. [Vulgata peccat in metrum. Hermannus correctionem suppeditavit Scholiasta: ἄπερ αὐτὸς εἶδε. SCH.]

v. 93. [Ὁ Ἀρίσταρχος ψιλοῖ τὸ οἷον, Scholia. Idem et Didymus ἔριδας habebant, olim probatum Boeckhio, qui ἔλκειν ex pluribus libris et Scholiis petivit. SCH.]

NEMEONIKAI E'.

ΠΥΘΕΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ

ΠΑΙΔΙ ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

Strophae.

— / υ — υ / υ — / υ — — / υ — — / υ υ — υ υ — — / υ υ
 / υ υ — υ υ — — / υ υ — υ υ — υ / υ — υ
 / υ — — / υ — — / υ υ
 — / υ — — / υ υ — / υ υ
 5 — / υ — υ / υ υ — υ υ
 — / υ υ — / υ — — / υ — — / υ — υ

Epodi.

υ / υ υ — υ υ — υ / υ — — / υ — —
 / υ υ — υ υ — — / υ — υ / υ — — / υ υ
 — / υ υ — υ υ — — / υ — υ / υ —
 — / υ — — / υ υ — / υ υ — υ υ — υ / υ —
 5 — / υ υ — υ υ — — / υ υ
 / υ — — / υ υ — υ υ — υ υ — — / υ — υ

Στρ. α'.

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', ὥστ' ἐλινύσοντά μ' ἐργά-
 ξεσθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτὰς βαθμίδος
 ἑσταότ'· ἀλλ' ἐπὶ πάσας ὀλκάδος ἐν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ
 αἰοιδά,
 στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλοισ', ὅτι
 Λάμπωνος νιὸς Πυθέας εὐρουσθενῆς

v. 1. ἐλινύσοντά

Nem. V. v. 1. [De scriptura ἐλινύσοντα, ἐλινύσσοντα, ἐλλι-
 νύσσοντα, ἐλιννύσοντα videndus praeter Boeckhii Nott. Critt.
 Schaeferus in Greg. Cor. p. 502. Apud Aeschylum Prom. 53.
 527. editur ἐλιννύω. Sed Pindarici codices ᾗ non duplicant.
 Compara Ἐρινύς restitutum Ol. II, 45. SCH.]

5 νίκη Νεμείοις παγκρατίου στέφανον,
οὐπω γένυσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας
ὀπώραν, 10

Ἀντ. α'

ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἦρωας αἰχματὰς φυτευ-
θέντας καὶ ἀπὸ χουσεῶν Νηρηίδων
Αἰακίδας ἐγέραρεν ματροπόλιν τε, φίλαν ξένων
ἄρουραν. 15

10 τάν ποτ' εὐάνδρόν τε καὶ ναυσικλυτάν
θέσσαντο παρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου
στάντες, πίτναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἅμᾳ 20
Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ καὶ βία Φώκου κρέοντος,

Ἐπ. α'.

ὁ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια τίκτ' ἐπὶ ὀηγηῖνι πόντου.
αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν ἐν δίκᾳ τε μὴ κεκινδυνευ-
μένον, 25

v. 5. νικῇ — v. 6. γένυς φαίνεν — v. 7. χουσεῶν

v. 5. [Praesens tempus ob duriores Dorismum non tolerabile ad dialecti Pindaricae normam refinxit Heynius; vide Hermannii Opuscul. I. p. 255. Quanquam Eustathius Prooem. p. 11: Τιμῇ καὶ νικῇ ἀντὶ τοῦ τιμᾶ καὶ νικᾶ, ὧν ἀπαρίμφοτα εἶη ἂν τιμῇν καὶ νικῇν. SCH.]

v. 6. [Vulgatam ex Aug. C correxit Boeckhiius. Et γένυσι quidem etiam Med. B cum lemmate Scholiorum agnoscit. Participium φαίνων Scholiorum explicatio prodit. Hermannus tamen γένυι mavult, ne arsis secunda dipodiae trochaicae soluta sit, quod Boeckhio non necessarium visum est. Vide Dissenium ad v. 10. SCH.]

v. 7. [Ex Aug. C (χουσεῶν) vulgatam correxit Boeckhiius. SCH.]

v. 8. [Complures libri ἐγέραρε, ἐγέραρεν. SCH.]

v. 10. Hermannus probat Schmidii coniecturam: θέσσαντο, παρ βωμὸν πατρός θ' Ἑλλανίου στάντες, πίτναντ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἅμᾳ, eadem de causa, qua v. 6. γένυι scribit. Sensui quidem vulgatum melius convenit, quia verba gravissima παρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου στάντες rectius statim in primo membro ponuntur, ut hoc dicat: Pro qua aliquando solemniter preces ad Iovis aram fecerunt; post quae cetera ad amplificationem pertinentia, manibus ad aethera sublatis, secundo loco subiiciuntur. Ac vides multa ex illa doctrina mutanda, quum statim in v. 12. iterum lectio mutanda sit, ubi Hermannus emendat: Ἐνδαΐδος οἱ ἀρίγνωτες υἱοί, quod etiam Boeckhiius olim coniecerat, nunc autem improbat.

15 πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον, καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
δαίμων ἀπ' Οἰνώνας ἔλασεν. στάδομαι. οὐ τοι ἅπα-
σα κερδίων 30
φάινοις ἀπὸ πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκῆς·
καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπων
νοῆσαι.

Στρ. β.

εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι
πόλεμον δεδόκηται, μακρὰ δὴ 35
20 αὐτόθεν ἄλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλα-
φρὸν ὄρμαν·
καὶ πέραν πόντοιο πᾶλλοντ' αἰετοί. 40
πρόφρων δὲ καὶ κείνοις ἄειδ' ἐν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός, ἐν δὲ μέσῃς
φύρμιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάγλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ
διώκων

Ἀντ. β.

25 ἀγεῖτο παντοίων νόμων. αἱ δὲ πρῶτιστον μὲν ὕμνη-
σαν Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν 45
Πηλέα θ', ὥς τέ νιν ἄβρα Κρηθεῖς Ἰππολύτα δό-
λῳ πεδάσαι
ἤθελε ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπὸν 50
πείσαισ' ἀκοίταν ποικίλοις βουλευμάσιν,
ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,

v. 16. ἀποινώσαις — v. 18. ἀνθρώπων — v. 19. χειρῶν et in
fine μακρά μοι — v. 20. ἐλαφρὰν — v. 22. καὶ κείνοις ἄειδεν Παλίῳ

v. 16. Vulgo ἀποινώσας. Boeckhius optime e libris [et
Scholiis] restituit ἀπ' Οἰνώνας, [a Schmidio primo commenda-
tum. SCH.]

v. 18. [ἀνθρώπων ex libris revocatum, ut statim post χει-
ρῶν, quod metro magis congruam longam syllabam praebet.
SCH.]

v. 20. [Libri fere μακρά μοι δ' αὐτόθεν, unde μακρά μοι
δ' αὐτόθεν cruerat Boeckhius, qui postea Thierschii coniectu-
ram reposuit. Ibidem ἐλαφρὸν cum Schmidio scripsit metri gratia.
SCH.]

v. 22. [Olim lectum ἀείδει Schmidius correxit ἄειδεν, re-
ctius Hermannus ἄειδ' ἐν. SCH.]

v. 27. [Eustathius Prooem. p. 13: Ἐπὶ πλέον ἀσύνηθες καὶ

Ο ὥς ἄρα νυμφείας ἐπείρα κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκά-
στου 55

Ἐπ. βʹ.

εὐνᾶς· τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν· πολλὰ γάρ μιν παντὶ
θυμῷ

παρφαμένα λιτάνευεν· τοῦ μὲν ὄργαν κνίζον αἰπει-
νοὶ λόγοι·

εὐθύς δ' ἀπανάνατο νύμφαν, ξεινίου πατρὸς
χόλον 60

δεῖσαις· ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ ὀρσινεφῆς
ἐξ οὐρανοῦ

5 Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὥστ' ἐν τάχει
ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νηριῖδων πράξειν ἄκοι-
τιν, 65

Στρ. γʹ.

γαμβρόν Ποσειδάωνα πείσαις, ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλει-
τὰν θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·

ἔνθα μιν εὐφρονες ἴλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν
δέκονται, 70

καὶ σθένει γνίων ἐρίζοντι θρασεῖ.

10 πότμος δὲ κρίνει συγγενῆς ἔργων περὶ
πάντων· τὸ δ' Αἰγίνα θεοῦ, Εὐθύμενες, 75
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν ποικίλων ἔψαυσας
ὕμνων.

. 30. ἄρα — v. 32. τοῦ δὲ τ' ὄργαν — v. 41. θεᾶς — v. 42.
νῶν

ξυνᾶνα λέγειν τὸν κοινωνόν, ὡς ἀπὸ τοῦ ξυνὸς ὁ κοινός,
εἴη ὥσπερ ἐκ τοῦ ἄλκιμος ἀλκιμάν, ὅθεν Ἀλκμάν, οὕτω καὶ
τοῦ ξυνὸς ὁ ξυνάνα. Ἀκαστον γοῦν τὸν βασιλέα Μαγνητῶν
ξυνᾶνα λέγει τῇ αὐτοῦ γυναικί. Ad quem locum non de-
am dubitare, quin Eustathii auctores ad hunc ipsum versum
relegerint. SCH.]

v. 29. [Quatuor libri συνέπλεξε. SCH.]

v. 32. [Vulgatam librorum scripturam τοῦ δὲ ὄργαν emen-
dit Boeckhius. SCH.]

v. 41. Vulgo θεᾶς. Schmidius θεοῦ ob metrum, probante
Eckhio et Hermannō. [Cf. v. 13. et Nem. IX, 36. SCH.]

v. 42. [πιτνῶν, aoristum verbi πίτνω, reposuit Boeckhius.
I.]

Ἀντ. γ'.

ἦτοι μεταΐξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κείνου
ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθέα.

ἃ Νεμέα μὲν ἄραρεν μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλῳ
Ἀπόλλων.

45 ἄλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι τ' ἐκράτει
Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ. χαίρω δ', ὅτι
ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου σὺν τύχῃ μόχθῳ
ἀμοιβάν

Ἐπ.

ἐπάρχο. χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν τέκτον' ἀθλητῶν
σιν ἔμμεν.

50 εἰ δὲ Θεμιστιον ἴκεις, ὥστ' αἰδεῖν, μηκέτι ῥίγει· δίδου
φρονάν, ἀνὰ δ' ἰστίᾳ τεῖνον πρὸς ζυγὸν καρχαδία
πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγγει ἐλεῖν Ἐπ.
δαύρῳ διπλόαν

νικῶντ' ἀρετάν, προθύροισιν δ' Αἶακος
ἀνθέων ποιᾶντα φέρειν στεφανώματα σὺν ξανθῇ
θαῖς Χάρισιν.

v. 43. ἔθνος Πυθείας. — v. 44. ἄραρεν — v. 45. τε κρατεῖ
v. 50. δίδου — v. 54. ἀνθεα ποιᾶντα

v. 43. Πυθέα correxit [cum Mingarello] Boeckhius Πυθείας. Ac liquet e Scholiis veram lectionem grammaticos quosdam expulisse.

v. 44. [ἄραρεν ex codicibus, φίλας de suo Boeckhius. (in re a Boeckhio et h. l. et Nem. VII, 88. peccatum esse ev Ahrens de Dial. Dor. p. 148. His locis omnes libri verum nent, Pyth. II, 16. optimi, IX, 18. boni. Quare ubique rest eam formam, quam praeter alias causas Lesbiorum φιλήμι, λήσω corroborant. Et ipse Boeckhius πεφίληκε Pyth. I, 13 πεφιλημένον Nem. IV, 45. intacta reliquit. SCH.]

v. 45. [Heynii lectio ex Aldo ducta et a Par. B et Scholiastarum agnita a Boeckhio explosa est, quum imperfecta propterea necessarium sit, quod Pytheas semel vicit, non per victor est. SCH.]

v. 50. [δίδου consuetudo poetae postulabat, de qua vide Hermannus Opuscul. I. p. 256. et Boeckhius Nott. Critt. Ol. X fin. Statim v. 52. τριπλόαν ed. Rom. SCH.]

v. 54. Pro lectione ἀνθεα [ποιᾶντα], peccante in metr Boeckhius ἀνθέων [ποιᾶντα] de sententia Hermannii.

NEMEONIKAI 5.

ΑΛΚΙΜΙΔΗΣ ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ.

Strophe.

υ' - x υ' υ υ - υ - υ υ =
 x υ' υ υ - υ - x υ' x υ' υ υ =
 υ υ' υ υ - υ υ' υ υ - υ υ -
 υ υ' υ υ - υ υ - υ υ - υ υ =
 5 υ υ' υ υ - υ υ -
 υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ =
 υ υ υ υ =
 υ υ' υ υ - υ υ - υ υ =

Epodi.

υ υ - υ υ - υ υ - υ υ -
 υ υ υ υ - υ -
 - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ -
 υ υ - υ υ - υ υ - υ υ =
 5 - υ υ - υ υ - υ υ -
 υ υ' υ υ =
 υ υ' υ -
 x υ - υ υ - υ υ =
 - υ υ - υ υ - υ υ =

Στρ. α'.

Ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν
 ματρὸς ἀμφότεροι· διείργει δὲ πᾶσα κεκοιμένα
 δύναμις, ὥς τὸ μὲν οὐδέν, ὃ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς
 αἶν ἔδος 5

v. 3. αἶν

Nem. VI. v. 3. [αἶν formam ubi ultima brevi opus est a poetis praelatam cum Hermanno dedit Boeckhius. SCH.]

μένει οὐρανός. ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν
 5 νόον ἦτοι φύσιν ἀθανάτοις,
 καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας
 ἄμμι πότμος
 οἶαν τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

Ἄντ. α'.

τεκμαίρει καὶ νυν Ἀλκιμίδας τὸ συγγενὲς ἰδεῖν 15
 10 ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν. αἴτ' ἀμειβόμεναι
 (10) τόκα μὲν ὦν βίον ἀνδράσιν ἐπηετανὸν πεδίῳ
 ἔδοσαν,
 τόκα δ' αὐτ' ἀναπανδόμεναι σθένος ἔμαρψαν.
 ἦλθέ τοι 20

Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
 παῖς ἐναγώνιος, ὃς ταύταν μεθέπων Διόθεν αἶσαι
 15 νῦν πέφανται 25
 οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλα κυναγέτας,

v. 7. ἄμμε — v. 8. ἄντιν' — v. 11. ἀνδρεσσιν
 v. 15 seq. πέφαντ' οὐκ ἄ-
 μοιρος

v. 7. [ἄμμι dedi cum Par. B et Scholiasta eo, qui haec ita explanavit: καίπερ οὐκ εἰδότες, εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτὶ πότμος ἔγραψε τὴν εἰμαρμένην ἡμῖν καὶ τὸν θάνατον. SCH.]

v. 8. Vulgo ἄντιν'. Boeckhius οἶαν τιν' ob metrum, ut olim coniecerat Hermannus. Omnino ultimi duo versus stropharum et antistropharum in hoc carmine fere corrupti sunt, de quorum emendatione Hermannus aliter nunc sentit quam antea. Ac priores emendationes eius leguntur in dissertatione de Dialecto Pindari et apud Boeckhium in Nott. Critt.; recentiores in Heynii editione novissima habentur, et indicatae sunt a me in Boeckhii editione ad hunc locum, ubi etiam significatum est, cur haec mihi fere omnes displiceant. [Ego versus duos ultimos paulo aliter descripsi atque Boeckhius fecerat; vide ad v. 55 seq. Qua in re egregie me adiuvit Ahrentis mei acumen, qui difficillima quaeque egregie expedit omninoque auctor mihi extitit carminis paulo aliter conformandi. In quo negotio tantum abest, ut librorum et Scholiorum memoriis illuserimus, ut iam scriptura ad eas longe propius retracta sit. At hoc quidem loco Ahrenti non parui, qui Scholia hanc putet ostendere scripturam: αἶσαν τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν. Nam valde insolens fuerit dictio πότμος αἶσαν γράφει δραμεῖν ποτὶ στάθμαν. Quare Boeckhio adhaesi. SCH.]

v. 11. [ἀνδράσιν Hermannus. SCH.]

v. 15 seq. Vulgo πέφαντ' οὐκ ἄμμορος, contra metrum. Hermannus olim: πέφανται οὐκ ἄμμορος, quod recepit Boeckhius. Atque est ἄμμορος in Aug. C.

- (15) ἔχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἔὼν πόδα νέμων Ἐπ. α'.
πατροπάτορος ὁμαιμίον.
-κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνικος ἐὼν Αἰακίδαις 30
20 ἔρνεα πρῶτος [ἐλαίας] ἀπ' Ἀλφειοῦ,
καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ στεφανωδόμενος,
(20) Νεμέα δὲ τρίς,
ἔπαυσε λάθαν 35
Σωκλείδα, ὅς ὑπέρτατος
25 Ἀγησιμάχῳ νίεων γένετο.

Στρ. β'.

- ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
(25) ἦλθον, οἵτε πόνοι ἐγέυσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχῃ 40
ἕτερον οὐ τινα οἶκον ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων
-ταμίαν στεφάνων μυχῶ Ἑλλάδος ἀπάσας. ἔλπο-
μαι 45
30 μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἅντα τυχεῖν

v. 20. Abest [ἐλαίας] — v. 25. Ἀγησιμάχῳ
v. 29 — 33. μέγα εἰ-

πὼν τύχην ἅντα σκοποῦ.
ὥτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖ-
σ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε,
Μοῖσ', οὐρον ἐπέων ἐϋ-
κλέα. παροιχομένων

v. 20. Abest a libris ἐλαίας. Coniecit Boeckhius ad explendum versum, qui etiam in ceteris epodis corruptus est. [Kaysers malit ἐνεγκῶν. SCH.]

v. 25. [Dativum ex Aldo duxit Boeckhius loco genitivi, cuius forma non Pindarica. SCH.]

v. 28. [πλεόνων ex Scholiis primus addidit Schmidius. SCH.]

v. 29 — 33. Vulgo: ἔλπομαι μέγα εἰπὼν τύχην ἅντα σκοποῦ. ὥτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖσ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε, Μοῖσ', οὐρον ἐπέων ἐϋκλέα. In prioribus τύχην ἅντα σκοποῦ non constant sibi libri; alii enim habent ἅντα σκοποῦ τυχεῖν, [alii τυχεῖν ἅντα σκοποῦ], alii ἅντα σκοποῦ τε τυχεῖν, in Scholiis reperitur etiam ἅν τε τυχεῖν. Quod nunc in textu legitur Boeckhii coniecerunt Mingarellus, Heynius, Hermannus. Mox Heynius ἰεῖς [a Scholiis explicatum] probat etiam a Schmidio allatum, et interpunctione utendum censet post hoc participium. Mox Schmidius bene coniecit εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον, ut εὐθύνην οὐρον vidimus Ol. XIII, 27. Cetera transposuit Boeckhius, audacius sane; sed difficile sit leniorem medicinam invenire. Pro ἐϋκλέα Hermannus εὐκλήα proposuit. [Leniorem medicinam excogitavit amicissimus Ahrens, qui in reliquis verborum ordinem a libris et Scholiis traditum fideliter servat, Boeckhii εὐκλεία vel dialecti nomine non ferendum expulit, quo facto pro παροιχομένων scriptum oportebat quod scripsimus. SCH.]

ὥτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖς· εὖθυν' ἐπὶ τοῦτον ἄγε, Μοῖσα,
οὖρον ἐπέων
(30) εὐκλέ'· ἀποιχομένων γὰρ ἀνέρων . 50

Ἀντ. β.

ᾠοῖδοι καὶ λόγοι τὰ καλὰ σφιν ἔργ' ἐκόμισαν,
35 Βασιδαῖσιν ἃ τ' οὐ σπανίζει· παλαίφατος γενεά,
ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις 55
δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον ἀγερώχων ἐργμάτων
(35) ἔνεκεν. καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέα
χεῖρας ἱμάντι δεθεῖς Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ ταύτας
40 αἶμα πάτρας 60
χρυσалаκάτου ποτὲ Καλλίας ἀδὼν

Ἐπ. β.

ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κασταλία τε Χαρίτων 65
ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·
(40) πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν ἀμφικτιόνων
45 ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κρεοντίδαν
τίμασε Ποσειδάνιον ἄν τέμενος· 70
βοτάνα τέ νιν
πόθ' ἃλέοντος

v. 34. λόγοι — v. 41. χρυσалаκάτω — v. 44. Ἀμφικτυόνων —
v. 45. Abest Κρεοντίδαν

v. 34. λόγοι correctum ex Aug. C.

v. 35. [Inapte Didymus testibus Scholiis Βουδιδαισιν con-
iecit, quae gens fuerit Aeginetica et Budione oriunda, de quo Py-
thaenetus dixisse in Aegineticis. Cf. C. Muelleri Aeginetica p. 140.
SCH.]

v. 41. [χρυσалаκάτου Hermannus. SCH.]

v. 44. [ἀμφικτιόνων Boeckhius ex Aug. C, quum Ἀμφι-
κτύονες ab h. l. alieni sint. SCH.]

v. 45. Vulgo abest Κρεοντίδαν. Restituit Boeckhius e libris
et Schol.

v. 49. [ἔρεψ' codices. Metro prospexit Schmidius. SCH.]

v. 56 seq. [Heyniana scriptura metrum pessumdatur. Ex
verbis Scholiastae: βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῇ μάχην διὰ φιλονει-
κίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν ὁ Ἀχιλλεύς τοῖς Αἰθίοσι, χαμαὶ κλίνας
τὸν Μέμνονα αὐτὸς ἐκ τῶν ἀρμάτων κατελθὼν, ex his igitur ver-
bis Dissenius extudit quod Boeckhius dedit: ἐπᾶλτο· βαρὺ δὲ σφι
δεῖξε νεῖκος Χαμαὶ καταβάς Ἀχιλλεύς ἀφ' ἀρμάτων. Reliqui
enim etiam audacius mutaverant. Nunc ingeniosissimam Ahren-
tis emendationem recepi eamque verissimam. Nam primum ex

- (45) νικάσαντ' ἔρεψ' ἀσκίοις
50 Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν.

Στρ. γ'.

πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι 75
νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεὶ σφιν Αἰακίδαί
ἔπορον ἔσορον αἶσαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι με-
γάλας. 80

- (50) πέταται δ' ἐπὶ τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσης τηλόθεν
55 ὄνυμ' αὐτῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
Μέμνονος οὐκ ἀπονοστάσαντος ἔπαλτο· βαρὺ δέ
σφιν 85

ἔλκος Ἀχιλεὺς

ἔμπαισε χαμαὶ καταβάς ἀφ' ἁρμάτων,

φραεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάριξεν Ἀόος ἀκμᾷ Ἀντ. γ'.

- 60 ἔγχεος ζακότοιο· καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι
(55) ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὖρον· ἔπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων
μελέταν·

τὸ δὲ παρ' ποδὶ νὰς ἐλίσσόμενον αἰεὶ κυμάτων 95
λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν

θυμόν· ἐκόντι δ' ἐγὼ νῶτ' μεθέπων δίδυμον ἄχθος

v. 49. ἔρεψ' — v. 56. ἐπᾶλτο· βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ' —
v. 58. Ἀχιλλεὺς χαμαὶ καββαῖς — v. 59. Ἀόος ἀκμᾷ — v. 60. καὶ
τάνδε μὲν — v. 61. ἀμαξιτὸν

lectione δὲ σφι (σφιν tres libri) νεῖκος ἔμπεσ' elicuit lenissima
literarum correctione: βαρὺ δέ σφιν ἔλκος ἔμπαισ' (ἔμπαισ' iam
Boissonadius); deinde Ἀχιλλεὺς (libri Ἀχιλλεύς) ante ἔμπαισ' retra-
xit. Pro ἔμπαισε si qui erit qui ἔμπαξε malit, id non necessa-
rium videtur. Deinde quum libri καββάς vel καμβάς tueantur,
indiciū hoc videtur esse formae rarioris καβάς, ut Ol. VIII,
38. κάπετον, ubi vide notam; eamque facile instaurabimus scri-
pto χαμᾶξε. Ceterum intelligitur, quam sit propter sequentia
verba aptior vulneris Aethiopibus inflicti, quam commissi cer-
taminis commemoratio. Postremo legebatur ἐπᾶλτο. Alterum
reduxi ex Scholiis: ἔστι καὶ συνεσταλμένως καὶ βαρυτόνως ἀνα-
γνῶναι, ἔπαλτο, τουτέστιν ἐπ' ἀλθ' η, ἐβλήθη τὸ κλέος αὐτῶν
εἰς Αἰθίοπας. — Ceterum Ahrenti de Dial. Dor. p. 149. forma
ἀπονοστάσαντος iure suspecta esse videtur, quum praesertim
Nem. XI, 26. ἐνόστησε legatur. SCH.]

v. 59. Pro ἀκμᾷ Schmidius correxit ἀκμᾷ [ex Scholiasta.
SCH.]

v. 60. [τάνδε Schmidii commentum erat. SCH.]

65 ἄγγελος ἔβαν,
(60) πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαυῶν 100

Ἐπ. γ'.

εὐχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς,
'Αλκιμίδα ὃ γ' ἐπάρεκεν
κλειτὰ γενεά· δύο μὲν Κρονίου παρ τεμένει, 105
70 παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πουλυτιμίδα
(65 κλᾶρος προπετῆς ἄνθε' Ὀλυμπιάδος.
δελφῖνί κεν
τάχος δι' ἄλμας
ἶσον εἵποιμι Μελησίαν, 110
75 χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχον.

v. 66. πέμπτον ἐπ' — v. 68. Ἀλκιμίδας τό γ' — v. 69. κλειτᾷ γενεᾷ. — v. 70. παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδα — v. 75. χειρῶν

v. 65. [Boeckhiius βᾶν scripserat ob metrum. Redeundum iam fuit ad fidem librorum. Versu seq. pro vulgato πέμπτον ἐπ' εἴκοσι, pro quo aliquot libri πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι, idem πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι edidit; Ahrens mavult πέμπτον τοι ἐπ' εἴκοσι. SCH.]

v. 68 seq. Vulgo Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρεκε κλειτᾷ γενεᾷ. Schmidius et Hermannus propter metrum Ἀλκιμίδα ὃ γ' ἐπάρεκεν, quod recipiens Boeckhiius correxit κλειτὰ γενεά [cum Schmidio. SCH.]

v. 70. Vulgo: παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδα. In libris vero et apud Schol. est Πολυτιμίδα. Unde Boeckhiius coniecit καὶ Πουλυτιμίδα. Possis etiam ἡδὲ Πολυτιμίδα, quod Hermannus quoque inter alia in mentem venit. Nunc ipse probat: παῖ, σέ τ' ἐνόσφισέ τ' οὐδὲ Πολυτιμίδα, ne quid de amissis victoriis dicatur. Sed hoc refutatum vide in Boeckhii editione.

NEMEONIKAI Z'.

ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΙΔΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

S t r o p h a e.

[illegible]

E p o d i.

5

Ἐλείθνια, πάρεδρε Μοιρᾶν βαθυφρόνων, Στρ. α'.
παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον, Ἦρας, γενέτειρά τέ-
κνων· ἄνευ σέθεν
οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἦβαν. 5
5 ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·

ν. 1. παράδοτος.

Nem. VII. v. 1. [πάρεδρε ex Schollis et Aug. C reductum
est. SCH.]

εἵργει δὲ πότμῳ ζυγένθ' ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τὴν
καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεὶς 10
εὐδοξος αἰδέεται Σωγένης μετὰ πενταέθλοις.

πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἴκει δορυκτύπων Ἄντ. α'.
10 Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι σύμπειρον ἀγωνίᾳ
θυμὸν ἀμφέπειν. 15

εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν· αἱ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ
σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι·
ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ, 20
15 εἰ Μνημοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
εὗρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον Ἐπ. α'. 25
ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν·
ἀφνεὸς πενιχρὸς τε θανάτου πέρας

v. 6. πότμῳ ζυγόν — v. 12. ταί — v. 15. Μνημοσύνας — v. 16.
εὗρη τις — v. 18. βάλον. — v. 19 seq. θανάτου παρὰ σᾶμα

v. 6. Vulgo πότμῳ ζυγόν. Aldus πότμῳ, et omnes libri
ζυγόν θ', unde Boeckhius cum Hermanno de Schmidii correctione
πότμῳ ζυγένθ' reposuit. [Fortasse rectius Fr. Wieselerus meus
ζυγοῦνθ' commendat. Scholia id possint videri legisse: Δια-
κωλύει ἕτερον ἕτερα καὶ διαξεύγνυσιν ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων, ἢ ἀπ'
ἄλλων πραγμάτων, τὰ συγκεκληρωμένα ἡμῖν πράγματα. SCH.]

v. 9 seq. [Scholia Ven. Arist. Pac. 250: Πίνδαρος περὶ τῆς
Αἰγίνης (πόλιν εἶπε νῆσον οὖσαν)· Ἄ μὲν πόλις (codex πολ-
λάκις) Αἰακιδᾶν, quae ex hoc loco deprompta videntur. Vide
post Eustath. Prooem. p. 37. SCH.]

v. 12. Legitur vulgo ἐνέβαλεν ταί, pro quo metri causa aut
ἐνέβαλεν αἱ probandum aut ἐνέβαλε ταί. Illud Boeckhius prae-
tulit, hoc Hermannus praeferre videtur, ut ταί articulus sit, veluti
Ol. XIII, 18. 107. Pyth. I, 18. [ἐνέβαλεν Schmidius ex Scholiis.
Libri ἔβαλεν vel ἔβαλε. SCH.]

v. 16. Libri omnes εὗρηται τις, unde [Schmidius εὗρη τις,
rectius] pronomen eiecit Hermannus.

v. 18. Vera lectio βλάβεν pro βάλον [ex Aug. C et Scholiis
ducta. SCH.]

v. 19 seq. Eximie Hermannus emendavit pro vulgato θανά-
του παρὰ σᾶμα in novissima Heynii editione θάνατον πάρα
θαμά. Quum enim quartum epodi versum in principio tribra-
chum habere statuat, v. 41. e cod. Aug. reponit κτέαν' ἄγων,

20 ἅμα νέονται. ἐγὼ δὲ πλεόν' ἔλπομαι
 λόγον Ὀδυσσεός ἢ πάθεν διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ'
 Ὅμηρον. 30

ἐπεὶ ψεύδεσιν οἱ ποτανᾶ τε μηχανᾶ Στρ. β'.
 σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύ-
 θοις· τυφλὸν δ' ἔχει
 ἦτορ ὄμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν 35
 25 ἔ τὰν ἀλάθειαν ἰδέμεν, οὗ κεν ὅπλων χολωθεῖς
 ὁ καρτερός Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
 λευρὸν ξίφος· ὃν κράτιστον Ἀχιλῆος ἄτερ μάχης 40
 ξανθῷ Μενέλα δάμαρτα κομίσαι θοαῖς
 ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπῇ

30 πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται Ἀντ. β'.
 κῦμ' Αἶδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα· τι-
 μὰ δὲ γίγνεται 45

v. 20. πλεόν — v. 22. ψευδέεσσιν οἱ ποτανᾶ μηχανᾶ — v. 25.
 ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν — v. 28. ξανθῷ Μενέλα — v. 31. ἐν καὶ

v. 83. retinet δάπεδον, v. 104. ἔπεσε probat, et hoc loco θαμά
 scribit pro σᾶμα, quum litera evanida Θ, ut fit, transisset in C.
 Sic denique etiam θάνατον πάρα corrigendum erat. [Vel sic
 Hermannianae coniecturae praetuli lenissimam emendationem Fr.
 Wieseleri. SCH.]

v. 20. [πλεόν' a Schmidio profectum suscepit Boeckhius.
 SCH.]

v. 21. [ἢ πάθαν duo codices. Minus exquise. SCH.]

v. 22. Vulgo ψευδέεσσιν οἱ ποτανᾶ μηχανᾶ. Hermannus
 nunc cum Schmidio probat ψεύδεσιν οἱ ποτανᾶ γε μηχανᾶ, in quo
 mihi γέ videtur ieiunum. Boeckhius ποτανᾶ τε μηχανᾶ praetulit,
 olim commendatum ab Hermanno [ad Orph. p. 788. SCH.]

v. 25. Vulgo ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν. Mutavit Boeckhius; ac
 praeceperat iam Hermannus ἰδέμεν scribendum cum Schmidio.
 [Scholia: ἔνιοι μὲν ἀνέγνωσαν ἐὰν δασέως, ἀντὶ τοῦ τὴν ἐαυ-
 τοῦ· βέλτιον δὲ ψιλῶς, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ τοῦ Χαρμίδου. Id
 ille explicabat τὴν οὖσαν καὶ δέουσαν ἀλήθειαν. Neutrum ferri
 posse Boeckhius evicit. SCH.]

v. 28. [Dativus ex Aldina restitutus. SCH.]

v. 31. [Legebatur ἐν. Quum id autem et ad praecedentia
 pertineat et ad sequentia repetendum sit, ἐν signandum fuit de
 praecepto Hermanni Iahn. Annal. Philol. 1841. XXXIII. 3. p. 256.
 SCH.]

ὦν θεὸς ἄβροῦν αὔξει λόγον τεθνακόντων
 βοαθόον, τοὶ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
 μόλον χθονός· ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις 50
 35 κείται, Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πρᾶθεν·
 τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν· ὁ δ' ἀποπλέων
 Σκύρου μὲν ἄμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν
 ἵκοντο· 55

Μολοσσία δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον Ἐπ. β'.
 χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρειν
 40 τοῦτό οἱ γέρας· ὦχετο δὲ πρὸς θεόν,
 κτείαν' ἄγων Τρωΐαθεν ἀκροθινίων· 60
 ἵνα κρεῶν νιν ὑπὲρ μάχας ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ
 μαχαίρᾳ.

βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται. Στρ. γ'.
 ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν· ἐχοῖν δέ τιν' ἔνδον
 ἄλσει παλαιτάτῳ 65
 45 Αἰακιδᾶν κρεόντων τολοιπὸν ἔμμεναι
 θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον, ἡρώϊαις δὲ πομπαῖς
 θεμίσκοπον οἰκεῖν ἔοντα πολυθύτοις

v. 33. βοᾷ θοῶν· τοὶ γὰρ μ. — v. 34. ἔμολε — v. 37. ἄμαρτεν,
 ἵκοντο δ' εἰς Ἐφύραν πλαγχθέντες. — v. 41. κτείαν' ἀνάγων

v. 32 seq. τεθνακόντας βοαθόους recte dici Graece mortuos viros fortes, heroes, dubitat Hermannus, cui plane assentior. At βοαθόον, h. e. ἐπίκουρον, sensu aptissimum, imo prope necessarium mihi videtur ob consilium loci. De qua re vide Commentarium. — Mox παρὰ ante μέγαν e Scholiis (ἔμολε παρὰ μέγαν ὀμφαλόν) restitutum a Boeckhio monente Hermanno, et μόλον pro ἔμολε. [βοᾷ θοῶν Heynius invexerat. Ego Dissenio βοαθόον revocanti morem gessi. Ceterum μόλον antiqua scriptura est, propter structurac scilicet difficultatem a Didymo demutata. Scholia: πρὸς ἐν ἀκουστέον ἄχρι τοῦ Ἐπεὶ πρᾶθε, καὶ γραπτέον ἐν τῷ ε ἔμολεν, ὡς Δίδυμος, [ὅς] καὶ ὑφ' ἐν ἀπὸ τοῦ Τεθνακόντων ἕως τοῦ Πρᾶθεν ἀναγινώσκει. SCH.]

v. 36. [πόνησαν praefert Ahrens de Dial. Dor. p. 148., qui Boeckhii distinctionem inter πονάω et πονέω ad Pyth. IV, 236. commemoratam subtiliorem quam veriore censet. SCH.]

v. 37. Vulgo ἄμαρτεν, ἵκοντο δ' εἰς Ἐφύραν πλαγχθέντες contra metrum. Unde Boeckhius transpositis verbis scripsit quod in textu vides, Hermannus autem non mutans verborum sedem πλανέντες commendat. [Τρεῖς libri πλαγχθέντες. SCH.] Ex Hermannii ratione collocatio verborum optima, ut cuius patet, Σκύ-

εὐώνυμον ἐς δίκαν. τρία ἔπεα διαρκέσει· 70
οὐ ψευδὺς ὁ μάρτυς ἔργασιν ἐπιστατεῖ.

50 Αἴγινα, τεῶν Διὸς τ' ἐκγόνων θρασὺ μοι τόδ'·
εἰπεῖν.

φραενναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων Ἀντ. γ'. 75
οἴκοθεν· ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαντις ἐν παντὶ γλυκεῖα
ἔργω· κόρον δ' ἔχει

καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.

φυσᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες, 80
55 ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι· τυχεῖν δ' ἐν' ἀδύνατον
εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω
εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
ᾤρεξε. Θεαρίων, τὴν δ' ἑοικότα καιρὸν ὄλβου 85

δίδωσι, τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ Ἐπ. γ'.

60 σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.

ξεῖνός εἰμι· * σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον, 90

ὔδατος ὥτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων

κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω· ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μι-
σθὸς οὗτος.

v. 48. Post εὐώνυμον interpungebatur, non post δίκαν. — v. 56, οὐδ' — v. 59. ἀραμένῳ — v. 60. σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει — v. 61. σκοτεινὸν vitiosum est: conieci κοτεινόν.

γον μὲν ἄμαρτεν, ἔκοντο δὲ εἰς Ἐφύραν. Sed etiam Boeckhii collocatio proba, quum πλαγχθέντες recte excipiat verbum ἄμαρτε per continuationem eiusdem notionis, ut si dicas: Σκύρου μὲν ἄμαρτεν, ἀμαρτόντες δὲ εἰς Ἐφύραν ἔκοντο.

v. 39. [Med. B φέρει, Rom. φέρειν. Illud recepturus erat Boeckhius, nisi Scholiorum ἔσχεν vetustam scripturam monstret. SCH.]

v. 41. [Vide ad v. 19. SCH.]

v. 49. [Pro μάρτυς Aug. C et margo Rom. μάντις. SCH.]

v. 52. [Scholia Victor. Il. N, 636. corrupte: Κόρον δ' ἔχει καὶ μελικά τέρηνα (τὰ τέρηνά ἄνθεια margo) θεᾶς Ἀφροδίτας. SCH.]

v. 56. [Schmidius perperam οὐδ', quo pulchrum asyndeton tollitur. SCH.]

v. 59 seq. Vulgo τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν. Emendavit Hermannus. Ac σύνεσιν et ἀρομένῳ de coniectura positum, hoc quidem propter metrum; ἀποβλάπτει vero ductum e libris est.

v. 61. σκοτεινόν vitiosum est ad metrum. Boeckhius coniecerat κοτεινόν, de quo cf. eius Nott. Critt. [Bergkii κελαινόν. SCH.]

εἶρειν στεφάνους ἐλαφρόν· ἀναβάλεο· Μοῖσά τοι
 κολλᾷ χουδὸν ἐν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἅμᾳ 115
 καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖς' ἐέρσας.

80 Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ Ἐπ. δ'.
 πολύφατον θρόον ὕμνων δόνει
 ἄσυχᾳ. βασιλῆα δὲ θεῶν πρόπει 120
 γάπεδον ἄν τόδε γαρνέμεν ἀμέρα
 ὅπ'· λέγοντι γὰρ Αἰακὸν νιν ὑπὸ ματροδόκοις
 γοναῖς φυτεῦσαι,

85 ἔᾱ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ, Στρ. ε'. 125
 Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ',
 εἰ δὲ γεύεται

ἀνδρὸς ἀνὴρ τι, φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι
 νόῳ φιλήσαντ' ἀτενέϊ γείτονι χάσμα πάντων 130
 ἐπάξιον· εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἄν ἔχοι,

90 ἐν τίν· κ' ἐθέλοι, Γίγαντας ὅς ἐδάμασας, εὐτυχῶς

v. 77. ἀναβάλλεο· — v. 81. ὕμνων θρόον — v. 82. ἄσυχῃ — v. 83.
 δάπεδον et θευμερᾶ — v. 84. μιν — v. 85. ἐμᾶ — v. 87. ἀνὴρ,
 τί φ. — v. 88. φιλήσαντά γ' ἀτενεῖ, γείτονι; — v. 90. ἐθέλει

fecta est. [Et paulo post libri ἡσυχῇ. Correxerit Boeckhius, ut
 Pyth. XI, 55. SCH.]

v. 83. Vulgo θευμερᾶ, quae vox non Graeca. Benedictus
 coniecit ἡμέρα, quod Hermannus in ἀμέρα mutavit. Idem v. 85.
 pro inepto ἐμᾶ scribendum vidit ἐᾶ, quanquam perperam expli-
 cans. Alii ἐμᾶ de choro Aeginetarum intelligunt, quod fieri non
 posse monui in Commentario ad Pyth. V. [Abrenti de Dial. Dor.
 p. 152. potior est auctoritas tabularum Heracleensium, in quibus
 ἡμερος comparet, quum apud Pindarum librarii notissimae vocis
 Doricae ἀμέρα comparatione in errorem inducti esse videantur.
 Idem p. 80., quia prima syllaba producit, γάπεδον cum Her-
 manno reponendum demonstravit. SCH.]

v. 86. [Unus ex Scholiastis δένεται. Alterius scripturae
 Aristarchus sponsor est. SCH.]

v. 89. εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι pro ἄν ἔχοι scripsit Boe-
 ckhius de Thierschii coniectura, qui ἀνέχειν interpretatur παρ-
 εχειν, comparans Fragm. Encom. nr. 2: πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθα-
 νάτοις ἀνέχοντες. At enim, homo licet recte dicatur ἀνέχειν δῶρα
 θεοῖς, non tamen deus, ut nunc Hercules, dici potest ἀνέχειν
 hominibus. Ego cum Hermannō [de ἄν particula p. 174.] vul-
 gatum teneo, in quo ἄν optime post θεός positum nota. Nam
 θεός in hoc membro gravissima vox est, fortiori accentu pro-
 nuntianda quam cetera, cui rei adiuvandae maxime inservit post-
 positum ἄν. Dicetur de huiusmodi rebus alibi explicatius. — Mox
 v. 90. ἐθέλοι pro ἐθέλει Boeckhius scripsit ex libris, et v. 95.
 Ἡρας de Bothii coniectura pro Ἡραν.

ναλιν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμυγέπων
θυμὸν προγόνων ἐνκτῆμονα ζαθέαν ἀγνιάν· 135

ἔπει τετραόροισιν ὥθ' ἀρμάτων ζυγοῖς Ἄντ. ε'.
ἐν τεμένεσσι δῆμον ἔχει τεοῖς, ἀμφοτέρως ἰὼν χει-
ρός. ὦ μάκαρ,

95 τὴν δ' ἐπέοικεν Ἥρας πόσιν τε πειθέμεν 140
κόραν τε γλαυκώπιδα· δύνασαι δὲ βροτοῖσιν ἄλκην
ἀμαχανιᾷν δυσβάτων, θαμὰ διδόμεν.

εἰ γὰρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἀρμόσας 145
ἦβα λιπαρῶν τε γήραϊ διαπλέκοις

100 εὐδαίμον' ἔόντα, παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

γέρας τόπερ νῦν καὶ ἄρειον ὄπιθεν. Ἐπ. ε'.

τὸ δ' ἐμὸν οὐ ποτε φάσει κέαρ 150

ἀνθρώποισι Νεοπτόλεμον ἔλκνυσαι

ἔπεσι· ταῦτά δὲ τοῖς τετράκι τ' ἀμπολεῖν

105 ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἄτε μαψυλάκας, Διὸς
Κόρινθος. 155

ν. 95. Ἥραν — ν. 99. γήρα — ν. 104. ἔπεισσι· ταῦτα et deinde
τετράκις — ν. 105. μαψυλάκας

ν. 99. [γῆραϊ Hermannus ob metrum. SCH.]

ν. 104. [Vide ad ν. 19. Ταῦτά Schmidius ex Scholiis.
Idem τετράκι τ' correxit; denique ex libris omnibus et Scholiis
emendavit vulgatum μαψυλάκας primus Beckius. SCH.]

NEMEONIKAI H'.

ΔΕΙΝΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΣΤΑΔΙΕΙ.

S t r o p h a e.

[illegible]

E p o d i.

- 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1
 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1
 1 1 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1
 - 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1
 5 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1
 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1
 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1 - 1 1 1

Στρ. α΄.
Ωρα πότνια, κἄρυσ Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλο-
τάτων,
ἄτε παρθενητοῖς παίδων τ' ἐφίξοισα γλεφάροις,
τὸν μὲν ἀμέροισ ἀνάγκας χερσὶ βραστάξεις, ἕτερον
δ' ἑτέραις.

ν. 1. κάρυς — ν. 2. παρθενίοις καὶ παιδων ἐφ. βλεφ. — ν. 3. ἀν' ἀγκῶς

Nem. VIII. v. 1. [Legebatur κάρυξ. Vide ad Pyth. I, 32.
SCH.]

τ. 2. Schmidius: ἄνε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίλοισα βλε-
φάροισ. Sed libri παίδων τ', et Aug. C παρθενήτοι, unde Pin-
darum emendavit Hermannus. — Mox vulgo ἀν' ἀγκάς, sed libri
omnes ἀνάγκας.

ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον
ἕκαστον

5 τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

Ἀντ. α'.

οἳ καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφε-
πόλησαν 10

Κυπρίας δώρων· ἔβλαπτεν δ' υἱὸς Οἰνῶνας βασιλεὺς
χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος. πολλὰ νιν πολλοὶ λιτά-
νευον ἰδεῖν·

ἀβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄσσοι περυναietaόντων 15
10 ἤθελον κείνου γε πείθεσθ' ἀναξίαις ἐκόντες,

Ἐπ. α'.

οἳ τε κρανααῖς ἐν Ἀθάναισιν ἄρμοζον στρατὸν 20
οἳ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηιάδαι.

ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
ἄστων θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι φέρων

15 Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποικιλμέναν, 25
Δείνιος δισδῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον
ἄγαλμα.

σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι παρ-
μονώτερος·

Στρ. β'.

ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ ποντία ἐν ποτε
Κύπρῳ. 30

v. 10. πείθεσθαι ἀξίαις — v. 13. γονάτων — v. 16. Δείνιδος

v. 10. πείθεσθαι ἀξίαις Heynius contra metrum et libros, qui omnes πείθεσθ' ἂν ἀξίαις habent, unde πείθεσθ' ἀναξίαις emendavit vir doctus in Miscell. Obs. VI. p. 398. [idque ob oculos habebant Scholia. Hesychius: Ἀναξίαν, βασιλείαν. Αἰσχύλος Αἰτναίοις, fr. 9. SCH.]

v. 13. [γονάτων Schmidius. Et sic Med. B. SCH.]

v. 16. [Δείνιος mori Pindarico congruenter duo libri et Scholiasta. Boeckhius confert Ψάμμιος Ol. IV, 11. Vid. Ahrens Dial. Dor. p. 233. SCH.]

v. 23. [Scholia ἀμφικυλίας. Et simplex σ. probavit Boeckhius, quum i longum sit, ut in κονίῳ, μηνίῳ. Vide Jacobs. Nott. Critt. Anth. Pal. p. 139. et Spitzneri libellum de Prosodia §. 52, 2. SCH.]

v. 25. λυγρῷ ἐν νείκῳ Schmidii coniectura est, vulgo enim ἐν omissum. Correxerit Hermannus [ex vestigiis librorum. ἐν λυγρῷ γήρει Scholiastarum alter, prave defensum a Kaysero p. 83. SCH.]

ἴσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε πρὶν τι
φάμεν.

20 πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται· νεαρὰ δ' ἐξευρόντα
δόμην βαδάνῳ

ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυνος· ὄψον δὲ λόγοι φθονε-
ροῖσιν· 35

ἄπτεται δ' ἐσλῶν αἰεὶ, χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

Ἄντ. β'.

κεῖνος καὶ Τελαμῶνος δάψεν νιὸν φασγάνῳ ἀμφι-
κυλίσσαις. 40

ἢ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λάθρα κατέχει·
25 ἐν λυγρῷ νείκει· μέγιστον δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας
ἀντέταται.

κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῇ Δαναοὶ θερά-
πενσαν· 45

χρυσέων δ' Αἴας στερηθεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

ἢ μὰν ἀνόμοιά γε δάοισιν ἐν θερμῷ χροῖ· Ἐπ. β'.
Ἐλκεα ρῆξαν πελεμιζόμενοι 50

30 ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχῃ, τὰ μὲν ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεο-
πτόνῳ,

ἄλλων τε μόχθων ἐν πολυφθόροις
ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι, 55
αἰμύλων μύθων ὁμόφοιτος, δολοφραδῆς, κακοποιὸν
ὄνειδος·

v. 23. ἀμφικυλίσσαις. — v. 25. λυγρῷ ἐν — v. 28. δάοισιν —
v. 29. πολεμιζόμενοι — v. 31. πολυφθόροις ἐν

v. 28. [δάοισιν Hermannus. SCH.]

v. 29. Lectio πολεμιζόμενοι est, quam mutavit Boeckhius de coniectura Wakefieldii in πελεμιζόμενοι, verbum ex Homero tibi notum. Sed licet alias non legatur deponens πολεμίζεσθαι, nihilominus scribi potuit a Pindaro, ut sunt alia huiusmodi; cf. Bernhardy Syntax. p. 344. Retineo igitur hoc, sensu optimum. [Sed quum Aristarchus in Scholiis exponat κινούμενοι, Wakefieldii correctione patet vetustam scripturam resuscitari. Nam verbum πελεμίζεσθαι fere altero illo a glossographis explicatur nec raro alteri cessit. Quare Boeckhii iudicium meum facio, SCH.]

v. 31. Vulgo πολυφθόροις ἐν ἀμέραις. Hermannus πολυφθόροις suadet. Melius Boeckhius ἐν πολυφθόροις reposuit.

αὐτὸ μὲν λαμπρὸν βιάται, τῶν δ' ἀφάντων κῦδος
ἀντείνει σαθρόν.

Στρ. γ'.

35 εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ
κελεύθοις 60
ἀπλόαις ζωᾷς ἐφαπτοίμαν, θανῶν ὥς παισὶ κλέος
μὴ τὸ δύσφραμον προσάψω. χροῦδὸν εὖχονται, πεδίου
δ' ἕτεροι
ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδῶν καὶ χθονὶ γυνῖα
καλύψαιμ', 65
αἰνέων αἰνήτῃ, μομφὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

Ἀντ. γ'.

40 αὖξεται δ' ἀρετῇ, χλωραῖς ἐέρσαις ὥς ὅτε δένδρεον
ἄσσει,
ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις τε, πρὸς
ὑγρόν 70
αἰθέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν
ἀμφὶ πόνοις
ὑπερώτατα· μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι
θέσθαι
πίστιν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖτις τεὰν ψυχὰν κομίζαι 75

Ἐπ. γ'.

45 οὐ μοι δυνατόν· κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος·
σεῦ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε λάβρον
ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον ἑκατὶ ποδῶν εὐωνύμων 80
δὺς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ πρόσφορον
ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἰεῖς, ἐπαοιδαῖς δ' ἀνῆρ
50 νώδυνον καὶ τις ἡμάτον θῆκεν. ἦν γε μὰν ἐπικώ-
μιος ὕμνος 85
οὐδ' ἀλλὰ καὶ πρὶν γενέσθαι τὰν Ἀδράστου τὰν τε
Καδμείων ἔριν.

v. 40. δένδρον ἄσσει-

v. 41. σε σοφοῖς — et ibid. ὑγρὰν — v. 49. ἐπ' αἰοδαῖς

v. 40. Vulgo δένδρον ἄσσει σοφοῖς. Optime correxit Boeckhianus, ac δένδρεον e libris petitum. Mox idem e libris omnibus ὑγρὸν reduxit pro ὑγρὰν [a Schmidio interpolatum, SCH.]

v. 49. Pro ἐπ' αἰοδαῖς Schol. et Aug. C ἐπαοιδαῖς, quod verum esse docuit Hermannus apud Heynium.

[NEMEONIKAI Θ'.]

ΧΡΟΜΙΩ. ΑΙΤΝΑΙΩ.

A P M A T I.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Στρ. α'.

Κωμάδομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυννόθε, Μοῖσαι,
 τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν, ἔνθ' ἀναπεπταμέναι ξεί-
 νων νενίκανται θύραι,

ὄλβιον ἐς Χρομίλου δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον
 πράσσετε.

τὸ κρατήδιππον γὰρ ἐς ἄρμ' ἀναβαίντων ματέρι καὶ
 διδύμοις παίδεσθιν αὐδὰν μανύει.

5 Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμοκλάρους ἐπόπταις.

Στρ. β'.

ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἔσλόν

Nem. IX. Inscript. [Scholiasta: 'Ο Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἰέρωνος, καταπαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τῆς Αἴτνης ἐπίτροπος· ὃθεν καὶ Αἴτναϊος ἐκηρύχθη· αὐταὶ δὲ αἱ ᾠδαὶ οὐκ εἰσι Νεμεονίκαί· εἰσὶ γέγραμμέναι· διὸ κεχωρισμέναι φέρονται. Hinc unci Boeckhiani. SCH.]

v. 2. [Scholia Aristoph. Acharn. 127. corrupte: Πινδάρους· ἐνθ' ἄρα πεπταμέναι· ξείνων· ἔνεκεν ταῖν θύραιν. SCH.]

v. 4. [Hermannus αὐχάν, Boeckhius παίδεσθ' αἰοιδάν con-
iecerunt. SCH.]

μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι· θεσπεσία δ' ἐπέων καύχαις
 αἰοιδὰ πρόσφορος. 15
 ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ'
 αὐτὰν ὄρσομεν
 ἱππίων ἄθλων κορυφάν, ἅτε Φοῖβω θῆκεν Ἄδρα-
 στος ἐπ' Ἀσωποῦ ῥεέθροις· ὦν ἐγὼ 20
 10 μνασθεῖς ἐπασκῆσω κλυταῖς ἥρωα τιμαῖς,

Στρ. γ'.

ὅς τότε μὲν βασιλεύων κεῖθι νέαισί θ' ἐορταῖς 25
 ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις ἄρμασί τε γλαφυροῖς
 αἰφαινε κυδαίνων πόλιν.
 φεύγε γὰρ Ἀμφιάροhon τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν
 στάσιν 30
 πατρίων οἴκων ἀπὸ τ' Ἀργεος· ἄρχοι δ' οὐκ ἔτ'
 ἔσαν Ταλαοῦ παῖδες, βιασθέντες λῦα·
 15 κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνῆρ. 35

v. 7. καύχας — v. 9. ἱππέων — v. 14. πατρίων

v. 7. Lectio καύχας est, emendarunt καύχαις viri docti, quum genitivus langueat, dativus autem accommodatissimus sit. [Vulgatae καύχας patronus exstitit V. Chr. F. Rostius Gramm. Graec. p. 525. ed. VI., qui vocem πρόσφορος genitivum non aspernari docet loco Euripidis Helen. 527. Sed is locus iam non poterit advocari, postquam Hermannus l. c. docuit neque illo loco neque aliis πρόσφορος cum genitivo structum esse. Bergkianus καυχᾶς τ' αἰοιδᾶ scripsit, Kayserus p. 84. ex Scholiis extorsit haec: θεσπεσίαν δ' ἀρετὰν καυχᾶσθ' αἰοιδᾶ πρόσφορος. Mihi haec Scholiastae verba consideranti: πρόσφορος καὶ ἀγαθὴ τις ἢ τῆς τῶν ἐπῶν καυχῆσεως ᾠδῇ ἢ καυχητικῇ ᾠδῇ, in mentem venit, scripsissetne poeta: θεσπεσία δ' ἐπέων καυχᾶσθ' αἰοιδᾶ πρόσφορος. Interim a Boeckhio steti. SCH.]

v. 9. Pro ἱππέων metri causa Boeckhio cum Hermanno dedit ἱππίων.

v. 14. [Libri πατέρων et πατρώων, quorum hoc amplexus Boeckhio est. De penultima correpta, quam libertatem Porsonus a senariis tragicorum abiudicabat, Seidlerus a trochaeis prohibebat, vide quos affert Ellendtius Lex. Soph. II. p. 530. SCH.]

v. 16. [Heynii lectio videtur in Aug. C exstare. Nam reliqui libri ἀνδρομάδαν τ' vel ἀνδρομέδαν τ'. Quod Boeckhio scripsit, ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν, id Lobeckius Parall. Gramm. Gr. I. p. 222. 262. pariter a feminini generis consortio segregat atque fr. 147. (inc. 44.) ἀνδροδάμαντα et Isthm. V, 70. χαλκο-

Στρ. δ'.

ἀνδροδάμαν δ' Ἐριφύλαν, ὄρκιον ὥς ὅτε πιστόν,
 δόντες Οἰκλείδα γυναῖκα, ξανθοκομᾶν Δαναῶν ἔσ-
 σαν μέγιστοι. δὴ τόθεν 40
 καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀν-
 δρῶν αἰσιᾶν
 οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· οὐδὲ Κρονίων ἀστεροπὰν
 ἐλελίξαις οἴκοθεν μαργουμένους 45
 20 στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φείσασθαι κελεύθου.

Στρ. ε'.

φαινομένην δ' ἄρ' ἐς ἅταν σπεῦδεν ὄμιλος ἰκέ-
 σθαι 50
 χαλκίοις ὀπλοισιν ἱππέοις τε σὺν ἔντεσιν· Ἰσμηνοῦ
 δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκὺν
 νόστον ἐρυσσάμενοι λευκανθέα σώματ' ἐπίαναν
 καπνόν· 55

v. 16. ἀνδροδάμαν τ' — v. 17. ἦσαν — et aberat δὴ τόθεν —
 v. 18. στρατὸν ἄγαγον — v. 23. ἐρυσσάμενοι λευκανθέα σώμασ' ἐπ'

δάμαντ' ἀκόναν, licet eo quidem loco librorum auctoritas illam scripturam contestetur. Vere tamen annotavit Boeckhius τ' particulam displicere, quae certe δέ esse debeat. Mihi asyndeton Boeckhii etiam magis displicet ipsumque illud ἀνδροδάμαν δ' Ἐριφύλαν desidero. Et quum Scholia quoque ἀνδροδάμαν offerant (τὴν τὸν ἄνδρα ἀνελούσαν explicant), locum correxi. SCH.]

v. 17 seq. [ἔσαν Boeckhius de more poetae. Idem verbis δὴ τόθεν additis explevit lacunam librorum. Nititur autem id supplementum verbis Scholiastae his: ἐν τεύθεσσι δὴ καὶ εἰς τὰς Θήβας ποτὲ τὰς ἑπταπύλους στρατεύματα ἤγαγον. Idem ἄγαγον στρατὸν v. 18. ex duobus codicibus propter metrum. Heynii scriptura ab ipso facta: vulgo ἄγαγον ἀνδρῶν στρατόν. Ibidem quod Aug. C offert αἰσιῶν iure repudiavit Boeckhius, ne quis ἀνδρῶν αἰσιῶν audiat. SCH.]

v. 23. Pro ἐρυσσάμενοι Hermannus ἐρυσσάμενοι emendavit et σώματ' restituit e Scholiis pro σώμασ', quae forma elisionem non patitur. [Ahrens meus, quum codex Aug. C ἐρυσσάμενοι exhibeat, collato Homérico νόστον δίζηαι suspicatur poetam voluisse νόστον ἐρυσσάμενοι. Sed, ad quem provocat, Buttmannus Gr. ampl. II. p. 179. Lobeck. ab iis demum eam formam prave confictam censet, qui ἐρόμενος aoristi vim ignoraverint, ut Paus. IV, 12, 7., ubi Bekkerus tamen χρησαμένοις coniecit. Bergkii paulo post σώμασι πῖαναν edidit, secutus Hermannum. SCH.]

ἔπτα γὰρ δαΐσαντο πυραὶ νεογνίους φῶτας· ὁ δ'
 Ἀμφιάρῃ σχίσθεν κεραυνῷ παμβία
 25 Ζεὺς τὰν βαθυτέρονον χθόνα, κρύψεν δ' ἄμ'
 ἵπποις, 60

Στρ. 6.

δουρὶ Περικλυμένου πρὶν νῶτα τυπέντα μαχατὰν
 θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις
 φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν. 65

εἰ δυνατόν, Κρονίων, πείραν μὲν ἀγάνορα Φοινι-
 κοστόλων

ἐγχείων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι
 ὥς πόρσιστα, μοῖραν δ' εὖνομον 70

30 αἰτέω σε παισὶν δαδὸν Αἰτναίων ὀπάζειν,

Στρ. 7.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμῖξαι
 λαόν. ἐντί τοι φίλιπποί τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων ψυ-
 χὰς ἔχοντες κρέσδονας 75

ἄνδρες. ἄπιστον ἔειπ'· αἰδῶς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει
 κλέπτεται,

ἃ φέρει δόξαν. Χρομίων κεν ὑπασπίζων παρὰ πεζο-
 βόαις ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις 80

35 ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας αὐτᾶς,

Στρ. 7.

οὔνεκεν ἐν πολέμῳ κείνα θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ 85

γ. 24. ὁ δ' Ἀμφιάρῃ σχίσεν — γ. 33. ὑπόκρυφα

γ. 24. [Ἀμφιάρῃ σχίσεν Boeckhiius, qui confert Μετέλα Nem. VII, 28. a recto Ἀμφιάρῃς, Μετέλας. Hinc explicatur Pin-
 darica forma Ἀμφιάρῃς. SCH.]

γ. 31. [Ineptum ὑπόκρυφα ducibus Scholiis diremit Boe-
 ckhiius. SCH.]

γ. 41. Ἀρείας lectio est et vulgaris forma nominis. Muta-
 vit eam Boeckhiius cum Bothio metri causa. [Scholiast. ὁ τῆς
 Ἀρείας πόρος ἀνεξήγητός ἐστι· διὸ καὶ ἀδελόν, εἴτε Ἀρείας
 εἴτε Πείας λεγέον· εἴτε ὑφ' ἐν Ἀρειάσπορον. Unde Boeckhiius
 dubitanter· ἔνθα Πείας πόρον. Nam quam mare Ionium μέγας
 κάλπος Πείας dicatur Aeschilo Prom. 837. coll. 840., Siculam
 fretum Πείας πόρον posse vocatum esse. SCH.]

θυμὸν αἵματ' ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνναλίου· παῦροι
 δὲ βουλευῆσαι φόνου
 παρποδίου νεφέλαν τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν
 στίχας 90
 χερσὶ καὶ ψυχῇ δυνατοί· λέγεται μὰν Ἐκτορι μὲν
 κλέος ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
 40 ἀγχοῦ, βαθυκρήμνοισι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἐλώρου, 95

Στρ. θ'.

ἔνθ' Ἀρέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι, δέδορκεν
 παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου φέγγος ἐν ἀλικίᾳ πρώτῃ·
 τὰ δ' ἄλλαις ἡμέραις 100
 πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ
 φάδομαι.
 ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότατι γένωνται σὺν τε δίκῃ,
 τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἡμέρα. 105
 45 ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον.

Στρ. ι'.

εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρῃται 110
 κῦδος, οὐκέτ' ἔστι πόρῳ θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας
 ἐφάψασθαι ποδοῖν.
 ἀσυχίαν δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον· νεοθαλῆς δ'
 αὖξεται 115
 μαλθακῇ νικαφορίᾳ σὺν αἰοιδῇ· θαρσαλέα δὲ πα-
 ρὰ κρητῆρα φωνὰ γίνεται.
 50 ἐγκιρνάτω τίς μιν, γλυκὺν κώμου προφάταν, 120

v. 41. Ἀρείας

v. 47. [Boeckhius οὐκ ἔστιν τι πόρῳ, Bergkian οὐκ ἔστιν τὸ πόρῳ, quae Hermannii coniectura est. SCH.]

v. 48. [Med. B ἡσυχία. Et nominativum agnoscunt Scholiastae et h. l. et ad Nem. V, 10., qui tamen inepte de quadam ἀναστροφῇ cogitant: οὐ γὰρ ἡ ἡσυχία φιλεῖ τὸ συμπόσιον, ἀλλὰ τὸ συμπόσιον τὴν ἡσυχίαν. SCH.]

v. 49. [Scholia Luciani p. 255. Iacobitz. θαρσαλέον παρὰ κρητῆρι φωνὰ γίνεται. Illud παρὰ κρητῆρι non male, pessime θαρσαλέον. De forma κρητῆρος disputatio Ahrentis, quam ad Ol. VI, 91. expectabam, exstat de Dial. Dor. p. 132., qui ubique κρητῆρος probat, quod h. l. in bonis libris repertum est. SCH.]

ἀργυρέαισι δὲ νωμάτω φιάλαισι βιατὰν Στρ. ια'.
 ἀμπέλου παῖδ', ὅς ποδ' ἵπποι κτησάμεναι Χρομίῳ
 πέμψαν θεμιπλέκτοισι ἅμα 125

Λατοῖδα στεφάνοις ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικνωῶνος. Ζεῦ
 πάτερ,

εὖχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι σὺν Χαρίτεσσιν,
 ὑπὲρ πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις 130

55 νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοῖσᾶν.

v. 55. [Facere qui νικᾶν et Μοῖσαν legerent. Scholia: Τινὲς ἀνέγνωσαν περισπωμένως νικᾶν, ἔν' ἣ ὑπὲρ πολλῶν νικῶν τιμᾶν τοῖς λόγοις· ἀκοντίζων δὲ ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ τὴν μουσικὴν (Μοῦσαν Boeckhii), ἥτοι διῖκνούμενος ταῖς μουσικαῖς (Μούσαις Boeckhii). SCH.]

[NEMEONIKAI I'.]

Θ Ε Α Ι Ω Α Ρ Γ Ε Ι Ω

ΠΑΛΛΙΣΤΗ.

Strophe.

υ υ / υ υ - υ - υ / υ - - / υ υ - υ υ =
 / υ - - / υ υ - υ υ - - / υ υ - υ υ =
 / υ - - / υ υ - υ υ =
 / υ - υ / υ υ - υ υ - - / υ υ =
 5 / υ - - / υ υ - υ υ - υ / υ υ - υ υ =
 / υ - - / υ - - / υ - / υ - - / υ - - / υ υ =

Epodi.

/ υ - - / υ υ - υ υ - - / υ υ =
 / υ - - / υ υ - υ υ - - / υ υ =
 / υ υ - υ υ - - / υ υ - υ υ =
 / υ υ - υ υ - - / υ - υ
 5 / υ - - / υ - - / υ υ - υ υ - υ
 υ υ - / υ - / υ υ - υ υ - - / υ - - / υ υ =

Στρ. α'.

Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε πεντήκοντα κοῤῥαν,
 Χάριτες,

"Αργος" Ἡρας δῶμα θεοπρεπὲς ὕμνεϊτε· φλέγεται δ'
 ἀρεταῖς

μυρίαις ἔργων θρασέων ἔνεκεν.

μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμφὶ Μεδοίδας Γοργόνος·

v. 1. ἀγλαοθῶκων

Nem. X. v.1. Pro ἀγλαοθῶκων repositum a Boeckhio ἀγλαο-
 θρόνων e Schol. et duobus codd., praecipiente etiam Hermanno.

5 πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ τὰ κατώκισεν ἄστυ ταῖς Ἐπά-
φου παλάμαις·

οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονόψαφον ἐν
κουλεῷ κατασχοῖσα ξίφος. 10

Ἄντ. α'.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξανθὰ ποτε Γλαυκῶπις
ἔθηκε θεόν·

γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνωθεῖσα Διὸς
βέλεσιν 15

μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος·

10 καὶ γυναιξὶν καλλικόμοισιν ἀριστεύει. πάλαι
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν τοῦτον κατέ-
φανε λόγον· 20

πατρὶ τ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν καρπὸν εὖ-
θείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ·

Ἐπ. α'.

θρέψε δ' αἶχμᾶν Ἀμφιτρούωνος. ὁ δ' ὄλβῳ φέρ-
τατος

ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκείοις ὅπλοις 25

15 Τηλεβόας ἔναρεν, καὶ οἱ ὄψιν ἑιδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν
σπέρμ' ἀδείμαντον φέρον Ἡρακλέος· οὐ κατ'
Ὀλυμπόν· 30

v. 5. πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατώκισθεν — v. 6. κουλεῷ — v. 12. πα-
τρὶ δ' — v. 15. Ἀbest καί.

v. 5. Vulgo πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατώκισθεν contra metrum. Varia tentata sunt, de quibus vide Boeckhium in Notis Criticis et Dissertatione de Crisi Pindar. §. 40. Scholiastes, ut Hermannus observavit, ὅπα videtur legisse, unde ipse coniicit πολλὰ δ', Αἰγύπτῳ ὅπα ἐκτίθεν. Boeckhius lenius proponit hoc: πολλὰ δ', Αἰγύπτῳ ὅπα ὤκισεν, ut subiectum Argos sit. Sed ne hoc quidem necessarium censet, si τὰ inseratur et κατώκισθεν in κατώκισεν mutetur, idque fecit. [Scholiasta: πολλὰ δ' ἂν εἴη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατωκίσθησαν πόλεις ὑπὸ τῶν τοῦ Ἐπάφου χειρῶν. SCH.]

v. 6. [κουλεῷ ob aequalitatem metri Hermannus et Boeckhius. SCH.]

v. 11. [τοῦτον Schmidius. Libri τόν. SCH.]

v. 12. [πατρὶ δ' sola Heynii editio altera. SCH.]

v. 13. [ὁ δ' ὄλβος Kayserus p. 86. Male. SCH.]

v. 15. Veteres libri ἔναρεν. τί οἱ. Cod. Aug. Med. B ἔναρε.

ἄλοχος Ἥρα τελεία παρὰ ματέρι βάλνοισ' ἔστι, καλ-
λίστα θεῶν.

Στρ. β'.

βραχὺ μοι στόμα πάντ' ἀναγῆσασθ', ὅσων Ἀργεῖον
ἔχει τέμενος 35

20 μοῖραν ἔσλῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς
ἀντιάσαι·

ἀλλ' ὅμως εὐχορδον ἔγειρε λύραν,
καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδ'· ἀγών τοι χάλ-
κεος 40

δαῖμον ὀτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἥρας ἀέθλων τε
κρίσιν·

Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσais δις ἔσχεν Θεαῖος εὐφύ-
ρων λάθαν πόνων. 45

Ἀντ. β'.

25 ἐκράτησε δὲ καὶ ποδ' Ἑλλανα στρατὸν Πυθῶνι,
τύχα τε μολοῖν

καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέα στέφανον, Μοῖσαισί τ'
ἔδωκ' ἀρόσαι,

τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχών, 50

τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.

Ζεῦ πάτερ, τῶν μὲν ἔραται φρενὶ σιγᾷ οἱ στόμα·
πᾶν δὲ τέλος

v. 23. *θυσίαν* — v. 24. *Θεαῖος*

τί οἱ. Hermannus sic emendat: ὁ δ' ὄλβω φίρτατος ἔκετ' ἐς κελ-
νον γενεάν. ἐπεὶ ἐν χαλκίοις ὅπλοις Τηλεβόας ἔναρσεν, οἱ ὅψιν
ἔειδομενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐτὰν εἰςῆλθεν, in quo mihi dis-
plicet οἱ in principio commatis positum, quasi tam gravis sit
haec vox et maximam vim sententiae habent. Non premitur
hac difficultate Boeckhii emendatio etiam constructione suavior;
Hermannus tamen eam improbat propter crasin καὶ οἱ, nuper
iterum defensam a Boeckhio in Dissertat. de Crisi Pind. §. 32.
p. 96. [Versu 14. post ἐπεὶ tres libri inserunt καί, quo in alte-
rum versum detruso Boeckhii emendationem loci munivit. Her-
mannus tamen illam crasin videtur iure explodere. Is ipse olim
τῷ δ' ὅψιν coniecerat, dubitanter tamen; vide Orph. p. 789.;
Thierschius Gramm. Gr. p. 414. ἔν τ' ὅψιν, de quo dubitat
Hartungus de Casibus p. 119. SCH.]

v. 23. *βουθυσίαν* o libris pro *θυσίαν* recepit Boeckhiius.

v. 24. [*Θεαῖος* Boeckhiius; *Θεαῖος*, ut *ξεῖνος*, ubi prima
producitur. Cf. v. 87., ubi *Θεαῖς* rursus Boeckhiius. SCH.]

30 ἐν τιν ἔργων· οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ προσφέρων τόλ-
μαν παραιτεῖται χάριν· 55

γνωτὰ Θεαίῳ τε καὶ ὅστις ἀμιλλᾶται περὶ Ἐπ. β'.
ἑσχατῶν ἄθλων κορυφαῖς. ὕπατον δ' ἔσχεν Πίσσα 60
Ἡρακλέος τεθμόν· ἀδεῖαί γε μὲν ἀμβολάδαν
ἐν τελεταῖς δις Ἀθαναίων νιν ὀμφαῖ

35 κώμασαν· γαίᾳ δὲ κανθείσῃ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας 65
ἔμολεν Ἡρας τὸν εὐάνορα λαὸν ἐν ἀγγέων ἔρκεσιν
παμποικίλοις.

Στρ. γ'.

ἔπεται δέ, Θεαῖε, ματρῶων πολὺγνωτον γένος ὕμε-
τέρων 70

εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θα-
μάκῃς.

ἀξιοθδείην κεν, ἑὼν Θρασύκλου

40 Ἀντία τε ξύγγονος, Ἀργεῖ μὴ κρύπτειν φάος 75
ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Προίτοιο τόδ' ἵπ-
ποτρόφον

ἄστυ θάλησεν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς καὶ Κλεω-
ναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκῃς·

Ἀντ. γ'.

Σικυνονόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις
ἐπέβαν, 80

ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσδάμενοι νῶτον μαλακαῖσι
κρόκαις·

v. 31. γνῶτ' αἰίδω θεῶ τε χῶστις — v. 32. ἀέθλων — v. 34.
μιν — v. 37. Θεαῖε,
v. 41. ἵπποτρόφον ἄστυ τὸ Προί-
v. 42. τοιο θάλησεν

v. 31. Vulgo corrupte: γνῶτ' αἰίδω θεῶ τε χῶστις, quod
emendavit Hermannus eximie et verissime: γνωτὰ Θεαίῳ τε καὶ
ὅστις. [Et καὶ ὅστις in duobus libris repertum est. SCH.]

v. 38. [Quod exciderat in libris σὺν, ex Scholiis revocavit
Schmidius. SCH.]

v. 41. seq. Vulgo: νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἵπποτρόφον ἄστυ
τὸ Προίτοιο θάλησεν, quae transposuit Boeckhius metri causa sic,
ut vides in textu probante Hermannō. [Et τόδε quidem legerunt
Scholia, quae circumloquuntur αὐτῇ ἢ πόλῃς. SCH.] Adde
Boeckh. de Crisi Pind. §. 5.

45 ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατόν
 ἐξελέγχειν· μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς· 85
 ὄντε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν ὑψίβατοι
 πόλεις
 καὶ Λύκαιον παρ Διὸς θῆκε δρόμῳ σὺν ποδῶν
 χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει. 90

Ἐπ. γ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν παρ Παμφάῃ
 50 καὶ κασιγνήτου Πολυδεύκεος, οὐ θαῦμα σφίδιν
 ἑγγενὲς ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ 95
 εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας ἀγώνων
 μοῖραν Ἑρμᾶ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν,
 μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενοι, καὶ μὲν
 θεῶν πιστὸν γένος. 100

Στρ. δ'.

55 μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ
 πατρὶ φίλῳ
 Δι νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας ἐν γυνά-
 λοις Θεράπνας, 105
 πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον· ἐπεὶ
 τοῦτον ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι οἴκειν τ' οὐρανῷ
 εἴλειτ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης Κάστορος ἐν
 πολέμῳ. 110
 60 τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίῃ πῶς χολῶθεις ἔτροωσεν
 χαλκέας λόγχας ἀκμᾶ.

v. 48. χειρῶν — v. 49. ξενίαν παρὰ Παμφάῃ, — v. 56. Διτ —
 v. 60. αἰχμᾶ.

v. 43. [Tres libri ἀπέβαν. Non male. Scholiasta: ἀπὸ Σικυῶνος καὶ τῶν ἐκεῖσε Πυθίων ἀργυραῖς φιάλαις τιμηθέντες ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὸ Ἄργος. Quem ἀνέβαν vel κατέβαν legisse suspiceris. SCH.]

v. 48. [χειρῶν ex libris petitum. SCH.]

v. 49. [Boeckhii emendatio libris nititur, quanquam Scholia dativo utuntur. Παμφάῃ ortum ex Παμφάεα, ut Ὀδυσσῇ similiter ex Ὀδυσσέα, Nem. VIII, 26. Isthm. V, 31. SCH.]

v. 60. ἀκμᾶ metri causa scriptum pro αἰχμᾶ a Boeckhio cum Pauwio, Beckio, Hermannio.

Pind. Carm. Sect. I.

Στρ. ε'.
ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν πάλιν χώρησεν ὁ
Τυνδαρίδας,
καί μιν οὐπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ φρίσσοντα
πνοὰς ἔκλεν. 140

75 θεομὰ δὴ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς
ὄρθιον φώνασε· Πάτερ Κρονίων, τίς δὴ λύσις
ἔσβεται πενθέων; καὶ ἐμοὶ θάνατον σὺν τῷδ' ἐπι-
τειλον, ἄναξ. 145
οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ φωτί· παῦροι δ'
ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν

Ἀντ. ε'.
καμάτου μεταλαμβάνειν. ὥς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀν-
τίος ἦλυθέ οἱ
80 καὶ τόδ' ἐξάνδασ' ἔπος· Ἔσσι μοι νιός· τόνδε δ'
ἔπειτα πόσις. 150

σπέρμα θνατὸν ματοὶ τεῶν πελάσας
στάξεν ἦρωος. ἀλλ' ἄγε τῶνδ' ἐμοὶ ἔμπαν αἴρεσιν
παρδίδω· εἰ μὲν θάνατόν τε φρυγὼν καὶ γῆρας
ἀπεχθόμενον 155

v. 74. φρίσσοντ' ἀναπνοὰς κίχεν. — v. 75. δὲ — v. 77. καί μοι —
v. 79. ἦλυθέ οἱ, — v. 82. ἔσταξ'

v. 72. [Legebatur ἔρημοι. Sed Pindaro ut vindicatur ὁμοῖος, ἑτοῖμος, Boeckh. Nott. Critt. Ol. II, 84., sic debebat ἔρημος. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 35. SCH.]

v. 74. Vulgaris lectio φρίσσοντ' ἀναπνοὰς κίχεν contra me-
trum est. Unde Schmidius coniecit φρίσσοντα πνοὰς ἔκλεν, ac
πνοὰς agnoscit Schol. ἔκλεν Med. B.

v. 75. Lectio est θεομὰ δέ, repugnante metro. Inauspicato
Hermannus θεομὰ δ' οὐ τέγγων δάκρυα proponit, optime contra
Boeckhii θεομὰ δὴ scripsit, quod explicui et defendi in Com-
mentario. [An θεομὰ δὲ στάξων? SCH.]

v. 76. [Licet Isthm. V, 49. φωνῆσαις, Pyth. IV, 237. ἀφώ-
νητος vulgetur, φώνασε tamen et h. l. et Ol. XIII, 65. non au-
det in suspicionem vocare Ahrens de Dial. Dor. p. 148., quoniam
a φωνή facile φωνάω duci potuerit. SCH.]

v. 79. [ἦλυθέ οἱ ex tribus codicibus Boeckhii. Contra
Hermannus, quum Aug. C ἀντία praebeat, ad Orph. p. 788. con-
iecit: Ζεὺς δ' ἦλυθεν ἀντία οἱ. SCH.]

v. 82. [στάξεν metri gratia Pauwius. Et duo codices ἔσταξεν.
SCH.]

αὐτὸς Οὐλύμπον *ἐθέλεις σὺν τ' Ἀθαναία κε-
λαϊνεγχεῖ τ' Ἄρει.

Ἐπ. ε'.

85 ἔστι σοὶ μὲν τῶν λόχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι 160
μάρνασθαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσεσθαι ἴσον,
ἡμῖν μὲν κε πνέοις γαίας ὑπένεοθεν ἐών,
ἡμῖν δ' οὐρανοῦ ἐν χουσέοις δόμοισιν. 165
ὥς ἄρ' αὐδάσαντος οὐ γνώμα διπλόαν θέτο βουλάν.
90 ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὄφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνάν
χαλκομίτρα Κάστορος. 170

v. 84. Lacuna est aut ante ἐθέλεις aut post ἐθέλεις. Fortasse legendum: Οὐλύμπον ἐθέλεις *ναίειν* (vel οἰκεῖν) ἐμοὶ σὺν τ' κτλ.
— v. 85. ἔστι σοὶ τούτων λ. — v. 90. χαλκομίτρα

v. 84. Vulgaris lectio: αὐτὸς Οὐλύμπον ἐθέλεις σὺν τ' Ἀθ-
ναία κελαϊνεγχεῖ τ' Ἄρει, quam in textu vides, et metro repugnat
et verbo caret. Verissimam iudicat Hermannus Benedicti conie-
cturam: αὐτὸς Οὐλύμπον θέλεις (θέλεις tres libri) οἰκεῖν ἐμοὶ
σὺν τ' Ἀθαναία κτλ., ob verba Scholiastae: αὐτὸς βούλει τὸν
οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρει, et quod negari
non debeat Pindarum forma θέλειν usum. Hoc ipsum vero ne-
gat Boeckhius; cf. ad Pyth. I, 62. et vide eum de Crisi Pind.
§. 44. Ipse coniicit: αὐτὸς Οὐλύμπον ἐθέλεις *ναίειν* vel οἰκεῖν
ἐμοὶ σὺν τ' κτλ. Non est meum diiudicare hanc litem. [Non
male Kayserus p. 87: αὐτὸς Οὐλύμπον νοεῖς οἰκεῖν ἐμοὶ κτλ.
Bergkii Schmidianam coniecturam olim a Boeckhio commen-
datam: αὐτὸς Οὐλύμπον κατοικῆσαι ἐθέλεις σὺν τ' Ἀθαναία κτλ.,
recepit. SCH.]

v. 85. [Quum Rom. ἔστι σοὶ μὲν τούτων praebeat, Pinda-
rum emendavit Hermannus, qui v. 90. χαλκομίτρα a Schmidio
positum probavit cum Boeckhio. SCH.]

[NEMEONIKAI IA'.]

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ ΤΕΝΕΔΙΩ.

ΠΡΤΤΑΝΕΙ.

Strophæ.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —

Epodi.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —

Στρ. α'.

Παῖ Πέας, ἃ τε πρυτανεῖα λέλογχας, Ἐστία,
 Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνον Ἥρας,
 εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
 εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῶ σκάπτῳ πέλας,
 5 οἷ σε γεραίροντες ὀρθὰν φυλάσσοισιν Τένεδον, 5

v. 4. ἀγλαῶ σκάπτῳ

Nem. XI. v. 4. [Dativum ex Par. B et Aldo restituit Boeckhius. SCH.]

αὐτὸς Οὐλύμπον *ἐθέλεις σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κε-
λαϊνεγχεῖ τ' Ἄρει·

Ἐπ. ε'.

85 ἔστι σοὶ μὲν τῶν λάχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι 160
μάρνασθαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσεσθαι ἴσον,
ἡμῖν μὲν κε πνέοις γαίας ὑπένερθεν ἐών,
ἡμῖν δ' οὐρανοῦ ἐν χουσέοις δόμοισιν. 165

ὥς ἄρ' ἀνδάσαντος οὐ γνώμα διπλόαν θέτο βουλάν.
90 ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνάν
χαλκομίτρα Καστορος. 170

v. 84. Lacuna est aut ante ἐθέλεις aut post ἐθέλεις. Fortasse legendum: Οὐλύμπον ἐθέλεις ναίειν (vel οἰκεῖν) ἐμοὶ σὺν τ' κτλ.
— v. 85. ἔστι σοὶ τούτων λ. — v. 90. χαλκεομίτρα

v. 84. Vulgaris lectio: αὐτὸς Οὐλύμπον ἐθέλεις σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κελαϊνεγχεῖ τ' Ἄρει, quam in textu vides, et metro repugnat et verbo caret. Verissimam iudicat Hermannus Benedicti coniecturam: αὐτὸς Οὐλύμπον θέλεις (θέλεις tres libri) οἰκεῖν ἐμοὶ σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κτλ., ob verba Scholiastae: αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρει, et quod negari non debeat Pindarum forma θέλειν usum. Hoc ipsum vero negat Boeckhius; cf. ad Pyth. I. 62. et vide eum de Crisi Pind. §. 44. Ipse coniicit: αὐτὸς Οὐλύμπον ἐθέλεις ναίειν vel οἰκεῖν ἐμοὶ σὺν τ' κτλ. Non est meum diiudicare hanc litem. [Non male Kayserus p. 87: αὐτὸς Οὐλύμπον νοεῖς οἰκεῖν ἐμοὶ κτλ. Bergkii Schmidianam coniecturam olim a Boeckhio commendatam: αὐτὸς Οὐλύμπον κατοικῆσαι ἐθέλεις σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κτλ., recepit. SCH.]

v. 85. [Quum Rom. ἔστι σοὶ μὲν τούτων praebeat, Pindarum emendavit Hermannus, qui v. 90. χαλκομίτρα a Schmidio positum probavit cum Boeckhio. SCH.]

[NEMEONIKAI IA'.]

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ ΤΕΝΕΔΙΩ.

ΠΡΤΤΑΝΕΙ.

Strophæ.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —

Epodi.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —

Στρ. α'.

Παῖ Ῥέας, ἃ τε πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία,
 Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,
 εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
 εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῶ σκάπτῳ πέλας,
 5 οἷ σε γεραίροντες ὀρθὰν φυλάσσοισιν Τένεδον, 5

v. 4. ἀγλαῶ σκάπτῳ

Nem. XI. v. 4. [Dativum ex Par. B et Aldo restituit Boeckhiius. SCH.]

Ἀντ. α'.

πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρόταν θεῶν,
 πολλὰ δὲ κνίσσῃ· λύρα δὲ σφι βρέμεται καὶ αἰοιδά·
 καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται Θέμις ἀενάοις
 ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξῃ τέλος 10

10 δωδεκάμηνον περάσαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίῃ.

Ἐπ. α'.

ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
 καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον. 15
 εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων μορφῇ παραμεύσεται ἄλλων,
 ἐν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν·

15 θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη, 20
 καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰρ ἐπιεσδόμενος.

Στρ. β'.

ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσί μιν αἰνεῖσθαι χρεών,
 καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν αἰοιδαῖς.
 ἐκ δὲ περικτιόνων ἐκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν

20 ἀγλαὰ νῆκαι πάτραν τ' εὐώνυμον 25
 ἔστεφάνωσαν πάλα καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

Ἀντ. β'.

ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
 ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἄθλων.

v. 7. σφιν — v. 8. ἀεννάοις — v. 17. ἀγαθοῖσι μιν — v. 23. ἀέθλων.

v. 7. [κνίσσῃ Bergk. Vide ad Isthm. III, 84. SCH.]

v. 8. [De forma ἀενάοις vel metri causa ex codicibus rep-
 sita vide ad Pyth. VI, 4. SCH.]

v. 9 seq. Fortasse scripsit Pindarus: ἀλλὰ σὺν δόξῃ τέλος
 δωδεκάμηνον περᾶσαι νιν ἀτρώτῳ κραδίῃ, in qua constructione
 infinitivi intelligitur δός; cf. Ol. XIII, 114 ibique Boeckh. Nott.
 Critt. et Matth. Gr. p. 1073. Quum recte dicatur ἀτρώτῳ κρα-
 δία sine praepositione, iam non offendet duplex σὺν, ad quod
 defendendum non comparaverim continuo Isthm. V, 27 seq. et
 60 seq., ut fecit Bernhardt Syntax. p. 201. Sunt enim etiam in
 hac re alia aliis iniucundiora. [Bergk. servato σὺν scripsit πε-
 ράσαις; Kayserus p. 88. περᾶσαις ἢ ἐν coniecit. Perplacet Dis-
 senii emendatio, merito probata Boissonadio. SCH.]

v. 13. μορφᾶν scripsit Boeckhius de coniectura (pulcritu-
 dinem superat aliorum), quum παραμείβεσθαι vulgo accusativum
 regat; cf. Pyth. II, 50. Librorum tamen lectio μορφῇ est (forma

ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον, ἑμὰν δόξαν παρὰ Κασταλία 30
 25 καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολῶν ὄχθῳ Κρόνου
 κάλλιον ἂν δηριῶντων ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

Ἐπ. β'.

πενταετηρίδ' ἐορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον 35
 κωμάσας ἀνδρῶσάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
 ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενεόφρονες αὐχαι
 30 ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον· τὸν δ' αὖ καταμεμφθέντ' ἄγαν 40
 ἰσχὺν οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν
 χειρὸς ἔλκων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Στρ. γ'.

συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πειδάνδρου πάλαι
 αἴμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύνκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστῃ
 35 Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέα δεῦρ' ἀνάγων· 45
 καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον
 ἐκ Μελανίπποιο μάτρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ

Ἀντ. γ'.

ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος·
 ἐν σχερῶ δ' οὔτ' ὧν μέλαινα καρπὸν ἔδωκαν
 ἄρουραι, 50
 40 δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περόδοις

v. 33. συμβ. λίαν εὐμ. — v. 35. χαλκεντέων — v. 40. περιό-
 δοις

superat alios), quod retinendum iudicat Hermannus, notans ver-
 bum παραμείβεσθαι ut alia verba excellendi etiam cum genitivo
 recte construi posse. Atque hoc probat Matth. Gr. p. 672. [Re-
 stitui. SCH.]

v. 17. [μιν Mingarellus aliique. SCH.]

v. 18. [Coniecturam suam μέλειν ἐν αἰοδαῖς denuo commen-
 dat Hermannus Opuscc. VII. p. 172. Nobis Boeckhius persuasit
 de contrahendis in pronuntiatione vocalibus, ut in vulgata scri-
 ptura apud Hesiod. Theog. 48. Vide de Crisi §. 31. p. 89. SCH.]

v. 33. μὰν correxerunt viri docti pro λίαν.

v. 35. Vulgo χαλκεντέων habebatur, quod emendavit Schmi-
 dius.

v. 40. [Schmidii περόδοις pro vulg. περιόδοις confirmat
 Eustathius Prooem. p. 12, 1. Adde Grammaticum Crameri Ann.
 Oxx. IV. p. 309, 20: Ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος πέροδον ἔφη
 ἀντὶ τοῦ περιόδον, καὶ περιέναι τέτρασυλλάβως. Videndus
 Ahrens de Dial. Aeol. p. 238. SCH.]

ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ θνατὸν οὕτως ἔθνος ἄγει

Ἐπ. γ'.

μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἔπεται 55
τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλanoρίαις ἐμβαίνομεν,
45 ἔργα τε πολλὰ μενοινῶντες· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
ἐλπίδι γυνῖα· προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί. 60
κερδέων δὲ χρηρὴ μέτρον θηρευέμεν·
ἀπρoσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

v. 42. οὕτω σθένος

v. 42. Vulgo οὕτω σθένος contra metrum. Heynius coniecit
ἔθνος e Schol. [τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος], unde Boeckhius cum
Hermannō scripsit quod in textu vides.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

14241 0 2 1 0 1

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Α΄. Η Ρ Ο Δ Ο Τ Ω, Θ Η Β Α Ι Ω.

Α Ρ Μ Α Τ Ι.

Strophæ.

/ υ υ - υ υ - - / υ - υ
 / υ υ - υ υ - υ / υ υ
 / υ - - / υ υ - υ υ - υ
 / υ υ - υ υ
 5 υ / υ - - / υ υ - υ υ
 / υ - - / υ υ - υ υ - / υ υ - / υ υ - / υ υ

Epodi.

- / υ - - / υ υ - υ υ - - / υ υ
 / υ υ - υ υ - - / υ υ - υ υ - - / υ υ
 / υ υ - υ υ - - / υ - - / υ υ υ
 - / υ - - / υ υ - / υ - - / υ - υ
 5 - / υ - - / υ - υ / υ υ - υ υ - - / υ - - / υ - υ

Μᾶτερ ξυά, τὸ τεόν, χρύσασι Θήβα, Στρ. α΄.
 προᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέροτερον
 θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
 Δᾶλος, ἐν ᾧ κέχυνται.
 5 τί φίλτερον κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς; 5
 εἶξον, ὦ πάλλωνιάς· ἀμφοτεράν τοι χαρίτων σὺν
 θεοῖς ζεύξω τέλος,

καὶ τὸν ἀκειρεκόμεαν Φοῖβον χορεύων Ἀντ. α΄.
 ἐν Κέῳ ἀμφιγύτῃ σὺν ποντίοις
 ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἀλιερκέα Ἰσθμοῦ 10
 10 δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους
 ἔξ ὧπασεν Κάδμου στρατῷ ἔξ ἀέθλων,
 καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾧ καὶ τὸν ἀδείμαντον
 Ἀλκμήνα τέκεν

Ἐπ. α΄.
 παῖδα, θρασεῖαι τὸν ποτε Γηρυόνα φρίξαν κύ-
 νες. 15
 ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἄρματι τεθρίπῳ
 γέρας,
 15 ἀνία τ' ἀλλοτριαῖς οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω 20
 ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ.
 κεῖνοι γὰρ ἡρώων διαφορῆλάται Λακεδαίμονι καὶ Θή-
 βαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι· 25

ἔν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων, Στρ. β΄.
 καὶ τριπόδεσιν ἐκόσμησαν δόμον
 20 καὶ λεβήτεσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
 γευόμενοι στεφάνων
 νικαφόρων· λάμπει δὲ σαφῆς ἀρετὰ 30
 ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν ἔν τ' ἀσπιδοδούποι-
 σιν ὀπλίταις δρόμοις·

ν. 8. ἀμφιγύτῃ — ν. 11. ὧπασε

Isthm. I. ν. 8. [ἀμφιγύτῃ Boeckhii non sine libris ad morem Homericum νῆσῳ ἐν ἀμφιγύτῃ et aliorum; vide Lobeck. Parall. II. p. 474. SCH.]

ν. 9. [ἀλιερκέος Hermannus. Sed cf. ν. 32. SCH.]

ν. 21. [σενόμενοι plures libri, non Scholia, quae explicant μεταλαβόντες. SCH.]

ν. 25. [Libri ὁπότε, Boeckhii ὁπότε ἐν, Kayserus ὁπότε αὐτῷ p. 89. Idem, quum Trypho Eustathii Hom. Od. p. 1591, 29. laudet λιθίνοις ὁπότεν δίσκουσιν, accusativum postulat λιθίνους ὁπότε αὐτῷ δίσκους ἵεν. Et versu priore accusativum ostendere Scholia: ὁποῖα γὰρ ἦσαν ἀκοντίζοντες τὰ δόρατα. At Ammonius certe non favet accusativo, qui λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι affert. SCH.]

ν. 26. [Quum libri scripti particula ἐτ' careant, vulgatam emendavit Boeckhii. SCH.]

ν. 29. [Dativus debetur Boeckhio. SCH.]

οἷά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἶχμαῖς, Ἀντ. β'.
 25 καὶ λιθίνοις ὁπότ' ἐν δίσκοις ἱεν.
 οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἐκάστῳ 35
 ἔργματι κεῖτο τέλος.
 τῶν ἀθροῖς ἀνδρῶσι θανάκῃς
 ἔρνεδιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν καὶ παρ'
 Εὐρώτῃ πέλας,

Ἐπ. β'.
 30 Ἰφικλέος μὲν παῖς ὁμόδαμος ἐὼν Σπαρτῶν γένει, 40
 Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας
 οἰκέων ἔδος.
 χαίρει. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι Ἰσθμῷ τε ζαθέα 45
 Ὀγγηστίασιν τ' αἰόνεσιν περιστέλλων αἰοδᾶν
 γαυρόσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀγακλέα τᾶν
 Ἀσωποδώρου πατρὸς αἴσαν 50

35 Ὀρχομενοῖό τε πατρώαν ἄρουραν, Στρ. γ'.
 ἃ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις
 ἔξ ἀμετρήτας ἄλως ἐν κρυόεσσι
 δέξατο συντυχία.
 νῦν δ' αὖτις ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος 55
 40 συγγενῆς εὐαμερίας. ὁ πονήσας δὲ νόσῳ καὶ προ-
 μάθειαν φέρει.

εἰ δ' ἀρετᾷ κατάνκειται πᾶσαν ὀργάν, Ἀντ. γ'.

v. 25. ὁπότε δίσκοις ἱεν; — v. 26. πένταθλον ἔτ', ἀλλ' — v. 29. Εὐρώτῃ. — v. 41. ἀρετᾷ κατὰ κεῖται

v. 40. [πονάσαις malit Ahrens de Dial. Dor. p. 148. Vide ad Nem. VII, 36. SCH.]

v. 41. Libri vetustissimi habuerunt APETAI, ut ex Scholiis patet, quod Boeckhius cum Aristarcho pro dativo habens scripsit ἀρετᾷ, recte, ut videtur. Nominativus ἀρετᾶ est in solis editionibus principibus Ald. et Rom. Hunc probat Hermannus. Pro κατάνκειται Heynius et nuper Karsten maluerunt κατὰ κεῖται, sed non eleganter sic praepositionem κατὰ, interposito κεῖται, disiungi a verbis πᾶσαν ὀργάν monet Hermannus. [Scholia: Ὅτι ἀρετᾷ κατάνκειται εἰρηκεν ἐπιζεύξας πληθυντικῷ ἐνικόν ῥῆμα τὸ κατάνκειται. Iterum eadem: Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ἱερῷ γράφει καὶ περισπᾶ, καὶ Ἀττικὴν δέχεται τὴν σύνταξιν, ἐν ᾗ ὁ λόγος ἐν τῇ ἀρετῇ κατάνκειται πάντα τρόπον κτλ. Cf. Boeckhium de Crisi §. 38. p. 111. SCH.]

ἀμφοτέρων δαπάναις τε καὶ πόνοις,
 χορὴ νιν εὐρόντεσδιν ἀγάνορα κόμπον 60
 μὴ φθονεραῖσι φέρειν.
 45 γνῶμαις. ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
 ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν
 ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

Ἐπ. γ'.

μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργασιν ἀνθρώποις
 γλυκὺς, 65
 μηλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνιθολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος
 τρέφει.
 γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῇ τέταται. 70
 50 ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρῃται κῦδος
 ἄβρυν,
 εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέκεται, πολιατᾶν καὶ
 ξένων γλώσσας ἄωτον. 75

ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνον σεισίχθον' υἱὸν Στρ. δ'.
 γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
 ἀρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι,
 55 καὶ σέθεν, Ἀμφιτρούων,
 παῖδας προσειπεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν 80
 καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα καὶ Εὐ-
 βοίαν ἐν γναμπτοῖς δρόμοις.

Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν Ἀντ. δ'.
 ἐν Φυλάκῃ τέμενος συμβάλλομαι.
 60 πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅς' ἀγῶνιος Ἑρμᾶς 85
 Ἡροδότῳ ἔπορεν
 ἵπποις, ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
 ὕμνος. ἢ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυ-
 μίαν μείζω φέρει.

Ἐπ. δ'.

εἴη μιν εὐφώνων πτερύγεσδιν ἀερόθέντ' ἀγλααῖς 90

65 Πιερίδων ἔτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἑξαιρέτοις
 Ἀλφειοῦ ἔρνεσι φράσαι χεῖρα τιμὰν ἑπταπύλοισι 95
 Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον
 κρυφαῖον,
 ἄλλοισι δ' ἐπιπύπτων γελᾷ, ψυχὰν Αἴδα τελέων οὐ
 φράζεται δόξας ἄνευθεν. 100

v. 65. Πυθόθεν

v. 65. [Πυθῶθεν Pauwius et Hermannus. Libri Πυθόθεν.
 SCH.]

Ἀντ. α'.

Ἄ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδὴς πῶ τότε ἦν οὐδ'
ἐργάτις. 10

οὐδ' ἐπέροναντο γλυκεῖαι μελιφθόγγου ποτὶ Τερ-
ψιχόρας

ἀογυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.

νῦν δ' ἐφίητι τὸ τῶργείου φυλάξαι 15

10 ῥῆμ' ἀλαθείας ὁδῶν ἄγχιστα βαῖνον,

Ἐπ. α'.

Χρήματα, χορήματ' ἀνὴρ, ὃς φᾶ κτεάνων θαμὰ
λειφθεὶς καὶ φίλων.

ἔσσι γὰρ ὧν σοφός, οὐκ ἀγνώτ' ἀείδω

Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν, 20

τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσας,

15 Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμα

πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

Στρ. β'.

εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων, Ἀκραγαντίνων φάος. 25

v. 7. μελίφθογγοι — v. 10. ῥῆμα τῆς ἀληθ. ἄγχ. β. — v. 11.
θ' ἄμα — v. 15. κόμαν

v. 6. [πῶ τότε ἦν. Scholl. Ven. Aristoph. Pac. ποτ' ἦν. SCH.]

v. 7. μελιφθόγγου Boeckhiius reposuit cum Heynio et Hermanno pro vulgato μελίφθογγοι. [In Scholiis Aristoph. l. c. ea vox excidit. SCH.]

v. 9. τό addidit Heynius. [Et habuerunt Scholia. SCH.]

v. 10. Codices ῥῆμ' ἀλαθείας ἄγχιστα βαῖνον, laborante metro. Hermannus ὁδῶν excidisse coniecit, quod recepit Boeckhiius. [Vulgata ῥῆμα τῆς ἀληθείας ex sola Romana fluxit. Cum palmarum emendatione Hermanni compara Pyth. III, 103. De θαμὰ a Boeckhio versu seq. reposito vide quae dixit Nott. Critt. ad Ol. VII, 11. 12. SCH.]

v. 12. [Scholia: Ἐνιοὶ τὸ ἄγνωτα προπαροξύνοντες οὐ κατὰ συναλοιφήν ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀγνώτι ἀείδω, ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ νικηφόρου καὶ τῆς Ἰσθμικῆς φασὶ νίκης λέγειν αὐτόν· οὐ περὶ ἀγνώτων, φησὶν, ἄδω. Pro dativo pugnat Kayserus p. 90. SCH.]

v. 13. [Tres libri Ἰσθμίοις. Male. SCH.]

v. 15. Veteres libri uno consensu κόμα, h. e. κόμα, quod reduxit Boeckhiius pro κόμαν. [Dativum fortasse Scholia quoque tuentur: ἀπὸ Κορινθιακῶν αὐτῷ σελίνων στέφανον αὐτοῦ ταῖς κόμας ἐπιτεθῆναι παρέσχετο. SCH.]

v. 16. Omnes libri ἀναδεῖσθαι, sed ἀναδεῖσθαι a Schmidio emendatum retinuit Boeckhiius, quum in antitheticis soluta ars sit.

Pind. Carm. Sect. I.

ἐν Κρίσῃ δ' εὐρυσθενὴς εἶδ' Ἀπόλλων νιν πόρε
τ' ἀγλαΐαν
καὶ τόθι· κλειναῖς δ' Ἐρεχθιδᾶν χαρίτεσσιν ἀραρῶς
20 ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη 30
ῥυσίδιφρον χειρὰ πλαξίπποιο φωτός,

Ἀντ. β΄.

τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νεῖμ' ἀπάσαις ἀνίαις.
ὄντε καὶ κάρυκες ὥρᾶν ἀνέγνον, σπονδοφόροι
Κρονίδα 35
Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον·
25 ἀδυπνόω τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ
χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνόντα Νίκας

Ἐπ. β΄.

γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου
Διὸς 40
ἄλσος· ἴν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
30 καὶ γὰρ οὐκ ἀγνώτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
οὔτε κώμων, ὧ Θρασύβουλ', ἐρατῶν, 45
οὔτε μελिकόμπων ἀοιδᾶν.

Στρ. γ΄.

οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἅ κέλευθος γίγνεται,
εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιά-
δων. 50
35 μακρὰ δισκῆσais ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὄργαν

v. 18. μιν — v. 22. νῶμ' ἀπ. — v. 23. ἀνέγνων — v. 26. πι-
τνῶντα — v. 35. ἀκοντίσσαιμι

v. 19. Addidit δ' ante Ἐρεχθιδᾶν Heynius, [quod agnoscere
Par. C videtur. SCH.]

v. 22. Scriptum νεῖμ' ἀπάσαις a Boeckhio de sententia
Hermanni pro vulgari νῶμ' ἀπάσαις, in quo perperam eliditur
alpha longum.

v. 23. [Legebatur ἀνέγνων. Vide ad Pyth. IX, 79. et nunc
Ahrent. de Dial. Dor. p. 317. SCH.]

v. 26. [Editionum veterum scripturam χρυσέοις cum Scholiis
et Med. B. removit Schmidius. De forma πιτνόντα vide Boe-
ckhium Nott. Critt. Nem. V, 42. SCH.]

v. 35. [ἀκοντίσσαιμι Boeckhio ex libris. SCH.]

Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
ἔσχευ. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,

Ἀντ. γ'.

ἵπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ· 55
καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυντο πάσας· οὐδέ ποτε
ξενίαν

40 οὐρὸς ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἰστίον ἀμφὶ τράπε-
ζαν· 60

ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,
ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάς.

Ἐπ. γ'.

μή νυν, ὅτι φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέ-
μανται ἐλπίδες,

μήτ' ἀρετάν ποτε διγᾶτω πατρῶαν, 65

45 μῆδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεὶ τοι
οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμαν.
ταῦτα, Νικάσιπ', ἀπόνειμον, ὅταν
ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

v. 46. εἰργασάμην

v. 38. [Schmidius κομίζων. SCH.]

v. 39. [ξενίαν Stephanus ex Scholiis et Med. B. Reliqui
ξενίοις. SCH.]

v. 42. [Plurimi libri ἀκτάν. Rom. cum Scholiis ἀκτάς.
Scholia: Τὸ Νείλου πρὸς ἀγᾶς ἢ ἀκτάς τινὲς μὲν τὰς τοῦ
Νείλου ῥύσεις, τινὲς δὲ, ὅτι ἀπὸ ἀνατολῶν ἢ ῥύσεις αὐτοῦ γίνε-
ται. Quae dittographia monstrare videtur fuisse qui ἀγᾶς le-
gerent. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Γ'. [Γ'. Δ'.]

Μ Ε Λ Ι Σ Σ Ω ι Θ Η Β Α Ι Ω ι

Π Α Γ Κ Ρ Α Τ Ι Ω ι.

S t r o p h a e.

/ υ - υ / υ - υ / υ - - / υ - υ
 / υ - - / υ υ - υ υ - υ / υ υ
 / υ υ υ υ - υ / υ - υ
 / υ υ - υ υ - - / υ - υ
 5 / υ - - / υ - - / υ υ - υ υ - υ υ - / υ - υ
 / υ - - / υ - - / υ - υ

E p o d i.

- / υ υ - υ υ - - / υ υ υ
 / υ υ - υ υ - υ
 / υ - υ / υ υ
 - / υ - υ / υ -
 5 - / υ υ - υ υ - υ / υ - - / υ - - / υ - υ / υ υ
 - / υ υ - υ υ - / υ - υ / υ - - / υ - - / υ υ υ - / υ υ

Στφ. α'. III.

Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχῆσαις ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις
 ἢ σθένει πλούτου κατέχει φρασὶν αἰανῇ κόρον,
 ἄξιος εὐλογίαις ἀστοῖν μεμῖχθαι. 5
 Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἄρεται θνατοῖς ἔπονται

v. 2. φρασίν

Isthm. III. [Carmen tertium inde ab editione Romana perperam in duo carmina divisum erat. Unum esse alii suspicati erant, Hermannus et Boeckhius demonstraverunt. Nec veteres grammaticos huic sententiae adversari docuit Boeckhius. SCH.]

v. 2. [φρασίν libri omnes, de qua forma nunc videndus Abrens de Dial. Dor. p. 118. Versu 3. μεμῖχθαι legebatur. Correxī accentum et h. l. et reliquis. Idem fecit Bergkīus. Quāquam vide Lobeckii dubitationes Parall. II. p. 414. SCH.]

5 ἐκ σέθεν· ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων, πλα-
γίαις δὲ φρένεσιν
οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ. 10

Ἀντ. α'.

εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν,
χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς χαρίτεσιν βαστάσαι.
ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἄθλων Μελίσσῳ 15
10 μοῖρα πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
ἦτορ, ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ στεφάνους,
τὰ δὲ κοίλα λέοντος
ἐν βαθυστέρνου νάπα κάρυξε Θήβαν 20

ἵπποδρομία κρατέων. ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν Ἐπ. α'.
σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
15 ἴστε μὰν Κλεωνύμου
δόξαν παλαιὰν ἄρμασιν. 25
καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι πλούτου διέ-
στειχον τετραοριᾶν πόνοις.
αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν.
ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν. 30

Στρ. β'. IV.

ἔστι μοι θεῶν ἑκατι μυρία παντᾶ κέλευθος·
20 ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφνας Ἰσθμίοις
ὑμετέρας ἀρετὰς ὑμνῶ διώκειν. 5
αἶσι Κλεωνυμίδαί θάλλοντες αἰεὶ

v. 8. Χαρίτεσσι — v. 9. ἀέθλων — v. 17. Λαβδακίδαισι et διέ-
στιχον

v. 17. [Ultimos duos epodorum versus Hermannus Opuscul. VII. p. 133 seqq. ex duobus constare censet, incisionum accurata observatione motus. Quae in tanta poetae constantia sicubi laesae inveniantur, id fere metrorum correctoribus tribuendum esse. Sic igitur dispescit:

καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισι

σύννομοι πλούτου διέστιχον τετραοριᾶν πόνοις·

αἰὼν δὲ κυλινδομέναις

ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

Et sic in reliquis, sed non sine violentioribus mutationibus, de quibus vide ad v. 71. 72. 89. 90. — Idem Hermannus διέστιχον scripsit pro insolenti illo διέστιχον. SCH.]

σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος. ἄλ-
 λοτε δ' ἄλλοῖος οὐρος
 πάντας ἀνθρώπους ἐπαῖσδων ἐλαύνει.

Ἀντ. β'.

25 τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμᾶντες ἀρχαῖθεν λέγονται
 πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων κελαδενναῖς τ' ὄρφανοὶ
 ὕβριος· ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται 15
 μαρτύρια φθιμένων ζῶν τε φωτῶν
 ἀπλέτου δόξας, ἐπέψανσαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνο-
 ρέαις δ' ἐσχάταισιν

30 οἴκοθεν στάλαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείαις. 20

καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν. Ἐπ. β'.
 ἵπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
 χαλκέω τ' Ἄρει ἄδον.
 ἀλλ' ἀμέρα γὰρ ἐν μιᾷ 25

35 τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν
 μάκαιραν ἐστίαν·

νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλων μηνῶν ζόφον χθῶν
 ὥτε φοινικέοισιν ἀνθήσεν ῥόδοις 3)

Στρ. γ'.

δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινητὴρ δὲ γὰρ Ὀγχηστὸν
 οἰκέων

καὶ γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων, 35
 τόνδε πορῶν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον

v. 36. ὥτε φοινικέοισιν ἀνθήσαν

v. 23. [τό omissum in quatuor libris. An βιότου τέλος scribendum? Id mihi vel propterea probabile est, quod nusquam τέλος apud Pindarum cum articulo coniunctum vidi. SCH.]

v. 36. ὥτε φοινικέοισιν Boeckhius recepit e libris pro ὥτε φοινικέοισιν. Tum omnes libri habent ἀνθος, sensu et metro laborante. Boeckhius cum Pauwio probavit ἀνθήσεν intellecto nomine ἐστία, recte. Contra Hermannus ἔσθηκεν coniecit, quum Scholiastes scribat: νῦν δὲ καθάπερ ἐκ χειμῶνος ἔσθ' ἀνθήσκειν αὐτῷ. Sed Scholiastes quum verbum non videret, supplevit de suo. [Ibidem ποικίλον Hermannus, mire φοινίαν Kayserus. Pauwii correctionem ἀνθήσεν firmat Chrysippus in Scholiis: μετ' ἐκείνην τὴν ἀτυχίαν καὶ τὸν χειμῶνα ἤνθησαν. SCH.]

40 ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιάν
εὐκλέων ἔργων· ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν· ἀλλ' ἀνεγει-
ρομένα χροῖτα λάμπει, 40
Ἐωςφόρος θαητὸς ὥς ἄστροις ἐν ἄλλοις·

Ἀντ. γ'.

ἃ τε κὰν γουνοῖς Ἀθανᾶν ἄρμα καρύξαισα νικᾶν
ἐν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις Σικυῶνος ὤπασεν 45
45 τοιάδε τῶν τότε ἑόντων φύλλ' αἰοιδᾶν.
οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπειχόν
καμπύλον δίφρον, Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι δα-
πάνη χαῖρον ἵππων. 50
τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχης καὶ μαρναμένων, Ἐπ. γ'.
50 πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι·
τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ· 55
καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
ἔσφαλε τέχνη καταμάρψαις· ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλ-
κὰν φοίνιον, τὰν ὀψία
ἐν νυκτὶ ταμῶν περὶ ᾧ φασγάνῳ μομφὰν ἔχει παί-
δεσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρώανδ' ἔβαν.

Στρ. δ'.

55 ἀλλ' Ὀμηρὸς τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὅς αὐτοῦ
πᾶσαν ὀρθώσας ἀρετὰν κατὰ ῥάρδον ἔφρασεν 65
θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.

v. 42. Ἐωςφόρος — v. 43. κ' εἰν γουνοῖς — v. 51. τῶνδε γὰρ
διδοῖ τέλος — v. 53. ἔσφαλλε

v. 42. [Legebatur Ἐωςφόρος, quod Boeckhius tuebatur, ut
trisyllabum esset, tanquam Μενέλας; cf. de Crisi §. 32. p. 95.
Quod reposui praestant Scholia et duo libri. Nam quod id Atti-
cum dicit Boeckhius pariter atque λῑώς, secus est. Iam Home-
rus Iliad. Ψ, 226. ἔωςφόρος, ut Pindarus eo uti suo iure potue-
rit. Et Hermannus Opuscul. VII. p. 172. ἄωςφόρος aequè igno-
tum Graecis esse atque ἠωςφόρος recte observavit. SCH.]

v. 43. Boeckhius καὶ. Libri κ' εἰν, κείν, κ' ἦν, κήν, κῆν.
[Bergkiius καὶ coniicit. SCH.]

v. 51. Vulgo τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος. Emendavit Boeckhius
e libris cum Hermanno. Idem mox pro ἔσφαλλε vidit aoristum
requiri, quem praebent duo libri.

τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾷεν ἔρπει.

εἴ τις εὖ εἶπῃ τι, καὶ πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ
διὰ πόντον βέβακεν 70

60 ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεΐ.

Ἄντ. δ'.

προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν, κεῖνον ἄψαι πυρ-
σὸν ὕμνων

καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον, 75

ἔρνεϊ Τελεσιάδα. τόλμα γὰρ εἰκὼς

θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρᾶ λεόντων

65 ἐν πόντῳ· μῆτιν δ' ἀλώπηξ, αἰετοῦ ἅ τ' ἀναπιτνα-
μένα ῥόμβον ἴσχει. 80

χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντα μαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

οὐ γὰρ φύσιν Ὀαριωνεῖαν ἔλαχεν·

Ἑπ. δ'.

ἀλλ' ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι,

85

συμπεσεῖν δ' ἀκμᾶ βαρὺς.

70 καίτοι πότ' Ἀνταίου δόμοις

Θηβᾶν ἀπὸ Καδμεῖᾶν μορφὰν βραχὺς, ψυχὰν δ'

ἄκαμπτos, προσπαλαίδων ἦλθ' ἀνὴρ 90

τὰν πυροφόρον Λιβύαν, κρανίοις ὄφρα ξένων ναὸν

Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθου,

v. 64. θηρῶν — v. 66. ἔρδοντ' ἀμανρῶσαι — v. 69. αἰχμᾶ —
v. 71. Καδμηϊᾶν

v. 63 seqq. Libri τολμᾶ γὰρ εἰκὼς θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρᾶν
λεόντων ἐν πόντῳ. Scholia bene θηρᾶ, quod probat Hermannus,
in ceteris nihil mutans. Boeckhius autem εἰκὼν scripsit de sen-
tentia A. Meinekii in Programmate Scholastico Regiomont. ann.
1818., [quae scriptura commendatur lectione editionis Rom. εἰ-
κὼν, SCH.] Thierschius denique τολμᾶν γὰρ εἰδὼς coniecit Act.
Philol. Mon. T. II. fasc. II. p. 287. Ego cur retineam εἰκὼς,
expositum vide in Commentario.

v. 66. [De forma μαυρῶσαι vide Boeckhium ad Pyth. XII,
13. SCH.]

v. 69. Vulgo αἰχμᾶ. Emendavit Pauwius.

v. 71. [Hermannus l. c. p. 134. vulgatam scripturam dicit
ceterarum epodorum comparatione suspectam fieri nec nihil ad
eam suspicionem augendam addi eo, quod in libris Καδμηϊᾶν,
Καδμεῖᾶν, Καδμεῖᾶν, in uno denique μορφῆς legatur. Quare

Στρ. ε'.

νῖος Ἀλκμήνας· ὃς Οὐλυμπόνδ' ἔβα, γαίας τε
πάσας 95

καὶ βαθυκρήνου πολιᾶς ἄλός ἐξευρών θέναρ,
75 ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἀμερώσαις.

νῦν δὲ παρ' Αἰγινόχῳ κάλλιστον ὄλβον
ἀμφέπων ναίει, τετίμαται τε πρὸς ἀθανάτων φί-
λος, Ἴβαν τ' ὀπνίει, 100

χρυσέων οἴκων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἴφρας.

Ἀντ. ε' 105

τῷ μὲν Ἀλεκτράν ὕπερθεν δαῖτα πορσύνοντες
ἄστοι

80 καὶ νεόδματα στεφανώματα βρωῶν αὖξομεν
ἔμπυρα χαλκοαράν ὀκτὼ θανόντων,
τοὺς Μεγάρα τέκε οἱ Κρειοντὶς νιούς·
τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν φλόξ ἀνατελλομένα συν-
εχὲς παννυχίζει 110

αἰθέρα κνισᾶντι λακτίζοισα καπνῷ,

85 καὶ δεύτερον ἄμαρ ἐτείων τέρεμ' ἀέθλων Ἐπ. ε' 115
γίγνεται, ἰσχύος ἔργον.
ἔνθα λευκωθεὶς κᾶρα

v. 82. τέκεν οἱ Κρειοντὶς

haec putat Pindarica esse: Θηβᾶν ἄπο μάκει μορφᾶς Μὲν βρα-
χὺς κτλ. SCH.]

v. 72. [Hermannus l. c. ναὸν Ποσειδᾶνος σφ' ἐρέπτοντα
σχέθαι. Formam ἐρέπτω germanam praestat Pyth. IV, 240.
SCH.]

v. 82. Libri Κρειοντὶς. Mutavit Schmidius metri causa.

v 84. [κνισᾶντι libri cum Scholiis. Alteram scripturam
Boeckhius petiit e Plutarchi Morall. p. 949. A. Credo, quod Ol.
VII, 80. (ubi Pal. C κνισάεσσα) et Nem. XI, 7. libri in duplicato
sigma conspirare videbantur. Quanquam altera scribendi ratio
praestabiliior videtur. Cf. Dindorf. ad Aristoph. Pac. 1040. et qui
grammaticorum veterum sententias composuit G. Hermannus ad
Eurip. Alcest. 1161., ex quibus disertum exstat testimonium He-
rodiani simplici sigma ex analogia patrocinati. Igitur illis quo-
que locis reductum oportebat. SCH.]

μύρτοις ὅδ' ἀνὴρ διπλόαν

νίκαν ἀνεφάνατο παίδων τε τρίταν πρόσθεν, κυ-
βερνατῆρος οἰακοστρόφου 120

90 γνώμα πεπιθὼν πολυβούλῳ. σὺν Ὁρσέῃ δέ νιν κω-
μάξομαι, τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν.

v. 89. παίδων τὴν τρίταν — v. 90. πολυβούλῳ et κωμάξομαι et ἀποστάζων

v. 89. [Duo libri τε ante τρίταν ignorant, ceteri τὴν habent; τε olim Hermannus. Idem nunc l. c. p. 133. καί flagitat, quum alias non dubitassent — dubitaverunt enim — veteres grammatici, utrum unam inter pueros an duas Melissus adeptus esset victorias. SCH.]

v. 90. [Hermannus p. 134. „Scholiastes: πιθόμενος τῇ τοῦ παιδοτρίβου γνώμῃ. Credam ego hic quoque (ut Pyth. III, 28., ubi vide notata) πεπιθὼν a metricis esse profectum, quum πεποιθώς, interpretatio grammatici, pro genuino πίσυνος esset in ordinem recepta. Simile quid accidisse videtur etiam in verbis, quae sequuntur. Nam quod in libris est πολυβούλῳ, quasi si genitivus esset, nescio an id sit ex πολύβουλ' ὦ natum, adscripto ab interprete isto ὦ. Sententia pariter ac metra optime procedunt verbis ad hunc modum correctis: κυβερνατῆρος οἰακοστρόφου Γνώμα πίσυνος· πολύβουλ' Ὁρσέα, σὺν σοὶ δέ νιν κωμάξομαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν. Futurum κωμάξομαι omnino reponendum, habuitque Scholiastes.” In eo secutus sum virum ingeniosissimum: quod ἀποστάζων praetulit, ne quis imitetur, libri cum Scholiis ἐπιστάζων tuentur; una Romana illud habet. SCH.]

- χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
 10 ἢ ταχυτάτι ποδῶν.
 κρίνεται δ' ἄλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
 δύο δέ τοι ζωᾷς ἄωτον μῦνα ποιμαίνοντι τὸν
 ἄλπνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ, 15
- εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἔσλὸν ἀκούσῃ. Ἐπ. α'.
 μὴ μάτενε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
 15 εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
 θνατὰ θνατοῖσι πρέπει. 20
 τὴν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοις ἀρετά,
 Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέα δὲ καὶ ἀμφοῖν,
 Πυθία τε παγκρατίου. τὸ δ' ἔμὸν
 20 οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γένεται· 25
 σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον Λάμπωνος υἱοῖς
- τάνδ' ἐς εὐνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται Στρ. β'.
 θεοδότων ἔργων κέλευθον ἂν καθαρὰν,
 μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἰοικότ' ἀοιδᾷ 30
 25 κιννάμεν ἀντὶ πόνων.
 καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
 λόγον ἐκέρδαναν, κλέονται δ' ἐν τε φορμίγγεσσιν
 ἐν αὐλῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς 35
- μυρρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς Ἀντ. β'.

v. 13. ἀκούῃ.

Isthm. IV. v. 11. [διὰ δαίμονα Rom., διὰ δαίμονος Heyn-
 nius. Sed Scholia cum libris vulgatae patrocinantur. Quanquam
 haud absurde διὰ δαίμονα φωτῶν scriberetur. SCH.]

v. 13. ἀκούῃ sola Romana. Codices ἀκούσῃ.

v. 16. [Vide ad v. 58. SCH.]

v. 27. [ἐκέρδαναν Schmidius cum Scholiis et Med. B. Re-
 liqui ἐκέρδανον, quod nec metro aeque satisfacit et formam offert
 non usitatam. SCH.]

v. 33. [Πολυδεύκης Hermannus. Libri Πολυδεύκης. SCH.]

v. 36. [ἐπραθον σπόμενοι scripsit Bergk, qui formam
 ἐσπόμενοι ubique expunxit. Sed confer Buttman. Gr. ampl. II.
 p. 174. ibique Lobeck. et ad Scholl. Odys. X, 324., ubi ad da-
 mnandas formas ἐσπέσθαι, ἐσπόμενος pronior tamen fuit. SCH.]

v. 37. [Vide ad v. 58. SCH.]

v. 42. Καίkov prima longa ferendum Boeckh, censet ut

Διὸς ἑκατὶ πρόσβαλον σεβιζόμενοι
 30 ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαιενναῖς
 Οἰνεῖδαι κρατεροί,
 ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος 40
 γέρας ἔχει, Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει, Κάστωρος δ' αἰ-
 χμὰ Πολυδεύκευς τ' ἐπ' Εὐρώτα ρεέθροισι.

ἀλλ' ἐν Οἰνῶνι μεγάλῃτορες ὄργαι Ἐπ. β'.
 35 Αἰακοῦ παίδων τε· τοὶ καὶ σὺν μάχαις 45
 δις πόλιν Τρώων πρᾶθον ἐσπόμενοι
 Ἡρακλῆϊ πρότερον,
 καὶ σὺν Ἀτρεΐδαις. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν·
 λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἐκτορα πέφνον,
 40 καὶ στρατάρχον Αἰθιόπων ἄφοβον 50
 Μέμνονα χαλκοάραν· τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
 τρώσεν ἐὼ δορὶ Καῖκου παρ' ὄχθαις.

τοῖσιν Αἰγίναν προφέρει στόμα πάτραν Στρ. γ'. 55
 διαπρεπέα νᾶσον· τετείχισται δὲ πάλαι
 45 πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
 πολλὰ μὲν ἀρτιεπῆς
 γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
 κελαρύνει· καὶ νῦν ἐν Ἄρει μαρτυρήσει κεν πόλιν
 Αἴαντος ὀρθωθεῖσα ναύταις 60

v. 33. Πολυδεύκεός τ' — v. 48. κελαδεῖναι·

in peregrino nomine, quemadmodum Γαδείρα modo longam modo brevem primam habeat. Hermannus tamen Μυσίαις a poeta profectum suspicatur, h. e. ad Mysi amnis ripas, quod expulsum fuerit annotationibus interpretum. [Tzetzes Cramerii Ann. Oxh. III. p. 379, 7. apponit sic scripta: τίς γὰρ ἐσλὸν Τήλεφον τρώσαι δορὶ Καῖκου παρ' ὄχθαις. Boeckhii excusatio vulgatae non satisfecit neque Hermanno neque Bergkio. Quorum ille aut ὅ δορὶ τρώσει παρ' ὄχθαισιν Καῖκου aut τρώσεν ἐὼ δορὶ Μυσίαις παρ' ὄχθαις; hic vero τρώσει Καῖκου ἐὼ δούρει παρ' ὄχθαις in-suavius coniecit. Et forma δούρει nec Pindarica nec Graeca, opinor. Solum δόρει usitatum fuisse putem, de qua forma praeter reliquos videndus Bergkii in Anacr. p. 142. Ipse tentabam: τρώσεν ἐὼ δόρει ἀμφ' ὄχθαις Καῖκου. SCH.]

v. 44. [De forma τετείχισται vide ad Pyth. VI, 9. SCH.]

v. 48. [Libri κελαδεῖναι, pro quo quod Boeckhius κελαδέειν rescripsit vel dialecti nomine refelli videtur; v. Ahrens Mus.

- ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμὶς Διὸς θυβρῶν Ἄντ. γ'.
 50 ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ. 66
 ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάρβρεχε σιγᾷ 65
 Ζεὺς τὰ τε καὶ τὰ νέμει,
 Ζεὺς ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
 μέλιτι καὶ τοιαίδε τιμαὶ καλλίνικον χάρμ' ἀγαπά-
 ζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων 70
- 55 ἀμφ' ἀέθλοισιν γενεὰν Κλεονίκου Ἐπ. γ'.
 ἔκμαθών· οὗτοι τετύφλωται μακρὸς
 μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὀπόσαι δαπάναι,
 ἐλπίδων ἔκνισ' ὅπιν.
 αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμας 75
- 60 Φυλακίδα πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορηῆσαι
 χειρσί, δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον.
 λάμβανέ· οἱ στέφανον, φέρε δ' εὐμαλλον μίτραν,
 καὶ πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον. 80

v. 52. τὰδε καὶ τὰ — v. 57. δαπάναι ἐλπίδων, ἔκνισ' — v. 61. χειρσί δεξιόν,

Rhen. 1842. p. 459. Recepi elegantissimam Bergkii coniecturam. SCH.]

v. 50. Hermannus συναρίθμων [h. e. ἰσαρίθμων] vult pro ἀναρίθμων, aliter constituto metro; cf. Element. Doctr. Metr. p. 650.

v. 51. [Ald. Med. B κατέβραχε. Volueruntne κατάρβραχε? Cf. supra dicta ad Ol. VI, 55. et Ahrentis disputationem de Dial. Dor. p. 118. SCH.]

v. 52. Vulgo τὰδε καὶ τὰ. [Ald. τὰδε καὶ τὰδε. SCH.] Emendavit Boeckhius.

v. 57. [Rectius post ἐλπίδων comma sublatum pone δαπάναι retrahunt Heimsoethius et Kayserus. Quos secutus sum. SCH.]

v. 58. Hermannus lectionem ἔκνιξ' repositam vult, ut versus trochaicus sit, unde v. 16. θνατοῖσιν scribit et v. 37. πρῶτα μέν coniecit pro πρῶτιγον. [ἔκνιξ' Ald. ἔκνιξ' Rom. et sic Aristarchus testibus Scholiis, qui simul ὀπί, h. e. voce, legebat. In iisdem Scholiis ἔκνισ' lectionis vestigium inest. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Ε'. [ς.]
ΦΥΛΑΚΙΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

Strophæ.

— / — — / — — — —
/ — — / — — — —
/ — — / — — — — — — — — — —
/ — — / — — — —
5 — / — — / — —
/ — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —
— / — — — — — — — — — —
— / — — — — — — — — — —

Epodi.

/ — — — — — — — — — —
/ — — — — — — — — — —
/ — — — — — — — — — —
/ — — — — — — — — — — — — — —
5 / — — — — — — — — — —
— / — — — — — — — — — —
/ — — — — — — — — — — — — — —

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὥς ὅτε συμποσίου Στρ. α'.
δεύτερον κρητῆρα Μοισαίων μελέων
κίρναμεν Λάμπωνος εὐάθλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν Νε-
μέᾳ μὲν πρώτον, ὦ Ζεῦ, 5

v. 2. κρατῆρα — v. 3. κίρνάμεν

Isthm. V. v. 2. [De forma κρητῆρα ab Hermanno contra librorum consensum reposita vide ad Ol. VI, 91. et Nem. IX, 49. Libri statim post Μοισέων. Correxuit Heynius. SCH.]

- τὴν ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων,
 5 νῦν αὖτις Ἴσθμοῦ δεσπότη
 Νηρεΐδεσσί τε πεντήκοντα παίδων ὀπλοτάτου
 Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον 10
 σωτῆρι πορδαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἴγιναν κάτα
 σπένδειν μελιφθόγοις αἰδαῖς.
- 10 εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνῃ τε χαρεῖς Ἄντ. α'.
 καὶ πόνοι πρᾶσσει θεοδμάτους ἀρετάς, 15
 οὖν τέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον· ἐσχα-
 τιάς ἤδη πρὸς ὄλβου
 βάλλειτ' ἄγκυραν θεότιμος ἐών.
 τοίαισιν ὀργαῖς εὐχεται 20
- 15 ἀντιάσαις αἶδαν γῆρας τε δέξασθαι πολιδὸν
 ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
 Κλωθῶ κασιγνήτας τε προσεννέπω ἔσπεσθαι κλυ-
 ταῖς 25
 ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.
- ἦμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαί, Ἐπ. α'.
 20 τέθμιόν μοι φραμὶ σαφέστατον ἔμμεν
 τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον ῥαινέμεν εὐλογίαις. 30

v. 4. τὴν, ἄωτον — v. 5. νῦν αὖτ' ἐν Ἴσθμῳ,
 v. 8. Αἴγιναν κατα-
 v. 9. σπένδειν — v. 12. ἐσχατιαῖς — v. 20. εἶναι

v. 4. [τὴν γ' ἄωτον Pauwius. Delevi particulam suam Ahrentis de Dial. Dor. p. 253., qui τὴν mensurae ancipitis fuisse censet. SCH.]

v. 5. Hermannus νῦν αὖτε scribit pro αὖτ' ἐν [v. Isthm. I, 32. SCH.]; Boeckhius autem νῦν αὖτις, quum unus codex habeat αὖθις. [Vulgatam ob nudum δεσπότη intolerabilem correxerunt diverso modo Hermannus et Boeckhius. Sed Ἴσθμοῦ libri omnes cum Scholiis. SCH.]

v. 8. κατασπένδειν in duas voces divisit Boeckhius propter metrum. [Eo tendit Scholiasta: δύναται μὲν οὖν τοῦτο καὶ οὕτω· κατὰ Αἴγιναν σπένδειν. SCH.]

v. 12. ἐσχατιαῖς e libris est pro ἐσχατιαῖς [consentiente Scholiasta. SCH.]

v. 17. [ἔσπεσθαι Bergkii. Vide ad Isthm. IV, 36. SCH.]

v. 20. [Legebatur εἶναι, forma non Pindarica. Correxī; vide Boeckhium ad Paeon. fr. 10. SCH.]

τὸν μὲν ἐν ῥινῇ λέοντος στάντα κελήσατο νεκταρέαις
σπονδαῖσιν ἄρξαι 55

καρτεραίχιαν Ἀμφιτρονιῶνιδαν,

ἄνδρα κε δ' αὐτῷ φέροτατος

40 οἶνοδόκον φιάλαν χροῦσῃ πεφρικυῖαν Τελαμῶν,
ὃ δ' ἀνατείναις οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους 60
αὖδασε τοιοῦτόν γ' ἔπος· Εἴ ποτ' ἐμάν, ὦ Ζεῦ
πάτερ,

θυμῷ ἐθέλων ἄραν ἄκουσας,

νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις Ἐπ. β'.

45 λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἑριβοίας 65

ἄνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἄμὸν μοιριδίον τελέσαι·

τὸν μὲν ἄρῳηκτον φνάν, ὥσπερ τόδε δέρμα με
νῦν περιπλατᾶται

θηρός, ὃν πάμπρωτον ἄθλων κτεῖν' ἀ ποτ' ἐν Νε-
μέῃ· 70

θυμὸς δ' ἐπέσθω. ταῦτ' ἄρα οἱ φασμένῳ πέμψεν
θεὸς.

50 ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἀδεία δ' ἔνδον νιν
ἐκνίξεν χάρις,

εἰπέν τε φωνήσας ἄτε μάντις ἀνὴρ· Στρ. γ' 75

Ἔσβεταιί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμῶν·

καί νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλετ' ἐπώνυμον εὐρυ-
βίαν Αἴαντα, λαῶν

v. 42. γ' abest — v. 43. θέλων — v. 48. ἀέθλων — v. 50, μιν — v. 51. φωνάσας

v. 42. [γ' addidit Hermannus. Libri τοιοῦτόν τι ἔπος, τ' ἔπος, ποῦ τόν τ' ἔπος. Kayserus p. 93. τοιοῦτον λόγον. SCH.]

v. 44. [Plurimi libri θεσπεσίαν, non Scholia. SCH.]

v. 47. [με νῦν Henr. Stephanus. Libri μίμνοι. SCH.]

v. 51. [φονάσας Heynius contra libros. SCH.]

v. 53. κέκλετ' omnes libri pro κέκλεν [a Ph. Melanthono proposito. SCH.]

v. 56. Vulgo ἀγῆσασθαι: [plures libri ἀγῆσασθ', SCH.] Emen-
darunt Mingarellus et Hermannus. Mox ὦ additum ante Μοῖσα
ab Hermanno et Boeckhio [ex Med. B. SCH.]

v. 59. πα libri plerique. Malim πως. Improbatur κέ etiam

ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνναλίον. 80
 55 ὥς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα
 ἔξετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγῆσασθ' ἀρετάς·
 Φυλακίδα γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
 Πυθέα τε κώμων Εὐθυμένει τε. τὸν Ἀργείων
 τρόπον 85
 εἰρήσεται πάντ' ἐν βραχίστοις.

60 ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου Ἄντ. γ'.
 τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,
 ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μάτρωες· ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς
 φάος οἶαν μοῖραν ὕμνων, 90
 τὰν Ψαλυχιδᾶν δὲ πάτρην Χαρίτων
 ἄρδοντι καλλίστῃ δροσῷ,
 65 τὸν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν 95
 θεοφιλῇ ναίοισι. Λάμπων δὲ μελέταν
 ἔργοις ὀπάζων Ἰσιόδου μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
 νιοῖσὶ τε φράζων παραινεῖ, 100

ξυνὸν ἄστει κόσμον ἐγὼ προσάγων, Ἐπ. γ'.
 70 καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται,
 μέτρα μὲν γνώμα διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·
 γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· φαίης κέ νιν ἀνδράσιν
 ἀθληταῖσιν ἔμμεν 105

v. 53. κέκλεν — v. 55. ἄρα — v. 56. ἀγῆσασθαι — v. 57. ὦ
 abest. — v. 59. που κ' — v. 62. μάτρωες. — v. 66. ναίουσι. —
 v. 72. ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν

Hermannus in Dissert. de Particula ἄν libr. I. c. 8. [που κ' Ro-
 mana. In meam coniecturam πάντ' Bergkius quoque incidit, qui
 tamen πᾶν edidit. SCH.]

v. 62. Vulgo μάτρωες. Boeckhius edidit μάτρωες commen-
 datum ab aliis. Est Euthymenes.

v. 63. [Ψαλυχιδᾶν Schmidius, quae forma pariter atque
 Ψαλυχιαδᾶν et Ψυλακιδᾶν comparet in Scholiis. Codices vel
 Ψαλυχιαδᾶν vel Ψαλυχιαδᾶν. SCH.]

v. 72. Vulgo ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν. Emendarunt Heynius et
 Hermannus.

Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.
 πίσω σφε Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθυζῶνοι
 κόραι

75 χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέτειλαν παρ' εὐτειχέ-
 σιν Κάδμου πύλαις. 110

ν. 73. χαλκοδάμαν

ν. 73. [χαλκοδάμαν Heynius. Vide ad Nem. IX, 16. SCH.]

ν. 74. [Etym. M. p. 673, 21: Τὸν πίσω μέλλοντα ὁ τε-
 χνικὸς μὴ εἰρησθαι φησί· καίτοι εὐρεται παρὰ Πινδάρῳ· Πίσω
 γε Δίρκης ὕδωρ. Codex Paris. Cramerī Ann. Par. III. p. 15,
 29: πίσω γε δήρης. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ ς. [Ζ.]

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗ ΘΗΒΑΙΩ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

Strophe.

υ υ / υ υ - υ - υ - υ
 υ / υ υ - υ - υ - υ - / υ υ
 - / υ - υ / υ υ - υ - -
 - / υ υ - υ - υ - υ
 5 x - / υ υ - υ x - / υ υ - υ - υ x υ / υ υ - - / υ - υ υ

E p o d i.

x υ / υ υ - υ - υ - υ υ
 - / υ υ - υ - / υ υ - υ
 - / υ υ - υ -
 υ υ / υ υ - υ - υ - υ
 5 x υ / υ υ - υ x υ / υ υ - υ υ
 / υ υ - / υ
 - / υ υ - x υ / υ υ υ

Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα, Στρ. α'.
 καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
 εὐφρανᾶς; ἢ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
 Δαμάτερος ἀνὶκ' εὐρυχαίταν
 5 ἄντειλας Διόνυσον, ἣ χροσῶ μεδονύκτιον νίφοντα
 δεξαμένα τὸν φέρετατον θεῶν, 5

ὁπότε Ἀμφιτρούωνος ἐν θυρέτροις Ἀντ. α'.
 σταθεὶς ἄλογον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς; 10
 ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίᾳο βουλαῖς;

Isthm. VI. v. 8. Libri omnes ἢ ὅτ' ἀμφὶ Τειρεσίᾳο πυκ-
 ναῖς βουλαῖς. Recepta lectio Heynio debetur et Pauwio.

ἢ ὅτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
 10 ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογγᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἀδρα-
 στον ἐξ ἀλαλᾶς ἄμπεψας ὀρφανὸν 15

μυρίων ἐτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον; Ἐπ. α'.
 ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν ἀνίκ' ἄρ' ὀρθῶ
 ἔστασας ἐπὶ σφυρῶ
 Λακεδαιμονίων, ἔλον δ' Ἀμύνκλας 20
 15 Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι, μαντεύμασι Πυθίοις;
 ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ
 εὔδει χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον Στρ. β'. 25
 κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγόν.
 20 κῶμαξ' ἔπειτεν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
 καὶ Στρεψιάδᾳ· φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
 νίκαν παγκρατίου· σθένει τ' ἔκπαγλος ἰδεῖν τε μορ-
 φάεις· ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἰσχίον φνᾶς. 30

φλέγεται δ' ἰοβοστρύχοισι Μοῖσαις, Ἀντ. β'.
 μάτρωϊ θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,
 25 χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξεν, 35
 τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.

v. 12. ἀνίκ' ὀρθῶ — v. 20. ἔπειτ' ἄρ'

v. 12. [Libri οὖνεκα ὀρθῶ vel οὔτεκ' ὀρθῶ. Correxuit Heynius. Editio Cratandrina ἠνίκα invexerat, nempe ex interpretatione Scholiorum ὅτε. SCH.]

v. 16. [παλαιὰ μὲν εὔδει χάρις Scholia Homer. II. Ξ, 276. SCH.]

v. 20. ἔπειτεν emendavit Pauwius [v. ad Pyth. IV, 211. SCH.] atque offerunt meliores libri ἔπειτ' ἐν cum Scholiasta. Vulgo ἔπειτ' ἄρ'. — Mox v. 22. Bothius αἰσχίονα coniecit, Thierschius αἰσχίω, sed αἰσχίον neutrum agnoscit Scholiastes, [οὐχ ἥττον explicans. SCH.]

v. 22. [Tres libri cum Scholiis μορφάεσσ'. SCH.]

v. 27. Boeckhius πρό emendavit [ob metrum cum Schmidio. SCH.] Libri πρὸς.

v. 28. Vulgo λοιγὸν ἀμύνων contra metrum. Coniecit Hermannus ἀντιτίνων, Thierschius autem ἄντα φέρων in Act. Philol. Mon. T. II. fasc. II. p. 287., quum Scholiastes ἐναντίον φέρων habeat in explicatione loci.

ἴστω γὰρ σαφὲς ὅστις ἐν ταῦτα νεφέλα χάλαζαν
αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται, 40

λοιγὸν ἄντα φέρον ἐναντίῳ στρατῷ, Ἐπ. β'.
ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὖξων
30 ζώων τ' ἀπὸ καὶ θανόν.

τὸ δέ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν
αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἑκτορα 45
Ἀμφιάροῦν τε,
εὐανθέ' ἀπέπνευσας ἀλικίαν

35 προμάχων ἀν' ὄμιλον, ἐνθ' ἄριστοι Στρ. γ'.
ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν. 50
ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φάτον· ἀλλὰ νῦν μοι
Γαῖαοχος εὐδίαν ὅπασθεν
ἐκ χειμῶνος. αἰῶμαι χαίταν στεφάνοισιν ἁρμόσας.
ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασέτω φθόνος 55

40 ὃ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων Ἀντ. γ'.
ἔκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
αἰῶνα. θνάσκωμεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·
δαίμων δ' αἴσιος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις 60
παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν
ἔδραν· ὅτι πτερόεις ἔρδιψε Πάγας

v. 27. πρὸς — v. 28. λοιγὸν ἀμύνων — v. 32. αἰνέων bis le-
gebatur. — v. 33. Ἀμφιάροῦν τε, — v. 39. ἁρμόσων. — v. 44.
ὃ, τε

v. 32. [αἰνέων bis Schmidius finxerat. Eiecit Boeckhius.
SCH.]

v. 33. [De forma Ἀμφιάροχος dictum ad Ol. VI, 13. SCH.]

v. 35. [Duo libri ἄριστον. SCH.]

v. 39. Vulgo ἁρμόσων. Hermannus ἁρμόσαις, quod semel
habetur in Scholiis.

v. 40. [Scholia ὅτι et ὃ τι offerunt. Ibidem ἐφάμερος ali-
quot libri. SCH.]

v. 43. [αἴσιος alter Scholiasta. Libri cum altero αἴσιος.
SCH.]

v. 44. [Olim ὃ τε; Rom. ὅτε; quatuor libri ὅτι, quod Scho-
liasta habuisse videtur, quum explicet γὰρ δὴ. Heynius suspi-
cabatur ὁ δέ, ego malim ὁ τοι. SCH.]

- 45 δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς Ἐπ. γ'. 65
 ἔλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
 Ζηνός· τὸ δὲ παρ' δίκαν
 γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
 ἄμμι δ', ὦ χροσέα κόμα θάλλων, πόρε, Λοξία, 70
 50 τεαῖσιν ἀμίλλαισιν
 εὐανθέα καὶ Πυθοῖ στέφανον.

v. 49. ἄμμιν — v. 51. Πυθοῖ

v. 51. [Vulgatum Πυθοῖ alii aliter tentaverant; Πυθοῖ assecutus est Schmidius, debebat Πυθοῖ, quod Boeckhius reduxit ex Choerobosco Bekkeri III. p. 1202: Αναφέρουσι τινες τῶν τεχνικῶν μίαν χρῆσιν διάστασιν ἔχουσαν τοῦ ὁ καὶ ἰ παρὰ Πινδά-ρφ· ἐκεῖνος γὰρ εἶπε τῇ Πυθοῖ. Cf. Buttmanni Gr. ampl. I, p. 176. Potuerant iam ante aliquot saecula uti testimonio eiusdem prodito in Aldi Cornucop. fol. L. fin.: Σεσημείωται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τὸ Πυθοῖ. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Ζ'. [Η']

ΚΛΕΑΝΔΡΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

υ / x υ / υ υ - υ - υ
 υ / υ - υ / υ υ =
 / υ - υ / υ υ - / υ - υ x υ / υ υ - υ =
 x υ / υ υ - υ - / υ - υ / υ υ =
 5 υ / x υ / υ υ - x υ / υ υ - x υ / υ υ -
 x υ / υ υ - x υ / υ υ -
 x υ / υ υ - υ υ / υ - υ
 x υ / υ υ - υ - / υ υ =
 / υ - υ υ υ - υ / υ υ - υ - / υ =
 υ υ - υ υ υ υ υ υ =
 υ / / υ υ - υ υ =
 10 υ / υ - υ - υ υ - x υ / υ υ =

Κλεάνδρῳ τις ἀλικία τε λύτρον Στρ. α'.
 εὖδοξον, ὦ νέοι, καμάτων
 πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου παρὰ πρόθυρον ἰὼν
 ἀνεγειρέτω
 κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα, καὶ Νεμέα 5
 5 ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξεῦρε. τῷ καὶ ἐγώ, καίπερ ἀχνύ-
 μενος

v. 3. ἀγειρέτω

Isthm. VII. v. 3. Libri ἀγειρέτω. [Scholia ἐγειρέτω. SCH.]
 Emendavit Hermannus. [Cf. Ol. VIII, 74. Isthm. III, 41. SCH.]

- θυμόν, αἰτέομαι χροσέαν καλέσαι 10
 Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων λυθέντες
 μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσσωμεν στεφάνων, 15
 μήτε κάδεα θεράπευε· πανσάμενοι δ' ἀπρήκτων
 κακῶν
 γλυκύ τι δαμωδόμεθα καὶ μετὰ πόνον·
 ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς 20
 10 γε Ταντάλου λίθον παρὰ τις ἔτρεψεν ἅμμι θεός,
 ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἀλλὰ Στρ. β'.
 μοι δεῖμα μὲν παροιχόμενον
 καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν· τὸ δὲ πρὸ ποδὸς
 ἄρειον αἰεὶ σκοπεῖν 25
 χοῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,
 15 ἐλίσσων βίου πόρον· ἱατὰ δ' ἔστι βροτοῖς σὺν
 γ' ἐλευθερίᾳ 30
 καὶ τά. χοῆ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν·
 χοῆ δ' ἐν ἑπταπύλοισι Θήβαις τραφέντα 35
 Αἰγίνα Χαρίτων ἄωτον προνέμειν,
 πατρὸς οὕνεκα δίδυμαι γένοντο θυγάτρες Ἀσωπίδων
 ὀπλόταται, Ζηνὶ τε ἄδον βασιλεῖ. 40
 ὃ τὰν μὲν παρὰ καλλιρόῳ
 20 Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ὦκισθεν ἄγεμόνα·

v. 11. ἀλλ' ἐ-

v. 12. μοι — v. 13. αἰεὶ et abest σκοπεῖν — v. 15. βιότου —
 v. 17. Ἀσωπίδων θ' — v. 18. Ζηνὶ θ' ἄδον βασιλῆϊ.

v. 10. [λίθον γε Ταντάλου transposuit Bergk. Idem v. seq. retinuit vulgatum olim ἀλλ' ἐμοί, quia versus stropharum duos priores Boeckhii in unum numerum coniunxit. SCH.]

v. 13. Vulgo ἄρειον αἰεὶ sine σκοπεῖν, laborante metro. Infinitivus, qui exciderat, e Scholiis revocatus est, et scriptum αἰεὶ. [αἰεὶ πέλει Hermannus SCH.] Mox v. 15. βιότου mutatum a viris doctis in βίου metri causa.

v. 17. Habebatur Ἀσωπίδων θ', incommodo sensu, incommoda elisione; vid. notata ad Pyth. IV, 179. Eiecit igitur Boeckh. [cum Heynio] θ' hic, ut δ' v. 31. post εἶπε.

v. 18. [Tres libri ὀπλοτάτα. Sequentia vulgo depravata restituit Schmidius. SCH.]

v. 21 seq. [Οἶνοπιαν ἄγων ἐκοιμᾶτο de suo scripsit Bergk. qui praeterea ἐνταῖς ἐκόνμα τε coniiecit. SCH.]

v. 24. [Codices fere ἐπέγραψε, ἐπέγραψε. SCH.]

- σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἶνοπίαν ἐνεγκὼν Στρ. γ'. 45
 κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
 Αἰακὸν βαρυσφαράγγῳ πατρὶ κεδνότατον ἐπιχθο-
 νίων· ὃ καὶ
 δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραινε· τοῦ μὲν ἀντίθεοι 50
 25 ἀρίστευον νῆες νύκτων τ' ἀρηϊφίλοι παῖδες ἀνορέα
 χάλκεον στονόεντ' ἀμφέπειν ὀμαδον· 55
 σῶφρονές τ' ἐγένοντο πινυτοί τε θυμόν.
 ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναντ' ἀγοραί,
 Ζεὺς ὅτ' ἀμφὶ Θέτιος ἀγλαός τ' ἔριδαν Ποσει-
 δᾶν γάμῳ, 60
 ἄλοχον εὐειδέ' ἐθέλων ἐκάτερος
 ἔαν ἔμμεν· ἔρως γὰρ ἔχεν.
 30 ἀλλ' οὐ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐνὰν θεῶν πρα-
 πίδες, 65

- ἐπεὶ θεσφάτων * ἤκουσαν. εἶπεν Στρ. δ'.
 εὐβουλος ἐν μέσοισι Θέμις,
 εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν φέρετον γόνον οἱ ἄνα-
 κτα πατρὸς τεκεῖν, 70
 ποντίαν θεόν, ὃς κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος
 35 διώξει χερὶ τριόδοντός τ' ἀμαιμακέτου, Δί τε μι-
 σγομένην 75

v. 27. ἐρίσας — v. 28. εὐειδέα θέλων — v. 31. * ἤκουσαν cor-
 ruptum. Vulgo εἶπε δ' — v. 33. οἱ abest. — v. 35. Διτ' μισγο-
 μέναν, deinde ἀδελφοῖσιν et τυχοῦσα

v. 27. Vulgatum ἐρίσας mutavit Boeckhius de sententia Hey-
 nil et Hermannii.

v. 31. ἤκουσαν corruptum. [Schmidius ἐσάκουσαν. SCH.] Her-
 mannus coniecit ὅπ' ἄκουσαν, [post ἐπάκουσαν;] Boeckhius au-
 tem συνίενν φειπεν, quum vulgaris dialectus v. ἤκουσαν glosse-
 matis ei indicium videretur, ut alias solet esse. Explicant autem
 grammatici συνιέναι per ἀκούειν. [Cf. Pyth. II, 42. IX, 87. Nem.
 III, 55. et Isthm. III, 82. Kayserus p. 93: ἐπεὶ θέσφατ' αἶον·
 ἔννεπεν γάρ. Bergkiius ὅπ' ἄκουσαν· εἶπε δ' cum Hermannō
 edidit. SCH.] Mox οἱ a Boeckhio additum v. 33. post γόνον ob
 metrum.

v. 35. [Δί τε Boeckhius et Hermannus; Δί γε malit Boisso-
 nadius. Libri Διτ'. Statim pro παρ' Heyniius παρ' coniecit; ἀδελ-
 φοῖσιν ex sola Rom. fluxerat. SCH.]

ἧ Διὸς παρ' ἀδελφροῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
παύσατε· βροτέων δὲ λεχέων τυχοῖσα
νῖον εἰσιδέτω θανόντ' ἐν πολέμῳ, 80
χείρας Ἄρει τ' ἐναλίγκιον στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν
ποδῶν.

τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλεΐ θεόμορον ὀπάσαι 85
γάμον Αἰακίδα τὸ γέρας,
40 ὄντ' εὐσεβέστατον φάτις Ἰωλκοῦ τράφειν πεδίον·

λέοντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς Στρ. ε'.
Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι· 90
μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεικέων πέταλα δις ἐγγυα-
λιζέτω

ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσιν δὲ ἐσπέραις ἐρατὸν
45 λῦοι κεν χαλινὸν ὑφ' ἥρωϊ παρθενίας. ὥς φάτο
Κρονίδαις 95

ἐννέποισα θεά· τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
νεῦσαν ἀθανάτοισιν· ἐπέων δὲ καρπὸς 100
οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ ξύν' ἀλέγειν
καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτα. καὶ νεαρὰν ἔδειξαν σο-
φῶν 105

στόματ' ἀπείροισιν ἀρετὰν Ἀχιλῆος·

v. 37. Ἄρει χέρας ἐν.

v. 38. θεύμοιρον

v. 39. Αἰακίδα γέρας, ὄν

v. 40. τε εὐσεβέστατόν φασ' Ἰωλκοῦ — v. 43. Νηρέως — v. 44. διχομηνίδεσσι — v. 46. γὰρ συναλέγειν — v. 47. νέαν ἀνέδειξαν

v. 37. Vulgo Ἄρει χέρας, mutavit Boeckhius de sententia Hermanni, tum addidit τ'.

v. 38. Libri θεάμοιρον, quod correxit Hermannus. Mox v. 39. post Αἰακίδα Boeckhius τό addidit ob metrum. Hermannus, cui articulus displicet, scribendum censet: Πηλεΐ γάμον θεόμορον ὀπάσαι γέρας Αἰακίδα, aut permutatis duorum vocabulorum sedibus sic: γέρας θεόμορον ὀπάσαι γάμον Αἰακίδα. [Hanc alteram rationem adoptavit Bergk. SCH.]

v. 40. [Vulgata hiatus deturpata nec metro apta praeunte Hermanno emendata est a Boeckhio. Libri non variant, nisi quod φασίν plene scriptum habent. De forma τράφειν (τραφιῖν Hermannus) vide Boeckhii Nott. Critt. Pyth. II, 44. Buttmann. Gramm. ampl. II. p. 308. Lobeck. et maxime Ahrentem de Dial. Dor. p. 118. SCH.]

ὃ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν

50 αἶμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαίνων φόνω πεδίον, 110

γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον, Στρ. 5.

Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τρωϊάς

ἵνας ἐκταμὼν δορί, ταί μιν ῥύοντό ποτε μάχας
ἐναριμβρότου

ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, Μέννονός τε βίαν 115

55 ὑπέρθυμον Ἑκτορά τ' ἄλλους τ' ἀριστεάς· οἷς
δῶμα Φερσεφόνας 120

μανύων Ἀχιλεὺς, οὗρος Αἰακιδᾶν,

Αἴγιναν σφετέραν τε ῥίζαν πρόφαινεν.

τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' αἰοδαὶ ἔλιπον, 125

ἀλλὰ οἱ παρὰ τε πυρὰν τάφον θ' Ἑλικώνια
παρθένοι

στάν, ἐπὶ θρηῆνόν τε πολύφραμον ἔχεαν.

ἔδοξ' ἄρα τόδ' ἀθανάτοισι, 130

60 ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕμνοισι θεᾶν διδόμεν.

τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσονται τε Στρ. 5.

Μοισαῖον ἄρμα Νικοκλέος

v. 52. Τροίας — v. 55. Περσεφόνας — v. 56. οὔτε et ἔλιπόν γ', —
v. 58. ἔσταν et ἔχεαν. — v. 59. ἔδοξεν ἄρα δ' ἀθ. — v. 62.
Νικοκλέους

v. 41. [εὐθύ Bergk. SCH.]

v. 46. Vulgo συναλέγειν contra metrum. Eximie emendavit
Hermannus. Μοχ νεαράν ἔδειξαν Schmidio debetur pro cor-
ruptis lectionibus νέαν ἀνέδειξαν, νε' ἀνέδειξαν, νέαν ἔδειξαν.
[Kayserus ἀνακτι, ego ἀνακτε, h. e. Iuppiter et Neptunus. SCH.]

v. 55. [Φερσεφόνας dedit Boeckh. ob Ol. XIV, 21. Pyth.
XII, 2. SCH.]

v. 56. [οὐδέ Boeckh. Olim οὔτε probaverat, cui sequens
ἀλλὰ responderet. SCH.]

v. 58. [στάν Heyn. ἔχεαν Schmidio debetur. SCH.]

v. 59. Libri ἔδοξ' ἄρα δ' ἀθανάτοισι aut ἔδοξεν ἄρα δ' ἀθ.
Corrupte. Hermannus: ἔδοξεν δ' ἄρ' ἐν ἀθανάτοισι, Boeckh.
melius ἔδοξ' ἄρα τόδ' ἀθανάτοισι.

v. 62. [Νικοκλέος, formam Pindaricam, largiuntur libri.
SCH.]

μνᾶμα πυγμάχου κελαδῆσαι. γεραίρετέ μιν, ὃς
 Ἰσθμιον ἄν. νάπος

135

Δωρίων ἔλαχεν σελίνων· ἐπεὶ περικτίονας
65 ἐνίκασε δὴ ποτε καὶ κεῖνος ἄνδρας ἀφύκτω χερσὶ
κλονέων.

τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κοιτοῦ γενεὰ
πατραδελφεοῦ· ἀλίκων τῇ τις ἄβρὸν 145

ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ πλεκέτω
 μυρσίνας στέφανον. ἐπεὶ νιν Ἀλκαθόου τ' ἀγῶν
 σὺν τύχῃ

ἐν Ἐπιδάυρῳ τε νεότας δέκετο πρῖν.
τὸν αἰνεῖν ἀγαθῇ παρέχει.

70 ἦβαν γὰρ οὐκ ἀπειρον ὑπὸ χειρὶ καλῶν δάμασεν.

v. 63. γεγραί τε et ἄν ἀπὸ — v. 65. καὶ κεῖνος, — v. 68. πρὶν
ἔδεκτο.

v. 63. Vulgo γεῶραι τέ μιν, libri γεραίρεται μιν, γεραίρεται μιν. Hermannus γέραιρέ τέ μιν. Melius Boeckhius de conjectura Bothii. Mox ἂν νόμος eximia Hermanni correctio est pro ἂν ἀπό, quod sensu carebat. [Med. A ἀναπίο. SCH.]

v. 65. Libri omnes γενεάν, quod mutavit Ceperinus. Denique v. 68. librorum lectio est πρὶν ἔδεκτο, metro repugnans, [correcta ab Hermanno. SCH.]

v. 69. [κατέχειν tres libri. SCH.]

FRAGMENTA SELECTA.

FRAGMENTA PINDARI SELECTA.

Numeri designant locos, quibus haec fragmenta in maiore
Bocckhii editione posita sunt. [Addidi uncis inclusos
numeros Bergkii.]

I.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

1. (1.)

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο
ὦ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας
ἀποφθιμένῳ Μελικέρτῃ.

ANNOTATIO CRITICA.

I. ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ. Fr. 1. Apollonius Dysc. Synt. II, 21.
p. 156, 11. Bekker.: Τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαϊς Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς
ὑπομνηματισαμένους· Αἰολίδαν — Μελικέρτῃ. Μεταλαμβάν-
οντες γὰρ τὴν ὦ ἀντωνυμίαν εἰς σύνθετον τὴν ἐαυτοῦ ἀπο-
ροῦσι, πῶς, ὃν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν, καὶ Σίσυφου παρίστη-
σιν. Ἐνιοὶ μέντοι τὸ ὦ ἐπιφθιματικὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ἀπόρου
δοκοῦσιν ἀπηλλάχθαι, ἐγκλίνοντες τὸν τόνον, ἐν ᾧ ὦ παιδί,
καθὼς ἔχει καὶ τὸ ὦτε χειρῶν γυνά· οἱ δὲ καὶ εἰς τὴν
οἱ μετέλαβον (l. μετίβαλον), κέλοντό οἱ, ἵνα ἡ δοτικὴ ἀντὶ
γενικῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι
γέρας, τουτέστι τῆς εἰρημένης Ἰνούς, πάντα μᾶλλον ἢ τὸ δέον
ἐπιστήσαντες. Τί γὰρ τὸ ἐμποδῶν τὴν ὦ ἀντωνυμίαν κτητικὴν
ὑπάρχειν μεταλαμβάνεσθαι τε εἰς τὸ αὐτῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐ-
τῆς παιδί, ὃν καὶ Ἀθαμαντιάδην εἶπεν; — 3. φθιμένῳ
Apoll. de Synt., sed idem de Pron. p. 321. A. ἐπιφθιμένῳ, unde
Bekkerus ἀποφθιμένῳ, Bergkiius ἐπὶ φθιμένῳ, hoc quidem am-
biguum, fecerunt.

Pind. Carm. Sect. I.

II.

TMNOI.

1. 2. (5. 6.)

— / — — / — — — —

— / — — / — — — —

— / — — — — —

/ — — — / — — — —

5 — / — — / — — — — —

/ — — — / — — — — — / — — — — —

Ἴσμηνὸν ἢ χροβαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,
5 ἢ τὰν Διωνύσου πολυγαθέα τιμάν,
ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν.....;

* * *

Πρῶτον μὲν εὖβουλον Θέμιν οὐρανίαν
χροδέαισιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγᾶν
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν
ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδὸν
5 σωτήρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν.
ἃ δὲ τὰς χροδάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀλα-
θείας Ὠρας.

II. TMNOI. Fr. 1. 2. Lucianus Icaromenipp. 27. vocat τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. Pleraque recitat idem Demosth. Encom. 19., ubi Scholia: Ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιου ὕμνων. Alia afferunt alii; v. Boeckh. V. 1. Ἴσμηνον codex Luciani. — 4. Ἡρακλέους Plutarch. et Luciani libri optimi. — 5. Διωνύσου Luciani codd. et edd. — Alterum fragmentum Boeckhius adiecit. ex Clemente Alex. Stromm. VI. p. 731. Potter.: Πινδαρος σωτήρα. Ἀλλὰ συνοικουῖντ' αὖτις εἰς-ἀγεί, βασιλέα σωτήρα δίκαιον ἐρμηνεύων ὡς πῶς. Πρῶτον κτλ. — v. 2. πάγον vulgo. Correxerit Boeckhius. — 5. Klotzii Clemens perperam post ἀρχαίαν comma habet. — 6. Clemens ἀγαθὰ σωτήρας: ἀλαθείας Ὠρας Boeckhius. collato Hesych.: Ἀλα-θείας Ὠρας. λέγει γὰρ (Πινδαρος Boeckhius), ὅτι κυκλισμῶ πάντα (ἀληθῆ addit Boeckhius, φανερὰ Schneiderus) ποιούσιν.

3.

၁၂၃၄၅၆၇၈၉၁၀၁၁၂၁၃၁၄၁၅၁၆၁၇၁၈၁၉၂၀
 ၂၁၂၂၂၃၂၄၂၅၂၆၂၇၂၈၂၉၃၀၃၁၃၂၃၃၃၄၃၅၃၆၃၇၃၈၃၉၄၀
 ၄၁၄၂၄၃၄၄၄၅၄၆၄၇၄၈၄၉၅၀၅၁၅၂၅၃၅၄၅၅၅၆၅၇၅၈၅၉၆၀
 ၆၁၆၂၆၃၆၄၆၅၆၆၆၇၆၈၆၉၇၀၇၁၇၂၇၃၇၄၇၅၇၆၇၇၇၈၇၉၈၀
 ၈၁၈၂၈၃၈၄၈၅၈၆၈၇၈၈၈၉၉၀၉၁၉၂၉၃၉၄၉၅၉၆၉၇၉၈၉၉၁၀၀
 ၁၀၁၀၂၁၀၃၁၀၄၁၀၅၁၀၆၁၀၇၁၀၈၁၀၉၁၁၀၁၁၁၁၁၂၁၁၃၁၁၄၁၁၅၁၁၆၁၁၇၁၁၈၁၁၉၁၂၀
 ၁၂၁၂၁၂၂၁၂၃၁၂၄၁၂၅၁၂၆၁၂၇၁၂၈၁၂၉၁၃၀၁၃၁၁၃၂၁၃၃၁၃၄၁၃၅၁၃၆၁၃၇၁၃၈၁၃၉၁၄၀
 ၁၄၁၄၁၄၂၁၄၃၁၄၄၁၄၅၁၄၆၁၄၇၁၄၈၁၄၉၁၅၀၁၅၁၁၅၂၁၅၃၁၅၄၁၅၅၁၅၆၁၅၇၁၅၈၁၅၉၁၆၀
 ၁၆၁၆၁၆၂၁၆၃၁၆၄၁၆၅၁၆၆၁၆၇၁၆၈၁၆၉၁၇၀၁၇၁၁၇၂၁၇၃၁၇၄၁၇၅၁၇၆၁၇၇၁၇၈၁၇၉၁၈၀
 ၁၈၁၈၁၈၂၁၈၃၁၈၄၁၈၅၁၈၆၁၈၇၁၈၈၁၈၉၁၉၀၁၉၁၁၉၂၁၉၃၁၉၄၁၉၅၁၉၆၁၉၇၁၉၈၁၉၉၂၀၀
 ၂၀၀၂၀၀၃၂၀၀၄၂၀၀၅၂၀၀၆၂၀၀၇၂၀၀၈၂၀၀၉၂၀၁၀၂၀၁၁၂၀၁၂၂၀၁၃၂၀၁၄၂၀၁၅၂၀၁၆၂၀၁၇၂၀၁၈၂၀၁၉၂၀၂၀
 ၂၀၂၀၂၀၂၀၃၂၀၂၀၄၂၀၂၀၅၂၀၂၀၆၂၀၂၀၇၂၀၂၀၈၂၀၂၀၉၂၀၂၁၀၂၀၂၁၁၂၀၂၁၂၂၀၂၁၃၂၀၂၁၄၂၀၂၁၅၂၀၂၁၆၂၀၂၁၇၂၀၂၁၈၂၀၂၁၉၂၀၂၂၀
 ၂၀၂၂၀၂၂၀၂၂၃၂၀၂၂၄၂၀၂၂၅၂၀၂၂၆၂၀၂၂၇၂၀၂၂၈၂၀၂၂၉၂၀၂၃၀၂၀၂၃၁၂၀၂၃၂၂၀၂၃၃၂၀၂၃၄၂၀၂၃၅၂၀၂၃၆၂၀၂၃၇၂၀၂၃၈၂၀၂၃၉၂၀၂၄၀
 ၂၀၂၄၁၂၀၂၄၂၂၀၂၄၃၂၀၂၄၄၂၀၂၄၅၂၀၂၄၆၂၀၂၄၇၂၀၂၄၈၂၀၂၄၉၂၀၂၅၀၂၀၂၅၁၂၀၂၅၂၂၀၂၅၃၂၀၂၅၄၂၀၂၅၅၂၀၂၅၆၂၀၂၅၇၂၀၂၅၈၂၀၂၅၉၂၀၂၆၀
 ၂၀၂၆၁၂၀၂၆၂၂၀၂၆၃၂၀၂၆၄၂၀၂၆၅၂၀၂၆၆၂၀၂၆၇၂၀၂၆၈၂၀၂၆၉၂၀၂၇၀၂၀၂၇၁၂၀၂၇၂၂၀၂၇၃၂၀၂၇၄၂၀၂၇၅၂၀၂၇၆၂၀၂၇၇၂၀၂၇၈၂၀၂၇၉၂၀၂၈၀
 ၂၀၂၈၁၂၀၂၈၂၂၀၂၈၃၂၀၂၈၄၂၀၂၈၅၂၀၂၈၆၂၀၂၈၇၂၀၂၈၈၂၀၂၈၉၂၀၂၉၀၂၀၂၉၁၂၀၂၉၂၂၀၂၉၃၂၀၂၉၄၂၀၂၉၅၂၀၂၉၆၂၀၂၉၇၂၀၂၉၈၂၀၂၉၉၂၀၃၀၀
 ၃၀၀၃၀၀၃၃၃၀၀၃၃၄၃၃၀၀၃၃၅၃၃၀၀၃၃၆၃၃၀၀၃၃၇၃၃၀၀၃၃၈၃၃၀၀၃၃၉၃၃၀၀၃၄၀၃၃၀၀၃၄၁၃၃၀၀၃၄၂၃၃၀၀၃၄၃၃၃၀၀၃၄၄၃၃၀၀၃၄၅၃၃၀၀၃၄၆၃၃၀၀၃၄၇၃၃၀၀၃၄၈၃၃၀၀၃၄၉၃၃၀၀၃၅၀
 ၃၃၀၀၃၅၁၃၃၀၀၃၅၂၃၃၀၀၃၅၃၃၃၀၀၃၅၄၃၃၀၀၃၅၅၃၃၀၀၃၅၆၃၃၀၀၃၅၇၃၃၀၀၃၅၈၃၃၀၀၃၅၉၃၃၀၀၃၆၀၃၃၀၀၃၆၁၃၃၀၀၃၆၂၃၃၀၀၃၆၃၃၃၀၀၃၆၄၃၃၀၀၃၆၅၃၃၀၀၃၆၆၃၃၀၀၃၆၇၃၃၀၀၃၆၈၃၃၀၀၃၆၉၃၃၀၀၃၇၀
 ၃၃၀၀၃၇၁၃၃၀၀၃၇၂၃၃၀၀၃၇၃၃၃၀၀၃၇၄၃၃၀၀၃၇၅၃၃၀၀၃၇၆၃၃၀၀၃၇၇၃၃၀၀၃၇၈၃၃၀၀၃၇၉၃၃၀၀၃၈၀၃၃၀၀၃၈၁၃၃၀၀၃၈၂၃၃၀၀၃၈၃၃၃၀၀၃၈၄၃၃၀၀၃၈၅၃၃၀၀၃၈၆၃၃၀၀၃၈၇၃၃၀၀၃၈၈၃၃၀၀၃၈၉၃၃၀၀၃၉၀
 ၃၃၀၀၃၉၁၃၃၀၀၃၉၂၃၃၀၀၃၉၃၃၃၀၀၃၉၄၃၃၀၀၃၉၅၃၃၀၀၃၉၆၃၃၀၀၃၉၇၃၃၀၀၃၉၈၃၃၀၀၃၉၉၃၃၀၀၄၀၀၃၃၀၀၄၀၁၃၃၀၀၄၀၂၃၃၀၀၄၀၃၃၃၀၀၄၀၄၃၃၀၀၄၀၅၃၃၀၀၄၀၆၃၃၀၀၄၀၇၃၃၀၀၄၀၈၃၃၀၀၄၀၉၃၃၀၀၄၁၀
 ၃၃၀၀၄၁၁၃၃၀၀၄၁၂၃၃၀၀၄၁၃၃၃၀၀၄၁၄၃၃၀၀၄၁၅၃၃၀၀၄၁၆၃၃၀၀၄၁၇၃၃၀၀၄၁၈၃၃၀၀၄၁၉၃၃၀၀၄၂၀၃၃၀၀၄၂၁၃၃၀၀၄၂၂၃၃၀၀၄၂၃၃၃၀၀၄၂၄၃၃၀၀၄၂၅၃၃၀၀၄၂၆၃၃၀၀၄၂၇၃၃၀၀၄၂၈၃၃၀၀၄၂၉၃၃၀၀၄၃၀
 ၃၃၀၀၄၃၁၃၃၀၀၄၃၂၃၃၀၀၄၃၃၃၃၀၀၄၃၄၃၃၀၀၄၃၅၃၃၀၀၄၃၆၃၃၀၀၄၃၇၃၃၀၀၄၃၈၃၃၀၀၄၃၉၃၃၀၀၄၄၀၃၃၀၀၄၄၁၃၃၀၀၄၄၂၃၃၀၀၄၄၃၃၃၀၀၄၄၄၃၃၀၀၄၄၅၃၃၀၀၄၄၆၃၃၀၀၄၄၇၃၃၀၀၄၄၈၃၃၀၀၄၄၉၃၃၀၀၄၅၀
 ၃၃၀၀၄၅၁၃၃၀၀၄၅၂၃၃၀၀၄၅၃၃၃၀၀၄၅၄၃၃၀၀၄၅၅၃၃၀၀၄၅၆၃၃၀၀၄၅၇၃၃၀၀၄၅၈၃၃၀၀၄၅၉၃၃၀၀၄၆၀၃၃၀၀၄၆၁၃၃၀၀၄၆၂၃၃၀၀၄၆၃၃၃၀၀၄၆၄၃၃၀၀၄၆၅

Ἴδετ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι,
 ἐπὶ τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
 πολύβατον οἷτ' ἄσπερος ὄμφαλὸν θνύοντα
 ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
 5 οἴχνεῖτε πανδαίδαλόν τ' εὐκλὲ' ἀγοράν·
 ἰοδετᾶν λάχετε στεφάνων
 τᾶν τ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν, Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαῇ

3, 1. Δευτ' ἐν χορόν,

nae.) ἀλλότριάϊ παρίων. De forma Παρίων vide ad Nem.
II, 12. coll. Ahrente de Dial. Dor. p. 51. et quae scripsimus nu-
per Museo Rhenan. 1842, 2. p. 298 seq.

Fr. 3. Dionys. Halic. de Comp. Verbb. p. 152. Reisk.: Ἀρχέτω Πίνδαρος (tanquam exemplar τῆς ἀνστηρᾶς ἀρχμονίας) καὶ τούτου διθυράμβος τις, οὗ ἐστὶν ἀρχή· Ἴδετε κτλ. v. 1. Ἴδετε olim apud Dionys. vulgata. Et sic veteres grammatici legerunt, vide Cramerī Ann. Oxx. I. p. 169, 19. 176, 5., et ipse Dionysius agnoscit, quum τὸ πρῶτον κῶλον ἐκ τεσσάρων, inquit, σύγκειται λέξεως μορίων, ῥήματος κτλ. Quamobrem vulgatum δευτ' expellendum docuimus Exx. Critt. p. 21. et post Eustathii Prooem. p. 29. — 6. 7. Vulgo ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τῶν ἐαριδρέπτων λοιβάν. Libri obtulere ἰοδέτην, ἰαδέτων, λάχετε, ἐαριδρέπτων

- ἴδετε πορευθέντ' αἰοιδᾷ δεύτερον
ἐπὶ τὸν κισσοδέταν θεόν,
10 τὸν Βρόμιον τὸν Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν. γόνον
ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν
γυναικῶν τε Καδμειῶν ἔμολον.
Ἐν Ἀργεῖα Νεμέα μάντιν οὐ λανθάνει
φοῖνικος ἔρνος, ὅπότε οἰχθέντος Ὠρεῶν θαλάμου
εὐδομον ἐπαΐωσιν ἔαθ' ἄντα νεκτάρεια.
15 τότε βάλλεται, τότε ἐπ' ἀμβροσίαν χθὼν' ἔρατ' ἔρατ' ἔρατ'
ἴων φόβαι ῥόδα τε κόμαισι μίγνυνται,
ἀχεῖται τ' ὄμφαι μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖται Σεμέλαν ἐλικάμπυκα χοροί.

9. ἐπὶ κισσοδέταν — 10. τὸν Ἐριβόαν τε καλέομεν. — 15. χέρσον ἔραται

et ἑαριδρέπων vel similiter; pauci στέφανον contra disertum testimonium Dionysii ipsius. Conformavit Boeckhiius. Hermannus proposuerat aut ἰοδέταν λάβετε στέφανον τῶν γ' ἑαριδρέπων λοιβᾶν aut ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τῶν ἑαριδρέπων λοιβᾶν. — 8. Libri πορευθέντες. Correxuit Heyniius. Deinde αἰοιδᾷ Boeckhiius ex librorum scripturis αἰοιδάι, αἰοιδάν, pro vulg. αἰοιδᾷς. Unde idem v. 7. ἀγλαᾷ corrigendum vidit pro vulg. ἀγλαῖα. Qui hoc retinuit Bergkiius, αἰοιδᾷς (vel αἰοιδᾶν) scripsit. — 9. Libri κισσοδόταν, κισσουδέταν, κισσοδαῇ vel τὸν κισσοδόταν, τὸν κισσοδαῇ. Articulum cum optimis servavi. — 10. Boeckhiius tacite τὸν Ἐριβόαν τε καλέομεν. Restitui quod est in codice meo et apud Dionysium, nisi quod ibi τε excidit. Ibidem μέλπομεν vulgo, pro quo libri μέλπε. Correxuit Boeckhiius. — 11. Vulgo γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν. Libri aut Σεμέλην aut ἔμολον. Hinc conformavit Boeckhiius, qui ex libris restituit μὲν πατέρων, quum τε esset. — 13. Libri fere φοῖνικος ἔανων. Latet aliquid. — 15. χθὼν' ἔραταν restitui ex codicibus. Vulgo χέρσον ἔραται. — 17. Dionysii libri corrupti. Verum eruit Hermannus ex Apollonio Dysc. Synt. III, 10. p. 223. Bekker.: Βοιωτίον ἔστιν ἔθος ὁμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ· Ἀχεῖται ὄμφαι κτλ. Nam τ' interposuit Hermannus. — Operae pretium mihi facturum videor, si Regii codicis Dionysii omnium antiquissimi, est enim saec. XI membranaceus, accuratum apographum nuper a me Parisiis factum adiecero. Numerum habet 1741. In eo Pindarica sic scripta exstant: Ἰδετ' ἐν χορὸν (librarius igitur coniunxit vulgarem formam ἐς cum Aeolica) ὀλύμπιοι ἐπὶ τε κλυτὰν πέμπεται χάριν θεοὶ πολύβατον οἷτ' ἄσπερος ὁ. θ. ἐν τ. ἰ. ἀθήναις οἰχνεῖται πανδαίδαλον τ' εὐκλεαγόραν ἰοδετῶν λάχετε στεφάνων τ' ἀνὶ ἑαριδρέπων λοιβᾶν, διόθεν τε με συναγλαῖαι ἴδετε πορευθέντες αἰοιδάι δεύτερον ἐπὶ τὸν κισσοδόταν (fuerat κισσοδόμ, sed μ deletur) θεόν τὸν βρόμιον τὸν ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν γόνον ὑπάτωμεν πατέρων. μέλπε γυναικῶν τε καδμείαν εμολον ἑναργεανεμέω. μάντιν οὐ λανθάνει φοῖνικος ἔανων ὅπότε οἰχθέντος

4. (47.)

— / υ υ / υ υ — υ υ — υ υ — υ υ —
 — υ υ — υ υ — / υ υ — / υ υ — υ υ — υ

ὦ τὰ λιπαρά καὶ ἰοστέφανοι καὶ αἰοίδιμοι,
 Ἑλλάδος ἔρρισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι, δαιμόνιον πτο-
 λίεθρον.

5. (48.)

/ υ — — / υ υ — υ υ — — / υ — —
 / υ — — / υ — — / υ υ — υ υ —

Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτένεια τ' αἰοιδὰ διθυράμβων
 καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων.

6. (49.)

..... — / υ — —
 — / υ υ — υ υ — — / υ — —
 / υ — — / υ υ — —
 / υ υ — υ / υ — — / υ — —

σοὶ μὲν κατάρχειν,
 μήτερ μεγάλα, πάρα ῥόμβοι κυμβάλων,

4, 1. Ἀτ τε λιπαρά — 2. δαιμόνιον πτολίεθρον omissa.

ᾧσαν θαλάμου εὐδομον ἐπαῖωσιν ἔαρ φντὰ νεκτάρια. τότε βάλλεται. τότε ἐπ' αμσβρόταν χθον' ἔρατάν· ἰον φοβεράτε κόμαισι μίγνυνται οἰχνεῖτ' ὀμφαῖς μελίων σὺν αὐλοῖς. οἰχνεῖτε σεμέλαν ἐλικάμπυκα χοροί. Ex quibus fortasse quaedam coniectari poterunt acutius.

Fr. 4. Aristoph. Eqq. 1334: ὦ τὰ λιπαρά καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι. Scholia: ἀπὸ Πινδάρου παρωδῆται. Concinnavit Boeckhius collatis aliis testimoniis plurimis, nisi quod Ἀτ τε minus recte dedit. Correxī ex Eustathii Prooem. p. 20 seq.: Ἐγραψέ που· ὦ τὰ λιπαρά κτλ. Et nunc in Scholiis Arist. Nubb. 299. eandem scripturam ex Veneto codice protulit Dindorfius. Confer etiam Bergkii Commentatt. Com. Att. Antiq. p. 406. Verba δαιμόνιον πτολίεθρον ex Scholiis Aristidis III. p. 341. Dind., p. 115. Frommel. accedere iussit primus Dissenius.

Fr. 5. Strabo X. p. 719. A. B. Dionys. Hal. de Comp. Verbb. XIV. Ath. X, 455. C. XI, 467. A. — 1. σχοινοτένεια τ' αἰοιδὰ Boeckhius ex apertis vestigiis librorum. Vulgo σχοινοτονίας, σχοινοτενία, σχοινοτενείατα οἶδα. Casaubonus σχοινοτενής dederat.

Fr. 6. Strabo ibidem. — 2. Vulgo μήτερ, πάρα μεγάλοι (cod. Mosc. μεγάλοι) ῥόμβοι. Correxī Boeckhius. — 3. ἐνδέχ'

ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλα,
αἰθόμενα δὲ δᾶς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

7. (50.)

..... υ υ — υ υ υ
— υ — — υ υ — υ υ —
— υ — — υ υ — υ υ υ —
— υ υ — υ υ — υ υ — υ υ —
— υ υ — υ υ —

Σὲ δ' ἐγὼ παρὰ μιν
αἰνέω μὲν, Γηρυόνα, τὸ δὲ μὴ Δι
φίλτερον σιγῶμι πάμπαν. οὐ γὰρ εἰκός,
ἄρπαζομένων τῶν ἰόντων, καθῆσθαι παρ' ἐστία,
5 καὶ κακὸν ἔμμεναι.

8. (51.)

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίκορμον.

9. (52.)

— υ υ — υ υ — υ υ — υ υ —

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιωτικὸν ἔθνος ἔνεπον.

7, 1. παρ' ἄμιν αἰνέω μὲν, Γηρυόνα, — 2. τὸ δὲ μὴ Δι

ἀχλάδων vulgo. Correxuit Hermannus. Utrumque fragmentum ex eodem carmine petatum esse Strabo docet. Quapropter Bergkius fr. 5., initium strophae, ita digessit, ut a voce διθυράμβων alterum versum exordiretur; fr. 6. duo priores versiculos ἐπὶ δ. α' extremos fecit, — 3. 4. autem initio strophae β' tribuit ita conformatos: ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλ', αἰθόμενα δὲ δᾶς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις

Fr. 7. Aristides Orat. Plat. II. p. 53. (II. p. 70. Dindorf.): Ἐν διθυράμβῳ τινὶ Πίνδαρος (περὶ τῶν ἔργων Ἡρακλέους μνησται). Σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἄμιν αἰνέω μὲν Γηρυόνη — πάμπαν. Οὐ γὰρ εἰκός, φησὶν, ἄρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἐστία καὶ κακὸν εἶναι. Scholiasta: σὲ δέ, ὦ Γηρυόνη, ἐπαινῶ παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα. Unde παρὰ μιν poetae pro Boeckhiano παρ' ἄμιν vindicavit Hermannus Opuscul. VII. p. 104 seqq., qui reliqua verba Aristidi retribuens Pindarica sic conformavit: Σὲ δ' ἐγὼ παρὰ μιν Αἰνέω μὲν, Γηρυόνα, τὸ δὲ μὴ Δι Φίλτερον σιγῶμι πάμπαν. Ex reliquis sola verba καθῆσθαι παρ' ἐστία posse a Pindaro esse. Displicuerunt haec Boeckhio in Annalibus Literariis Berolin. 1835. nr. 11 seq. — 3. σιγῶμι Bergkius. Debebat σιγαμι.

Fr. 8. Scholl. Pyth. II. inscr.

Fr. 9. Strabo VIII, p. 494. C. Scholl. Ol. VI, 152.

11. (53.)

Τρέχων δὲ μετὰ Πληϊόνων, ἅμα δ' αὐτῷ κύων
[λεοντοδάμας.]

De Oriōne.

15. (121.)

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Ὁ ζαμενῆς δ', ὁ χοροϊτύπος,
ὄν Μαλεάγονος ἔθρεψε Ναϊδος ἀκοίτας
Σειληνός.

V.

Π Ρ Ο Σ Ο Δ Ι Α.

1. (57, 58.)

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

11. λεοντοδάμας sine ancipis.

Fr. 11. Scholl. Nem. II, 16: Καὶ ὅτε μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὅτε δὲ Πληϊόνην ὡς μίαν· Τρεχέτω — κύων. Lucianus pro Imagg. XIX.: Τὸν Ὀρίωνος κύνα ἐπαινῶν ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν. Hinc λεοντοδάμας addidit Boeckhiius idemque ex interpretatione Scholiastae pro τρεχέτω scripsit τρέχων. Lobeckium Parall. p. 173. λεοντοδάμαν ad femininum λεοντοδάμη revocantem redarguit ipsius Luciani τὸν κύνα — αὐτόν. Potius in huius verbis necessario λεοντοδάμαντα rescribi debet.

Fr. 15. Paus. III, 25, 2: Τραφῆναι τὸν Σειληνὸν ἐν Μαλείᾳ δηλοῖ καὶ τὰδε ἐξ ἄσματος Πινδάρου. Libri Pausaniae Μαλέγορος et Μελέγορος. Correxerit Camerarius.

S t r o p h a.

Χαῖρ', ὦ θεοδμήατα, λιπαροπλοκάμου
 παίδεσσι Λατοῦς ἡμεροέστατον ἔρνος,
 πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας,
 ἄντε βροτοὶ
 Δᾶλον κικλήσκουσιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέ-
 φαντον κυανέας χθονὸς ἄστρον.

.

A n t i s t r o p h a.

.
 ἦν γὰρ τοπάρουθε φορητὰ κυμάτεσσιν παντοδαπῶν
 τ' ἀνέμων
 ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἂ Κοιογενῆς ὁπότε ὠδίνεσσι θύοισ'
 ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν,
 δὴ τότε τέσσαρες ὄρθαι
 πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων,
 ἄν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι
 κίονες· ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

1, 4. τηλέφαντον || κυανέας... Antistr. 4. ὠδίνεσσι θοαῖς ||

V. ΠΡΟΣΟΔΙΑ.. Fr. 1. Initium strophae servavit Philo Iudaeus II. p. 511. Mangey.: Πίνδαρος ἐπὶ τῆς Δήλου φησὶν· Χαῖρ' κτλ. — 2. παιδός vulgo. Ad Boeckhii correctionem prope accedit παῖδες ἦ, quod exstare in edit. Paris. testatur Boissonadius. — 3. Vulgo θυγάτηρ. Correxuit Hermannus. Et sic editio Parisina. — 4. τηλέφαντον Bergkii in Zimmermanni Diar. Philol. 1836. nr. 68. p. 548. Legebatur τηλέφαντον. Cf. ad vers. strophicum. Lobeckius Aglaoph. p. 860. τηλεφάτον posuit, errore, opinor. — Antistropham apponit Strabo X. p. 742. B. 743. A., pauca Scholia Odys. K, 3. Principium leviter corruptum sanavit Boeckhiius, reliqua Porsonus in Eurip. Hecub. 788. — 4. ἀλλὰ καὶ ὁ γένος vulgo. Sed καίνογενῆς codex Moscov., alii ἀλλ' ἀκαίνογενῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ γένος. Unde Κοιογενῆς Porsonus. Reliqua ad nutus librorum refecta, qui v. 5. ἐπιβαίνειν, 6. πρεμνῶν, πρύμνων, πρυμνῶν, 7. ἄν δ' ἐπὶ κραναῇ σχεδὸν πέτρα vel ἄν δ' ἐπὶ κράνοις (vel ἐπικράνοις) σχέθον πέτραν habent. Sed versu 4. quod θοαῖς dederat Boeckhiius pro vulgato θείαις, id cum Bergkio θύοις scripsi, quum praesertim duo codices θύοις offe-

2. (59.)

— — — — —
 — — — — —

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπανομένοισιν,
 ἢ βαθυζωνόν τε Λατὼ καὶ Θοᾶν ἵππων ἐλάττειραν
 αἶψαι;

3. (60.)

. . . — — — — —
 x — — — — —
 x — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

... Πρὸς Ὀλυμπίου Διὸς σε,
 χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοῖ,
 λίσσομαι Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ
 ἐν ζαθέῳ με δέξαι χώρῳ ἀοίδιμον
 Πιερίδων προφάταν.

VI.

ΠΑΡΟΕΝΙΑ.

2. (62.)

x — — — — —
 — — — — —

rant. Versus paulo aliter disposui. Nunc apparet in strophā
 τηλέφαντον poetae reddendum fuisse. Nec τηλέφαντον late clarum
 significare potest. Cf. ad Ol. VIII, 16.

Fr. 2. Scholl. Arist. Eqq. 1261: Τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου
 Πινδάρου, et Suidas s. v. Προσόδια. — 2. Ante Boeckhium ἐλα-
 τήρας, quod ex parodia Aristophanis fluxerat. Sed cod. Ven.
 ἐλάττειραν, Dindorfius ex aliis ἐλάττειραν.

Fr. 3. Aristides II. p. 379. (II. p. 510. Dindorf.). — 3. Li-
 bri ἄσομαι. Correxuit Stephanus. Ibidem Χαρίτεσσι Hermannus.
 Libri Χάριτες. — 4. χρόνῳ libri. Boeckhiius χώρῳ, Bergkiius
 χορῷ. Cogitet quis de χρόνῳ illo Delphico, in quo sedens poeta
 carmina Apollinea cantabat, Paus. X, 24, 4.

ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων, καὶ σεμνῶν ἀδύτων
 φύλαξ,
 Μαρὸς μεγάλας ὁπαδέ, σεμνᾶν Χαρίτων μέλημα
 τερπνόν.

3. (65.)

Τὸ σαντῶ μέλος γλάξεις.
 De Pane.

5. (63.)

— — — — —
 — — — — —

ὦ μάκαρ, ὄντε μεγάλας θεοῦ κῆνα παντοδαπὸν
 καλέοισιν Ὀλύμπιοι.
 De eodem.

9. (68. 69.)

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

— — — — — κινηθεὶς ἐπήει
 γᾶν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν μεγάλαις ὁρέων
 ὕπερ ἔστα.
 καὶ μυχοῦς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπίδας ἄλ-
 σεων.

3. Τὸ σαντοῦ

VI. ΠΑΡΘΕΝΙΑ. Fr. 2. Eustathius Prooem. p. 18: Λέγε-
 ται καὶ, ὅτι ὁ Πάν μεταξὺ Κιθαιῶνος καὶ Ἐλικῶνος ὤφθη ἄδων
 παιᾶνα Πινδάρου. Διὸ καὶ αὐτὸς ἄσμα ἐποίησεν, ἐν ᾧ χάριν
 αὐτῷ τῆς τιμῆς ἀνθομολογεῖται, οὗ ἡ ἀρχή· ὦ Πάν, Πάν —
 φύλαξ. Reliqua habent Scholia Pyth. III, 139. — 1. σεπτῶν
 coniicit Boeckhius. Ego altero versu malim ὁπαδός, ἀγνᾶν.

Fr. 3. Scholia Theocr. I, 1: Μέλη τὰς ᾠδὰς ἔλιγον, ὡς καὶ
 Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων· Τὸ σαντοῦ μέλος γλάξεις,
 τουτίστιν ἑαυτῷ ᾠδὴν ἄδεις. Ex qua circumlocutione Scholia-
 stae recte correxit Bergkiius.

Fr. 5. Aristoteles Rhet. II, 24. — 1. παντόδαμον Lobeckius
 Aglaoph. p. 860. Fortasse recte.

Fr. 9. Strabo IX, p. 632, C. — 3. Libri δεινὰ σῦτο, δεινα-
 σῦτο, δυνασῦτο. Schneiderus τινάξατο, Hermannus ἐδύσατο, ele-

De Apolline. In eodem carmine Tenerum
poeta dixerat

...-uu--/uu-uu--

Г П О Р Х И М А Т А.

ఉండుండుండు-ండుండు-ండుండు
 ండు-ండుండు.

Ad Hieronem.

UU / UU - U - U - / [U -]
UU / UU - U - U - U -

Ex eodem, ut videtur, ad Hieronem carmine.

ganter Ahrens de Dial. Dor. p. 148. καὶ μυχὸς δινᾶσατο con-
iectarunt. Ego in δινᾶσατο incideram, in δ' ἐνᾶσατο Emperius.—
4. Boeckhius adiecit ex Strabone p. 633. B.

VII. ΤΠΟΡΧΗΜΑΤΑ. Fr. 1. Strabo VI. p. 412. Scholl. Pind. Pyth. II, 127. Nem. VII, 1. et Arist. Avv, 925.

Fr. 2. Scholl. Arist. Avv, l. c.: Καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτως· Νομάδεσσι — Ἀκλεὴς δ' ἔβα τῶνδε, λαβὼν ἡμιόνους παρ' Ἰέρωνος καὶ ἤτει αὐτὸν καὶ ἀρμάδιον (ἀρμάτιον Berglerus). Verissime autem Hermannus Opusculi VII. p. 127. nomen Σκράτων ex Aristophanis parodia in Pindari verba perperam illatum ratus versus sic refingit: Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκῦθαις ἀλάται μόνος. "Ὅς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται, Ἀκλεὴς δ' ἔβα τῶνδε. Similiter Bergkii, nisi quod is fr. 1. cum 2. arctissime conflavit; nihil enim excidisse censet inter utrumque. Scripsit autem: Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκῦθαις ἀλάται,

3. (73.)

υ υ / υ υ - υ / υ - υ
 υ υ / υ υ υ υ / υ υ - υ υ - υ υ
 x υ / υ υ - / υ -
 / υ - υ - υ υ
 υ υ / υ υ - υ - x υ / υ υ - / υ υ -
 υ υ / υ - υ / υ υ - υ -

Ἀπὸ Ταῦγέτοιο μὲν Λάκαιναν
 ἐπὶ θηροῖς κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἑρπετόν·
 Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γλάγους
 αἶγες ἐξοχώταται·

5 ὄπλα δ' ἀπ' Ἀργεος· ἄρμα Θηβαῖον, ἀλλ' ἀπὸ τᾶς
 ἄγλαοκάρπου

Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

Ex eodem ad Hieronem carmine.

4. (74.)

x υ / υ υ - υ υ - υ υ / υ - / υ - υ -
 / υ υ - υ υ - υ - / υ υ υ
 υ / υ υ - x υ - / υ - / υ υ
 / υ υ - υ υ / υ υ - υ υ - υ υ -
 5 υ / / υ υ - υ υ - υ υ

3, 1. Ταῦγέτου — 2. τρέχειν — 3. γάλακτος — 5. ἄρμα Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἄγλαοκάρπου· Σικελίας δ' ὄχημα

Ὅς ἀμαξοφόρητον οἶκον πέπατ', ἀκλεῆς δ' ἔβα Τῶνδε.....
 Ego post ἀλάται vocabulum excidisse statuo. Quare signa lacunae posui. Ceterum vide commentarium.

Fr. 3. Athenaeus I. p. 28. A: Πίνδαρος ἐν τῇ εἰς Ἰέρωνα Πυθικῇ ᾠδῇ· Ἀπὸ κτλ. Ut nunc edidi ex novis copiis Athenaei refinxit fere Boeckhius in Annalibus Literar. Berolinenss. 1835. nr. 13. Vide post Eustath. Prooem. p. 30. — v. 1. Ταῦγέτοιο μὲν codex C, Ταῦγέτου ὁ μὲν B. — 2. τρέφειν Eustathius p. 1822, 6., τρέχειν Athenaeus. Transposuit ἑρπετόν πυκ. Bergk. — 3. γλάγους Bergk. ex Eustathio p. 1562: Καὶ Σκύριαι ἐς ἄμελξιν γλάγους αἶγες ἐξοχώταται λέγεται εἶναι· ὄπλα δ' ἀπ' Ἀργεος, ἄρμα Θηβαῖον. Athenaeus γάλακτος. — 4. ἐξοχώταται B C et Eustathius: ἐξοχώτατοι vulgo. — 5. Quod legebatur vulgo partim a Dindorfio, partim ab ipso Boeckhio l. c. recte emendatum est ex indicibus librorum. Bergk. nescio cur Θηβᾶν de suo dedit. Schol. Ven. Arist. Pac. 13: Οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διαβόητοι καὶ τὸν δρόμον ἀξιόλογοι καὶ τὰ ζεύγη ἐπαινετοί· καὶ Πίνδαρος φησὶν· Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἄγλαοκάρπου Σικελίας ὄχημα. Unde ἀλλὰ ascitum est. — 6. δαίδαλον Hermannus.

ἀλλά σε πρὸς Διὸς ἵππους ζαθέας ἱκετεύω
 ἀπήμον' ἐς ὄλβον τινὰ τράποις Θήβαις, ὃ πότνια,
 πύγκοινων τέρας.
 πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ καρποῦ φθίσιν,
 ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέροφανον,
 ἢ στάσιν οὐλομένην, ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον,
 10 ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρος ὕδατι ζακότῳ
 διερόν,
 ἢ γαῖαν κατακλύσασα θήσεις ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς
 γένος,
 ὀλοφυρομένων * πάντων μέτα πείσομαι.

Ex carmine de solis defectu.

6. ἵπποις θααῖς—7. ἐς ὄλβον τράποις Θήβαις — 12. Signum corruptelae abest.

Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους
 τὸν φανερώτατον (ἄστρον ὑπέρτατον Boeckhius) κλεπτόμενον —
 καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν... φάσκοντας. —
 6. 7. Dionysius ἵππος θαῖς ἱκετεύω ἀπήμονα ἐς ὄλβον τινὰ
 τράποις Θήβαις. Et sic codices, nisi quod 1745. ἵππος θαθοῖς,
 1742. ἵππος θαθοῖς mire offerunt. Corrigunt ἵπποις θααῖς —
 τράποις (τρέποις Bergk). Ego ex vestigiis librorum elicui
 ἵππους ζαθέας idque non obscure ex Philone Armenio, vid.
 infra, pellucet. Iam pro τράποις necessarium fuit τράποις re-
 scribi. Ceterum cur τινὰ prorsus deleretur non erat idonea causa.
 Denique ut supra θαῶν abiit in θεῶ, sic h. l. ζαθέας in θα-
 θαῖς. — 7. πύγκοινων 1742. — 8. πολέμου δις ᾧμα libri. Correxit
 Hermannus praeunte Scaligero. — 9. ἀλλὰ πέδον libri: ἀνὰ
 πέδον Scaliger. Hermannus ᾧμα πέδον. Ceterum κενέωσιν 1742.
 Uterque οὐλομένην (1742. supra scr.) pro Dionysii vulgata οὐλο-
 μένην. — 10. διερόν Scaliger. Libri ἱερὸν. — 11. κατακλύσασα
 θήσει ἀνδρῶν νέον (νέων 1742.) ἐξ ἀρχῆς libri. — 12. Dionysius
 ὀλοφν.. (ὀλοφυρ.. Hudsonus: ὀλοφ 1745.) πάντων μεταπείσο-
 μαι. Ex Plut. l. c. haec suppleri posse arbitrati ὀλοφυρομένων
 (vel ὀλοφυρόμενος) πάντων μέτα πείσομαι scripserunt Hermannus,
 Boeckhius, Bergk. Sed lacunam ampliorem esse docet 1745.,
 qui habet ὀλοφ..... δὲν ὅτι πάντων μεταπείσομαι· κἀνταῦθα
 (sic et 1742.) οὐ.. ληγορία ὡς παρὰ Πλάτωνι. Ultima Dionysii
 sunt Pindarica cum Platonicis comparantis. Sententia poetae haec
 fuerit: Thebanis propitius sis, Sol, lamentantibus: mihi vero
 nihil timendum, quod cum universis perpetiar. Vel similiter. To-
 tum carmen pluribus locis etiamnunc vitiatum videtur esse, si quid
 tribuendum testimonio Philonis Iudaei de Providentia II, 80. in
 Armenia translatione servati. Sed is locus aliter ab Afghierio,
 aliter ab Augerio, aliter rursus a C. F. Neumanno Latino no-
 strove sermone scilicet redditus est. Augerii versionem Bergk
 ascripsit: ego proponam Neumannianam ad verbum de Armenio
 sermone, ut affirmat, expressam in Annalibus Literar. Beroli-

IX.

Σ Κ Ο Λ Ι Α.

1. (88.)

Stropha prima.

υ / υ — υ / υ υ — υ υ — — / υ — — / υ — —
 / υ — — / υ υ — / υ — — / υ — υ
 / υ υ — υ υ — — / υ υ — υ υ — υ / υ — — / υ — —
 / υ — υ / υ υ — υ υ —
 υ υ — — υ υ — / υ — —
 / υ — — / υ υ — / υ — — / υ — — / υ — —

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι Πειθοῦς ἐν ἀφνειῷ
 Κορίνθῳ,
 αἶτε τὰς χλωρὰς λιβάνου ξανθὰ δάκρυ θυμιάτε,
 πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι νόημα
 ποττὰν Ἀφροδίταν,

1, 1. ἀφνειᾶ — 2. δάκρυα

σθέν Sylburgius: δ' ἐπιταθέν libri omnes. Reiskius fortasse melius δὲ σιγαθέν. Eadem vitia, quae vulgaris textus, habent quatuor codices Parisini a Fr. Duebnero inspecti.

IX. ΣΚΟΛΙΑ. Fr. 1. Athenaeus XIII. p. 573. C seq.: Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος ἐξιών εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀπάξειν (ἐπάξειν Bergk) ἐταίρας ἠῦξάτο τῇ θεῷ νικήσας. Πίνδαρος δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον, οὗ ἡ ἀρχή· Τρις Ὀλυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον (Ol. XIII.), ὕστερον δὲ καὶ σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ἀσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως πεποιήται πρὸς τὰς ἐταίρας, αἱ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν. διόπερ ἔφη· ὦ Κύπρου — ἱανθεῖς. ἠῦξάτο δὲ οὕτω τοῦ μέλους· Πολύξεναι — πᾶν καλόν. Ἀρξάμενος δὲ οὕτως ἐφεξῆς φησὶν· Ἀλλὰ θαυμάζω — γυναιξίν. Δῆλον γάρ, ὅτι πρὸς τὰς ἐταίρας διαλεγόμενος ἠγωνία, ποῖόν τι φανήσεται τοῖς Κορινθίοις τὸ πρᾶγμα. πιστεύων δέ, ὡς ἔοικεν, αὐτὸς ἐαυτῷ πεποίηκεν εὐθέως· Διδάξαμεν — βασάνῳ. — v. 1. ἀφνειᾶ Hermannus. Iniuria. Nam etiam Homerus Il. B, 570. ἀφνειὸν Κόρινθον dixit. Vide mea post Eustath. p. 30. — 2. Athenaeus διὰ τε τὰς χεῖρας λιβάνου ξανθὰ δάκρυα τε ἡμῖν. Correcta haec sunt ex Zonara p. 1307., nisi quod pro δάκρυα alteram formam restituendam docui Fxx. Critt. p. 22. ex Grammatico in Cramerii Ann. Oxx. I. p. 121, 1: Τοῦ δάκρυ ἡ γενικὴ δάκρυος, δάκρῃ, τὸ πληθυντικὸν δάκρυα. Τοῦτο κατὰ συναλοιφὴν γέγονε δάκρη· Ξανθὰ δάκρη. Idem fecit postea Bergk in Actis Soc. Gr. I. p. 194. — 3. Libri πολλάκις ματέρας ἐρώτων.

2. (89.)

S t r o p h a e.

— / υ υ — υ υ — / υ — — / υ υ — υ υ —
 / υ υ — υ υ — — / υ — — / υ — — / υ —
 — / υ — — / υ υ — υ υ — υ
 / υ υ — / υ — υ / υ — — / υ —

E p o d i.

— / υ — — / υ — —
 / υ υ — υ υ — — / υ υ — υ υ — —
 / υ υ — υ υ — — / υ — υ
 / υ υ — υ

S t r o p h a.

Χοῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι, θυμέ,
 σὺν ἀλικίᾳ.
 τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίδας
 δρακίς
 ὅς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος
 ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν

Antistropa.

5 Ψυχρᾷ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἐλι-
 κοβλεφάρου
 ἢ περὶ χοήμασι μοχθίζει βιαίως, ἢ γυναικείῳ θράδει

2, 2. τις ὅσων

ckhio persuasit neque mihi. Idem praeter alia leviora v. 4. οὐ-
 γάνι ἀμπάμεναι scribit, quae correctio nec necessaria est et stru-
 cturam obtrudere Pindaro videtur propriam tragicorum. Cohæret
 hæc scriptura cum correctione versus 6., ubi proposuit: Τμῖν
 ἄνευθ' ἀπαγορίας ἔπορεν, h. e. vobis sine intermissione concessit
 Venus iucundis in lectis amoris fructus percipere. Verum in Boe-
 ckhii scriptura optime conciliantur ἄνωθεν et ματέρ' ἐρώτων
 οὐρανίαν. Descriptionem carminis vide apud ipsum.

Fr. 2. Athenaeus XIII. p. 601. C. D: Μνησθεὶς τοῦ Τενεδίου
 Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὅς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησιν; Χοῆν
 κτλ. Cf. XIII. p. 564. E. Bergkii initium totius carminis po-
 suit fr. inc. 133., ab Athenaeo paulo ante allatum, speciose, haud-
 quaquam vere. — v. 2. ἀκτῖνας προσώπου Athenaeus altero loco,
 altero ἀκτῖνας ὅσων, unde Hermannus ἀκτῖνας τις ὅσων cor-

ψυχάν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
ἀλλ' ἐγὼ [ῶρας] ἑκατι τᾶς [ποθεινᾶς] κηρὸς ὥς

E p o d u s .

- Δαχθεῖς ἐλαιηρᾶν μελισσᾶν
10 τάκομαι, εὐτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγνιον ἐς ἥβαν.
ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθῶ τ' ἔναιεν
καὶ Χάρις νιόν

S t r o p h a .

Ἀγησίλα

.

.

.

Theoxeno Tenedio.

3. (90.)

— — — — —

— — — — —

— — — — —

ᾠ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημα' αἰοιδᾶν
τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον. ἐν ξυνῶ κεν εἴη
συνπότησιν τε γλυκερόν

11. τε ναίει

rexerat. — 7. ψυχάν Schneiderus. Libri ψυχράν. Bergkiius l. c. ψηχράν, h. c. Aut muliebri impudentia tritam quamvis viam persequens fertur. De qua potestate vocis ψηχρός licebit dubitare. — 8. Libri ἀλλ' ἐγὼ δ' ἑκατι τᾶς κηρὸς ὥς δαχθεῖς ἐλειηρᾶν μελισσᾶν. Boeckhius ῶρας et ποθεινᾶς de suo dedit, in fine ἐλαιηρᾶν μελισσᾶν, Hermannus ἐλειηρᾶν. Aliter Bergkiius, qui sic scripsit: Ἀλλ' ἐγὼ ἑκατι τᾶς θεοῦ κηρὸς ὥς δαχθεῖς ἔλα (Ἐπωδός.) Ἰρᾶν μελισσᾶν κτλ., h. c. uti cera apum sanctarum tacta sole liquescit. Elegantissima correctio, nisi quod versus 8. non optime fluit et ἐρατὶ μέλισσαι vix huius loci sunt. — 10. Libri Πειθῶ τ' ἔναιεν vel τε ναίεν. Schneiderus τε ναίει, Bergkiius τ' ἐνδαίει, sive quis malit, τ' ἐναύει. Male omnes. Revocavi veterem scripturam, in qua ἄρα cum praeterito coniunctum ex pervulgata Graecorum consuetudine significat poetam tum demum clare vidisse etiam in Tenedo Suadam et Gratiam inhabitare filium Agesilai. — 11. καὶ Χάρις νιόν Ἀγησιλάου libri. Secutus est Bergkiius, qui his verbis finit epodum.

Fr. 3. Athenaeus XI. p. 480. C: Τῶν Ἀττικῶν κυλίκων μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖςδε ᾠ κτλ. — 2. τοι addidit Boeckhius,

καὶ Διονύσοιο καρπῷ καὶ κυλίκεσιν Ἀθαναίαισι
κέντρον.

Thrasybulo Xenocratis f. Agrigentino.

4. (91.)

υ υ / / υ - υ - υ - υ
/ υ - x - / υ υ υ
υ υ / υ υ - / υ υ

Χάριτάς τ' Ἀφροδισίῳ ἐρώτων,
ὄφρα σὺν χειμάρῳ μεθύω,
Ἀγάθωνι δὲ καλῷ κότταβον.

5. (92.)

/ υ - - / υ υ - υ υ - υ
/ υ - - / υ - -
/ υ - - / υ - - / υ - - / υ -

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὔρεν
πρῶτος ἐν δείπνοισι Λυδῶν
ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾷς ἀκούων πηκτίδος.

Ad Hieronem.

6. (93.)

/ υ - - / υ - υ / υ υ -
- / υ - υ / υ - -

Μηδὲ μαύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολὺ τοι
φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰὼν.

Ad eundem.

qui v. 1. ὄκχημα scribendum suspicatur. Bergkii l. c. p. 191. cum his verbis nullo intervallo coniunxit fr. 8.

Fr. 4. Athenaeus X. p. 427. D. — 2. σὺν χειμάρῳ vel σύγγει μάρῳ μεθύων libri. In χειμάρῳ mihi latere videtur nomen proprium, veluti Χειριμάχῳ.

Fr. 5. Athenaeus XIV. p. 635. B: Ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἢ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὔρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον. — 2. Λυδῶν Schneiderus. Libri Λύδιον.

Fr. 6. Athenaeus XII. p. 512. D: Πίνδαρος παραινῶν ἱερῶνι τῷ Στρακοσίῳ ἀρχοντι φησί· Μηδ' ἀμαύρου κτλ. Μηδὲ μαύρου Boeckhius.

7. (94.)

— / υ — — / υ υ — υ υ —

/ υ — —

*

*

— / υ — — / υ υ — / υ —

— / υ υ — υ υ — υ υ — — / υ —

/ υ υ — υ υ

Κείνω μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
ἀμφίκειται·

*

*

*

Ἄλλ' οἷος ἄπλατον κεραίζεις θεῶν

Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον ἀνάγκη, Ζεῦ πάτερ,

5 εἰν Ἀρίμοις ποτέ.

Ex eodem, ut videtur, carmine.

8. (90. v. 4. 5.)

— / υ — — / υ υ — υ υ —

— / υ — υ / υ —

Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον
καίπερ πεδ' ἄφθονον βοράν.

X.

Θ P H N O I.

1. (95.)

/ υ — — / υ υ — υ υ — — / υ υ — υ υ —

— / υ υ — υ υ — — / υ υ — υ υ — —

/ υ υ — υ υ — — / υ — — / υ — —

— / υ — — / υ υ — υ / υ — —

5 / υ — — / υ — — / υ υ — υ υ — — / υ — — / υ — υ

— / υ υ — υ υ — — / υ —

— / υ υ — — / υ υ — υ υ — — / υ υ — υ υ — —

Fr. 7. Strabo XIII. p. 930. A. Versu 4. πεντηκοντακέφαλον
bri, quod cum Schneidero correxit Hermannus, coll. Pyth. I,
i. Bergkius tamen illud retinuit πεντηκοντακέφαλλον scriptum,
e qua forma dixi ad Ibyci fr. 11. in Delect. p. 342.

Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς
πεδάθη.

8. (102.)

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Ὀλβιος ὅστις ἰδὼν ἐκεῖνα κοίλαν
εἶσιν ὑπὸ χθόνα· οἶδεν μὲν βίου [κεῖνος] τελευτᾶ,
οἶδεν δὲ διόςδοτον ἀρχάν.

De Eleusiniis.

10. (104.)

— — — — —
— — — — —
— — — — —
· · · · ·
· · · · ·
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Ἐντι μὲν χουδαλακάτου τεκέων Λατοῦς αἰοδαῖ

Threnorum fr. 10. omissum.

Fr. 6. Scholl. Ol. I, 127: Ἐν Θρήνοισι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν
τίθησι τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων. De
forma τετράτῳ vide Porphy. Scholl. II. K, 252.

Fr. 8. Clemens Stromm. III. p. 518. Potter.: Πίνδαρος περὶ
τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων λίγων ἐπιφέρει· Ὀλβιος κτλ. Li-
bri κοινὰ εἰς ὑπὸ χθόνα, unde fortasse κοινὰν servari potest.
Cf. Lobeck. Agl. p. 69., qui Segarii conjecturam διόςδοτον ἀ-
γλαν refutavit. Bergk. ἰδὼν κεῖν' εἰς' ὑπὸ χθόν'· οἶδε μὲν
βίου τελευτάν. Boeckh. κεῖνος inseruit. Fortasse rectius οἶδεν
μὲν βιότον τελευτάν Lobeckius.

Fr. 9. Scholl. Vatic. Eurip. Rhes. 895: Φασὶν Ἰάλεμον πα-
ρωνομάσθαι ἐπὶ τιμῇ Ἰαλέμου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης.
ὥς φησι Πίνδαρος· Ἐντι μὲν κτλ. Tractavi eximium fragmen-
tum in Museo Rhenano Vol. II, 1. p. 110 seqq., deinde Herman-
nus de eo disputavit Opuscul. V. p. 193 seqq., contra quem mea

9. (111.)

..... / - - - / - - -
 - / - - - / - - - - -
 / - - - - -

Πῦρ πνέοντος ἃ τε κεραυνοῦ
 ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς
 ἴζεαι.

De Minerva.

11. (112.)

Ἐν χρόνῳ δ' ἐγένετ' Ἀπόλλων.

12. (113.)

x - / - - - - / - - - - -

Ὁρχήστ' ἀγλαΐας ἀνάσδων, εὐρυφάρετ' Ἀπολλων.

13. (114.)

/ - - - / - - - - -

Κατεκρίθη δὲ θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

De Apolline.

15. (115.)

- / - - - - / - -

Μαντεύεο, Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ.

16. (116.)

Μοῖσ' ἀνέτηκέ με.

22. (118.)

x / - - - - / - - - - / - -
 x - / - - -

Fr. 9. Scholl. Vict. II. Ω, 100. coll. Plutarcho Sympos. Quaestt. I, 2, 4. Aristide I. p. 15. Dindorf.

Fr. 11. Clemens Stromm. I. p. 383. Potter. Monet Boeckhius fortasse rectius scribi: Ἐν δὲ χρόνῳ Ἔγεντ' Ἀπόλλων.

Fr. 12. Athenaeus I. p. 22. B.

Fr. 13. Plutarchus de EI apud Delphos 21. adv. Epic. 23. de def. orac. 7.

Fr. 15. 16. Eustathius II. A. p. 9. fin.
 Pind. Carm. Sect. I.

ὦ τάλας ἐφάμερε, νήπια βάζεις χρήματά μοι δια-
κομπέων.

Silenus Olympo Phrygi.

26. (123.)

┐┐┐—┐┐—┐┐—

Ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρεται.

Fortasse de Proserpina.

29. (124.)

—┐┐—┐┐—┐┐—┐┐—

Ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος.

30. (125.)

┐┐┐—┐┐—┐┐—┐┐—┐┐—

Ἀνακτα τῶν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον μα-
κάρων.

31. (126.)

..... —

┐┐┐—┐┐—┐┐—┐┐—[┐┐]...

..... οἱ μὲν

κατωκᾶρα δεσμοῖσι δέδενται

[De Cercopibus, ut videtur. SCH.]

Fr. 25. Scholl. Arist. Nubb. 223: Ὁ Πίνδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους. Libri νήπια. Correxerit Kusterus. Fortasse ἐπάμερε scribendum.

Fr. 26. Scholl. Pyth. IV, 104: Ὅτι τὰς περὶ τὰ θεῖα μῦ-
σας καὶ μελίσσας φασίν, ὁ αὐτὸς φησίν.

Fr. 29. Dionysius Halic. de orator. ant. p. 81. Sylb.

Fr. 30. Plutarchus Quaest. Plat. VIII, 4. τὸν πάντων Her-
mannus. Editio Parisina Ἀνα[κτα], ut libri nonnisi Ἀνα habere
videantur.

Fr. 31. Suidas s. v. Κατωκᾶρα. „Oratio, qua Herculis et
Cercopum res videntur explicatae fuisse, talis forsitan erat: τοὶ
μὲν οὖν κατωκᾶρα δεσμοῖς δέδεντο.” Bernhardt ad Suidan.
Eadem Scholl. Ven. Aristoph. Pac. 152., ubi codex δεσμοῖσιν
δέδεντε. — Ἐπιζῶν μὲν ἐστὶ σύνθετον καὶ σὺν τῷ ἰ γράφει Ἡρω-
διανός.

34. (128.)

— / u u — u — / u — x u / u u — —

Ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς.

De Oto et Ephialte.

34. a. (127.)

..... x i u -

1 11-11-11

..... Πιπνάντες θοῶν

Κλίμακ' ἐς οὐρανὸν αἰπύν.

[De iisdem. SCH.]

39. (129.)

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέος.

43. (130.)

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι.

De Hamadryadibus.

34, a. omissum.

Fr. 34. Apollonius de Syntaxi II, 27. p. 179. Bekker.: Τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἱσημειοῦντο ἐπὶ τε τοῦ Ὄρου καὶ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ· Ἀλλαλοφόνους ἐπ. λ., οὐ μὲν τῷ Ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς. οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνῆκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις. Alterum fr. ex eodem carmine petatum addidi ex Cramerii Ann. Oxx. I. p. 201, 14: Σημαίνει (θοῶς) καὶ τὸ μέγα. Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ὄρου καὶ Ἐφιάλτου· Πίτνοντες (Πιτνάντες Hermannus) θοᾶν κλίμακα οὐρανὸν ἐς ἀλπύν, τὴν μεγάλην δηλονότι· θοαῖς ἀφροσύναις ἀντὶ τοῦ μεγάλαις· καὶ θοῇ δ' ἐπεδέξατο γᾶ, μεγάλη καὶ θοῆς ἔσκηκε πόλεως (πόλης), μεγάλης. Haec accuratius pertractavi Exx. Critt. p. 23. et post Eustath. p. 36. p. 68. Reliqua quoque Pindaro tribuenda suspicabar. Ulterius progressus Bergkii duo priora vel ex eodem carmine hausta censet, tertium epici esse poetae. At alterum quoque epici est poetae. Nam Et. M. p. 453. C. cum praebeat θοῇ δ' ὑπεδέξατο γαῖα, versus heroici patet exitum esse. Sed quod Fr. Spitznerus opinabatur, apud Quintum Posthom. XI, 57: ἀλγινόεντα τένοντ'· ὅλοῃ δ' ὑπεδέξατο γαῖα, alios legisse τένοντα· θοῇ, id minus probabile videtur; vide Ien. A. L. Z, 1837. p. 375. Antiquioris poetae cyclici partem versiculum fuisse a Quinto in suos usus conversum.

Fr. 39. Athenaeus IV. p. 154. F.

Fr. 43. Plutarchus Amator. 15., ubi vide Winckelmann.

44. (131.)

[illegible]

Ἄνδροδάμαν δ' ἄρ' ἐπεὶ Φῆρες δάεν διπὰν μελιαδέος
οἴνου,

ἔδουμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ᾧθεον, αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων
πίνοντες ἐπλάζοντο.

De Centauris.

45. (132.)

[1] 〃—1〃〃—〃〃—
1〃〃—〃〃—1〃—1〃〃—

· · ὁ δὲ χλωραῖς ἐλάταισι τυπεῖς
ᾧχεθ' ὑπὸ χθόνα Καινὲς στίβαις ὀρθῇ ποδὶ γᾶν.

47. (133.)

. 1 0 0 - 0 0 -
 1 0 0 - 0 0 - 1 0 0 - 0 0 =
 1 0 0 - 0 0 - 1 0 0 -
 1 0 - 1 0 - 1 0 =
 1 0 0 - 0 0 - 1 0 - 1 0

Δοιὰ βοῶν κατέπινεν

44, l. Ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ — 47, l. κατέπινεν *omissum*.

Fr. 44. Athenaeus XI. p. 476. B: Καὶ τῶν ποιητῶν πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασιν, Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων· Ἄνδρ' ὁ δ' ἄμαν δ' κτλ. Ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ Boeckhius. Vide de forma ad Nem. IX. 16. Ego ἀνδροδάμαν servato dedi δ' ἄρ'. — 3. ἔνθεον codex B.

Fr. 45. Scholl. Ap. Rhod. I, 61. — 2. ὄχρε' ἐς χθόνα co-
dex Paris., unde Boeckhius suspicatur οἴχεται ἐς χθόνα.

Fr. 47. Athenaeus X. p. 411. B. (coll. Philostr. Imagg. II, 24.): "Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ τὴν ἀθηφαγίαν ἐπιφείρει· Ἐπὶ δὲ τῆς εὐφημίας Κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἀνθρακας. παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' ἐλήφην εἰπόντος· Διὰ βοῶν θερμὰ δ' εἰς (θερμὰ εἰς codex) ἀνθρακίαν κτλ. Quae valde corrupta ingeniose sanavit Boeckhius, nisi quod versu primo

θέρμ' ἄλις ἀνθρακιὰν στέψαντα πυρίπνοά τε
 σώματα· καὶ τότε' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν
 εἶδον ἢδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν·
 ἦν δὲ ἰδόντα διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

De Hercule.

48. (134.)

.....
 Ω—/—
 —/—
 /—/—
 5 /—/—
 —/—Ω—/—
 —/—/—
 /—/—/—

..... : κατὰ φύσιν
 νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς
 θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων
 ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον
 5 ὑπερτάτῃ χειρὶ. τεκμαίρομαι
 ἔργοισιν Ἡρακλέος· ἐπεὶ Γηρυόνα βόας
 Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέος
 ἀναιτήτας τε καὶ ἀπριάτας ἤλασεν.

51. (135.)

/—/—/—

47, 2. Θέρμ' ἔδει

cum Bergkio ab Ione mutuatus sum verbum κατέπινεν. Quo facto Boeckhii correctio v. 2. Θέρμ' ἔδει convincitur. Optime Bergkio ἄλις. — 3 εἶδον addidit Boeckhio.

Fr. 48. Ex Platonis Gorgia p. 484. B. Scholiis Nem. IX, 35. et, ne alios commemorem plurimos, Scholiis Aristidis III. p. 408. Dindorf. composuit Boeckhio. — v. 8. ἀναιτήτας Boeckhio exsculpsit ex his Scholiastae Aristidis: ἐπεὶ Γηρυόνου βόας Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως συναιρεῖται (vel ἀναιρεῖται) καὶ ἀπριάτας ἤλασεν. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηρυόνου βόας οὔτε αἰτήσας οὔτε πριάμενος ἤλασεν. Et Plato ipse: οὔτε πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἤλασεν τὰς βούς circumloquitur.

Πάντα θύειν ἑκατόν.

De Lusitanis.

54. (136.)

.. . . .
— — — — —

.
κατὰ μὲν φίλα τέκν' ἔπεφνεν
θάλλοντας ἦβ' αὐτὸν δὲ τρίτον.

Fortasse de Hercule Neleum et filios occi-
dente.

55. (137.)

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν
μυρίοις;

πρῶτον μὲν Ἀλκμήνας σὺν νύμφῃ Τρώϊον ἄμ πεδῖον
καὶ μετὰ ζωστῆρας Ἀμαζόνος ἦλθεν, καὶ τὸν Ἰάσονος
εὐδοξον πλόον

ἐκτελευτάσαις ἔλεν Μήδειαν ἐκ Κόλχων δόμων.

57. (138.)

— — — — —

Σύριον εὐρναίχμαν διεῖπον στρατόν.

De Amazonibus.

Fr. 51. Strabo III. p. 232: Ποιοῦσι δὲ καὶ ἑκατόμβας (Lu-
sitani) ἑκάστου γένους Ἑλληνικῶς, ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶν.

Fr. 54. Porphyrius Scholl. II. K, 252: τρίτον ἀντὶ τοῦ
τρίτου καὶ δέκατον. Vulgo θάλλοντα. Correxuit Boeckhius, Ber-
gkii δώδεκ' edidit.

Fr. 55. Scholl. Taur. et Guelf. Eurip. Andr. 798. — v. 1.
Vulgo μόχθοιν νεώτατον ἐπιλάμψαι μυρίοις. Infinitivus servari
poterit, si praecessisset statuas verbum, velut οἶοι: Nonne Pelei
labores ii., qui iuvenile robur inspirarent multis? — 2. Τρώων
ἀμπεδίλα vulgo. — 3. Ἀμαζόνος codices, quod defendi possit, si
Ἀμαζών Pindaro sit adiectivum masculinum.

Fr. 57. Strabo XII. p. 819. C: Πίνδαρος φησιν, ὅτι αἱ Ἀμα-
ζόνες Σύριον — στρατόν, τὴν ἐν τῇ Θεμισκύρᾳ κατοικίαν
αὐτῶν δηλῶν. Libri διεῖπον. Correxuit Casaubonus.

64. (144.)

υ' υ' - υ' υ' - υ' υ' - υ' υ' -

Τροχὸν μέλος· τὰ δὲ Χείρωνος ἐντολάς.

De Achille apud Chironem educato.

65. (146.)

- υ' υ' - υ' υ' - υ' υ' - υ' υ' -

Ἐν δασύλοισιν πατήρ· νηλεῖ νόῳ δ'

De Peleo Achillis patre; ex eodem, quo prius, carmine.

66. (148.)

υ' υ' υ' - - υ' υ' - - υ' υ' υ' =

Νόμων ἀκούοντες θεόδματον κέλαδον.

De Cadmo et Harmonia, vel de Peleo et The- tide.

67. (149.)

. . . . υ' - υ' υ' υ' - υ' υ' - υ' υ' =

- υ' υ'

Ἵφραίνω δ' Ἀμυθαονίδαις ποικίλον
ἄνδρῃμα.

68. 69. (151. 153.)

υ' υ' υ' - υ' υ' - - υ' υ' - - υ' υ' =

υ' υ' υ' - υ' υ' - - υ' υ' - - υ' υ' υ' -

υ' υ' - - υ' υ' υ' - υ' υ' - - υ' υ' - - υ' υ' υ' -

υ' υ' - - υ' υ' υ' - υ' υ' -

Ἀνηλεῖ νόῳ δ'. Στq. γ'. . . . δ' οὐδὲν προσαιτέων Ἐφ' ἑγξάμαν ἐπὶ Ut haec tria ultima fragmenta ex iisdem illis tribus atrophis petita fuerint, poeta autem enarraverit in priore parte carminis Oedipi fortunam, qui Sphingem superavit, in altera, quomodo Peleus Acasti insidias effugerit. Quae mihi licet probabiliter excogitata videantur et fr. 61. versus 1. cum 2. copu- lari non possit propterea, quod Heliodorus priori alterum respon- disse testatur, tamen nolui a Boeckhio recedere. Nam in Bergkii quoque ratione sunt quae minus placeant.

Fr. 66. Prisciani Heliodorus l. c. p. 251. (420. Gaisf.)

Fr. 67. Scholl. Nem. VII, 116: Τὸ ποίημα ὑφάσματι ἔοικεν, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις.

5 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναρῶν τὸν ἀχρεῖον λόγον·
 ἴσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας
 ὁ κρατιστεύων λόγος. Ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν
 τίς φέρεται

μόχθος ἅμιν· τοῦτό γέ τοι ἔρεω·

5 καλῶν μὲν ὧν μοῖραν τε τερπνῶν ἐς μέσον χοῇ
 παντὶ λαῷ

δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόδωτος ἄτα
 προστύχοι, ταύταν σκότῳ κρύπτειν ἔοικεν.

70. (154.)

..... — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

ὦ τέκνον,

ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον
 προσφέρων πάσαις πολίεσιν ὁμίλει· τῷ παρεόντι
 δ' ἐπαινέσας ἐκῶν

ἄλλοτ' ἄλλοῖα φρόνει.

Amphiaræus Amphilocho.

71. (155.)

[— — —] — — — — —

..... Ὁ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται.

68. 69, 6. θεόδωτος ἀτλάτα κακότης — 7. προστύχη et σκότει

Fr. 68. 69. Versus 1. 2. habet Clemens Alex. Stromm. I. p. 345. Potter. — 1. Libri ἀρχαῖον; correxit Boeckhius. — 2. ὅτι πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς vulgata correxit idem Boeckhius, qui seqq. optime consociavit, petita e Stobaei Floril. CIX, 1. — 6. θεόδωτος ἄτα (ἄτη) codex: vulgo ἀτληκηκότα, unde Stephani et Boeckhius effecerant ἀτλάτα κακότης. — 7. προστύχοι codex obtulit, σκότει ad usum poetae emendavi de meo.

Fr. 70. Athenæus XII. p. 513. C: Τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί· ὦ τέκνον κτλ.

Fr. 71. Scholl. Nem. VII, 89.

72. (156.)

— — — — —

— — —

ὦ πόποι, οἷ' ἀπατᾶται φροντὶς ἐπαμερίων
οὐκ ἰδυῖα.

De Eriphyla Amphiarai uxore.

74. (157.)

— — — — —

— — — — —

Ὅς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὄμιλον σφενδονᾶσαι,
ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

De Phoenice.

76. (158.)

Ὑπερμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἴαν.

81. (159.)

— — — — —

Ἔτι δὲ τειγέων ἀνακικύει καπνός.

Fortasse de Troia.

72, 1. ἐπαμερίων — 76. ἀκαμαντοχάρμαν

Fr. 72. Aristides II. p. 402. (547. Dind.): Ὀρμηθεὶς ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λόγων, ὦ πόποι, φησὶν, κτλ. ἐπαμερίων codices. Idem εἰδυῖα, quod rhythmī gratia mutavit Boeckhius. Vide de Crisi p. 19. Accedit, quod ea sola forma Homérica fuisse videtur; v. Ahrens Mus. Rhén. 1842. p. 177 seq.

Fr. 74. Strabo IX. p. 659. A: Πινδαρος μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος· Ὅς κτλ.

Fr. 76. Choeroboscus in Theodos. Canon. p. 1183. Bekker. (106, 3. 128, 21. Gaisf.): Παρὰ Πινδάρῳ· Ὑπερμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἴαν. περὶ οὗ ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι ἡ κατὰ συνεδρομὴν τοῦ Αἴαν ἐγένετο ἢ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. Boeckhius et Bergkii ἀκαμαντοχάρμαν signaverunt. Addo Herodianum Et. M. p. 44, 45: Ἀκαμαντοχάρμαν: Οὐκ ἐστὶ πλεονασμός, ἀλλὰ πλάνη κλίσεως. ἀκαμαντοχάρμας γάρ, καὶ ἡ κλητικὴ ἀκαμαντοχάρμα. εἰ γὰρ ἦν πλεονασμός, ἐκτεταμένον ἔχεῖν τὸ ᾠ, νῦν δὲ συστέλλεται. πλάνη ἄρα κλίσεως. οὕτως Ἡρώδιανός περὶ παθῶν. Cf. Lobeck. Parall. p. 172.

Fr. 81. Et. Gud. p. 321, 54: Παρὰ Πινδάρῳ· Ἔστι δέ τοι χέκων ἀκύει καπνός. Et. Paris. Crameri Ann. Par. III. p. 35, 24: Ἔστι δὲ τάχεων κακίει καπνός. Correxīt Boeckhius.

82. (161.)

— / — / — / — / —
 x — / — / — / —

Αὐτόν με πρῶτιστα σύννοικιστῆρα γαίας
 ἔσδεξαι τεμενοῦχον.

83. (162.)

— / — / — / — / — / —

Ἥρωες αἰδοίαν ἐμίγνυντ' ἀμφὶ τράπεζαν θαμά.

87. (163.)

/ — / — / — / — / — / —

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Κο-
 λοφωνίου ἀνδρός.

93. (164.)

[/] — / — / — / — / — / —
 — / — / — / —

. . Ὅθι παῖδες Ἀθανάϊων ἐβάλοντο φαεινὰν
 κρηπὶδ' ἐλευθερίας.

De pugna ad Artemisium.

94. (165.)

— x — / — / — / — / —

Πανδείμαντοι μὲν ὑπὲρ πόντιον Ἑλλας πόρον ἱρόν.

De Xerxis exercitu.

94. Πανδείματι et ἱρόν.

Fr. 82. Apollonius de Syntaxi II, 18. p. 138. Bekker.

Fr. 83. Plutarchus Symp. Quaestt. II, 10. Hermannus ἀμᾶ.

Fr. 87. Strabo XV. p. 952. C: λέγει Πίνδαρος καὶ Πολύ-
 μναστὸν τινὰ τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ἔλλογιμων.

Fr. 93. Plutarchus Themistocl. 8. Boeckhius versu altero
 suspicatur scribendum esse: κρηπὶδα τοῖς Ἑλλασιν ἐλευθερίας,
 coll. Aristide II. p. 188. (251. Dindorf.): ὥς φησι Πίνδαρος κρη-
 πίδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἑλλησι βαλλόμενος. Dindorfius ad
 Athen. III. p. 1393. correpta altera κρηπὶδ' maluit; v. nostra ad
 Alcaei fr. 33, 2. Delect. Secutus est Bergkiius.

Fr. 94. Scholl. Arist. Vespp. 306: Ὁ Πίνδαρος τὸν πλοῦν
 τοῦ Ἑλληςπόντου, νῦν δὲ πορισμόν. Legebatur πανδείματι, quod

95. (166.)

$-10-100-\dots$

Ἄ Μιδύλου δ' αὐτῷ γενεὰ . . .

96. (167.)

— 100 —

Κεῖ μοί τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων.

De Pythea Aegineta.

98. (168.)

/ u - u - u - u / u - u - -

Διολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων.

101. (169.)

Δελφοὶ θεμιστῶν ὕμνων μάντιες Ἀπολλωνίδαι.

102. (170.)

..... 100-00--

— / u u — / u — — / u u — u u — / u —

... πενταετηρίς φορτά

βουπομπός, ἐν ᾗ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατός ὑπὸ
σπαργάνοις.

De Pindaro ipso in Pythiis nato.

103. (171.)

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

10-10-10-10-10-

ex cod. Veneto corrigendum monui post Eustath. p. 36. Nunc Dindorfius in editione Scholl. Oxoniensi id ipsum corruptum censet ex πάν τεῖμα τοί. Sententiam non esse integram a Scholiasta appositam, cum desit verbum.

Fr. 95. Scholl. Pyth. VIII, 53.

Fr. 96. Scholl. Isthm. IV. inscript.

Fr. 98. Scholl. Pyth. II, 128.

Fr. 101. Scholl. Pŷth. IV, 4: Ἀπολλωνίδας τοὺς Δελφοὺς κα-
λεῖ. Scribendum esse θεμιστῶν deleta v. ὕμνων annotavit Boe-
ckhins.

Fr. 102. Vita Pindari Vratisl. p. 9: Ἐν τῇ τῶν Πυθίων
ἑορτῇ ἐγεννηθή, ὡς αὐτὸς φησιν. Eadem fere Eustathius Prooem.
p. 17., ubi vide mea. Pro ὑπὸ Eustathius ἐν

/ υ — — / υ υ —
 — / υ — — / υ υ — υ υ — — / υ υ — υ υ — — / υ —
 / υ — — / υ — —

Κεκρότῃται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς,
 οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον
 κόσμον ἀνδάεντα λόγων·
 ὅς καὶ πολυκλείταν περ ἑοῖσαν ὅμως Θήβαν ἔτι
 μᾶλλον ἐπασκῆσει θεῶν
 καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγνιάς.

104. (172.)

Εὐάρεματε χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα.

106. (173.)

Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον.

107. (174.)

ᾠ ταλαίπωροι Θῆβαι.

108. (176.)

Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ
 Τιλφώσδας ἀπὸ καλλικράνου.

110. (177.)

/ υ — — / υ — — / υ — — / υ — — / υ — —
 / υ — — / υ υ — υ υ —

103, 4. πολὺκλειτόν περ

Fr. 103. Aristides II. p. 378. (509. Dindorf.) — v. 4. ex duobus codicibus πολυκλείταν dedi.

Fr. 104. Scholl. Pyth. IV, 25: Εὐώρεμασι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωϊδῶν ὀνόματα διακαινοποιοῦντες, οἷον· Εὐάρεματε — Θήβα. τὸ μὲν γὰρ εὐάρεματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρωϊδος.

Fr. 106. Scholl. Pyth. II. inser.

Fr. 107. Thomas Mag. Vita Pind. p. 4. Boeckh. Fragmentum suspectum.

Fr. 108. Athenaeus II. p. 41. E.

Ἐνθα βουλαὶ μὲν γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀρι-
στεύουσιν αἶχμαί,

καὶ χοροὶ καὶ Μοῖσα καὶ Ἀγλαΐα.

De Sparta.

111. (178.)

Οἷ τ' ἀργείλοφον παρ Ζεφυρίου κολώναν . . .

De Locris Epizephyrilis.

112. (179.)

— / — — / — — / — —

/ — — / — — — —

— / — — / — — /

Αἰγυπτίαν Μένδητα, παρ κρημνὸν θαλάσσης,
ἔσχατον Νείλου κέρας, αἰγιβάται
ὄθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται

113. (180.)

. — / — — / — —

. Λευκίππων Μυκηναίων προφᾶται.

114. (181.)

— / — — / — — — —

/ — — / — — / — — — —

— / — — / — — — — / — — — —

Ἄνδρες τινὲς ἀκκιζόμενοι Σκύθαι

Fr. 110. Plutarchus Lycurg. 21. de Lacedaemone.

Fr. 111. Scholl. Ol. XI, 17. de urbe Locrorum Epizephyr-
riorum: Τραχεῖα εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθα-
λασσίδιος. Αὐτὸς γὰρ φησιν· Οἷ τ' κτλ. Boeckhius aut Ζεφυρίου
aut Ζεφυρίοιο proponit.

Fr. 112. Strabo XVII. p. 1154. A. coll. Aristide II. p. 360:
Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι καὶ ζῶον τράγον. ὡς δὲ Πίνδα-
ρός φησιν, οἱ τράγοι ἐνταῦθα γυναιξὶ μίγνυνται. — v. 2. Libri
αἰγίβοτοι.

Fr. 113. Scholl. Pyth. IV, 206: Ὁ Πίνδαρος λευκίππους
καλεῖ τοὺς ἵππικους.

Fr. 114. Zenobius Prov. V, 59: Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον·
ἐπὶ τῶν κρύφα τινὲς ἐφιεμένων, φανερώς δὲ ἀπωθουμένων καὶ
διαπνύοντων αὐτὸ εἰρηται ἢ παροϊμία. Μαργυρεῖ δὲ καὶ Πίνδα-
ρος λέγων· Ἄνδρες κτλ. Cf. Diogenian. VII, 12. — v. 1. Zen. ἀγα-

νεκρὸν ἵππον στυγέοισιν λόγῳ κτάμενον ἐν φάει·
κρυφᾷ δὲ σκολιοῦς γένυσιν ἀνδέροισιν πόδας ἤδὲ
κεφαλὰς.

115. (182.)

Καὶ λιπαρῷ Σμυρναίῳ ἄστει . . .

118. (183.)

— ∟ ∪ ∪ — ∪ ∪ — — ∟ ∪ — ∟ ∪ — — ∟ ∪ —
∟ ∪ — — ∟ ∪ — — ∟ . . .

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὦνασθ' Ἀλάθεια, μὴ πταί-
σῃς ἐμὰν
σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει . . .

119. (184.)

. [∟] ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪
∟ ∪ — — ∟

. παρὰ Λύδιον ἄρμα
πεζὸς οἰχνεύων

120. (185.)

∟ ∪ — — ∟ ∪ ∪ — ∪ ∪ — — ∟ ∪ — [— ∟] ∪ — ∪

Ταρτάρου πνυθμὴν πιέσει σ' ἀφανοῦς σφυρηλά-
τοις . . ἀνάγκαις.

121. (186.)

∪ ∪ ∟ ∪ ∪ — ∪ ∟ ∪ ∪ —
— ∟ ∪ ∪ — ∪ —

ζόμενοι, Diog. ἀτιζόμενοι; correxit Boeckhius coll. Suida s. v. Σκύθης ὄρα, Ἀκκιζόμενος et Σκύθης τὸν ὄνον et Hesych. Σκύθης ὄνειον δαῖτα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων (τινὲς δὲ βδελυττομένων) τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφειμένων. — 2. φάει Heynius. Libri φασί. — 3. σκολιοῖς Diogenianus.

Fr. 115. Scholl. Pind. Pyth. II. inscr. Boeckhius Σμυρναίων coniecit.

Fr. 118. Stobaeus Floril. XI, 3. coll. Clem. Stromm. VI. p. 781. Potter.

Fr. 119. Plutarchus Niciae cap. 1.

Fr. 120. Plutarchus Consol. Apoll. 6. Vulgatum πιέζει correxit Boeckhius, qui ante v. ἀνάγκαις addendum putat στυγναῖς. Contra Bergkiius eximie δεσμοῖς ἀνάγκας scripsit.

Μανία τ' ἀλαλαί τ' ὀρινομένων
διψαύχενι σὺν κλόνῳ.

122. (187.)

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Κλυθ', Ἀλαλὰ Πόλεμον θύγατερ,
ἐγχείων προοίμιον.
ἀμφύετ' ἄνδρες τὸν ἱερόθυτον θάνατον.

124. (188.)

[—] — — — — —

Ἀτελῇ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

De physiologis.

126. (190.)

Ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν ἄνδρες ἢ
στάσιν, ἄλγος ἐμφανές.

127. (191.)

Κακόφρονά τ' ἀμφάνῃ πραπίδων καρπὸν.

125. post 124. Vide supra fragm. Hyporchem. 6.

Fr. 121. Plutarchus de def. orac. 13. Sympos. Quaest. I, 5, 2. VII, 5, 4.

Fr. 122. Plutarchus de glor. Ath. 7. coll. Herodiano περί
μον. λέξ. p. 39, 5. — v. 3. ἀμφύετε et ἐνφύετε libri. Ἀμφιέννυτε
Reiskius, ἀμφίεσθ' Bergkius, qui τὸν omisit: ego ἄνα, δὴ τ'
ἄνδρες, ut dicitur μάχην, πόλεμον, οὐλαμὸν ἀνδρῶν δύναι. De
voce ἱερόθυτον Lobeckius Phryn. p. 159: „Quid supponendum
sit, ωραιότατον an ἱερώτατον an aliud, statuat Boeckhius.” Ni-
hil is monuit. Et sanum videtur vocabulum.

Fr. 124. Stobaeus Floril. LXXX, 4: Τοὺς φυσιολογοῦντας
ἔφη Πίνδαρος ἀτελῇ κτλ. Eustathius Prooem. p. 24. in τοὺς
φιλοσοφοῦντας iactum culpat. Boeckhius coll. Plat. Theaet. p.
173. D. aliisque testibus Pindarica concinnat haec: „Ὅς πέταται
τὰ τε νέφεσιν γὰρ ἐφύπερθε θ' ὑπερθέει τ' οὐρανοῦ
ἐξερευνάσων, ἀτελῇ σοφίας καρπὸν δρέπει.

Fr. 126. Plutarchus de cobib. ira 8: χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν
— ἐμφανές, κατὰ Πίνδαρον. Pro ἢ στάσιν Pindarus fortasse
ἔστασαν dederat.

Fr. 127. Plutarchus de ser. num. vind. 19. τ' ἀμφάνῃ
Ruhnkenius. Vulgo τὸν ἀμφάνῃ, Venet. τ' ἐμφανεί.

Pind. Carm. Sect. I.

128. (192.)

Φθόνον κενεοφρόνων ἑταῖρον ἀνδρῶν.

129. (193.)

υ υ ᾿ υ — ᾿ υ — υ ᾿
 ᾿ υ υ — υ υ — υ υ — υ
 υ ᾿ υ υ — υ υ — —
 υ υ ᾿ υ υ — υ — υ — υ

Πότερον δίχα τεῖχος ὕψιον
 ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει
 ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν,
 δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

130. (194.)

υ ᾿ υ — ᾿ υ — υ — ᾿ υ — ᾿ υ — υ — υ ᾿
 ᾿ υ — υ — υ — ᾿ υ — υ — — ᾿ υ — υ

Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος συναορεῖ
 ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύτροφον γνώμαν κυ-
 βερνᾷ.

130, a. (195.)

᾿ υ υ — υ υ — — ᾿ υ — —

Ἐλπίσιν ἀθανάταις ἄρμῳ φέρονται.

130, a. omissum.

Fr. 128. Plutarchus de cap. ex hostibus util. 10: Πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον — ἀνδρῶν, ὥς φησι Πίνδαρος.

Fr. 129. Maximus Tyrius Diss. XVIII, 1. coll. Plat. Rep. II. p. 365. A. B. Cicero ad Attic. XIII, 38.

Fr. 130. Plato Rep. I. p. 330. E. 331. A: Χαριέντως που τοῦτο Πίνδαρος εἶπεν, ὅτι ὅς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖα κτλ. Stobaeus Floril. XCIV, 22. aliique.

Fr. 130, a. Accessit ex Eustathii Prooem. p. 12: Μάλιστα ἄτριπτον εἰς συνήθη γνώσιν τὸ ἄρμῳ, ἥγουν ἄρτι, ὃ παρ' ἐτέροις ἄρμοι λέγεται, ὅλον· Ἐλπίσιν κτλ. Ex threnis esse suspicatus sum.

137. (199.)

... -- / υ -- / ...

Οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν.

138. (200.)

... / υ υ -- υ υ -- υ

-- / υ -- / [υ --] -- / υ --

-- / υ -- / υ -- υ

... τῶνδε [γὰρ] οὔτε τι μεμπτόν
οὔτ' ὦν μεταλλακτόν . . . ὅσ' ἀγλαὰ χθών
πόντου τε ῥιπαὶ φέροισιν.

139. (201.)

[/ υ] υ -- υ υ -- / υ -- / υ --

/ υ υ -- υ υ -- / υ -- / υ υ -- υ υ --

/ υ -- υ / υ υ -- υ υ -- / υ υ --

/ υ -- /

. . Ἀελλοπόδων μὲν τιν' εὐφραίνουσιν ἵππων
τίμια καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύδοις θα-
λάμοις βιοτά·

τέρπεται δὲ καὶ τις ἐπ' οἴδμ' ἄλιον ναῖ θοᾷ
σῶς διαστείβων

ποτὶ πολὺν οἰοῦντο γέλοιον.

140. (202.)

... υ -- / υ -- υ

/ υ -- / υ -- / υ --

/ υ -- / υ υ -- υ υ -- / υ υ --

. . . Διὸς παῖς ὁ χρυσός·

τριβὴ ἀναζωπυροῦσα καὶ ἐνεγείρουσα μετὰ φρονήσεως τὸν ἐκά-
στου νοῦν, ὥς φησὶν ὁ Πίνδαρος.

Fr. 137. Etym. M. p. 178, 10: Παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται
ἄφνος, ᾧ κέχρηται Πίνδαρος.

Fr. 138. Plutarchus Symp. Quaest. VII, 5, 3. Libri μετα-
λάττων. Editio Parisina μεταλλάττων.

Fr. 139. Sextus Empir. Hypot. Pyrrh. p. 23. — v. 2. Libri
τιμαί. Correxit Boeckhius. — 3. Τέρπεται δ' αὖ καὶ τις conicit
idem. Codex Vratisl. Bekkeri om. σῶς.

κεῖνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει,
δάμναται δὲ βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων.

141. (203.)

— — — — —

— — — — —

— . . . —

Καὶ φέρονται πῶς ὑπὸ δούλειον τύχην
αἰχμάλωτοι, καὶ χροσέων βελέων
ἐντὶ τραυματίαι

144. (205.)

— — — — —

— — — — —

. . . Ὅποτε θεὸς ἀνδρὶ χάσμα πέμψῃ,
πρόσθε μέλαιναν καρδίαν ἐστυφέλιξεν.

145. (206.)

Οὗτις ἐκὼν κακὸν εὔρετο.

147. (207.)

[—] — — — — —

— — — — —

— — — — —

. . Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἰλίσσόμεναι
δόξαν εὐρίσκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ' αἰθέρα λαμπευθέντα.

144, 2. πρὸς μέλαιναν

Fr. 140. Scholl. Pyth. IV, 408, ubi vide Boeckhii notam. Boissonadius edidit: δάπτει βροτέαν χάσμα κάρτιστον φρενῶν.

Fr. 141. Theodorus Metochita p. 562. Kiessling.

Fr. 144. Scholl. Ol. II, 40: Πρὸ τῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις τὰ κακά, ὅπερ καὶ ἐν ἑτέρῳ φησὶν. — IV, 2, πρόσθε. Boeckhio pro vulg. πρὸς corrigendum videtur. Recte. Itaque recepi.

Fr. 145. Aristides II. p. 402. (547. Dindorf.)

Fr. 147. Clemens Stromm. IV. p. 586. Potter. — αἰθέρα μετ' αἰθέρα Boeckhii.

149. (208.)

Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν
ἔβαλε σκότον.

150. (209.)

— √ — √ — √ — √ — √ —
√ — √ — √ — √ — √ —

Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξία δέδενται
οὐ φίλων ἐναντίον ἔλθειν.

151. (210.)

ἐπὶ λεπτῷ δενδρέῳ βαίνειν.

152. (211.)

— √ — √ — √ — √ — √ —
√ — √ — √ — √ — √ —

Τόλμα τέ μιν ζαμενῆς καὶ σύνεσις πρόσκοπος
ἔσάωσεν.

153. (212.)

√ — √ — √ — √ — √ —
√ — √ — √ — √ — √ —

Σχήσει τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδάρεον
τείχος.

154. (213.)

Πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν.

Fr. 149. Plutarchus an seni l. de sollert. animm. 23.

Fr. 150. Scholl. Ol. VIII, 92.

Fr. 151. Libanius Epist. CXLIV: Μηδ' οὕτως οἶον τὰ ἡμέ-
τερα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ — βαίνειν, ἀλλὰ τι καὶ ἀδάμαντος
μετέχειν.

Fr. 152. Scholl. Nem. VII, 87: Ὅπως ἀποδέχεται ὁ Πίν-
δαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμαν.

Fr. 153. Plutarchus Marcello 29: Ἀλλὰ γὰρ τὸ πεπρωμένον
οὐ πῦρ, οὐ σιδάρεον σχήσει τεῖχος, κατὰ Πίνδαρον. Constituit
Boeckhius.

Fr. 154. Clemens Paedag. p. 307. Potter.

155. (214.)

..... [—] — — — — —
 — — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — — — [—]

Ὑφ' ἄρμασιν ἵππος,
 ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν δ' ἰθύει τάχιστα
 δελφίς·
 κάπρῳ δὲ βουλευόντα φόνον κύνα χρὴ τλάθυμον
 ἔξευρεῖν . .

156. (215.)

[—] — — — — — — — — — — — [—]
 — — — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — — —

..... ἄλλου δελφῖνος ὑπόκρισιν . .
 τὸν μὲν ἀκύνμονος ἐν πόντου πελάγει
 αὐλῶν ἐκίνησ' ἐρατὸν μέλος.

157. (216.)

— — — — — — — — — — —

φιλόνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν.

De delphinis.

158. (217.)

— — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — —

Fr. 155. Plutarchus de tranq. anim. 13. — v. 1. ἐν ἄρμασιν Plut. l. c., sed idem de virt. mor. 12: ὑφ' ἄρμασιν, quod praetulit Boeckhius. — 3. Libri fere βουλευόντι. Quod quis tueatur Soph. Antig. versu 732. reliquisque, quae Ellendtius affert Lex. Soph. II. p. 964. Nisi quod librarii id ad praegressum dativum κάπρῳ videntur, per errorem assimilasse. — In fine τινά addiderim.

Fr. 156. Plutarchus Symp. Quaest. VII, 5, 2. de soll. anim. 36. „Pindarus videtur dedisse ἐρεθίζομαι, et interpositis paucis haec: ἄλλον κτλ.” Boeckhius.

Fr. 157. Eustathius Odys. K. p. 1657, 13: Καὶ οἱ δελφῖνες ἐξ ἀνθρώπων γινόμενοι φιλόνορα οὐκ ἔ. β. κατὰ Πίνδαρον. Cf. Scholl. K, 340.

"Οπισθε δὲ κείμαι θρασυῖαν
ἀλωπέκων ξανθὸς λέων.

159. (218.)

"Ενθα ποιῖναι κτιλεύονται κάπρων λεόντων τε.

162. (219.)

Ἰάχει βαρυφθεγκτῶν ἀγέλαι λεόντων.

163. (117.)

... ὑπο---υπο---

ὑπο---υπο---

... Μελισσοτεύκτων κηρίων

ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά.

163, a. (175.)

... ὑπο---υπο---

ὑπο---υπο---

... ὑπο---υπο---

Οὗτοι με ξένον

Οὐδ' ἀδαήμονα Μοῖσᾶν. ἑπαίδευσαν κλυταί
Θῆβαι.

[Pindarus de se ipso. SCH.]

166.

Μὴ σιγᾷ βρεχέσθω.

163, a. omissum.

Fr. 158. Aristides II. p. 378. (509. Dindorf.): Πρὸς τινὰ τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἑώρα καὶ οὐκ εἰδότα ὅτῳ συνέστιν, οὕτως πεποίηκεν. "Οπισθε κτλ.

Fr. 159. Scholl. Pyth. II, 31: Καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθασεύεσθαι καὶ κτιλεύεσθαι λέγει. Codex Götting: αἱ ποιῖναι, unde Böeckhius καὶ ποιῖναι. Bergkiius λεόντων κάπρων τε transposuit.

Fr. 162. Herodianus περὶ σχημ. p. 60, 13. Dindorf.: Πίνδαρος τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἐνικὰ ῥήματα ἔχοντα ἐπιφορὰν, ὅλον — Ἰαχεῖ κτλ.

Fr. 163. Cramerī Ann. Oxx. I, p. 285, 19. verba exhibent sana, quae corrupta exstabant Et. M. p. 577, 19.

Fr. 163, a. Philosophus Stoicus Letronnii περὶ ἀποφατικῶν 2. Cf. Fragmente Griech. Dichter v. Letronne p. 10, 16.

Fr. 166. Scholl. Pind. Ol. XI, 58: Συνήθως τὸ βρεχέσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθεται. Καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. 8. A. H. H. 11

175. (298.)

— — — — —

Ξεινοδόκησέ τε δαίμων.

177. (221.)

Ποτίκολλον ἄτε ξύλον ξύλω.

182. (285.)

Υψικέρατα πέτρων.

182, a. (224.)

Πρόφασις βληχροῦ γίνεται νείκεος.

182, b. (234.)

— — — — —

— — — — —

Ἄλλο δ' ἄλλοισιν νόμισμα, σφετέραν δ'
αἰνέει δίκαν ἑκάστος.

182, c. (275.)

Ἀμεύσεσθαι Νάξιον Τίσανδρον.

182, a seqq. nunc demum addidi.

Fr. 175. Apollonius Lex, Hom. s. v. Ξεινοδόκος.

Fr. 177. Athenaeus I. p. 24. B. VI, 248. D.

Fr. 182. Et. M. p. 504, 3: Κέρατα καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὡς φησι Πίνδαρος v. π. ἀντὶ τοῦ ὑψηλῆς ἀκρωτήρια.

Fr. 182, a. Cramerii Ann. Oxx. I. p. 95, 8: Πίνδαρος βληχρὸν τὸ ἰσχυρόν. Πρόφασις κτλ. Cf. post Eustath. Prooem. p. 37.

Fr. 182, b. Artemidorus Oneir. IV, 2: Ἄλλα δὲ ἄλλοις νόμιμα σφέτερά δέδεικται ἑκάστοις. Boeckhius, cui est fr. inc. 49., cum Schneidero: ἄλλα δ' ἄλλοις νόμιμα, σφέτερά δὲ κεῖται ἑκάστοις. Nunc ego Pindaricam sententiam potui instaurare ope Scholl. Paris. in Homeri Il. B, 400. apud Cramerum Ann. Paris. III. p. 154, 13: Καὶ Πίνδαρος· Ἄλλοι δ' ἄλλοισιν νόμισμα· σφετέραν δ' αἰνέει δίκαν ἑκάστος. Cf. quae disputavi Mus. Rhen. 1842. p. 297 seq.

Fr. 182, c. Eustathius Prooem. p. 9: Τὸ ἀμεύεσθαι, ὃ ἐστι παρελθεῖν καὶ νικῆσαι, οὐκ· Ἀμ. Ν. Τίσανδρον. Vide meam notam.

182, d. (150.)

. . . υ υ / υ — — / υ υ — υ
 / υ — — x — / υ υ —
 — / υ υ / υ — — / υ υ — υ —
 x — / υ υ — υ / υ — — / υ —
 — x υ / υ υ — υ —
 / υ υ — υ

Προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυξεν,
 ὡς ἀπὸ κρανᾶν φέριστον ὕδωρ
 θάλεον γάλα· τοὶ δ' ἐπίμπλων ἐσθίμενοι πίθους.
 ἄσκηός δ' οὔτε τις ἀμφορεὺς ἐλίνυ' ἐν δόμοις,
 πέλλαι δὲ καὶ λίθινοι πίθοι
 πλαῖσθεν ἅπαντες.

182, e. (152.)

— / υ — / υ υ — υ υ — — / υ — —
 / υ — — / υ υ — υ υ — / —

Ναὶ τὰν Ὀλυμπον καταδερχομένην θαπτοῦχον
 Ἥραν,
 ἔστι μοι πιστὸν ταμειῖον ἐπὶ γλώσσης.

Fr. 182, d. Plutarchus de Pyth. orac. 29: Οἱ μὲν οὖν περὶ
 τὸ Γαλάξιον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ᾗσθοντο τοῦ θεοῦ
 (Apollinis) τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονίᾳ καὶ περιουσίᾳ γάλακτος·
 Προβάτων κτλ. Pindaro haec vindicanda disputavi in Zimmer-
 manni Diar. Philol. 1834. nr. 54 p. 433 seq. ibidemque quaedam
 Plutarchi leviter vitiosa correxi. Referenda autem haec viden-
 tur ad carmen daphnephoricum Apollini Galaxio certo tempore
 a Boeotis oblatum, de quo more vide Boeckhium ad Fragmentum.
 p. 590. et nostrum commentarium. — Bergkii, qui haec olim
 Praefat. Anacr. p. VII seq. tragico alicui poetae ascripserat,
 nunc et ipse poetae Thebano tributa voluit.

Fr. 182, e. Clemens Stromm. V. p. 661. Potter.: Ναὶ κτλ.
 ἡ ποιητικὴ φησιν. Pindari haec esse iure videtur Bergkii con-
 iecisse.

EXCURSUS DUO

AD

PINDARI CARMINA.

RECEIVED

11

AMERICAN INDIAN

EXCURSUS I.

DE ORDINE CERTAMINUM OLYMPICORUM PER QUINQUE DIES *).

Difficilis quaestio est, minime vero iniucunda et inutilis, de ordine certaminum Olympicorum, quam etiam Pindari causa tractare constitui, quum nonnulla observasse mihi videar nondum observata. Sollemnitatis Olympicae ut omnium similium partes duae erant, ut hinc ordiar, sacrificiorum dies et ludi. Sacrificiorum dies dicitur proprie *ἑορτή, βοῦθυσία* s. *βοῦθυοίαι, Ὀλυμπιάς*, estque potior pars festi; ludi *ἀγῶνες, ἄμιλλαι, νικαφοραί, τεθρός ἀέθλων, κρίσις ἀέθλων* dicuntur; cf. Ol. III, 19 seqq. V, 5. VI, 69. XI, 58. Atque etiam in aliis similibus festis hae duae res ubique a Pindaro distinguuntur; cf. Ol. VII, 80. Nem. V, 38. X, 23. Isthm. III, 79 seqq. Sed *βοῦθυσία* antiquissimo tempore, si Pindari sententiam sequimur, ipso plenilunii die fiebat, cf. Ol. III, 19., postquam vero quinque ludorum dies erant, haud dubie decimo mensis die. Faciebant Elei tunc sollemnia sacrificia, olim ab Hercule, ut dicebatur, instituta duodecim diis *συνβώμοις* Altis et

*) [Impugnavit ea, quae Dissenius scripsit, G. Hermannus in censura prioris editionis, quae repetita est Opuscul. T. VII, p. 5 seqq. Etiam M. H. E. Meierus diversam sententiam secutus est commentatione de ludis Olympicis in Erschii et Gruberi Encyclop. Univers. s. v. Post utrumque Dissenius quaestionem resumpsit recitavitque anno 1833. dissertationem eodem quo hanc titulo instructam in consessu Societ. Reg. Scient. Gottingensi, cuius summam C. O. Muellerus inseruit Opusculis Dissenii Gottingae a. 1839. editis p. 185 seqq. Integra publicata est in Commentatt. Societ. Reg. Scientt. Recentt. Vol. VIII. Class. Hist. et Philol. p. 89 seqq. a. 1842. editis. Qua rationes suas subtiliter confirmavit. SCH.]

Iovi maximo, cui universa Olympia sacra; cf. Ol. XI. ibique notata. Neque vero solum ab Eleis sacrificabatur, sed etiam a certatoribus ludorum instantium plurimis, et quum etiam civitates aliae multae *θεωγίας* mitterent, harum quoque legationum sacrificia saepe hoc die facta puta. De *θεωγίαις* ipsis cf. Welckeri Addenda ad libr. de Trilog. Aeschyl. p. 131. [et M. H. E. Meieri commentariolum de sacris Graecorum legationibus editum Hal. Saxon. 1837.] Sacrificabatur tamen praeterea etiam ludorum diebus partim a civitatibus, quum legationes sacrae etiam in tali tempore sacrificium suum offerre possent, veluti Athenienses faciunt apud Andocid. in Alcibiad. p. 154. Bekk., partim a certatoribus, ut Psaumis Pind. Ol. V. in aris duodecim deorum per sex dies sacrificasse dicitur. Praesto erant simul *μάντεις* plurimi ex Iamidis, Telliadis, Clytiadis, qui oracula ex sacrificiis ederent; cf. ad Ol. VIII. init. Ceterum habebatur in Olympia *πομπὴ ὁδός*, qua et *θεωγίαι* sollemniter intrabant in Altin et certatores, qui pompam Iovi ducebant, ut carmen Ol. IV. et VIII. in tali pompa cantatum; magnificam vero pompam aliquando Alcibiades duxit, quum *πομπὴ* publica urbis ab *ἀρχιθεώγοις* legationis Atheniensis callide mutuatus esset, ut loco cit. Andocides narrat. Veniamus ad ludos. Antiquissimo tempore unum diem ludorum fuisse probabile est, ut Pindarus statuit Ol. XI.; paulatim tamen plures facti, et nisi prius, certe inde ab Ol. 77. quinque erant, memorati Pindaro Ol. V, 6. Tum *βουθυρία* decimo die erat, inde ab undecimo vero agebantur ludi, ut Scholiastes ibi tradit. Sed iam de ordine certaminum videndum. Pindarus Ol. XI., ubi Olympia ab Hercule instituta describit, hoc tum ordine certatum narrat, cursu, lucta, pugilatu, curribus, iaculis discoque, ac quum hoc ibi agat, ut praesentes ritus ab Hercule repetat, vides hunc ipsum historico tempore certaminum ordinem fuisse, nisi quod pro iaculorum discoque iactu singulari maius quinquertii certamen substitutum, praeter illa complectens alia tria genera. Ac cursum, luctam, pugilatum sic se excepisse, ut Pindarus dicit, etiam per se nemo serio dubitaverit; post curule vero certamen ad quinquertium ventum esse etiam ex Xenophonte patet Hist. Gr. VII, 4, 29: καὶ τὴν μὲν ἵπποδρομίαν ἤδη ἐπεποιήκεσαν καὶ τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου, h. e. partem quinquertii. Neque non illud recte poni videtur, iam antiquitus plura genera fuisse; quod enim Pausanias libr. V, 8. tradit et Iul. Africanus apud Eusebium post cursum Ol. 18. luctam et quinquertium receptum, Ol. 23.

pugilatum, Ol. 25. currus equorum, hoc si ita intelligas, primis septendecim Olympiadibus nonnisi cursu virorum certatum, manifesto ineptum est, quum iam apud Homerum cetera quoque genera videamus, a Pelopis autem funebribus ludis equi certe vix unquam abfuerint. Imo ex quo tempore certa notitia in στήλαις haberetur certaminis alicuius Olympici, hunc introductionis annum dixere, nec credibile pugilatum revera quinquertio serius ascitum. Illud vero certum, pancratium ultimo loco receptum, quod Ol. 33. factum tradunt; hoc igitur sextum fuit in ordine. Considerabimus nunc memorabilem locum ap. Pausaniam V, 9, 3: Ὁ δὲ κόσμος ὁ περὶ τὸν ἀγῶνα ἐφ' ἡμῶν, ὡς θύεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερεῖα πεντάθλου μὲν καὶ δρόμον τῶν ἵππων ὕστερα ἀγωνισμάτων, οὗτος κατέστη σφίσιν ὁ κόσμος Ὀλυμπιάδι ἐβδόμῃ πρὸς ταῖς ἐβδομήκοντα. Τὰ πρὸ τούτων δὲ ἐπὶ ἡμέρας ἦγον τῆς αὐτῆς ὁμοίως καὶ ἀνθρώπων καὶ ἵππων ἀγῶνα. τότε δὲ προήχθησαν ἐς νύκτα οἱ παγκρατιάζοντες, ἅτε οὐ κατὰ καιρὸν ἐσκληθέντες, αἷτιοι δὲ ἐγένοντο οἳ τε ἵπποι καὶ ἐς πλεονέτι ἢ τῶν πεντάθλων ἄμιλλα· καὶ ἐκράτει μὲν Ἀθηναῖος Καλλίας τοὺς παγκρατιάσαντας. ἐμπόδιον δὲ οὐκ ἔμελλε παγκρατίῳ τοῦ λοιποῦ τὸ πένταθλον οὐδὲ οἱ ἵπποι γενήσεσθαι. Discimus ex his verbis primum omnibus certaminum generibus certatum eodem die, hoc est, ut ego censeo, quum tres maximum ante Ol. 77. dies ludorum essent, praeter gymnica certamina semel curribus, altero die rhedis mularibus, tertio celete decursum, ut unusquisque dies et hominum et equorum certamina haberet. Et ultimum quidem fuit sextumque in fine diei pancratium, quod quum Olymp. 77. in noctem protractum spectari non posset propter curruum et quinquertii certamina antecedentia, inde ab illa Olympiade mutatio facta. Quid vero mutatum est? In cetero ordine plane nihil mutatum, hoc enim dicere debebat Pausanias, sed reiectum est pancratium in sequentem diem et finita prioris diei concertatio post quinque genera spectata. Hoc enim aperte Pausanias dicere mihi videtur his verbis: ὁ δὲ κόσμος, ὡς θύεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερεῖα πεντάθλου μὲν καὶ δρόμον τῶν ἵππων ὕστερα ἀγωνισμάτων, οὗτος κατέστη Ὀλυμπιάδι ἐβδόμῃ πρὸς ταῖς ἐβδομήκοντα, h. e. ratio nunc haec est inde ab Ol. 77., ut sacrificia deo immolentur post quinquertium et equorum cursum; tum igitur finitur concertatio diei, pancratio in alium diem dilato. Sunt ἱερεῖα, quae in fine diei post finita certamina Iovi sacrificantur, quum etiam κῶμος haberetur (Ol. XI, 76.). Poterat Pausanias quod volebat simplicius dicere; sed amat exquisitiora.

Veniamus ad secundum diem. Quid ibi gestum? Eadem fuerunt genera, quae primo die, nisi quod nunc pancratium accessit, ac ne iterum sex genera existerent idemque incommodum oriretur, propter quod pancratium ab antecedente die remotum, nunc curule certamen nullum fuit, tertius autem dies primi diei rationem repetebat et sic deinceps. Haec igitur fere descriptio fuit proxime post Ol. 77:

1. δρόμος, πάλη, πυγμή, ἄρματα, πένταθλον.
2. παγκράτιον, δρόμος, πάλη, πυγμή, πένταθλον.
3. δρόμος, πάλη, πυγμή, ἀπῆναι, πένταθλον.
4. παγκράτιον, δρόμος, πάλη, πυγμή, πένταθλον.
5. δρόμος, πάλη, πυγμή, κέλητες, πένταθλον.

Quod ἄρματα ante πένταθλον posui, in eo Pindarum et Xenophontem sequutus sum, Pausanias quidem loco supra appposito τὰ ἱερεῖα dicens πεντάθλου καὶ δρόμου τῶν ἵππων ὕστερα ἀγωνισμάτων sacrificari, inversum ordinem videri potest indicare, et saepe dubitavi, quid statuerem; sed potuit Pausanias ultimum prius nominare, tum addere curule certamen, quia utrumque impedimento fuerat pancratio, potuit etiam, quod tamen minus probo, postea inverti ordo, ut Pausanias, quod suo tempore videret, ad ipsam Olympiadis 77. mutationem retulerit. Quidquid est, in cetera descriptione nihil mutatur, etiamsi quis inversum ordinem praeferat. Explicabo nunc cetera. Primum igitur proposita descriptio ut per se aequabilitate placet, ita confirmatur Pindari loco Ol. V, 6, 7., ubi quinque ludorum dies sic designantur: πεμπάμενοι ἄμιλλαι ἵπποις, ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. Quomodo autem per quinque dies certari potest tribus his generibus, nisi primo, tertio, quinto die certatur, uti in nostra descriptione vides? Ceterum ἀπῆναι, ascitae Ol. 70. (antea igitur ἄρματα tantum et κέλητες certabant), abolitae sunt Ol. 84., cf. Boeckh. ad Schol. Pind. Ol. IV. p. 118. et Pausan. V, 9, 1., quemadmodum etiam κάλπης δρόμος, quamdiu habebatur, quinto credo die actus, ubi κέλητες certaverant, tum sublatus est. Sed Ol. 98. introducta pro iis δύο ἵππων τελείων συνωγίς secundum Pausan. V, 8, 13. et Iul. Africanum apud Euseb., ut iterum tria genera fuerint. Ceterum ut in Olympia ita in ceteris ludis omnibus bigae post quadrigas receptae, neque ego idoneam causam video, quare cum Hermannio ad Electr. 715. Sophoclem credam parum temporis curiosum contra morem antiquitatis in prisco certamine Pythio bigas memorasse pro quadrigis, quum poeta ut medios equos ζυγλους memoraret, opus non esset, qui de extremis tantum late-

rum equis loquatur. In quo Hermannus etiam contra usum loquendi *σειράϊον ἵππον* audacissime iugalem dextrum interpretatur. Sed hoc obiter; in viam redeo. Quod denique Ol. 99. *πώλων ἄρματα* addita sunt, Ol. 128. *πώλων συνωρίς*, Ol. 131. *πῶλος κέλῃς*, eo non mutatum credo reliquum ordinem, sed primò die *ἵππων τελείων* et *πώλων ἄρμασι*, tertio *ἵππων* et *πώλων συνωρίδι*, quinto *ἵππῳ* et *πῶλῳ κέλῃτι* decursum suspicor. Ante Ol. 77. quum unus, duo, tres dies ludorum essent, eodem die hominibus et equis certatum, ut Pausanias supra dixit; postea vero mutatum est hoc, et vides nunc secundo et quarto die non certatum equis. — Sed ad gymnica certamina transeo. Fuit primum cursus simplex, *δρομος εὐθύς, ἀπλοῦς, ἀκάμπιος*; cf. Etymol. Magn., Hesych. v. *ἀκαμπιόδρομοι*, Suid. et Hesych. v. *ἀκαμπίας*, quod genus Pindarus *σταδίου εὐθύν τόνον* dicit Ol. XI, 64., ut *τείνεσθαι δρόμος* dicitur. De ratione certaminis notabilis locus Pausaniae est VI, 13, 2., licet mancus, ubi non omnes cursores simul certasse tradit, sed universum numerum sortitione in quaterniones divisum, victores autem harum denuo compositos. Atque ita existit *σταδιονίης*. Ceterum si divisione facta certantium, unus, duo, tres supererant, haud dubie quintus cursor additus unip pluribusve quaternionibus. Praeterea etiam puerorum constat cursum fuisse, receptum Ol. 37. secundum Pausan. V, 8. et Iul. African., apud Euseb. — Videamus nunc *καμπτοῦς, γναμπαῦς, καμπίους, καμπείους, καμπίμους δρόμους*. Huius generis primum *διαύλον δρόμος* est, quem in Olympia Pausan. l. cit. et Iul. African. receptum dicunt Ol. 14., deinde *ἵππιος* s. *ἐφιππιος* dictus Platoni de Legg. VIII, 833; A. et C. et Polluci Quonast. III, 146., aliis, cuius longitudo *διαύλοι δύο*, ut Pausanias ait VI, 16, 3., offeruntque eandem mensuram Hesych. et Phavorin. v. *ἵππιος δρόμος*, et Plutarch. Solon. c. 23. Crediderim *κέλητας* idem spatium emensos, et inde ductum nomen. Sed hoc genus ut in Nemeis et Isthmiis fuisse constat e Pausania l. cit., in Olympia et Delphis usurpatum non reperio, licet res minime improbabilis sit. Tertio loco *δόλιχος* memorandus, cuius duo genera acute Boeckhius statuit. Corp. Inscript. Vol. I. Fasc. III p. 703., *δόλιχον* simpliciter dictam septem stadiorum et *ἵππιον* viginti quatuor stadiorum, quales equorum adultorum cursus fuerunt. Ceterum receptus in Olympia *δόλιχος* secundum Eusebium Ol. 15., quod omisit Pausanias, saepius tamen ipsum genus in Olympicis rebus memorans, quum *ἵππιον* nullum ibi sit vestigium. Atque hi quidem cursus omnes *γυμνοί*;

accessit *ὀπλίτης* u. *ὀπλιτῶν δρόμος*, etiam *ὄπλον* dictus Pausaniae, qui receptus Ol. 65. secundum Pausan. et Euseb. De armis diximus ad Pyth. IX. init. Videtur autem duplex genus fuisse; certe Heliodorus Aethiop. IV. init. stadii armatos cursores Delphis memorat, alias *διαύλος* laudatur; cf. Pausan. X, 34, 2. Aristoph. Av. 293. ibique Schol. Atque haec hactenus; dixit de cursibus post alios nuper Philipp. in Dissertat. de Pentathlo p. 60 seqq. Berolin. 1827. Vides multa genera usurpata; potuit igitur, primo die quum *στάδιον* esset, secundo *διαύλου δρόμος* esse, tertio *δολίχος*, quarto *ὀπλίτης δρόμος*, quinto *παίδων δρόμος*, si autem etiam *ἵππιον δρόμον* Olympia habuit, primo die *στάδιον* et *διαύλου δρόμος* esse potuit vel alius. Sic Thessalus Corinthius Pind. Ol. XIII, 37. Delphis uno die stadio et diaulo vicit, quanquam alios ludos non comparo, quorum nec dies quot fuerint scimus nec quae descriptio certaminum, ut ex talibus nihil ad propositam quaestionem disci possit. Sed in Olympia secundum Pausan. VI, 13, 2. Πολίτες Ol. 212. ἀπὸ τοῦ μηκίστου καὶ διαρκεστάτου δι' ὀλιγίστου δὴ καιροῦ μεθηρομένοιο ἐπὶ τὸ βραχύτατον ὁμοῦ καὶ ὤκιστον, καὶ δολίχον γε ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ καὶ παραντίκα σταδίου λαβὼν νίκην, προσέθηκε διαύλου σφίσι τὴν τρίτην. Quae si recte intelligo, Polites uno die dolichi et stadii victoriam tulit, secundo diauli etiam. Singulare vero est, quod tum dolicho primum, deinde stadio certatum; vulgo enim non dubium est stadii certamen primum fuisse omnium. Sed mutaverant hoc Hellanodicae ista Olympiade aliqua de causa, quemadmodum etiam alias in cetero ordine cursum fieri potuit; neque arbitror singulos dies in perpetuum fixa cursum genera habuisse, ut mutare nihil licuerit pro temporis et certatorum ratione. Quare etiam si quis Politen uno die tres victorias cursus reportasse contendat, non negabo potuisse ista quidem Olympiade ita factum esse. Ac de cursu satis dictum. Fuit porro lucta virorum et puerorum, et haec quidem Ol. 37. ascita teste Pausania et Iul. Africano, similiterque pugilatus virorum et puerorum, his Ol. 41. primum introductis secundum Pausan. et Euseb. Obiter moneo pueros dictos alios proprie *παῖδας*, alios *ἀγνείους*, adultiores; neque tamen Pindari aetate hoc discrimen *παίδων* et *ἀγνείων* iam obtinuisse Boeckhius iudicat in Corp. Inscript. Vol. I. Fasc. II. p. 335. Iam, ut cetera persequar, probabile mihi est partem luctatorum et pugilum primo die certasse, partem secundo, quum plerumque non pauci essent certatores, tertio vero victores cum *ἐφ' ἑδρῶν*, aut solos, si

ἐφείδους non erat, sed par numerus certantium. Ac si ἐφείδους ade-
 rat, deinceps victores antecedentium dierum certabant cum hoc;
 cf. Boeckh. Explicatt. ad Pind. Pyth. VIII. p. 319.; si non aderat,
 nova paria ex victoribus solis componebantur, donec summus
 evaderet victor. Tale, credo, certamen fuit Pausan. VI, 10, 1:
 ἐνθα δὴ ὁ Γλαῦκος ἐπιτρώσκετο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιζομένων, καὶ
 ἦνίκα πρὸς τὸν λειπόμενον ἐξ αὐτῶν ἐπύκτευν, ἀπαγορεύειν ἐνομι-
 ζετο. Ceterum saepius traditur aliquis eodem die lucta et pugi-
 latu vicisse. Denique ad eandem normam quarto die puerorum
 luctatorum et pugilum certamen esse potuit, quinto victorum et
 ἐφείδους. Ubi autem pauciores certatores aderant, etiam omitti
 uno die potuit hoc genus certaminis. Venio ad quinquertium.
 Quinquertiones vulgo non paucos fuisse inde suspicari licet, quod
 novem Hellanodicarum tres curulia certamina inspiciebant, tres
 quinquertium, tres cetera certamina, Pausan. V, 9, 5. Est
 autem maxime verisimile compositos quinquertiones per quater-
 niones fuisse, ut quaterni saltu, cursu, disco, iaculo certarent,
 ad luctandum vero duo paria prodirent, unum post alterum.
 Igitur si v. c. sedecim erant, commode hi per quatuor dies cer-
 taverint, quinto autem die victores horum. Neque tamen semper
 existimo omnibus diebus quinquertio certatum, sed, si pauciores
 aderant, omissum est uno alteroque die hoc certamen, et intro-
 ducta pro eo, si fieri poterat, luctatorum aut pugilum plura paria.
 Quemadmodum si plures quam sedecim aderant, uno die duae
 quaterniones certarunt. Talia enim necessario mutata sunt ab
 Hellanodicis pro numero certantium in quoque genere, ut, quan-
 tum fieri posset, aequaliter divisa haberentur per singulos dies
 certamina et spectatorum oblectamenta. Ceterum quum ex de-
 scriptione nostra quinquertium in fine diei post cetera certamina
 spectatum sit, noli contra nos asserre locum Pausan. VI, 24, 1,
 ubi de gymnasio Eleorum loquens pergit: εἰσιᾶσι δὲ (Hellanodicae)
 πρὶν μὲν τὸν ἥλιον ἀνίσχειν, συμβαλόντες δορυμέας, μισούσης δὲ τῆς
 ἡμέρας ἐπὶ τὸ πένταθλον, καὶ ὅσα βαρὴα ἄλλα ὀνομάζουσιν. Ibi
 non de ludis sermo, sed de exercitiis ante ludos, quod non video
 in hac quaestione ab omnibus observatum. Sed de ipsorum in
 quinquertio certaminum ordine multa nuper disputata sunt ab
 Hermannō in Dissertatione de Sogenis Aeginetae victoria quin-
 quertii Lips. ann. 1822. et a Boeckhio in notis criticis ad Pind.
 Nem. VII. et in Dissertatione de Crisi Pindarica, denique a
 Georgio Friderico Philippo in Commentatione de Pentathlo,
 quae adeat lector. Tamen ut paucis meam sententiam aperiam,

cum Boeckhio verum habeo luctam ultimam fuisse in ordine, neque obstare puto Pausan. III, 6, 9., quem locum Boeckhio optime explicat. Idem perspicue docuit saltum primum certamen fuisse. Sed apud Xenophontem Hist. Gr. VII, 4, 29. non dubitandum mihi videtur *πάλην*, quae ibi dicitur, quinquertii esse, unde liquet τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου antecedentia certamina esse. Iam si hunc ordinem ponis: ἄλμα, ποδωκλήην, δίσκον, ἄκοντα, dices proprie ἄλμα et ποδωκλήην esse τὰ δρομικὰ, sequentia duo vel praetermissa, quod aegre concedam, vel comprehensa δρομικοῖς, sive quod dignitate minora erant, sive quod hic tum ordo fuit: ἄλμα, δίσκος, ἄκων, δρόμος, quem etiam veterum plures tradiderunt. Mihi quidem non improbabile videtur etiam hoc ordine interdum certatum, etsi legitimum habeam eum, quem Simonides refert. — Restat, ut de pancratio dicam. Pancratiastae plerumque pauciores fuerunt, ac, si nonnisi unum aut aliquot paria aderant, uno die rem absolutam credas, sin plura, alio die victores, qui evaserant, inter se certarunt aut cum ἐφέδρῳ. Inde ab Ol. 145., ut cum Pausania Eusebius tradit, etiam puerorum pancratium ascitum, certaruntque pueri vel post viros iisdem diebus vel alio die viri omnes, alio pueri. Ceterum mutatum esse ordinem legitimum rerum ab Hellanodicis interdum etiam certantium rogatu patet ex Pausan. VI, 15, 3. Quum Ol. 141. Caper Eleus lucta iam vicisset eodemque die etiam pancratio certare cuperet, Clitomachus pancratiasta et pugil adiit Hellanodicas, ut pancratium vocarent, antequam ipse vulnera pugilatu accepisset. Sic pancratium eo die fuit inter luctam et pugilatum, qui potuit tertius ludorum dies esse ex nostra descriptione. Ac Caper eodem die luctae et pancrati victor exstitit, ut alio tempore Strato Aegien-sis, Pausan. VII, 23, 5. Omnino iam supra monui iterumque repeto necessario ab Hellanodicis in legitima descriptione mutatum esse nunc hoc nunc illud pro ratione temporis et certantium, quare ne illud quidem negaverim, si quis pancratium initio diei a me positum interdum post pugilatum collocatum censeat, tamen legitimum non credo hunc ordinem, quum Pausanias in loco supra allato de mutatione Ol. 77. facta loquens ordinem priscum generum mutatum nullo verbo significet, quod teneri cupio ab iis, qui iudicium ferent de descriptione nostra. Postremo ut etiam de Luciani loco Timon. c. 50. dicam: νενίκηκε δὲ (Τίμων) πῶξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας καὶ τελευτῶ ἄρματι καὶ συνῳγίδι πῳλικῇ, sunt haec ineptae blanditiae, quas sciens mentitur Demea, ut satis te ipse locus inspectus docebit.

EXCURSUS II.

DE ASYNDETO APUD PINDARUM *).

Asyndeti usus frequentior in lyrica poesi est et esse debet quam in epica; epica oratio quum lenior et tranquillior sit, continuum flumen amat, lyrica abruptior est et audacior, affectuum plena et gravitatis ac sublimitatis maxime studiosa. Quare qui virtutes eius cognoscere cupit etiam ad Asyndeti rationem attendere debet. Ac Pindari interpretes etiam propterea declinare non potest quaestionem passim difficilem et impeditam, quia Hermannus et Boeckhius pluribus in locis de ea re dissentiunt. Placuit igitur exempla potiora Asyndeti ex his carminibus colligere et ad genera distincta revocare.

Asyndeton quum particulas non offerat, quibus nexus sententiae indicetur, res ipsa hoc et pronuntiatio docere debet. Placet ubique ut non aliunde particulis aptum, propria quadam vi, alacritate, gravitate, magnificentia; sensu vero aut cum antecedentibus arctius cohaeret aut novam rem infert.

Ac primum quidem notissimus usus Asyndeti est, quum res universe vel indirecte aut obscurius indicata explicatur accuratius. Ol. I, 86: οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ὦν ἔπει. τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς ἔδωκεν δίφρον τε χρύσειον περὶοῖσιν τ' ἀκάναντας ἵππους. — Ol. II, 24: ἔπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις Κάδμοιο κόρυαις, ἔπαθον αἰ μεγάλα, πένθος δ' ἐπίτνει βαρὺν κρυσσόωνων πρὸς ἀγαθῶν. ζῶει μὲν ἐν Ὀλύμπιαις ἀποθανοῖσα βρόμῳ κεραυνοῦ ταυνέθειρα Σεμέλα κτλ. Varia alia exempla eiusdem rei sunt Ol. VI,

*) [Contra Dissenii praecepta paucis disputat G. Hermannus Opuscc. VII. p. 15 seqq. SCH.]

41. Pyth. I, 86. 94. II, 63. IV, 19. 166. 249. 278. IX, 68. 95. 118. XI, 46. XII, 13. Nem. III, 28. 31. V, 50. VII, 77. fin. IX, 34. X, 4. Isthm. VII, 31. Fragm. Isthm. IV, 5 (?). In loci Ol. IX, 104 seqq. nunc hunc censeo nexum esse: Ducunt enim aliae aliis viae ulterius; excellentia ardua est, inferiores gradus artium facilius assequaris. Illuc vero Epharmostus pervenit. Nae sunt igitur verba: σοφίαι μὲν ἀλπειναι, opposita antecedentibus sed subiecta. Denique Pyth. IX, 84. antecedens nomen παρρησιάζομαι explicatur et alia ratio est ibidem v. 26. Postquam enim v. 5. Cyrenam ab Apolline raptam praemonuerat, monstratis deinde originibus et moribus puellae, ad ipsam raptus narrationem accedens, orditur per Asyndeton κίχρ' οὐκ ἔστιν κτλ. Satis de his. Ut vides, nuntiatur dictum, deinde exponitur, indicatur breviter indefinite, indirecte, obscurius res, explicatur deinde aperte plenius, per partes. Causa vero Asyndeti aperta. Si copulas adderes aut adversativam particulam, iuxta poneres aliud ac opponeres; nunc autem subiici debet posterior locus antecedenti tanquam pars. Quare omittendae sunt istae separantes particulae. Ubi vero videbuntur tibi in locis quibusdam allatis etiam particulae commode poni potuisse, non tamen omissas eas iudicabis, sed aliter nunc rem cogitatam.

Secundo loco similis ratio memoranda est, ubi eadem res cum vi repetitur aliis verbis. Ol. III, 17: τῶν ποτὶ Ἰσθμὸν ἀπὸ σκιαρῶν παγῶν ἐνείκεν Ἀμφιτροωνιάδας, μνῶμα τῶν Οὐλυμπιακάλλιστον ἄθλων, δῶμον Ἐπεροβόρων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ· πιστὰ φρονέων Διὸς αἰτεῖ πανδόκῳ ἄλσει σκιαρῶν τε φόνεμα ξυρὸν ἀνθρώποις στέφανόν τ' ἀρετῶν. Manifestum est his dici idem, quae in fine prioris loci sunt, ab his initium capiente secundo, atque etiam ceteris inverso ordine positiss. Causa vero repetitionis in promptu; vertitur summa fabulae in eo, annuentibus Hyperboreis, non vi, translatum oleastrum Olympiam praemium virtutum. Adde Pyth. III, 107: σμικρὸς ἐν σμικροῖς μέγας ἐν μεγάλοις ἔσομαι· τὸν ἀμφέποντ' αἰεὶ φράσιν δαίμοι ἀσκήσω κατ' ἐμὴν θεραπείων μηχανάν. Alia exempla sunt Ol. I, 52: ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν. ἀφίσταμαι Ol. IX, 40: μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε πόσαν χωρὶς ἀθανάτων. Pyth. X, 21: μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη ἀπήμων κέαρ. Aptissima res quam alias tum in precibus votisque intentis et in affectu, veluti iam 4 Homerus dixit Il. I, 106: μάντι κακῶν, οὐ πάποτε μοι τὸ κρήνην εἶπες, αἰεὶ τοι τὰ κακ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι.

Tertio loco enumerationem afferō, cuius tamen apud Pindarum pauca tantum exempla sunt. Pyth. III, 107: σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις ἔσσομαι. Nem. VI. init.: ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος. Potest etiam ἐν μὲν ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεῶν γένος dici, si oppositionis ratio infertur; nunc autem non opponuntur sibi haec membra, sed iuxta alterum ponitur alterum. Habet vero hoc genus nunc gravitatem et dignitatem, ut in locis allatis, nunc ardorem et affectum, quod luculento exemplo illustratur e Platonis Symposio p. 197. D, ubi Agatho poeta in fine orationis suae crescente fervore laudis permulta praedicat de Amore ἀσυνδέτως: ἐν ἑορταῖς, ἐν χοροῖς, — — — — παραστάτης τε καὶ σωτῆρ ἄριστος. A Pindaricis epiniciis talis incitatio orationis cursus alienus; sed hic magna cum vi et gravitate Asyndeton utitur, ut nunc censeo, etiam Pyth. II, 40 seqq. describens Ixionis poenas: τὸν δὲ τετράκναμον ἔπραξε δεσμὸν ἔον ὀλεθρον ὄγ'. ἐν δ' ἀφύκτοις γυνιοπέδαις πεσὼν τὰν πολὺκοινον ἀνδέξαι' ἀγγελίαν. ἄνευ οἱ Χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον, μόνον καὶ μόνον κτλ. Sensus: Sed rotam infelicem lucratus est, monstruosus ei filius natus; praeclara cum vi. Minus recte in Commentario Asyndeton explicui.

Accedo ad aliud genus. Ubi hic est nexus locorum duorum, ut alter causam et rationem contineat, alter consequutionem, alter protasis, alter apodosis sententiae alicuius sit, omissis particulis ἐπεὶ, ἐπειδὴ, γὰρ, duo novi modi Asyndeti adhibendi existunt usitatissimi, prout protasis aut apodosis primum locum occupat. Ponamus primum illud. Fac hanc legi sententiam: Multorum quum rex sis, multos dictorum testes habes; vides dici posse etiam sic: Multorum rex es, multos habes testes, ut habetur Pyth. I, 88: πολλῶν ταμίας ἔσσι· πολλοὶ μάγιστρος ἀμφοτέροισι πιστοί. Atque hoc genus valde amat Pindarus, tum in aliis rebus tum in hortatione eo utens, ubi praemissis sententiis se vel alium hortatur. Ol. I, 113: ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι. μηκέτι πάντ' αἶψα πόρσιον. Ol. III. fin.: τὸ πόρσιον δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον κασόφοις· οὐ μιν διώξω. Nem. IV, 69: Γαδελῶν τὸ πρὸς ζόφον οὐ περσάτον· ἀπότρεπε αὐτὶς Εὐρώπην ποτὶ χέρσον ἐντὲα ναός. Eodem pertinet ibid. v. 85., ubi vide Commentarium. Porro adde Nem. V, 14. Isthm. II, 12., ubi vide explicationem, et Isthm. VI, 39. Praeterea confer Isthm. II, 35: μακρὰ δισκῆσαις ἀκοντίσσαιμι, utinam igitur possim, Pyth. IV, 276. εἰλᾶθι, suscipe igitur, Isthm. I, 6. εἰξον, cede igitur, Nem. VII, 75. ἔα με, sine me igitur, IX, 50. ἐγκισνᾶτω τίς μιν, misceto igitur statim aliquis, Pyth. III, 61. μὴ

σπεῦδε, noli igitur; in quibus omnibus logicus nexus est, quae dixi, alacrior vero et nervosior oratio fit per Asyndeton. Ad Pyth. IV, 147: οὐ πρόπει νῶν, et Pyth. III, 107. Sed pertinet etiam Ol. II, 46. πρόπει, decet igitur canere, canamus igitur, et Hermannus non recte damnare videtur Asyndeton. Etiam Nem. X, 75. in Commentario diximus. Postremo huius generis est Pyth. IV, 270: ἐσσι δ' ἰατρῇ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τῇ φάος· χρῇ μαλακὰν χεῖρα προσβάλλοντα τρώμαν ἔλκεος ἀμφιζεῖν, h. e. es medicus aptissimus, monco igitur, ut leni maces, s. quum sis medicus aptissimus, age praesta te etiam talem, qualem debes. Ubique enim Pindarus admonitionem, ubi opus, ex laude ducit, ut de logica ratione membrorum dubitum non possit. Atque ita patet in his omnibus locis sententiarum certum nexum esse; abruptum in oratione tantum est. Satis de hoc. Alteram rationem dixi, ubi apodosis praemittatur, protasis sequatur; sic Asyndeton per γάρ explicandum est, quae causam et rationem antecedentium contineat. Atque etiam hoc genus frequens apud Pindarum. Ol. I, 53: ἀφίσταμαι ἀκέρδι λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρος. Ol. III. fin.: οὐ μιν διώξω· κεν εἶην. Ol. IX, 12: ἀλλὰ νῦν ἐκαταβόλων Μοισῶν ἀπὸ τόξων Διὸς φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι ἀκροτήριον Ἀλίδος, πτερόεντα δ' ἴτε γλυκύν Πυθῶνάδ' οἰστόν· οὗτοι χαμαιπετίων λόγῳ ἐφάψαι. Nem. V, 20: μακρὰ δὴ αὐτόθεν ἄλμαθ' ὑποσχάπτοι τῷ ἔχω γονάτων ἐλαφρόν ὄρμάν. Idem nexus est Ol. I, 106: II, 6: VIII, 72. X, 16. XIII, 18. Pyth. II, 76, III, 105. X, 26. Nem. 16. VII, 19. 75. X, 78. Isthm. I, 5. IV, 52. Obiter adde Ol. XI, 5. Pyth. V, 53., ubi γάρ est certe quidem, quum inter alia argumenta unum asseratur gravius. Sed non omittere debeo magnificum locum Pyth. I, 75 seqq. de victoria ad Himeram. Pindarus laudatam Hieronis ad Cumas victoriam, ad causam, opinor, principium harum rerum assurgit, quae maxime Pindarica ratio. Nam ad Himeram, ait, Dinomenis filii sic fregerunt hos populos, ut Medi fracti sunt primum ad Salaminem et Plataeas. Sic num malim. Postremo assero exempla nonnulla, ubi plura Asyndeta coniuncta sunt. Pyth. I, 86 seqq.: νῶμα δικάτω, πηδάλω στήτόν· ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκρονι χάλκευε γλῶσσαν. εἴ τι καὶ φλαγον παραιδύσσει, μέγα τοι φέρεται πάρος σέθεν. πολλῶν ταμίῃ ἐσσι· πολλοὶ μάστιγες ἀμφοτέροις πιστοί. Hoc est: Gubernare iube et loquere vere; nam si vel levissima res tibi excidit, magnus habetur ut a te profectum; quum enim multorum rex sis, sunt tibi multi testes. Isthm. IV, 14: μὴ μάστιγε Ζεὺς γενέσθαι· πά

ἔχεις, εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν. Θνατὰ θνατοῖσι πρόπει.
 Hoc est; Quum omnia habeas, noli Iupiter fieri; humana enim
 decent homines. Fragm. Dithyramb. III. v. 7 seqq.: Διόθεν τέ
 με σὺν ἀγλαῇ ἴδετε πορευθέντ' αἰοιδᾷ ἐπὶ [τὸν] κισσοδέταν θεόν.
 γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμσ-
 λον. Ἐν Ἀργεῖα Νεμέα μάντιν οὐ λανθάνει φοῖνικος ἔρνος κτλ.
 Hic primum verba: πορευθέντα σὺν αἰοιδᾷ ἐπὶ [τὸν] κισσοδέταν
 θεόν, explicat disertius, deinde quum e Nemea se huc profectum
 dixerit, etiam illud explicat, quomodo ibi sciverit instare Diony-
 sia. Alacritatis autem eximiae lyricae exemplum est locus Nem.
 VII, 75 seqq., ubi pulcherrime congesta sunt Asyndeta.

Pergo ad aliud genus in fine locorum positum,
 quum graviter finitur. Talia exempla primum sunt Ol. IV, 17.
 VI, 19. Nem. I, 18. VII, 61., quibus locis hoc inest: dixi, vera
 dixi, non mentior et obtrecto. Adde Nem. IX, 33. Porro huius
 generis sunt loci, ubi repetitur in fine quod prius dictum, Pyth.
 XI, 31. XII, 22. Pertinent eodem alii multi loci, ubi alio gravi
 dicto antecedentia complectitur aut absolvit, iudicium suum sub-
 iicit laudans, admirans, reprehendens, admonens, Ol. II. fin.: ἐπεὶ
 ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν· ἐκεῖνος ὅσα χάσματ' ἄλλοις ἔθη-
 κεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο; Pyth. V, 88. de Batto: μάκαρ μὲν
 ἀνδρῶν μέτα ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής. Nem. IX, 45: ἴστω
 λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον. Nem. VII, 48: τρία ἔπεα
 διαρκέσει κτλ. Adde Nem. I, 36. Imprimis vero magnificae sen-
 tentiae hae: Pyth. II, 49. narrata Ixionis poena: θεὸς ἅπαν
 ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, θεὸς ὁ καὶ πτερόεντ' αἰστὸν κίχρ καὶ
 θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα κτλ. Nihil magis lyricum quam
 commotum gravitate rerum dictarum sic effari sensus, quibus
 sis plenus. Pyth. III, 59., postquam de Aesculapio dixit, invito
 Iove qui aliquem in vitam revocare tentaverat: χρῆ τὰ ἰοικότα
 παρ' δαιμόνων μαστευόμεν θναταῖς φρασίν, γνόντα τὸ παρ' πο-
 δός, οἷας εἰμὲν αἷσας. Adde Nem. IV, 30. Sed non in maiorum
 tantum partium fine tales dico sententias saepius reperiri, pos-
 sunt etiam in media oratione idoneis locis subiici, ut Pyth. IX,
 87. et Pyth. II, 83., ubi de calumniatore callido loquutus pergit
 eximie: οὐ οἱ μετέχω θράσος. Eadem ratio ubicunque in iun-
 cturis locorum sententiae positae, quae, quum principium sequen-
 tium rerum sint, simul tamen antecedentium contemplatione nata
 videantur, ut Ol. II, 53. VI, 73. XIII, 82.

Dixi supra Asyndeton aut cum antecedentibus maxime sensu
 cohaerere aut novam rem nuntiare vel inferre; de illo

vidimus; restat, ut de altero genere exponamus. Est igitur in sequentibus prima Asyndeti causa diversitas rerum maior minorve; accedit quod, ubi gravior locus novus sequitur, etiam vim postulat maiorem principium. Primum igitur frequens in hoc genere Asyndeti usus est, quum abruptitur subito oratio, ut ad alia veniatur, veluti vides Ol. II, 80: *πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλῃ ἐνδον ἐντὶ φαρέτρας*. Adde Ol. IX, 80. Pyth. I, 81. IV, 247. Nem. V, 14. VII, 50. VIII, 19. X, 19. Isthm. IV, 46., et vividius Ol. IX, 35. Pyth. X, 4. 51. Nem. III, 26. Neque tamen semper tales formulae locum habent aut habere possunt; aliis locis repente nuntiatur res sequutura aut ipsa statim ponitur, sive praeparata simul proxime antecedentibus sive non praeparata; atque ubi carminis nova pars est, maiore pausa pronuntiationis opus, antequam transeas, ubi loci eiusdem nova pars, minore. Afferamus exempla. Ol. VI, 82: *δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσαις ἀκόντας λιγυρᾶς*. Similes loci Ol. VII, 20. Pyth. X, 64. Nem. VII, 70. Adde praeterea Ol. XIII, 11., ubi nuntiatio habetur praeparata antecedentibus, et Pyth. V, 101.; vide porro Nem. V, 48. VI, 27. 47. 66. Isthm. III, 19. IV, 54. V, 58. Eximie vero frequentantur in hoc genere alloquutiones precationesque deorum, ut Ol. V, 17. VI, 103. VII, 92. XIII, 24. 114. Pyth. I, 29. 58. 71. Nem. IX, 27. X, 29., atque etiam vota sine alloquutione sic ponuntur fere ἀσυνδέτως, ut Ol. I, 115. IV, 12. VII. fin. Pyth. V, 116. XI, 50. Isthm. I, 64. Etiam ubi copulatio fieri poterat commode, gravitatis causa talia Asyndeton asciscunt passim.

Sed haec aperta pleraque; dicendum vero de subtilioribus quibusdam in hoc genere modis. Sic quum plures hortationes diversae se excipiunt, Asyndeton videas, sicubi diversitas rerum postulat. Pyth. I, 86 seqq. primum ad iustitiam et veritatem, deinde ad liberalitatem hortatur. Quum autem Hiero aulicorum adulatorum artibus saepe a recta via averteretur, tertio loco v. 92. etiam de hac re monet, quae, quum ad antecedentes duos locos pariter pertineat, non poterat eodem cum iis ordine logico poni, sed Asyndeton postulabat. Pyth. II, 70. primum rogat, ut carmen benigne recipiat, deinde v. 72. ad aliam diversam admonitionem gravissimam pergit de aulicorum fraudibus. Fragment. Dithyramb. III. primum vocantur dii, ut benigne aspiciant et adiuvent chorum: *Ἴδετε' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι, ἐπὶ τὰ κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί*, tum de honoribus loquitur, quos contra ferre debent, *ἰοδετᾶν λάχετε στέφάνων τᾶν τ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν*, quae vides non potuisse per novam copulam τὲ subiici. Sed gravior

INDEX NOTULARUM.

Ἀγά et ἀκτά I. II, **42**.
 ἀδεῖν O. III, **1**.
 ἀέ P. IX, **87**.
 ἀένσος et ἀένναος P. VI, **4**.
 ἀλητός P. IV, **4**.
 αἶτος O. III, **17**.
 ἀκαμαντοχάρμαν Fr. inc. **76**.
 accusativi plur. decl. sec. in ὄς
 et ὡς O. **1**, **53**.
 ἀλίπλακτος et ἀλίπλαγκτος simm.
 P. IV, **14**.
 Ἀλκαῖδας O. VI, **68**.
 Ἀλκμάνα P. IV, **172**.
 ἀλλά et ἄμα confusa O. **1**, **104**.
 ἀμεύσασθαι P. **1**, **45**.
 ἀμενσιεπής P. X, **62**.
 Ἀμφιάροχος O. VI, **13**. Addend.
 ἀμφιρῦτα **I** **1** **8**.
 — ἄν circumflex. O. VI, **25**.
 ἀναξία N. VIII, **10**.
 ἀνδροδάμαν et ἀνδροδάμαντα N.
 IX, **16**. Fr. inc. **44**.
 ἄνομαι O. VIII, **8**.
 ἀοιδαῖς bisyllabum N. XI, **18**.
 ἀπείρατος O. VI, **53**.
 ἀποικία et ἐποικία O. **1**, **24**.
 Apollo Galaxius Fragn. inc.
182, d.
 ἄρα et ἄρα O. VIII, **46**.
 ἀρχαία σημασία N. **1**, **44**. III,
10. **23**. X, **62**.
 Ἀσκληπιός et Ἀσκληπιός P. III,
6. N. III, **53**.
 ἀτάρμυκτος P. IV, **84**.
 ἀτρέχεια O. XI, **13**.
 ἀνάτα P. II, **28**.
 ἀνδᾶσθαι med. O. II, **92**.
 αὐτίς O. **1**, **66**.
 βασιλέα et βασίλη N. **1**, **39**.
 βεβραγμένος et βεβρεγμένος O.
 VI, **55**. **1**. IV, **51**.
 Βουδίδαι, gens Aeginetica, N. VI,
35.
 γάπεδον et δάπεδον N. VII, **83**.
 Γεάοχος O. XIII, **81**.

γιγνώσκω. ἔγνον, non ἔγνων, P.
 IX, **79**. **1**. II, **23**.
 γλάγος Hyporch. III, **3**.
 Δαίδαλος, Vulcanus, N. IV, **59**.
 δαιμονία O. IX, **110**.
 δάκρη Scol. **1**, **2**.
 Dat. plur. tert. decl. in εσι. P.
 VII, **1**.
 Δείνιος et simm. genitivi N.
 VIII, **16**.
 δεύματα et δεύτατα O. **1**, **50**.
 δίδοι N. V. **50**.
 δίδυμος O. III, **35**.
 δινεῖσθαι κατὰ τρίοδον P. XI, **38**.
 δόρει et δούρει **1** IV, **42**.
 δύσηρις O. VI, **19**.
 δυσφρονά O. II, **52**.
 ἐγκαταβαίνειν N. **1**, **38**.
 εἰπόν et εἶπον imperat. O. VI,
92.
 ἐλινύω N. V, **1**.
 ἐν traiectum O. VI. **53**. ἐν δέ
 O. II, **56**.
 ἐόλει P. IV, **233**.
 ἐπειτεν P. IV, **211**.
 Ἐπιάλτης et Ἐφιάλτης P. IV, **89**.
 ἐποικία et ἀποικία O. **1**, **24**.
 ἐρῆμος N. X, **42**.
 ἐρήσασθαι N. IX, **23**.
 Ἐρινύς O. II, **41**.
 ἐριπέντι et ἐριπόντι O. II, **43**.
 Ἐρχομένος O. XIV, **4**.
 ἐσλός O. **1**, **99**.
 ἐσπόμενος **1** IV, **36**.
 ἐτοιμός et ἔτοιμος O. II, **76**.
 ἑωσφόρος, non ἄωσφόρος, **1** III,
42.
 ζάθεαι Ἴπποι Solis Hyporch.
 IV, **6**.
 ἥμερος et ἄμερος N. VII, **83**.
 ἦν O. V, **16**.
 θαμά i. q. ἄμα O. VII, **12**.
 θαυματός O. **1**, **28**.
 θέσσαν, forma inaudita, O. **1**, **64**.
 θίγειν P. VIII, **24**.

- θεός Fr. inc. **34**.
 ἰ dativi elisum O. VIII, **48**. IX, **111**.
 ἔχειν O. IV, **9**.
 Ἰλιάδης et Ἰλεύς O. IX, **111**.
 ἔν et ἴν O. III, **25**. P. IV, **36**.
 N. X, **15**.
 incertus poeta epicus Fr. inc. **34**.
 Ἰρᾶσα P. IX, **106**.
 Ἰρέα P. IV, **5**. N. **1**, **39**. Adde
 Meinek. *Del Anthol.* p. **144**.
 καβάς N. VI, **56**.
 καί traiectionem O. VII, **26**.
 Κάϊκος — οὐ **1** IV, **42**.
 Callimachus. Addend. O. IX, **15**.
 καλός, καλός P. II, **72**.
 Καμάρινα O. V, **4**.
 Κάμιρος O. VII, **73**.
 Κασάνδρα P. XI, **20**.
 κατ' ἀναιρον P. X, **4**.
 κατωκάρα Fr. inc. **31**.
 κνῖσα, κνισάεις **1** III, **84**.
 Κόρινθος ἀφνειός Scol. **1**, **1**.
 κρατήρ et κρητήρ O. VI, **91**.
 N. IX, **49**.
 κρηπίδ' αἰοιδᾶν Fr. inc. **93**.
 Κύκνεια μάχα et simm. O. IX, **15**. Addend.
 κυλίσας, non κυλίσσας, N. VIII, **23**.
 λαία vel λᾶα pro λεία O. XI, **44**.
 λεοντοδάμαν *Dith.* XI.
 Lucianus pro Imagg. XIX. *Dith.*
 XI.
 μῆλα, non μᾶλα. O. **1**, **12**.
 μιν et νιν O. IX, **75**.
 νικῆ N. V, **5**.
 νιν et μιν O. IX, **75**.
 νίσσομαι, νίσσομαι, νείσομαι O.
III, **10**.
 νοστήω, νοστήσω N. VI, **56**.
 Ὀαρίων N. II, **12**.
 — οἷς pro οὖς P. IV, **103**. Addend.
 ὄμβριμος O. IV, **7**.
 ὀρόγνια P. IV, **228**.
 Παρνασός et Παρνασσός O. IX, **43**.
 πατρώων correpta penult. N. IX, **14**.
 πελεμίζομαι et πολεμίζομαι N.
 VIII, **29**.
 πεντηκοντακέφαλος Scol. VII.
 πεπαρεῖν et πεπορεῖν P. II, **57**.
 πεπιθών P. III, **27**. **1** III, **90**.
 περ pro περί O. VI, **38**. P. III, **52**. Adde *Abrent. Dial. Dor.*
 p. 357.
 περιδαῖος Fr. inc. **23**.
 πέροδος-N. XI, **40**.
 πίομαι praesens O. VI, **86**.
 πολύμηλος O. **1**, **12**.
 πονᾶσαι et πονῆσαι P. IV, **236**.
 N. VII, **36**.
 Ποτειδάν et Ποτιδάν O. XIII, **5**. Addend.
 πούς. παρ ποδί et παρ ποσί O.
1, **74**.
 πρόσφορος cum genitivo N. IX, **7**.
 πρόφατος O. VIII, **16**.
 πρώρα P. IV, **22**.
 Πυθόϊ **1** VI, **51**.
 Πυθῶνάδε O. VI, **37**.
 Quintus Smyrnaeus XI, **57**. Fr.
 inc. **34**.
 ῥέας πόρος N. IX, **41**.
 Συράκοσαι et Συράκοσαι O. VI, **6**. Addend.
 τά pro τί O. **1**, **82**.
 τάμνειν O. XII, **6**.
 τηλέφαντος et τηλέφατος *Prosod.*
1, **4**.
 τοπάν O. II, **85**.
 τόσσαι i. q. τυχεῖν P. III, **27**.
 τράφειν **1** VII, **40**.
 τράχειν P. VIII, **32**.
 Τρωῖα, Τρωῖαθεν, Τρώανδε O.
 II, **81**.
 ὑγίεντα O. V, **23**.
 νίος casus obliqui O. IX, **69**.
 φιλέω, φιλήσω, non φιλάσω, N.
 V, **44**.
 Φιλυρίδας P. III, **1**.
 Φοῖνιξ P. **1**, **72**.
 φρασίν O. VII, **24**. **1** III, **2**.
 φωνᾶντα et φωνεῦντα O. II, **85**.
 φωνήσας et φωνάσας N. X, **76**.
 χαλκέντεος N. **1**, **16**.
 χαλκοδάμαν et χαλκοδάμαντα **1**
 V, **10**.
 χαλκοπάρας N. VII, **71**.
 χέραδος P. VI, **12**.
 χουσάωρ Ὀρφεύς *Threnor.* X, **10**.
 αἶ ante vocativum P. IV, **250**.
 Ὠαρίων N. II, **12**. *Dithyr.* II.
 ὥτε O. XI, **86**.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- Olymp. I, 5. Libri meliores *μηκέτ' ἀελλίου*, quod expendit Ahrens Dial. Dor. p. 40.
- Olymp. I, 12. Formam *πολυμάλῳ* exagitat idem p. 153.
- Olymp. I, 53. Antiqua scriptura *κακαγόρος* quosdam grammaticos, qui accusativum esse non sentirent, ad pravam scripturam duxit: *ἀκέρδειαν λέλογχεν θαμινὰ κακάγορος*. Sic Pal. C. cum glossa *κακὰ λέγων*. Eodem fertur unus ex Scholiastis: *οἱ κακῆγοροι οὐδὲν λελόγχασι νῆ ἀκέρδειαν*. Quanquam is fortasse ad expediendam vulgatam adhibuit anastrophē, quam quum alias tum ad Nem. IX, 48. comminiscantur veteres magistri.
- Olymp. I, 64. Consultus de h. l. Ahrens meus haec fere reposuit: *Κρίσσειν* tuum non satisfacit: quod tralaticium mendum arguisti, laudo. Ego ex glossa Hesychii *ἔθῃσαν· ἐποίησαν* coniicio *θῆσαν*. Nam si quis conferat alteram glossam *θῆσαι· θρέψαι* et Alcmanicum illud *γάλα θείσα*, quod descendit a verbo *θῆναι* ut *ἀείσα* ab *ἄημι*, h. e. *γάλα τρέφουσα*: facile intelligat, rarius verbum *θῆναι* non solum lactandi significatum habuisse, sed etiam universe *τρέφειν* verbi potestate usitatum fuisse. Igitur *ἄφθιτον ἔθρεψαν* verba sonabunt. Glossa Hesychii ex hoc similive loco sumpta fuerit.
- Olymp. I, 82. De *τά* pro *τί* scilicet posito videndus Ahrens l. c. p. 277.
- Olymp. II, 29. corr. II, 27.
- Olymp. II, 76. in nota pro *γῆς* lege *γᾶς*.
- Olymp. II, 93. Ahrens p. 178. *τὸ πᾶν* probat, quum et Doris et Aeolis *πᾶν* corripuisse dicatur, ut vel *πός* pro eo q. e. *πούς* sibi indulserunt.
- Olymp. IV, 26. in Heyniana diversitate scribe: *νέοις ἐν ἀνδράσι*.
- Olymp. VI, 6. De forma *Συράκοσαι* accurate Ahrens p. 99 seq. exponit.
- Olymp. VI, 13. Rationem formae *Ἀμφιάροτος* non explicavit amicus. Igitur ipse faciam. Ut ex *Βριάροτος* pullulaverunt *Βριάροτος* et *Βριάρεως*, sic ex *Ἀμφιάροτος* et *Ἀμφιάρεως*. Herodianus Et. M. p. 175, 29: *Τὰ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων παρὰ τῆς Ἄρης σύγκειται· γέγονεν οὖν καὶ τὸ Ἀφάροτος οὕτως. εἶτα παρώνυμον Ἀφαρεύς*. Idem Et. M. p. 213, 23: *Βριάροτος· ὅλον Βριάροτος κόρα* (Bergkii Ibyci esse perspexit fr. 40.)· *ἔστι Βριάροτος ἡ εὐθεία ὡς μονῆρες· ἡ γενικὴ Βριαρήου, καὶ Θετταλικὴ γενικὴ Βριάροιο καὶ συγκοπῇ Βριάροτος*. Confer Meinekii Anall. Alex. p. 279. Igitur *ῆ*, quod ab origine formae adhaesit, vulgo non iam sentiebatur, unde *Ἀμφιάροτος* in usum venit. Sed illa forma restituenda Stesichoro est. Ab *Ἀμφιάροτος* Nem. IX, 24. est *Ἀμφιάροτος*.

- Olymp. VII, 29. Bergkii scriptura *ἔκτανεν Τίοννθι* in octo codicibus exstat apud Boeckhium Nott. Critt. Pyth. III, 74., ubi Bergkii idem a libris descivit.
- Olymp. VII, 80. *κνισάεσσα* ex quatuor codd. affertur. Unde corrige quae ad Isthm. III, 84. (non 80.) dixi.
- Olymp. VII, 87. R. Rauchensteinii Prolegg. Pind. p. 28. verba ita distinguenda censet: *Αἰγίνα τε νικῶνθ' ἑξάκις, ἐν Μεγάροισιν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα ψᾶφος ἔχει λόγον*, ut Diagoras Megaris quoque sexies vicerit.
- Olymp. IX, 6. Rauchensteinii l. c. ex librorum vestigiis hanc loci scripturam commendat: *θάλλει δ' ἀρεταῖσιν Αἰεὶ Κασταλία παρὰ Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον*. Non placet.
- Olymp. IX, 15. Quod in nota cum *Κύνεια* forma conferebam *Πολυδενκεία χεῖρ* Callimachium est, ut opinor. Grammaticus Cramerii Ann. Oxon. IV. p. 329, 5: *Τὸν Καλλίμαχον μέμφονται χεῖρῃ Πολυδενκείῃ καὶ σφυρὸν Ἰφίκλειον ὅτι ἐπὶ ζώντων ἐχρήσατο κτητικῶ ἐπὶ σωματικοῦ μέρους. Περὶ οὗ φάμεν, ὅτι περιφράσει ἐχρήσατο, ὥσπερ βίῃ Ἡρακληείῃ*. Exitum versus choliambi habebis, si posueris *χειρὶ Πολυδενκείῃ*. Quanquam hoc sumpto Etymologi exemplum, quod nominativum desiderat, aliorum pertinebit.
- Olymp. XI, 17. Rauchensteinii p. 44. nulla probabilitate coniecit: *θήξαις δὲ φῶαν ἀκόνα* vel *θήξαις δὲ μιν ὦτ' ἀκόνα*. Seduxit Kayseri intempestiva crisis.
- Olymp. XI, 81. non recte notae praefixum est v. 84. Corrige v. 81.
- Olymp. XIII, 15. in nota pro *ἐν ἀσθλοῖσιν* lege *ἐν ἀέθλοισι*.
- Olymp. XIII, 5. et 39. ex codd. *Ποτιδᾶν* reponi iubet Ahrens Dial. Dor. p. 244. Idem non *Ποσειδᾶν*, sed *Ποσειδᾶν* postulat.
- Olymp. XIII, 72. Scripturam *ἔπαλτ'* mavult Spitznerus Excursu XVI. Iliad. p. LVII. coll. Nem. VI, 56.
- Pythia II, 26. γ' Boeckhii sustulit ex libris sat multis.
- Pythia II, 56. Pro scripsit Bergkii lege scribendum putat.
- Pythia III, 6. Cf. ad Nem. III, 53.
- Pythia III, 106. Rauchensteinii p. 40. assumpta Hermannii transpositione *Ὀλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν Οὐκ ἀσφαλὴς ἔρχεται* κτλ. scribit.
- Pythia IV, 19. De tonosi *μεγαλᾶν* nunc Ahrens p. 31.
- Pythia IV, 36. *ἀπίθησε Ἴν* comprobatur Ahrens p. 252.
- Pythia IV, 103. *Χαρικλοῖς* non damnabat Buttmanus Gr. I. p. 188. not. Etenim vestigia quaedam *οῖ* diphthongi a Doriensibus pro *οῦ* usurpati hic illic comparere. Sed quae §. 27. not. 9. ex Theocrito VII, 95. et XI, 78. attulit *ἀκοίσω* et *ὑπακοίσω* sustulit Meinekii. Sic Pyth. I, 26. in Macrobiano codice *ΑΚΟΙΣΑΙ* reperi. Neque *Ἀοῖς* apud Moschum hodie exstat. Vitia igitur librariorum haec arbitror labentisve sermonis et vulgaris sordes. Sic Ol. IX, 84. *ταξιοῖσθαι* in Pal. C emergit, in Rossii Inscriptione Syria 109. *στεφανοῖν* legitur et quae sunt reliqua. Unum illud *δίδοι* dubitabile est, Ahrenti suspectum.
- Pythia IV, 211. De forma *ἔπειτεν* Ahrens l. c. p. 384.
- Pythia IV, 225. Formam *γενύων* bisyllabam Buttmanus ipso illo Euripideo *Ἐγινύων* tuebatur Gramm. I. p. 111.

- Pythia V, 68. Rauchensteinus p. 54. rectius videtur interpungere sic: τὸ δ' ἐμὸν, γαγύοντ' ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος, Ὀδὲν γεγενναμένοι Ἰκόντο Θῆρανδε φῶτες Αἰγείδαι, ἐμὸι πατέρες. Similiter Isthm. VII, 38. Τὸ μὲν ἐμὸν, Pyth. XII, 41. τὸ δὲ τεόν legitur. Sed post Θῆρανδε necessario comma ponendum, ne Aegidae a maioribus poetae divellantur. Sequentia ita scribi vult: ἐνδὲν ἀναδιξάμενοι, Ἀπολλὼν, πτεῖ, Καρνείε, Ἐν δαίτι σεβίζομεν Κυράνας ἀγαντιμέναν πόλιν.
- Pythia VI, 50. Eandem video de voce Ἐλάσιχθον sententiam esse Bergkii Fragm. 281.
- Pythia VII, 9. πολίεσσι relict Ahrens p. 230.
- Pythia VIII, 96. ἀνδρώποι etiam Scholl. Soph. O. R. 1186.
- Pythia IX, 64. φίλοις, ἀγχιστον ὅπ. μήλων praeferunt Welckerus Mus. Rhen. 1833. p. 375. et Heimsoethius.
- Pyth. IX, 87. Bergkii nunc Addend. p. 885. ἀέ Pisandro teste confirmari censet eademque est sententia Ahrentis p. 379. Non refragor.
- Pythia IX, 91. φατί pro φησί perperam Aeolicum perhibet Heraclides Eustath. p. 1613, 28.
- Pythia X, 48. θαυματόν praeter necessitatem Rauchensteinus suspicatur p. 79.
- Pythia X, 57. Ahrens p. 146. formam Ἰπποκλέας maxime barbaram criminatur. Igitur hoc versu τὸν Ἰπποκλεᾶ ἔτι reponit, ut est Pyth. XII, 24. ἐνκλεᾶ. Versu autem 5: Ἀλεῦα τὸ παῖδ' ἐς Ἰπποκλεᾶ ἐθέλοντες, ut Thorax cum altero fratre comum instituerit. Quod arbitrium quum mihi calidius videretur quam probabilius factum, impetravi hoc ab amico, ut quaestionem accuratius retractaret. Idque fecit in Addend. p. 560 seq. disputatione uberrima. Licet autem nunc concedat reperiri similia nomina Ἰπποκλεᾶ nostro opitulantiā, ut Ἀριστοκλέας, Ἰφικλέας, Πατροκλέας, tamen pro Pindari aetate formam insolentiorē iudicat neque eam a libris valde munitam. Ex scriptoribus primus Plutarchus certum exemplum offert, qui Πατροκλεᾶν interlocutorem in dialogo de S. N. V. habet; antiquiorem inscriptionem carminis Ἰπποκλεῖ a grammaticis ex ipso carmine immutatam esse putat Ahrens. Ceterum articulum τὸν Ἰπποκλεᾶ iniuria impugnasse Hermannum exemplis demonstravit.
- Pyth. XI, 32. Ioan. Guil. Donaldson in libro bonae frugis pleno, quem Novum Cratylum inscripsit, Cantabrigiae a. 1839. edito p. 390. χρόνω-κλυταῖς coniunctim et accipit et scribendo exprimit. Pariter in Aesch. Choeph. 641. χρόνω-κλυτῇ βυσσόφρων Ἐρινύς, ut sit vetustate nobilis, prisca. Sed tum χρόνόκλυτος scribendum foret.
- Nemea III, 41. Reductum oportebat ψεφεννός, quum vulgaris forma pessime formata sit. Ut a σκότος σκοτεννός, κέλαδος κελαδεννός cett., sic a ψέφος ψεφεινός et ψεφεννός venit.
- Nemea IV, 31. Scholl. Soph. El. 1026: ἐπηρεάζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.
- Nemea IV, 89. Rauchensteinus p. 18. αἰείσεται τόθι, παῖ. Futuro nullus hic locus.
- Nemea VI, 54. De forma αῶος Ahrens p. 238.
- Nemea VII, 28. Μενέλα, ut Ἰόλα III, 36., Πρωτσίλα Isthm. I, 58., tetigit Ahrens p. 226.

Isthmia III, 59. Rauchensteinus p. 31. post *ἔργα* commate distinguunt.

Isthmia VI, 51. not. Pro Buttm. II. p. 176. lege II. p. 186.

Isthmior. fr. IV, 4. *ἐκτ/σσαν* formam inusitatam dixi. Nempe Pindaro. Utantur Euphorio fr. 50. et Nicaenetus Parthenii Narrat. Amat. XI.

Hyporch. fr. IV. Rogaveram Bambergerum et Emperium, ut illustre fragmentum excuterent mihiq. sententiam suam perscriberent. Fecerunt viri amicissimi, quibus videntur Pindarica sic bene procedere:

Ἀκτὶς Ἀέλιου, τί, πολὺσκοπ', ἐμῇσιν, μᾶτερ ὀμμάτων,
ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον;
ἔθνης ἀμάχανον ἰσχὺν πτανὸν ἀνδράσιν
καὶ σοφίας ὁδόν, ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυμένα,
ἐλαύνειν τί νεώτερον ἢ πάρος;
ἀλλὰ σε, πρὸς Διὸς, ἱπποῖς θ' εἰς θοαῖς ἵκετ' ἔω,
ἀπῆμον' ἐς ὄλβον τράποιο Θήβαις, ὦ πότνια, πάγκοινον
τέρας.

„Quid instituisti, ut interdū te subduceres oculis hominum? quid, ut redderes seqq.” Consideret lector. Mihi neque *μᾶτερ ὀμμάτων* tam nude dictum placet et *ζαθέας ἱπποῦς* ab dubitatione vindicare quum scriptura librorum tum Philo Armenius videntur.

Fr. inc. 44. God. Hermannus Opuscc. III. p. 217. non dubitandum ait, quia Pindarus *ἀδάμαντα* scripserit. Et video codicem P. cum VL exhibere *ὀδάμαν δ'*. Vel sic *ἀνδροδάμαν* teneo.

Fr. inc. 81. *ἀνακηκίει* ex nutu librorum Bergkii Addend. p. 885.

Fr. inc. 94. God. Hermannus in dissertatione de Choro Vesp. Aristophanis nuper edita p. 9. ita refingit:
Τὰν δαίματο μὲν ὑπὲρ πόντιον πόρον Ἑλλάς ἱερὸν.

